

Kiều Hãnh Và Thành Kiến

Jane Austen

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)
[CHƯƠNG 29](#)
[CHƯƠNG 30](#)
[CHƯƠNG 31](#)
[CHƯƠNG 32](#)
[CHƯƠNG 33](#)
[CHƯƠNG 34](#)
[CHƯƠNG 35](#)
[CHƯƠNG 36](#)
[CHƯƠNG 37](#)
[CHƯƠNG 38](#)
[CHƯƠNG 39](#)
[CHƯƠNG 40](#)
[CHƯƠNG 41](#)
[CHƯƠNG 42](#)
[CHƯƠNG 43](#)
[CHƯƠNG 44](#)
[CHƯƠNG 45](#)
[CHƯƠNG 46](#)
[CHƯƠNG 47](#)
[CHƯƠNG 48](#)
[CHƯƠNG 49](#)
[CHƯƠNG 50](#)
[CHƯƠNG 51](#)
[CHƯƠNG 52](#)
[CHƯƠNG 53](#)
[CHƯƠNG 54](#)
[CHƯƠNG 55](#)
[CHƯƠNG 56](#)
[CHƯƠNG 57](#)
[CHƯƠNG 58](#)
[CHƯƠNG 59](#)

CHƯƠNG 60

CHƯƠNG KẾT

Tiểu sử nữ văn sĩ Jane Austen

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 1

Nguyên bản tiếng Anh: Pride and Prejudice

Trên đời này ai cũng cho rằng sau khi một người đàn ông nắm trong tay một tài sản to lớn thì việc kế tiếp anh ta sẽ làm là đi tìm cho mình một người vợ. Khi đối diện với những người xung quanh, đoán xem anh ta đang nghĩ gì thì khó, nhưng đoán xem những gia đình quanh anh ta đang nghĩ gì thì thật dễ dàng, đương nhiên ai cũng muốn anh ta sẽ kết hôn với một trong những cô con gái của họ.

Một hôm, bà Bennet nói với chồng:

- Ông à, ông có nghe tin tòa biệt thự Netherfield đã có người mới tới mượn không?

Ông Bennet trả lời rằng ông chưa hay chuyện đó.

- Bộ ông không muốn biết ai đã mượn tòa biệt thự đó à?

- Chính bà là người muốn nói cho tôi nghe mà, thì tôi đang nghe đây.

Câu trả lời ngắn ngủi của chồng lập tức trở thành lời mời mọc cho bà Bennet tiếp tục câu chuyện:

- Bà Long nói rằng khu biệt thự Netherfield được mượn lại bởi một chàng thanh niên trẻ tuổi giàu có đến từ phía bắc nước Anh. Cậu ta đã đi xe tứ mã đến đó hôm thứ hai để xem xét tòa biệt thự. Cậu ta thích tòa nhà quá đến nỗi đã bằng lòng mượn nó ngay lập tức và sẽ dọn tới trước ngày lễ thánh Michaelmas. Tuần tới cậu ta sẽ cho gia nhân đến dọn dẹp.

Ông Bennet không trả lời vợ khiến bà Bennet nói tiếp một cách thiếu kiên

nhân:

- Đúng như vậy đó. Bà Long vừa tới đây kể cho tôi nghe.
- Tên của cậu trẻ đó là gì?
- Bingley.
- Cậu ta đã lập gia đình hay còn độc thân?
- Trời ơi, đương nhiên là còn độc thân rồi. Một thanh niên trẻ với gia sản kếch sù, lợi tức tới bốn năm ngàn Bảng mỗi năm. Thật là tốt cho mấy đứa con gái nhà mình.
- Tại sao vậy? Anh chàng đó thì có ảnh hưởng gì tới con mình?
- Ông ơi, chắc ông mệt quá nên không còn nghĩ được gì. Ông phải đoán ra là tôi đang nghĩ về việc cậu ta sẽ hỏi cưới một trong những đứa con gái nhà mình chứ.
- Bộ cậu ta muốn đến định cư ở đây luôn à?
- Muốn? Vô lý. Sao ông lại có thể nói như vậy. Rất có thể cậu ta sẽ phải lòng một trong mấy đứa con gái nhà mình. Vì thế nên ông nên đi thăm cậu ta ngay một khi cậu ta dọn tới.
- Tôi không có cơ gì để tới thăm anh ta cả. Bà và mấy đứa con gái cứ việc đi, hay bà cho tụi nó đi một mình cũng được, như vậy có lẽ còn tốt hơn. Bà còn đẹp không thua gì tụi nhỏ, biết đâu anh chàng Bingley đó lại thích bà hơn.
- Quý nè. Ông chỉ giỏi nịnh đầm. Tôi trước kia tuy có đẹp thiệt nhưng bây giờ có còn đẹp để gì đâu. Một người đàn bà là mẹ của năm cô con gái lớn thì không nên nghĩ đến sắc đẹp của mình nữa.
- Chỉ có người đàn bà nào không được đẹp mới không nghĩ tới sắc đẹp của chính mình.
- Ông ơi, nói gì thì nói, khi cậu ta dọn đến đây ông cũng nên đi thăm một chút.
- Tôi muốn bà hiểu rằng lời yêu cầu này có hơi quá đáng đối với tôi.
- Mình cũng phải tính toán cho con cái. Ông coi, ngài William và phu nhân Lucas đã quyết định sẽ đến làm quen. Bình thường thì họ không hề thăm viếng những người mới tới đâu, nhưng lần này họ đi vì có mục đích. Thật ra ông đi là phải, không có ông thì cũng khó khăn cho mẹ con chúng

tôi.

- Bà thật quá tính toán. Tôi cam đoan rằng anh chàng Bingley đó khi gặp bà sẽ rất vui mừng. Tôi sẽ viết vài dòng cho anh ta nói rằng anh ta muốn chọn cưới cô con gái nào của tôi thì chọn. Tuy nhiên, trong thư tôi sẽ dành riêng một vài câu giới thiệu đặc biệt về cô con gái cưng Lizzy của mình.

- Ông không được làm vậy. Lizzy không bằng mấy đứa khác. Nó đẹp không bằng một nửa con Jane, khôi hài không bằng một nửa con Lydia, vậy mà ông lúc nào cũng thiên vị nó.

- Hai đứa kia có gì đặc biệt đâu mà khoe. Tụi nó vừa đại dốt vừa không hiểu biết gì, giống y như những đứa còn lại. Lizzy thì khác, nó nhanh nhẹn hơn mấy chị em của nó nhiều.

- Ông ơi, tại sao ông khắt khe với các con của mình quá vậy. Ông chỉ thích làm tôi bức mình. Ông thật không quan tâm gì đến cảm xúc của tôi.

- Bà hiểu lầm tôi rồi. Tôi lúc nào cũng tôn trọng cảm xúc của bà. Bà đã luôn nhắc nhở tôi điều đó ít nhất cũng suốt hai mươi năm nay rồi.

- Ông đâu có biết tôi đã phải chịu đựng những gì.

- Tôi hy vọng bà sẽ không phải chịu đựng thêm nữa và sống để chứng kiến nhiều thanh niên có lợi tức bốn ngàn Bảng mỗi năm dọn đến vùng này.

- Cũng vô dụng thôi, cho dù có tới hai mươi người dọn đến cũng không ra gì vì ông đâu có chịu đi thăm họ.

- Cũng còn tùy thuộc. Nếu là hai mươi thanh niên thì tôi sẽ đi thăm hết mọi người.

Ông Bennet là một người kỳ quặc, tính nết của ông là sự kết hợp giữa khôi hài châm biếm, dè dặt kín đáo và thay đổi thất thường. Dù rằng lấy nhau đã hai mươi ba năm nhưng bà Bennet vẫn chưa hiểu hết tính nết của chồng. Về phía bà Bennet, bà là người hiểu biết kém cỏi, thiếu kiến thức và tính tình bất thường. Khi không vừa lòng điều gì, bà thường trở nên lo lắng xúc động. Mỗi quan tâm chủ yếu trong cuộc đời bà chỉ là làm sao gả được chồng cho tất cả các cô con gái, còn thú tiêu khiển chính của bà là tụ tập nói chuyện tầm phào.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 2

Thật ra ông Bennet lại là một trong những người trong làng đến thăm Bingley sớm nhất. Tuy đã có ý định đến thăm Bingley từ lâu nhưng cho đến lúc cuối cùng, ông vẫn cứ muốn tỏ cho vợ thấy rằng ông không muốn đi. Mãi cho tới buổi chiều sau khi ông đã đi thăm Bingley rồi, vợ ông cũng vẫn chưa hay biết việc ông đã làm. Việc ông Bennet đã đi thăm Bingley được phanh phui ra như sau. Trong lúc ngắm nhìn Lizzy, đứa con gái thứ hai của mình đang sửa soạn chiếc nón rơm, ông nói với con:

- Cha hy vọng Bingley sẽ thích cái nón đó.

Bà Bennet giận dữ:

- Làm sao mình biết được anh chàng Bingley đó thích gì nếu không chịu đi thăm người ta.

Elizabeth nói với mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ quên là mình sẽ có dịp gặp anh ta trong đêm khiêu vũ sắp tới do làng tổ chức rồi à. Bà Long hứa sẽ giới thiệu anh ta cho mình.

- Mẹ không tin bà Long sẽ chịu làm như vậy vì bà ta còn có hai cô cháu gái. Và lại bà ta là con người ích kỷ và đạo đức giả.

Ông Bennet ngắt lời vợ:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Cũng tốt là bà không cần bà Long giới thiệu.

Bà Bennet cương quyết không trả lời chồng. Nhưng sau đó không được sự bực bội, bà bắt đầu trút sang rầy la một trong những cô con gái:

- Kitty, con làm ơn đừng có ho hoài được không. Con làm cho thần kinh của mẹ sắp vỡ tung ra rồi.

- "Kitty làm sao cản được cái ho của nó. Nó chỉ ho không đúng lúc thôi." Ông Bennet trả lời.

- “Đâu có phải ho để cho vui”. Kitty trả lời một cách cáu kỉnh. “Chị Lizzy, khi nào chị sẽ đi dự bữa tiệc đó?”

- Hai tuần lễ nữa, tính từ tối mai.

Bà mẹ la lên:

- Vậy sao? Trước đêm khiêu vũ một ngày bà Long mới về. Làm sao bà ta có thể giới thiệu Bingley cho mình. Bà Long vẫn chưa biết mặt Bingley mà.

- Bà ơi, như vậy là bà càng có cơ hội để giới thiệu Bingley ngược lại cho bà Long.

- Đâu được, tôi có quen biết gì anh chàng Bingley đâu. Sao ông có thể chọc ghẹo như vậy được.

- Tôi tôn trọng sự thận trọng của bà. Mới quen nhau hai tuần thì vẫn còn sơ sài lắm. Mình không thể hiểu rõ một người đàn ông chỉ sau khi quen mới hai tuần. Nhưng nếu mình không nắm cơ hội, người khác sẽ chớp lấy. Cuối cùng rồi bà Long và mấy cô cháu gái của bà sẽ có cơ hội. Trong khi bà Long vẫn còn đang giả vờ tốt bụng thì ta đừng nên từ chối lời hứa hẹn của bà ta. Bà không nhận thì tôi nhận.

Trong khi mấy cô con gái nhìn cha chăm chú, bà Bennet chỉ nói được mỗi câu: “Vô lý, toàn là chuyện vô lý”.

- “Câu than van của bà có nghĩa gì?”, ông Bennet lớn tiếng. “Bà cho rằng phải làm theo đúng nghi thức giới thiệu trang trọng là vô lý à? (1). Tôi không hẳn đồng ý với bà. Ý kiến của con thì sao, Mary? Cha biết con là người có chiều sâu, đọc nhiều sách vở hay và biết trích dẫn lời từ trong sách”.

Mary lúc đó muốn chêm vào vài câu tế nhị nhưng chưa biết cách nào.

- Trong khi Mary đang còn sắp xếp ý tưởng, ta hãy tiếp tục nói về Bingley.

- “Tôi thật đã chán ngấy khi nói chuyện về anh chàng Bingley”, bà Bennet lớn tiếng.

- Sao bà không nói cho tôi nghe như vậy từ sớm. Nếu biết trước bà nói thế thì sáng nay tôi đã không đi thăm anh ta. Thật là xui xẻo, tôi đã lỡ đi thăm người ta rồi, bây giờ thì đành phải quen biết với người ta thôi.

Đúng như ông Bennet tiên đoán, câu nói này đã khiến mọi người kinh

ngạc, nhất là bà Bennet. Sau khi sự phấn khởi, xôn xao đã lắng xuống, bà tuyên bố đó là điều mình vẫn hằng mong đợi:

- Ông thật tốt. Tôi biết cuối cùng tôi cũng thuyết phục được ông mà. Tôi biết chắc chắn rằng ông rất thương các con gái của mình để bỏ qua một sự quen biết như vậy. Chao ời, tôi rất vui lòng. Ông thật biết cách nói đùa. Sáng nay đã đi gặp người ta rồi mà cứ giả bộ như không có gì, mãi đến bây giờ mới nói.

- “Kitty, bây giờ con muốn ho bao nhiêu thì ho”, ông Bennet nói và bước ra khỏi phòng, cảm thấy quá mệt mỏi với bà vợ của mình.

Đợi cho cánh cửa đã khép lại phía sau chồng, bà Bennet nói với các con:

- Cha của các con tốt quá. Mẹ thật chẳng biết tại sao sẽ dè dặt cho ông thế nào về chuyện này. Mẹ nói cho các con biết, nếu cha mẹ mỗi ngày phải đi làm quen với người xa lạ thì thật khó chịu lắm. Nhưng mà vì các con, chuyện gì cha mẹ cũng làm được. Con gái cưng Lydia của mẹ, con là nhỏ nhất trong nhà, mẹ không dám chắc Bingley sẽ khiêu vũ với con trong buổi dạ vũ sắp tới đâu.

- "Ồ, con sẽ không chịu thua kém đâu. Tuy nhỏ nhất nhưng con lại cao nhất nhà mà". Lydia trả lời mẹ một cách chắc nịch.

Nguyên buổi chiều còn lại, mọi người ngồi phờ phạc đoán coi chừng nào thì anh chàng Bingley sẽ đến thăm đáp lễ ông Bennet và liệu họ có nên mời chàng ở lại dùng bữa chiều không

Chú thích:

(1) Trong xã hội thời đó ở Anh, nếu muốn được làm quen với một người khác, người muốn làm quen phải được giới thiệu qua một người trung gian.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 3

Cùng với sự trợ giúp của năm cô con gái, bà Bennet hỏi thăm chồng về hình dung của Bingley, thế nhưng mẹ con bà không cách nào khai thác được ở ông điều gì. Mấy mẹ con tấn công ông tới tấp bằng cách đưa ra những câu hỏi, những giả thuyết khéo léo hoặc những lời phỏng đoán xa xôi, nhưng ông Bennet tránh né sự tra hỏi của mấy cô con một cách tài tình và không hề tiết lộ gì. Cuối cùng mấy mẹ con đành chịu thua và chấp nhận phải đi thu lượm tin tức một cách gián tiếp từ nhà hàng xóm, phu nhân Lucas. Tin tức nghe lại được từ phu nhân Lucas thì thật hấp dẫn. Ngài William chồng bà cũng rất hứng thú với Bingley. Ngài cho biết anh ta rất trẻ, đẹp trai và rất đáng yêu. Tin cuối cùng, anh ta dự định sẽ dẫn theo nhiều người cùng đi tham dự bữa dạ tiệc do làng tổ chức sắp tới. Không gì làm mấy cô gái thích thú hơn tin tức này. Khiêu vũ là một cách để đưa đẩy tới tình yêu và họ hy vọng sẽ chiếm được trái tim anh chàng Bingley này.

Bà Bennet nói với chồng:

- Nếu có thể thấy một trong các con của mình được sống hạnh phúc ở trong tòa biệt thự Netherfield và những đứa con lại cũng lập gia đình đàng hoàng thì tôi không còn mơ ước gì hơn.

Vài ngày sau Bingley đến thăm đáp lễ ông Bennet và ngồi nói chuyện với ông chừng mười phút trong thư phòng. Chàng hy vọng sẽ có dịp trông thấy mấy cô con gái nổi tiếng xinh đẹp của ông Bennet mà cho đến nay chàng chỉ mới được gặp mặt người cha. Mấy cô gái thì may mắn hơn, họ đã có dịp trông thấy Bingley lúc chàng mới đến bằng cách nhìn trộm qua cánh cửa sổ trên lầu. Bingley hôm đó mặc chiếc áo khoác màu xanh dương và cưỡi con ngựa đen.

Bingley được mời ở lại dùng cơm chiều và bà Bennet đã sắp xếp trước cho đầu bếp chuẩn bị nấu những món ăn. Nhưng sau đó bà đành phải bãi bỏ tất cả vì Bingley từ chối, cho hay ngày hôm sau chàng còn có chuyện bận phải đi vắng. Bà Bennet dĩ nhiên là không được vui cho lắm. Bà không hiểu chuyện gì quan trọng đến nỗi làm Bingley mới tới đã phải vội vã lên đường. Bà bắt đầu lo ngại chuyện Bingley sẽ phải thường xuyên đi nơi này nơi kia và không đến ở luôn ở Netherfield. Phu nhân Lucas trấn an nỗi lo sợ của bà Bennet bằng cách giải thích rằng, có lẽ Bingley đi London để đón người nhà và bạn bè đến tham dự buổi dạ vũ sắp tới do làng tổ chức. Sau đó có tin đồn rằng Bingley sẽ chuẩn bị dẫn theo mười hai phụ nữ và bảy đàn ông đến dự đêm khiêu vũ. Mấy cô con gái than thở khi nghe nói có quá nhiều phụ nữ sẽ được dẫn theo. Nhưng chừng một ngày trước đêm khiêu vũ, lại nghe tin thay vì mười hai phụ nữ, Bingley chỉ còn mang theo tất cả là sáu người đến từ London, năm anh chị em gái và một người anh bà con. Điều này làm các cô gái trở nên yên tâm hơn. Tuy nhiên, đến tối hôm Bingley đến dự tiệc và bước vào sảnh đường thì người ta chỉ thấy vồn vện có năm người: Bingley, hai chị em gái của chàng, người chồng của người chị lớn và một thanh niên khác.

Bingley trông rất đẹp trai và lịch thiệp. Chàng có khuôn mặt tươi vui và dáng điệu hiền lành chân thật. Hai chị em gái của chàng thì xinh đẹp và ăn mặc hợp thời trang. Anh rể của Bingley, ông Hurst, cũng tỏ ra là một người lịch sự. Tuy nhiên, người bạn trai đi cùng, Darcy, đã nhanh chóng thu hút được sự chú ý của mọi người trong phòng bởi dáng dấp cao ráo, đẹp trai và hùng dũng. Chỉ chừng năm phút sau khi Darcy xuất hiện, tin tức đã lan truyền nhanh chóng quanh phòng rằng lợi tức hàng năm của chàng lên đến mười ngàn Bảng. Mấy người đàn ông trong làng đều công nhận Darcy có dáng dấp đẹp trai, còn mấy phụ nữ thì cho rằng trông chàng còn đẹp hơn cả Bingley nữa. Suốt nửa đầu buổi tiệc, ai nấy đều ngưỡng mộ Darcy nhưng đến khi thấy chàng biểu lộ thái độ thì mọi người lại trở nên ghét bỏ. Darcy luôn tỏ ra kiêu ngạo, coi mình cao quý hơn mọi người chung quanh, do đó cho dù được tiếng là giàu có với tài sản đồ sộ ở Derbyshire, thái độ của

chàng đã không gây được cảm tình như người bạn Bingley của mình.

Bingley chẳng bao lâu đã làm quen được với hết những người chính yếu trong phòng tiệc. Chàng rất hoạt bát và không bỏ qua một bài khiêu vũ nào. Không hài lòng cho lắm vì buổi dạ vũ sẽ chấm dứt sớm, Bingley bàn tính sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ khác tại nhà mình ở Netherfield.

Trái ngược với bạn mình, Darcy chỉ khiêu vũ một lần với người chị của Bingley, bà Hurst, và một lần với người em gái của Bingley, Caroline. Chàng từ chối không muốn được giới thiệu với bất cứ cô gái nào. Nguyên buổi tối hôm đó, Darcy chỉ đi vòng vòng, thỉnh thoảng thì nói chuyện với mấy người trong gia đình Bingley mà thôi. Cá tính của chàng đã phơi bày thật lộ liễu, cao ngạo và khó chịu nhất trên đời. Mọi người hy vọng lần khiêu vũ sau chàng sẽ không đến nữa. Người bất mãn với chàng nhất là bà Bennet. Bà không thích thái độ của chàng và sau đó càng trở nên tức giận khi Darcy tỏ ra coi thường một trong những cô con gái của bà.

Số thanh niên tham dự buổi dạ vũ hôm đó thật ít ỏi, Elizabeth đành phải ngồi không suốt hai bản nhạc. Khi đó Darcy đứng gần bên nói chuyện với Bingley, khoảng cách cũng gần đủ để Elizabeth nghe được cuộc đàm thoại của họ. Bingley mới vừa tạm nghỉ giải lao, níu kéo bạn ra tham dự:

- Darcy, anh phải ra khiêu vũ mới được. Tôi thật ghét cảnh anh cứ đứng thộn mặt ra đó. Tốt hơn hết anh nên ra khiêu vũ.

- Tôi không ra đâu. Anh biết tôi không thích mà, trừ khi người khiêu vũ với tôi là người tôi quen biết. Ở trong phòng này thì càng không thể được. Chị em gái của anh thì đã có người khiêu vũ chung, còn lại tất cả các cô gái khác trong phòng, nếu bắt tôi phải đứng chung thì quả là một cực hình.

- Tôi thì không kén chọn khó tính như anh. Đối với tôi, tôi chưa bao giờ được gặp một lúc nhiều cô gái đẹp như đêm nay. Trong đó, một số cô có vẻ đẹp khác thường.

- Tôi thấy trong phòng này chỉ có một cô được coi là đẹp nhưng anh lại đang khiêu vũ với cô ấy mất rồi.

Vừa nói Darcy vừa đưa mắt hướng về phía cô con gái lớn nhất của gia đình Bennet.

- Ôi, cô ta là người đẹp nhất mà tôi đã từng gặp. Tuy nhiên, một trong những cô em của cô ta đang ngồi phía sau lưng anh cũng rất đẹp và dễ thương. Để tôi nhờ cô chị giới thiệu cho anh.

Darcy quay lại nhìn Elizabeth một chặp cho tới khi cặp mắt của chàng giao thẳng với mắt nàng. Sau đó chàng quay mặt đi lạnh lùng nói:

- Anh nói sao? Cô ta trông cũng tầm tầm nhưng chưa đủ đẹp để chinh phục được tôi. Lúc này tôi thật không thấy hứng thú để làm đau khổ mấy cô gái tầm thường bị đàn ông coi thường. Tốt hơn hết anh nên trở lại với cô bạn của mình và thưởng thức nụ cười xinh đẹp của cô ta đi, đừng phí thời gian với tôi nữa.

Nghe lời bạn, Bingley bỏ sang chỗ khác và sau đó Darcy cũng bỏ đi. Elizabeth vẫn đứng nguyên chỗ cũ với cảm giác không thiện cảm đối với Darcy. Elizabeth là một cô gái có tính cách phóng khoáng và vui tươi, nàng biết cách biến những chuyện lố bịch thành khôi hài. Do đó nàng đã kể câu chuyện mình vừa nghe được cho các bạn để cả bọn cùng cười với nhau.

Buổi tối trôi qua trong không khí vui vẻ cho gia đình Bennet. Bà mẹ sung sướng chứng kiến cảnh cô con gái lớn nhất của mình, Jane, được mọi người đến từ Netherfield ngưỡng mộ. Bingley khiêu vũ với Jane tới hai lần và hai chị em gái của Bingley cũng rất chú ý tới nàng. Jane cực kỳ hài lòng về việc này, nhưng khác mẹ, niềm vui sướng của nàng được che giấu thầm lặng không biểu lộ ra ngoài. Dù vậy Elizabeth vẫn cảm nhận được sự vui vẻ của chị. Mary được giới thiệu với cô em gái của Bingley như một cô gái có nhiều thành tích nhất trong vùng. Kitty và Lydia thì chỉ chú trọng đến khiêu vũ, may thay các cô không lúc nào thiếu các chàng mời ra khiêu vũ. Mấy chị em ra về trong tâm trạng vui vẻ. Khi về tới Longbourn, họ thấy ông Bennet vẫn còn thức. Ông mê mải đọc sách đến nỗi quên cả thời gian. Ông tò mò muốn biết những gì đã xảy ra trong buổi tối hôm đó, tin rằng sẽ được nghe những chuyện lý thú. Ông tưởng vợ ông đã có cái nhìn thất vọng đối

với chàng thanh niên mới tới này, nhưng sau đó ông mau chóng nhận ra rằng câu chuyện hoàn toàn trái ngược với những gì mình đã nghĩ.

Vừa vào tới nhà, bà Bennet đã nói ngay:

- Ông ơi, thật là một đêm khiêu vũ tuyệt vời. Phải chi ông cũng có mặt ở đó. Con Jane được người ta ngưỡng mộ không ai bằng. Người nào cũng trầm trồ về sắc đẹp của nó. Bingley khen nó đẹp và khiêu vũ với nó tới hai lần. Nghe rõ chưa ông? Anh ta đã khiêu vũ với con Jane tới hai lần. Nó là người duy nhất trong đêm khiêu vũ được Bingley mời nhảy lần thứ hai. Trước tiên anh chàng mời con gái bà Lucas ra nhảy. Thấy họ đứng cạnh nhau tôi bức cả mình. Nhưng Bingley không bị thu hút bởi con bà Lucas. Ông cũng biết đó, thật ra ai mà thích con nhỏ đó. Anh chàng tỏ ra say mê con Jane ngay khi mới nhìn thấy con bé. Anh ta đi hỏi thăm chung quanh để tìm hiểu con mình là ai, nhờ người ta giới thiệu và sau đó mời con Jane ra khiêu vũ. Lần thứ ba Bingley nhảy với con gái bà King, lần thứ tư nhảy với Maria Lucas và lần thứ năm lại quay qua nhảy với con Jane. Lần thứ sáu nhảy với Lizzy, rồi tới con nhà Boulanger...

Ông Bennet không còn giữ kiên nhẫn được nữa:

- Nếu hãn có lòng thương cảm tôi, hãn đã không khiêu vũ với nhiều người như vậy. Đừng kể cho tôi nghe về những người mà hãn đã khiêu vũ chung nữa, tôi không chịu được. Để cho hãn trật cổ chân ngay trong bản khiêu vũ đầu tiên còn hay hơn.

Bà Bennet vẫn tiếp tục:

- Ôi ông ơi, tôi thì lại thích hãn lắm. Anh chàng rất đẹp trai. Hai người chị em gái trông thật là duyên dáng. Tôi chưa từng thấy ai ăn mặc quần áo sang trọng quý phái như vậy. Những vải viền áo của bà Hurst thì khỏi nói tới...

Bà Bennet lại bị chồng ngắt lời lần nữa. Ông Bennet phản đối không muốn nghe những lời tả chi tiết về quần áo hoa hòe hoa sói của họ. Bà Bennet đành phải thay đổi đề tài câu chuyện, lần này thì bình phẩm một

cách chua cay và thêm thắt về sự bất lịch sự của anh chàng Darcy:

- Nhưng cũng chẳng sao. Lizzy cũng chẳng mất mát gì khi không được vừa mắt anh chàng này. Hẳn khó tính quá đáng, chẳng đáng cho con gái mình lấy lòng. Lại thêm cao ngạo tự phụ không ai chịu nổi. Hẳn đi bên này, đi bên kia tự coi mình là cao quý. Thật ra hẳn cũng đâu đẹp trai gì đáng để khiêu vũ chung với con mình. Ước gì ông có mặt ở đó để cho hẳn ta vài câu trả miếng ra trò. Tôi thật ghét cay ghét đắng hẳn ta.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 4

Khi Jane và Elizabeth có dịp nói chuyện riêng với nhau. Jane tâm sự với em rằng trước đây nàng rất dè dặt khi đưa ra những lời khen về Bingley, nhưng bây giờ nàng có thể nói rằng nàng rất ái mộ chàng:

- Anh ta thật xứng đáng là một người đàn ông, rất tế nhị, khôi hài và sống động. Chị chưa từng thấy ai có cách cư xử vui vẻ như vậy, đã thế còn là người cởi mở và có giáo dục.

- “Anh ta còn đẹp trai nữa”, Elizabeth trả lời chị. “Một thanh niên như vậy mới thật vẹn toàn”.

- Chị cảm thấy thật hân diện khi được anh ta mời ra khiêu vũ lần thứ hai. Đó là một vinh hạnh ngoài sự mong đợi của chị.

- Vậy sao? Em thì cho đó là chuyện đương nhiên. Bởi vậy mới nói giữa em và chị có sự khác biệt lớn. Trong khi những lời khen của người khác dành cho chị lúc nào cũng làm chị ngạc nhiên thì em lại không ngạc nhiên tí nào. Chuyện anh ta mời chị ra khiêu vũ lần nữa cũng là bình thường thôi. Làm sao anh ta lại không nhận ra được rằng chị đẹp gấp năm lần mấy cô gái khác trong phòng. Chị không việc gì phải cảm kích về những cử chỉ hào hoa ấy. Anh ta đương nhiên là rất dễ thương, chị thích anh ta cũng phải thôi. Còn đỡ hơn mấy anh chàng chị thích trước đây, toàn là mấy anh chàng ngu ngốc.

- Ôi chao, Lizzy ơi.

- Ô, chị biết rõ tính chị mà, quá ư dễ dãi, ai chị cũng thích. Chị không bao giờ thấy ai có lỗi cả. Trong mắt chị mọi thứ trên đời này đều là tốt lành. Cả đời em chưa bao giờ nghe chị nói xấu một ai.

- Thật ra chị không muốn chưa chi đã hấp tấp bình phẩm về bất cứ người nào. Thế nhưng chị sẽ dám nói những điều mình nghĩ.

- Em biết chị làm được những điều này, bởi vậy em mới nói đó là kỳ tích. Với sự tốt bụng của mình, chị không bao giờ nhận ra những sự điên rồ và

vô lý của người khác. Thông thường người ta hay thích khoe khoang, giả bộ như có tính ngay thẳng bộc trực. Nhưng mà để ngay thẳng bộc trực một cách không khoe khoang, giả tạo, luôn chọn lấy những cá tính tốt của mọi người và đề cao thêm, không bao giờ nhắc tới những cá tính xấu khác, chỉ có chị là làm được. Bởi vậy, có phải chị cũng thích luôn hai chị em gái của anh ta phải không? Em thấy thái độ của hai chị em này không được bằng anh ta.

- Lúc đầu chị cũng không thích họ lắm. Nhưng sau khi nói chuyện rồi chị thấy họ cũng được. Caroline sẽ về sống với Bingley và chăm sóc căn nhà cho anh ta. Chị nghĩ cô ta sẽ là một người hàng xóm dễ thương và mình sẽ thật sai lầm nếu không kết thân với cô ta.

Elizabeth yên lặng lắng nghe tuy không mấy tin tưởng lắm. Nàng vẫn cho rằng thái độ hai chị em gái của Bingley trong đêm khiêu vũ không được dễ thương cho lắm. Với lối quan sát nhanh nhẹn và cứng rắn hơn chị, cộng thêm sự phán quyết không quá khắt khe hay quá chủ quan, Lizzy đã không mấy hài lòng về hai chị em gái của Bingley. Thật ra họ là những người giàu có và không thiếu tính khôi hài nếu họ được vui, hoặc họ có thể tự làm cho mình trở nên dễ thương hơn nếu muốn. Tuy nhiên trong bất cứ tình huống nào họ vẫn luôn tỏ ra kiêu căng và tự đại. Hai chị em họ vừa xinh đẹp, vừa được đào tạo từ một trong những trường học tư thành lập đầu tiên trên thủ đô và lại còn có một gia sản cả hai mươi ngàn Bảng. Họ thích tiêu xài xa xỉ và chỉ giao thiệp với những người cùng trong giới thượng lưu. Lúc nào họ cũng tự đề cao phẩm chất của mình và coi thường người khác. Gia đình họ là một gia đình được trọng vọng ở phía bắc nước Anh. Sự việc này gây ấn tượng sâu xa trong tâm khảm họ hơn nhiều so với tài sản của Bingley và tài sản của chính họ kiếm được từ kinh doanh.

Bingley được thừa hưởng sản nghiệp gần một trăm ngàn Bảng từ cha. Lúc sinh thời, cha anh lúc nào cũng nuôi ước vọng mua được một tòa nhà lớn, nhưng chẳng may ông đã qua đời trước khi thực hiện được ý nguyện này. Bingley cũng có ý định như cha và đôi khi đã có ý muốn mua nhà

trong thành phố chỗ chàng ở. Nhưng hiện giờ chàng đã muốn được một tòa nhà đẹp và tự do do sử dụng nó cho những cuộc vui chơi giải trí; với tính tình dễ dãi không lo lắng, những người hiểu nhiều về Bingley nghi ngờ có thể chàng không chọn mua Netherfield làm nơi lập cư và sẽ để cho con cháu thế hệ sau làm tròn ước nguyện cho cha.

Hai chị em gái của Bingley rất mong chàng sẽ tạo lập một căn nhà cho riêng chàng bởi hiện thời chàng vẫn chỉ là người đi mượn. Cô em gái không cảm thấy phiền hà để đi theo chăm sóc anh trai, chị của chàng cũng vậy, bà Hurst, người đã lập gia đình với một người đàn ông vì thời trang hơn là vì tài sản, cũng không ngại dọn đến ở với chàng nếu căn nhà chàng mua thích hợp với bà. Bingley vừa qua tuổi trưởng thành chưa được hai năm nay và chàng tình cờ được người ta giới thiệu đến Netherfield. Dù chỉ nghe người chủ khen căn nhà và cũng chỉ mới ngắm nhìn nó trong vòng nửa tiếng đồng hồ, nhưng Bingley đã cảm thấy hài lòng với địa thế và những căn phòng chính của nó, nên chàng đồng ý mượn ngay lập tức.

Mặc dù tính tình khác nhau hoàn toàn, giữa Bingley và Darcy vẫn tồn tại một tình bạn thâm sâu bền chặt. Darcy quý mến Bingley bởi tính tình dễ dãi, cởi mở và mềm dẻo của chàng. Những đặc tính đó hoàn toàn trái ngược với Darcy, thế nhưng không có nghĩa vì thế mà Darcy cảm thấy không hài lòng về bản thân mình. Về ưu điểm của Darcy, Bingley tìm thấy ở bạn mình tính tự tin và khả năng phán đoán chính xác. So sánh sự hiểu biết giữa hai người, Darcy trội hơn bạn mình nhiều. Thật ra Bingley không phải là người kém cỏi nhưng Darcy khôn ngoan hơn. Darcy còn có tính cao ngạo, kín đáo và dè dặt. Cách cư xử của chàng mặc dù có cung cách nhưng không mấy thân thiện. Chính điểm này đã khiến Bingley có nhiều ưu thế hơn bạn. Dù lui tới bất kỳ chỗ nào, trong khi Bingley được mọi người ưa thích thì Darcy lại bị người ta thấy gai mắt khó ưa.

Cách nói chuyện của hai người trong đêm khiêu vũ ở Meryton đã quá đủ để chứng minh tính cách của cả hai. Trong đời mình, Bingley chưa bao giờ

gặp một lúc nhiều người vui vẻ, cởi mở và nhiều cô gái xinh đẹp như lần này. Mọi người chung quanh ai cũng tốt bụng và quan tâm tới chàng. Ở họ không có sự cầu kỳ, cứng nhắc và chàng nhanh chóng cảm thấy quen thuộc với môi trường chung quanh. Nhất là về Jane, chàng coi nàng như một thiên thần. Trái lại, Darcy lại nghĩ những người chàng mới gặp là tầm thường cả về nhân dạng lẫn trang phục. Bởi vậy, không ai có thể thu hút Darcy và chàng cũng không thèm chú ý đến ai. Ngay cả đối với Jane, tuy chàng có công nhận là nàng đẹp nhưng lại chê nàng cười quá nhiều.

Bà Hurst và cô em Caroline cũng suy nghĩ như vậy, tuy nhiên họ vẫn ngưỡng mộ và yêu thích Jane. Họ tuyên bố nàng là người đáng yêu và muốn giao thiệp thêm với nàng. Vì Jane được hai chị em gái đánh giá là dễ thương, nên Bingley coi như đã được chấp thuận để tìm hiểu nàng kỹ hơn.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 5

Cách Longbourn (1) một khoảng đi bộ rất gần là nhà của ngài William Lucas. Hai gia đình Lucas và Bennet chơi với nhau rất thân. Ngài William trước kia sống ở Meryton và làm giàu bằng nghề buôn bán. Sau đó ngài được phong tước hiệp sĩ. Từ đó, sự khác biệt địa vị được ngài William cảm nhận một cách rõ ràng. Nó khiến ngài trở nên ghê tởm nghề nghiệp buôn bán cũ của mình (2) và nơi ngài đang cư ngụ là một thành phố nhỏ buôn bán hàng quán. Bởi vậy, ngài đã bỏ nghề và dọn gia đình tới sống ở một căn nhà cách thành phố Meryton một dặm, đặt tên căn nhà là Lucas Lodge. Nơi đây ngài có thể sống trong thế giới cao quý của riêng mình, không bị vướng bận vào nghề thương mại và có thể hoàn toàn chuyên tâm vào việc xã giao với những người chung quanh. Mặc dù rất hân diện với chức vị của mình, ngài William không hề biểu lộ tính kiêu kỳ hay khinh người. Ngược lại ngài vẫn tỏ ra quan tâm và ân cần với mọi người chung quanh. Với tính tình tự nhiên, không làm mất lòng ai, thân thiện và hay giúp đỡ người khác, cuộc phong tước ở cung điện St. James càng làm ngài trở nên lịch sự nhã nhặn.

Vợ của ngài William, phu nhân Lucas, là một người rất tốt và không quá khôn ngoan, láu lỉnh để có thể trở thành một người hàng xóm ngang tầm với bà Bennet. Gia đình ngài William có nhiều con, người con gái lớn Charlotte là một cô gái trẻ tế nhị, thông minh, chừng hai mươi bảy tuổi, cũng là bạn thân của Elizabeth.

Buổi sáng sau đêm khiêu vũ do làng tổ chức, những cô gái gia đình Lucas đến thăm những cô gái gia đình Bennet. Hai gia đình cảm thấy họ cần gặp mặt để bàn tán về đêm khiêu vũ. Bà Bennet nói một cách xã giao:

- Cháu bắt đầu đêm khiêu vũ cũng khá đó chứ, Charlotte. Cháu là người đầu tiên Bingley chọn.

- Đúng vậy, nhưng dường như anh ta thích người thứ hai hơn.

- Ô, bác đoán cháu ám chỉ Jane bởi vì anh ta khiêu vũ với nó tới hai lần. Đường như anh ta ngưỡng mộ con bé lắm, mà bác cũng mong là vậy. Bác có nghe phong phanh vài điều liên quan ông tới Robinson nhưng bác không biết là việc gì.

- Có lẽ bác muốn nói về câu chuyện cháu nghe được giữa Bingley và ông Robinson. Cháu chưa kể cho bác nghe sao? Ông Robinson hỏi anh ta có thích hội đồng Meryton của chúng ta không, có nghĩ rằng có nhiều phụ nữ xinh đẹp ở trong phòng không và ai là người đẹp nhất. Anh chàng trả lời câu hỏi thứ ba ngay lập tức, “Ồ, không cần nghi ngờ gì, trưởng nữ gia đình Bennet là đẹp nhất, không ai phủ nhận được điều này”.

- Đúng y như lời của bác. Điều đó ai cũng phải công nhận. Thế nhưng cũng có thể nó sẽ không đi tới đâu, cháu biết đó.

- “Eliza, những gì tôi nghe được còn thú vị hơn”, Charlotte quay sang Elizabeth nói. “So sánh với anh bạn Bingley, những gì anh chàng Darcy đó nói thật không đáng để lắng nghe, đúng không? Tội nghiệp chị, chỉ được anh ta coi là “tàm tạm””.

- Bác xin cháu đừng nhồi nhét vào đầu óc Lizzy sự bực mình bằng cách nói về những cách cư xử không tốt của hãn ta. Hãn ta là một người đáng ghét, thật không may mới bị hãn thích. Bà Long nói với bác rằng hãn ta ngồi gần bà chừng nửa giờ đồng hồ mà không hề hờ môi nói một lời.

- “Mẹ có chắc vậy không? Không nhầm lẫn chứ?”, Jane nói. “Con chắc chắn đã thấy Darcy nói chuyện với bà Long”.

- Ấy dà, chỉ vì cuối cùng bà Long đã hỏi hãn có thích Netherfield không, hãn chẳng dừng mới trả lời, nhưng mà cách trả lời giống như là giận dữ vì bị ép phải nói chuyện.

- Em gái của Bingley có nói với con Darcy không có thói quen nói nhiều, ngoại trừ với những người mà anh ta quen thân. Với họ thì anh ta rất dễ thương.

- Mẹ không tin như vậy đâu con cưng. Nếu là một người dễ thương thì anh ta đã nói chuyện với bà Long rồi. Nhưng mẹ cũng đoán được lý do, mọi người ai cũng nói anh ta rất cao ngạo, và bằng cách nào đó không biết vì sao anh ta đã nghe được bà Long không sở hữu một chiếc xe ngựa, mà

phải mượn xe ngựa đi dự khiêu vũ (3).

- “Cháu không để bụng chuyện anh ta không nói chuyện với bà Long, nhưng cháu mong anh ta đã khiêu vũ với Eliza”, Charlotte nói.

- Lizzy, nếu còn lần sau và nếu mẹ là con, mẹ sẽ không khiêu vũ với hắn.”

- Tin con đi mẹ. Con dám hứa với mẹ là con sẽ không bao giờ khiêu vũ với hắn ta.

- “Tính kiêu ngạo của anh ta”, Charlotte nói, “không làm tôi khó chịu mấy vì anh ta có lý do chính đáng để kiêu ngạo. Thử hỏi một thanh niên đẹp trai với gia đình, tài sản và mọi thứ như anh ta, anh ta có nên tự cao không. Nếu hỏi tôi, tôi xin nói rằng anh ta có quyền để kiêu ngạo”.

- “Điều đó rất đúng và tôi cũng có thể dễ dàng tha thứ cho tính kiêu ngạo của anh ta nếu như anh ta không làm mất thể diện của tôi”. Elizabeth trả lời.

Mary đưa ra lời nhận xét dựa theo những quan sát của mình:

- Tính kiêu hãnh là một nhược điểm thường tình. Dựa vào những gì đã đọc được, em tin rằng thông thường con người ai cũng dễ có khuynh hướng kiêu hãnh. Trong số chúng ta, ít ai không có tính tự mãn về phẩm chất của mình, dù phẩm chất đó có thật hay chỉ do mình tưởng tượng. Kiêu ngạo và kiêu hãnh là hai tính cách khác biệt, mặc dù đôi khi hai chữ bị sử dụng giống nhau. Một người có thể kiêu hãnh nhưng không kiêu ngạo. Sự kiêu hãnh liên quan nhiều tới ý kiến của chúng ta tự nghĩ về chính bản thân mình. Còn sự kiêu ngạo là những ý kiến mà chúng ta muốn người khác nghĩ về mình.

Cậu con trai nhà Lucas, được các chị dẫn đi theo, la to:

- Nếu giàu có như Darcy, em sẽ không quan tâm mình kiêu ngạo thế nào. Em chỉ cần nuôi một đàn chó săn và uống một chai rượu mỗi ngày là đủ.

- “Như vậy thì uống cho đã đời vào, nếu bác thấy cháu làm như vậy, bác sẽ giật chai rượu đi ngay”, bà Bennet nói.

Cậu bé phản đối câu nói của bà Bennet nhưng bà tuyên bố mình sẽ nhất định làm như vậy. Hai người tiếp tục tranh luận cho đến khi cuộc thăm viếng chấm dứt.

Chú thích:

(1) Thời đó thay vì dùng số nhà làm địa chỉ thì người chủ nhà tự đặt tên cho căn nhà của mình.

(2) Trong khoảng thời gian này, nghề buôn bán thương mại không được coi trọng ở Anh. Trong xã hội phân biệt giai cấp ở Anh, tầng lớp quý tộc được coi là cao nhất, sau đó đến giai cấp chủ đất. Đôi khi những người làm thương mại giàu có hơn cả những chủ đất, tuy nhiên trong xã hội họ vẫn bị khinh thường.

(3) Chi phí để làm chủ một xe ngựa lên rất cao. Xe bốn ngựa càng đắt hơn xe hai ngựa. Do đó sở hữu một xe ngựa là biểu tượng của sự giàu có.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 6

Chẳng bao lâu, mấy cô con gái nhà Bennet ở Longborn đã đến thăm hai chị em gái của Bingley ở Netherfield. Sau đó những người ở Netherfield lại đáp lễ sang thăm lại. Phong cách dễ thương của Jane ngày càng gây ấn tượng tốt đẹp cho bà Hurst và Caroline. Tuy nhiên hai chị em họ vẫn cho rằng bà Bennet là người khó chịu và mấy cô em nhỏ của Jane thì không đáng để họ nói chuyện. Nếu muốn quen, họ chỉ muốn làm quen với hai cô con gái lớn nhất là Jane và Elizabeth. Jane cảm thấy thật vui mừng khi được chị em Bingley tiếp đón như vậy, nhưng Elizabeth thì cho rằng hai chị em họ đối xử với mọi người quá hóm hỉnh khinh người, không ngoại trừ cả Jane. Bởi vậy mặc dù hai người họ đối xử tử tế với Jane, Elizabeth vẫn không làm sao ưa họ được. Nàng cho rằng sự ưu ái của họ đối với Jane chỉ do ảnh hưởng từ sự mến mộ của Bingley đối với Jane. Mỗi lần gặp mặt, Bingley tỏ ra rất say mê Jane. Ngược lại Jane cũng vậy, nàng đã cảm thấy yêu Bingley ngay từ những phút đầu tiên, tuy nhiên nàng không muốn biểu lộ tình cảm của mình lộ liễu cho mọi người thấy. Bề ngoài, Jane lúc nào cũng tỏ ra là một người điềm tĩnh và vui vẻ, do đó khó ai đoán được tình cảm thật của nàng. Elizabeth tâm sự điều này với bạn, Charlotte trả lời:

- Che giấu tình cảm của mình ở nơi công cộng có thể là điều thú vị, tuy nhiên nó cũng có thể gây bất lợi. Nếu một phụ nữ che giấu tình cảm của mình quá khéo léo, nàng có thể sẽ mất đi cơ hội chiếm được tình cảm của người mình thích. Tình yêu là một điều gì đó không chắc chắn, nếu mình để cho tình yêu tự phát triển theo tự nhiên đôi khi sẽ là nguy hiểm. Lúc đầu ta nên để cho tình cảm tự do phát triển một chút. Chúng ta ít dám tiến tới yêu ai nếu không nhận thấy đối phương cũng có ý thích mình. Chính trong số mười trường hợp, một phụ nữ nên biểu lộ tình cảm của mình nhiều hơn. Bingley thích chị Jane của chị là điều không nghi ngờ gì, nhưng tình cảm đó sẽ không phát triển xa hơn cái “thích” nếu chị ấy không tạo cơ hội cho

anh ấy.

- Có, chị ấy có tạo cơ hội cho anh ta. Ngay cả tôi còn có thể cảm nhận được tình cảm của chị dành cho anh ấy. Nếu anh ấy không cảm nhận được như vậy thì anh ấy chính là một người đàn độn.

- Eliza, chị nên nhớ rằng Bingley không hiểu rõ về tính tình của Jane bằng chị.

- Nếu một phụ nữ ưa thích một người đàn ông mà lại không cố sức che đậy thì người đàn ông đó phải nên biết tiến tới.

- Có lẽ Bingley sẽ làm được như vậy nếu anh ta có nhiều cơ hội gặp mặt. Tuy Bingley và Jane thường gặp mặt nhau, nhưng mỗi lần gặp nhau đều không quá một tiếng đồng hồ, đã vậy chung quanh lúc nào cũng đông người nên thật khó có dịp để trò chuyện riêng. Bởi vậy Jane nên tận dụng tối đa thời gian đó để tìm cách thu hút sự chú ý của Bingley. Khi chị đã nắm chắc được anh ấy rồi thì lúc đó tha hồ hưởng thụ tình yêu.

- Kế hoạch của chị khá lắm, một cô gái đương nhiên luôn ước muốn có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Nếu tôi nhất quyết muốn lấy cho mình một người chồng, dù giàu hay không giàu, tôi cam đoan sẽ áp dụng kế hoạch đó của chị. Nhưng tất cả những gì mình vừa bàn đều không phải là cảm giác của Jane, chị ấy không xử sự theo sự sắp đặt sẵn. Cho đến giờ chị ấy vẫn chưa chắc chắn được mức độ tình cảm hay sự suy nghĩ của chính mình. Chị ấy chỉ mới quen biết anh ấy chừng hai tuần, khiêu vũ với anh ấy bốn lần ở Meryton, gặp Bingley một buổi sáng ở nhà của anh ấy và dùng bữa chung với anh ấy cùng với mấy người khác bốn lần. Tất cả như vậy vẫn chưa đủ để chị hiểu rõ tính tình anh ấy.

- Cũng không hẳn như chị nói. Nếu chị ấy chỉ dùng bữa với anh ấy một cách thường tình thì chị chỉ có thể khám phá ra khẩu vị của anh ấy. Nhưng chị phải nên nhớ rằng họ đã ở bên nhau trong bốn buổi tối và chỉ với bốn tối đó thôi cũng có thể làm nên chuyện.

- Đúng, bốn tối này đã giúp họ xác định được rằng cả hai người đều thích chơi bài xì-dách hơn bài ba lá, nhưng ngoài điều đó ra, tôi cho rằng các tính cách quan trọng khác của họ chưa bộc lộ ra.

- Thật ra tôi chân thành mong Jane sẽ thành công trong tình yêu. Lấy thí

dụ trong trường hợp Jane sẽ kết hôn với Bingley ngay vào ngày mai, cơ hội cho họ được hạnh phúc sẽ ngang ngửa với trường hợp họ đã tìm hiểu nhau cả năm trước khi cưới. Hạnh phúc trong hôn nhân hoàn toàn là vấn đề của cơ hội. Trước lúc kết hôn, nếu hai người đã hiểu rõ tính tình của nhau hoặc thậm chí cá tính của hai người có hoàn toàn giống nhau đi nữa cũng không có nghĩa là họ sẽ sống hạnh phúc hơn. Sau khi lấy nhau, cá tính của họ vẫn có thể phát triển theo những chiều hướng khác nhau và cũng sẽ có lúc làm phật ý lẫn nhau. Tốt hơn, biết càng ít những khuyết điểm của người phối ngẫu của mình càng tốt.

- Charlotte, chị làm tôi buồn cười quá, những lời chị nói nghe không chuẩn tý nào. Chị cũng tự biết điều đó không hợp lý và rằng chính chị cũng sẽ không bao giờ hành động như vậy.

Quá bận rộn quan sát cách quan tâm của Bingley đối với chị mình, Elizabeth không ngờ rằng nàng đang từ từ trở thành đối tượng chú ý trong mắt Darcy. Darcy lúc đầu cho rằng Elizabeth không được đẹp lắm, trong đêm khiêu vũ đầu tiên chàng ngắm nhìn nàng không chút quan tâm. Lần gặp mặt kế tiếp chàng chỉ nhìn nàng nhằm tìm ra những điểm để chỉ trích. Mãi sau này Darcy mới công nhận với chính mình và các bạn của chàng rằng khuôn mặt của Elizabeth tuy không có những nét đặc trưng, nhưng lại mang một vẻ thông minh khác thường nhờ vào sự thể hiện của đôi mắt đẹp đậm màu. Với cặp mắt khó tính, mặc dù có nhận ra vài khuyết điểm trong thân hình cân đối của nàng, Darcy buộc phải công nhận hình dáng của Elizabeth là mảnh dẻ và dễ thương. Tuy phong cách của nàng không đúng vẻ một người ăn mặc thời trang, chàng vẫn bị nàng thu hút bởi dáng vẻ tươi vui sống động. Đương nhiên Elizabeth không hề biết những điều nhận xét này. Đối với nàng, Darcy vẫn là một người không được thiện cảm ở mọi nơi, và cũng là người đã cho rằng nàng không đủ đẹp để khiêu vũ với chàng.

Darcy bắt đầu muốn tìm hiểu thêm nhiều về Elizabeth. Chàng tiến thêm một bước để tự bắt chuyện với nàng và lắng nghe những cuộc đối thoại giữa nàng và những người khác. Bằng cách này Darcy đã gây được sự chú ý của Elizabeth. Hôm đó tại một bữa tiệc lớn được tổ chức ở nhà của ngài William Lucas, Elizabeth hỏi Charlotte:

- Darcy có ý định gì khi đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa tôi và đại tá Forster?

- Câu hỏi của chị chỉ có Darcy mới có thể trả lời được.

- Nhưng nếu anh ta còn làm vậy một lần nữa, nhất định tôi sẽ cho anh ta biết anh ta là loại người gì. Anh ta có ánh mắt châm biếm người khác, nếu tôi không bắt đầu tỏ ra ngang bướng, tôi sẽ ngày càng trở nên sợ anh ta.

Lúc đó Darcy đang đi về hướng hai cô gái nhưng hình như chàng không có ý định bắt chuyện với họ. Charlotte thách Elizabeth dám nói với Darcy đề tài họ đang thảo luận. Elizabeth bị kích động vì lời thách thức này, nàng quay sang Darcy và nói:

- Anh Darcy, anh có nghĩ rằng vừa rồi tôi đã diễn tả một cách đúng đắn khi chọc ghẹo đại tá Forster để anh ta tổ chức một buổi dạ vũ cho chúng ta ở Meryton?

- Cô đã nói một cách sốt sắng lắm. Đề tài đó luôn luôn hấp dẫn các phụ nữ.

- Anh thật là khắt khe đối với phụ nữ chúng tôi.

- “Tôi ghen cô nàng bị trêu chọc lại rồi”, Charlotte giải vây cho bạn. “Tôi đi mở đàn đây, Eliza, có lẽ chị biết phải làm gì sau đó”.

- “Trên phương diện tình bạn chị thật lạ lùng, lúc nào cũng muốn tôi đàn và hát trước mặt mọi người. Nếu tôi muốn phô trương tài đàn hát của mình thì chị thật có giá trị vô giá cho tôi. Nhưng với khả năng của mình, tôi thật không muốn ngồi xuống biểu diễn trước mặt những người chỉ có thói quen thưởng thức những người biểu diễn xuất sắc nhất”. Tuy nhiên sau đó vì bị Charlotte ép quá, Elizabeth đành nhận lời. “Thôi được, đến nước này thì tôi

cũng đành”. Sau đó nàng mạnh dạn liếc về phía Darcy. “Có một câu châm ngôn rất hay mà tôi biết ở đây ai cũng biết, “Hãy để dành hơi mà thối cháo cho mình, hãy tự lo lấy cho bản thân” và tôi sẽ để dành hơi của mình để tự làm cho ra trò bản nhạc sắp biểu diễn”.

Màn trình diễn của Lizzy tuy không xuất sắc lắm nhưng cũng làm hài lòng mọi người. Sau một hai bản nhạc, nhiều người yêu cầu nàng hát thêm. Trước khi nàng trả lời những lời nài nỉ này thì em gái của nàng, Mary, đã đến bên xin chơi tiếp thay chị. Mary là người duy nhất trong gia đình chịu khó học hỏi, biết nhiều về mọi môn và lúc nào cũng muốn phô tài.

Mary không phải là một thiên tài và cô cũng không có khiếu về nghệ thuật. Mặc dù với tính thích phô trương, cô đã học hỏi rất chuyên cần nhưng nó cũng khiến cô trở nên thông thái rởm và tự phụ. Chính điều đó đã khiến cô không thể đạt đến một trình độ cao hơn mà đáng ra cô đã có thể đạt được.

Trong khi Elizabeth, với tiếng đàn nhẹ nhàng và thanh thản, đã được mọi người lắng nghe thích thú dù hơn nửa bản nhạc đã không được nàng đánh hay lắm, thì Mary đã biểu diễn một bài độc tấu dài, sau khi nhận được vài lời khen và cảm ơn đã phải hoan hỉ làm theo lời yêu cầu của hai cô em đổi sang đánh thêm vài bản nhạc điệu Scotch và Irsih. Sau đó hai cô em gái nhỏ này nhập chung nhóm với vài người con trong gia đình Lucas và mấy sĩ quan, họ cùng nhau khiêu vũ trong một góc của căn phòng.

Darcy đứng gần nhìn họ khiêu vũ, trong lòng chứa đựng sự chán ghét ngấm ngấm cho tới hết buổi tiệc. Chàng không hề nói chuyện với ai và quá chìm đắm trong suy tư đến nỗi không nhận ra rằng ngài William Lucas

đang đứng cạnh mình, mãi cho đến khi ngài William lên tiếng:

- Anh Darcy, đây thật là một trò giải trí duyên dáng của những người trẻ tuổi. Cuối cùng thì cũng không có môn gì so sánh được với khiêu vũ. Tôi cho rằng khiêu vũ là một trong những sự tao nhã đầu tiên của xã hội thượng lưu.

- Chắc chắn như vậy thưa ngài, và nó còn có thêm lợi điểm vì đang là một thịnh hành ở một số xã hội kém thanh nhã của thế giới. Tất cả những dân man rợ đều có thể biết nhảy.

Ngài William chỉ mỉm cười. Sau khi ngừng lời một lát, ngài nói tiếp khi thấy Bingley đã tham dự vào đám đông.

- Bạn của anh khiêu vũ khá lắm và tôi chắc anh cũng rất xuất sắc trong môn này, phải không Darcy?

- Dạ thưa, tôi tin rằng ngài đã thấy tôi khiêu vũ ở Meryton rồi.

- Đúng như vậy, tôi đã được dịp thưởng thức anh khiêu vũ một cách rất thú vị. Anh có thường khiêu vũ ở điện St James's không?

- Chưa bao giờ, thưa ngài.

- Anh có nghĩ rằng nơi đó thật đáng ngưỡng mộ?

- Nếu có thể tránh được, tôi không bao giờ khen bất cứ nơi nào.

- Tôi đoán anh có nhà ở thủ đô?

Darcy chỉ gật đầu. Ngài William nói tiếp:

- Tôi đã từng nghĩ đến việc dọn lên ở thủ đô vì tôi rất yêu thích xã hội thượng lưu ở đó. Nhưng rồi tôi sợ không khí ở London sẽ không thích hợp với phu nhân Lucas.

Ngài William ngừng lại chờ đợi câu trả lời nhưng người đối thoại dường như không muốn lên tiếng. Ngay lúc đó Elizabeth bước về phía họ và ngài William ra dấu chào lịch sự gọi nàng lại:

- Eliza, sao cô không ra khiêu vũ? Anh Darcy, anh phải để tôi giới thiệu cô nương trẻ này cho anh, cô là một người bạn khiêu vũ khó kiếm. Tôi chắc rằng anh không thể từ chối ra khiêu vũ khi mà trước mặt anh là một sắc đẹp lộng lẫy như vậy.

Ngài William nắm lấy tay Lizzy đưa cho Darcy. Lúc đó Darcy cảm thấy vô cùng sửng sốt và chàng không dám nắm lấy tay nàng. Elizabeth rút tay mình lại ngay lập tức và nói một cách khó chịu với ngài William:

- Thưa ngài, thật ra tôi không có ý định ra khiêu vũ. Tôi xin ngài đừng cho rằng tôi đi về hướng này với mục đích để tìm một người ra khiêu vũ với mình.

Darcy bày tỏ một cử chỉ rất lịch sự muốn xin cầm tay Elizabeth lại, nhưng vô hiệu, Elizabeth nhất quyết từ chối. Ngay cả ngài William cũng không làm nàng thay đổi ý định.

- Eliza, cô khiêu vũ rất hay. Thật tàn nhẫn nếu cô từ chối không cho tôi có được niềm vui nhìn cô khiêu vũ. Mặc dù anh bạn trẻ rất ghét trò giải trí thông thường này, nhưng tôi tin rằng anh ta sẽ không phản đối để ra bước khiêu vũ trong nửa tiếng đồng hồ.

- Anh Darcy thật là lịch sự. Elizabeth cười.

- Đúng thế, anh ta là người lịch sự, với yêu cầu của chúng ta, tôi chắc anh ta sẽ chiều ý. Ai có thể từ chối một người như cô?

Elizabeth liếc nhìn một cách hóm hỉnh và bỏ đi. Sự kháng cự của Elizabeth không làm giảm giá trị của nàng đối với Darcy, ngược lại chàng cảm thấy hài lòng với thái độ này. Ngay lúc đó em gái Bingley đến gần bắt chuyện:

- Tôi có thể đoán được anh đang mơ tưởng chuyện gì.

- Tôi không tin cô sẽ đoán được.

- Anh đang suy tính xem làm sao có thể sống cho qua những buổi tối giống thế này. Thật ra tôi cũng nghĩ y như anh. Tôi chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như bây giờ. Thật tẻ nhạt nhưng lại quá ồn ào và rỗng tuếch, một buổi khiêu vũ của những người tự cho mình là quan trọng. Tôi phải làm gì để nghe được lời chỉ trích của anh về bọn họ?

- Tôi cam đoan với cô sự phỏng đoán của cô hoàn toàn sai. Đầu óc của tôi đang vướng bận vào một chuyện lý thú khác. Tôi đang suy tư về đôi mắt đẹp trên khuôn mặt của một cô gái đẹp.

Caroline lập tức nhìn chăm chú vào Darcy, mong muốn chàng sẽ nói ra

tên cô gái đã có khả năng khiến chàng đưa ra một sự nhận xét như vậy. Darcy trả lời một cách mạnh dạn:

- Elizabeth Bennet.

- “Elizabeth Bennet!”, Caroline lặp lại “Tôi thật ngạc nhiên. Đã bao lâu rồi kể từ khi cô ta trở thành người được anh ưa thích? Đến khi nào thì tôi có thể chúc mừng cho anh?”.

- Tôi đoán trước thế nào cô cũng sẽ hỏi câu đó. Trí tưởng tượng của một người đàn bà thật mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc nó đã chuyển từ lòng ngưỡng mộ qua tình yêu, từ tình yêu qua hôn nhân. Tôi biết kế tiếp cô sẽ chúc mừng tôi hạnh phúc.

- Nay, nếu anh thật sự nghiêm túc về vấn đề này, tôi nghĩ chuyện gì rồi đâu cũng sẽ vào đó và không còn gì để bàn thảo. Anh sẽ có một bà mẹ vợ duyên dáng. Còn nữa, bà ta sẽ dọn đến ở với anh ở Pemberley.

Darcy lắng nghe một cách lãnh đạm trong khi Caroline chọn cách châm chọc này để tự làm vui cho mình. Sự điềm tĩnh của chàng làm cô thấy an toàn để tiếp tục châm chọc thêm.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 7

Phần lớn tài sản của ông Bennet là bất động sản với lợi tức gần hai ngàn Bảng mỗi năm. Nhưng không may mắn cho các con gái của ông, theo di chúc kế thừa tài sản của giòng họ thì tài sản này không được truyền lại cho con gái. Nếu ông không có con trai thì số tài sản sẽ được truyền lại cho một người nam trong dòng họ, cho dù người đó chỉ có liên hệ họ hàng xa. Về phía tài sản của người mẹ, tuy bà Bennet cũng được thừa hưởng từ gia đình mình một số tiền kha khá, nhưng nó cũng không đủ để bù vào cho chồng. Cha bà trước kia là một luật sư ở Meryton, khi ông qua đời có để lại cho bà bốn ngàn Bảng.

Bà Bennet có một người em gái gả cho ông Phillips, trước kia làm thư ký cho cha bà và sau đó nối tiếp nghề của bố vợ làm luật sư. Bà còn có một người em trai ở London đang làm nghề buôn bán cũng đáng kính trọng.

Longbourn chỉ cách Meryton một dặm đường, rất thuận tiện cho các cô con gái nhà Bennet hai ba lần mỗi tuần vừa đi thăm dì vừa ghé lại tiệm may trang phục phụ nữ cùng đường. Hai cô con gái nhỏ nhất trong nhà là Catherine và Lydia thì thường xuyên đi hơn. Đầu óc của hai cô bé không vướng bận chuyện gì, khi rảnh rỗi thì họ đi bộ tới Meryton để giải khuây cho buổi sáng và thu lượm chuyện để tán dóc cho buổi chiều. Những tin tức thông thường trong vùng đều do hai chị em thu thập được từ người dì của họ. Hiện tại họ vừa được thông báo một tin vui mới, một quân đoàn lính lưu động mới tới đóng trong vùng. Trụ sở chính của quân đoàn lưu động đóng ở Meryton và những người lính sẽ lưu lại đây trong suốt mùa đông.

Cuộc viếng thăm dì Phillips của hai chị em thật không uổng công sau khi họ nghe được tin tức mới này. Mỗi ngày, họ mỗi biết thêm tên và quen

thêm các sĩ quan. Chỗ trú ngụ của những người lính đã không còn là điều bí mật nữa và chẳng bao lâu hai cô gái bắt đầu tự mình đi làm quen. Ông Phillips đã viếng thăm hết những sĩ quan và điều này tạo cơ hội cho hai cô cháu gái được tiếp xúc và có những niềm vui mới lạ. Suốt ngày hai cô chỉ toàn nói chuyện liên quan về những quân nhân. Đối với chuyện tài sản to lớn của Bingley, chuyện đã làm cho bà mẹ cảm thấy hứng thú, lại không có giá trị gì trong mắt hai chị em so với những bộ quân phục của các quân nhân.

Một buổi sáng, sau khi lắng nghe cuộc đàm thoại ồn ào của hai chị em về vấn đề này, ông Bennet lạnh lùng đưa ra nhận xét:

- Qua những gì mà cha nghe được trong cách nói chuyện của hai con, cha thấy rằng hai con thuộc vào số những thiếu nữ ngu xuẩn nhất trong nước. Cha đã nghi ngờ điều này lâu rồi và bây giờ mới được chứng thực.

Catherine cảm thấy chùng hững và không trả lời, nhưng Lydia thì hoàn toàn dừng dưng và tiếp tục diễn tả lòng khâm phục của mình đối với đại úy Carter. Cô hy vọng sẽ gặp anh ta nội trong ngày bởi anh ta sẽ đi London vào sáng hôm sau. Bà Bennet nói:

- Ông à, tôi thật kinh ngạc vì ông đã cho rằng con gái mình ngu xuẩn. Nếu tôi có đánh giá ai thấp kém thì cũng chỉ đánh giá người khác chứ không phải con tôi.

- Nếu con cái tôi ngu xuẩn, tôi thực tình hy vọng mình sẽ nhận thức được điều đó.

- Đồng ý, nhưng tất cả các con của mình đều khôn ngoan cả mà.

- Đây là một điểm mà tôi và bà không bao giờ cùng chung ý kiến. Tôi thường hy vọng chúng ta sẽ hợp với nhau trên mọi phương diện, nhưng về vấn đề hai đứa con gái nhỏ nhất nhà mình quá ngu xuẩn thì tôi xin khác ý kiến với bà.

- Ông ơi, ông không nên trông đợi mấy đứa nhỏ phải suy nghĩ giống như cha mẹ. Tôi dám cá rằng khi chúng nó lớn khôn bằng tuổi chúng ta, chúng sẽ không nghĩ gì về các sĩ quan nữa. Tôi nhớ khi còn trẻ, có một thời tôi

cũng thích những bộ quần phục màu đỏ, thật ra hiện nay tôi cũng vẫn còn thích. Nếu bây giờ có một đại tá thông minh, trẻ tuổi, lợi tức năm sáu ngàn Bảng mỗi năm, muốn xin cưới một trong những đứa con nhà mình thì tôi sẽ không từ chối. Tôi cho rằng đại tá Forster trông rất bảnh trong bộ quần phục lúc ở nhà ngài William tối hôm nọ.

- “Mẹ à, dì nói rằng đại tá Forster và đại úy Carter không thường lui tới nhà cô Watson như lúc họ mới tới nữa. Bây giờ dì thấy họ thường tụ tập ở thư viện Clarke”, Lydia nói.

Bà Bennet chưa kịp trả lời thì người hầu mang đến một lá thư. Thư được gửi đến từ Netherfield và người hầu đứng chờ câu trả lời trước khi anh ra về. Đôi mắt bà Bennet sáng lấp lánh niềm vui và bà háo hức hỏi con gái lúc đó đang đọc thư:

- Thế nào Jane, thư của ai vậy? Liên quan đến chuyện gì? Có gì trong đó? Chao ôi Jane, mau nói cho mẹ nghe, nhanh lên con cưng của mẹ.

- “Thư đến từ Caroline, em gái của Bingley”, Jane trả lời và đọc lớn lá thư:

“Jane thân ái,

“Nếu chị không động lòng trắc ẩn để đến dùng bữa ăn chiều với chị Louisa và tôi, thì rất nguy hiểm bởi có thể chúng tôi sẽ trở nên ghét nhau suốt cả đời. Chị biết đó, hai người phụ nữ nói chuyện riêng với nhau cả ngày rồi thế nào cũng chấm dứt bằng một cuộc cãi vã. Nhớ đến lập tức ngay sau khi chị nhận được thư này. Anh của tôi và những người đàn ông trong nhà cũng có mặt để dùng bữa với các sĩ quan.

Thân chào,

Caroline Bingley”

Lydia kêu lớn:

- Dùng bữa với các sĩ quan? Tại sao dì không cho tụi mình biết điều đó?

- “Mời dùng bữa chiều à? Thật không may”, bà Bennet nói.

- “Con sử dụng xe ngựa được không?”, Jane hỏi.

- Không được rồi con cưng, tốt hơn con nên cưỡi ngựa vì hình như trời sắp mưa, như vậy thì con sẽ có cơ ở lại qua đêm.

- Như vậy là có âm mưu, mẹ có chắc rằng người ta không đề nghị đưa chị về sao?”, Elizabeth nói.

- Đừng lo. Mấy người đàn ông sẽ dùng xe ngựa của Bingley để đi Meryton, còn gia đình ông bà Hurst thì không có ngựa.

- “Nhưng con vẫn muốn đi xe ngựa”, Jane nói.

- Nhưng con ơi, cha con không có dư ngựa. Mấy con ngựa cần phải sử dụng ngoài đồng, phải không ông Bennet?

- “Mình lúc nào chẳng cần ngựa ngoài đồng”, ông Bennet trả lời.

- “Nhưng nếu cha bắt buộc phải sử dụng ngựa trong ngày hôm nay thì mục đích của mẹ mới thành công”, Elizabeth chen vào.

Cuối cùng ông Bennet cũng phải chiều theo và xác nhận rằng mấy con ngựa đang bận. Jane không còn cách nào khác đành phải chọn giải pháp cưỡi ngựa. Bà mẹ đưa con gái ra cửa và tiên đoán một cách hờ hững rằng thời tiết sẽ xấu lắm. Niềm hy vọng của bà quả nhiên thành sự thật, Jane đi chưa được bao lâu thì trời đổ mưa to. Các cô gái rất lo lắng cho chị mình nhưng người mẹ thì lại tỏ ra vui mừng. Trời vẫn cứ đổ mưa liên tục và Jane đã không thể trở về nhà vào đêm đó.

- “Đây là một ý kiến tuyệt hay của tôi”, bà Bennet lập lại câu này nhiều lần, như thể trời trở mưa là do chính bà làm ra vậy. Tuy nhiên đến sáng hôm sau, bà cũng chưa biết hết những sự vui mừng sắp xảy ra từ mưu mẹo tính toán của mình. Khi bữa điểm tâm vừa xong, một người hầu đến từ Netherfield mang theo một lá thư cho Elizabeth.

“Lizzy thân ái,

“Sáng nay chị cảm thấy không khỏe, có lẽ là do hôm qua bị ướt. Mấy người bạn tốt bụng của chị không muốn chị ra về cho tới khi khỏe lại. Họ nhất quyết muốn chị đến gặp thầy thuốc Jones. Do đó đừng lo ngại nếu em nghe tin thầy thuốc Jones đến khám cho chị. Chị nghĩ chắc chị chỉ bị sưng cổ họng và nhức đầu xoàng thôi, không có gì nghiêm trọng đâu. Chị của em”.

- “Thế nào, bà xã?”, ông Bennet nói sau khi nghe Elizabeth đọc to lá thư.

“Nếu con gái bà bị bệnh nghiêm trọng và nguy hiểm đến nỗi phải bỏ mạng thì mình cũng an lòng biết rằng nó chết vì nghe lời bà đi theo đuổi anh chàng Bingley”.

- Ồi chà. Tôi không sợ nó chết đâu. Người ta đã có ai chết vì mấy căn bệnh cảm cúm thông thường? Nếu cứ tiếp tục ở lại nhà đó nó sẽ được chăm sóc chu đáo. Tôi có thể đi thăm con nếu tôi có xe ngựa.

Elizabeth cảm thấy rất lo ngại và nhất quyết đòi đi thăm chị thay mẹ. Xe ngựa thì không có sẵn, nàng lại không biết cưỡi ngựa nên chỉ còn cách đi bộ. Nàng cho mọi người biết ý định của mình. Bà mẹ la lên:

- Sao con dại vậy? Sao lại nghĩ đến chuyện đi bộ trên con đường sinh lầy như thế? Hình dáng con trông sẽ không ra gì khi tới nhà người ta.1

- Hình dáng con ra sao cũng được, miễn sao được gặp chị.

- “Có phải con đang gợi ý để cha đưa ngựa cho không, Lizzy?”, cha nàng hỏi.

- Không cần đâu cha. Con không ngại đi bộ. Khoảng cách không đáng kể nếu ta có mục đích. Chỉ có ba dặm thôi, con sẽ quay trở về vào khoảng chiều nay.

Mary nhận xét:

- Em thật ngưỡng mộ sự tốt bụng của chị, nhưng làm bất cứ chuyện gì cũng nên có một lý do chính đáng. Theo ý kiến của em thì sự gắng sức cũng phải cân nhắc xem có đáng không.

- “Tụi em sẽ đi với chị nhưng chỉ tới Meryton thôi, sau đó chị có thể đi tiếp một mình”, Catherine và Lydia nói.

Elizabeth chấp nhận sự hộ tống của hai em rồi cả ba bắt đầu lên đường. Trên đường Lydia nói:

- Nếu đi nhanh, chúng ta có thể sẽ gặp đại úy Carter trước khi anh ta lên đường.

Khi đến Meryton, mấy chị em chia tay. Hai cô em chuẩn bị đến thăm người vợ của một trong những sĩ quan và Elizabeth tiếp tục đi một mình. Nàng đi một cách vội vã, băng qua hết cánh đồng này đến cánh đồng kia, nhảy qua hàng rào của mấy thửa ruộng và phóng qua những vũng sinh.

Cuối cùng nàng cũng bắt đầu thấy bóng dáng căn nhà thấp thoáng từ xa, nhưng lúc đó mắt cá chân nàng đã rã rời, vớ dơ bẩn và mặt thì đỏ bừng vì vận động nhiều.

Elizabeth bước vào phòng ăn sáng, nơi mọi người đang có mặt để dùng bữa điểm tâm, tuy nhiên Jane không có ở đó. Hình dáng bên ngoài của Elizabeth khiến mọi người sửng sốt. Họ không thể ngờ được mới sáng sớm nàng đã đi bộ một mình ba dặm trong thời tiết xấu như vậy. Đối với bà Hurst và Caroline, đây là một chuyện không thể tin được. Elizabeth cho rằng họ đã coi thường nàng khi thấy nàng làm chuyện này, tuy nhiên họ vẫn tiếp đón nàng một cách rất lịch sự. Về phía Bingley, ngoài lịch sự, chàng còn tỏ ra rất tốt và vui vẻ. Darcy nói rất ít, ông Hurst thì không nói gì cả. Trong khi Darcy chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt bừng đỏ rực rỡ của Elizabeth và tự hỏi nguyên do nào khiến nàng phải một mình lặn lội vượt đường xa như vậy, ông Hurst chỉ chăm chú vào phần ăn sáng của mình.

Khi Elizabeth hỏi thăm về chị mình thì câu trả lời không được khả quan lắm. Jane trước đó vẫn nằm ngủ li bì, giờ tuy đã thức nhưng vẫn đang bị sốt cao, nặng đến nỗi không bước ra khỏi phòng được. Sau đó Elizabeth được dẫn đi thăm chị ngay. Lúc viết thư cho em, Jane không dám kể thật tình trạng của mình vì sợ gia đình lo lắng. Nàng cũng không dám nói rất mong em gái đến thăm vì sợ làm phiền em. Bây giờ vừa trông thấy em gái bước vào phòng, Jane không ngăn được niềm vui, tuy nhiên nàng vẫn còn yếu và không nói chuyện được nhiều. Khi Caroline rời khỏi phòng, Jane cố gắng ngỏ lời cảm ơn lòng tốt của em. Elizabeth chỉ im lặng chăm sóc chị.

Khi bữa điểm tâm đã xong, hai chị em gái Bingley ghé vào thăm. Trông cách họ đối xử với chị mình một cách trù mến và lo lắng, Elizabeth bắt đầu cảm thấy mến hai chị em họ. Thầy thuốc đến khám và nói rằng Jane đã bị cảm nặng, nếu muốn mau lành phải nằm nghỉ ngơi khá lâu và ông sẽ cho nàng uống thuốc. Vì Jane càng lúc càng sốt cao và nhức đầu nên lời dặn của thầy thuốc được mọi người nghe theo. Elizabeth không rời chị một giây

phút nào, hai chị em gái Bingley cũng ít khi ra khỏi phòng. Mấy người đàn ông thì ra ngoài vì cũng không có việc gì cho họ làm ở đây cả.

Khi đồng hồ đổ chuông ba giờ, tuy không muốn nhưng Elizabeth cảm thấy đã đến lúc mình phải ra về. Caroline mời nàng dùng xe ngựa. Elizabeth chỉ mong cô ta nài thêm chút nữa thì nàng sẽ chấp nhận ngay. Tuy nhiên đến khi Jane thú thật nàng không muốn rời xa em gái thì Caroline phải đành mời Elizabeth ở lại Netherfield. Elizabeth chấp thuận lời mời một cách biết ơn. Caroline sai người hầu tới Longbourn để nhắn tin cho gia đình biết Elizabeth sẽ ở lại và cũng để lấy thêm quần áo cho nàng.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 8

Năm giờ chiều, hai chị em gái Bingley đi thay quần áo. Đến sáu giờ rưỡi, Elizabeth được mời dùng bữa chiều. Khi gặp nàng, mọi người dồn dập hỏi thăm Jane. Elizabeth thích thú nhận ra trong số họ thì Bingley là người quan tâm lo lắng hơn ai hết. Elizabeth cho mọi người biết sức khỏe của Jane cũng vẫn chưa mấy khá hơn. Sau khi nghe tin này, hai chị em gái Bingley chỉ lặp đi lặp lại ba bốn lần rằng nếu bị cảm nặng như vậy thì có lẽ họ sẽ cảm thấy đau đớn, sợ hãi lắm và họ ghét bị bệnh ra sao. Sau đó họ không còn nghĩ hay nhớ gì về chuyện bệnh hoạn của Jane nữa. Sự thờ ơ của họ đối với Jane lúc nàng không có mặt làm Elizabeth bắt đầu ghét hai chị em trở lại như lúc trước.

Bingley là người duy nhất trong đám làm cho Elizabeth cảm thấy hài lòng. Chàng tỏ ra rất chân thành lo lắng cho Jane và còn quan tâm đến Elizabeth nữa. Điều này làm Elizabeth cảm thấy bớt ngại ngùng vì nàng nghĩ những người khác đang coi mình như người đến làm phiền.

Trong bữa ăn không ai chú ý gì đến nàng ngoại trừ Bingley. Caroline luôn bận rộn bám chung quanh Darcy, chị của cô ta thì hầu như không nói gì cả. Về phần ông Hurst, người ngồi cạnh Elizabeth, là một người đàn ông lười biếng, ông sống chỉ để ăn, uống rượu và chơi bài. Khi ông Hurst biết rằng Elizabeth thích một đĩa đồ ăn đơn sơ hơn là một đĩa thịt ra-gu thì ông không còn hứng thú muốn nói chuyện với nàng nữa.

Khi bữa ăn chiều đã xong Elizabeth vội vã quay trở về phòng Jane. Ngay khi nàng vừa bước ra khỏi phòng, Caroline lập tức nói xấu về nàng. Elizabeth bị phê bình là người có thái độ cử chỉ xấu, vừa kiêu ngạo và vừa xấu hổ. Cô ta còn cho rằng nàng không biết cách nói chuyện, ăn mặc không hợp thời trang và không có sắc đẹp. Bà Hurst cũng đồng ý về những lời phê bình này, bà nói thêm:

- Cô ta chẳng có gì để mà khen, tóm lại chỉ giỏi cái đi bộ. Chị không thể

quên được hình dáng cô ta sáng nay, giống như người hoang dã vậy.

- Chị nói đúng đó chị Louisa. Không đáng gì để phải tới đây. Sao lại phải chạy vội vã đến vậy? Chỉ vì chị mình bị cảm thông thường? Tóc tai thì rối bung không tươm tất.

- Đúng vậy, đã thế còn lớp váy trong nữa. Giá mà em nhìn thấy lớp váy trong của cô ta dính tới một tắc rưỡi bùn. Chị chắc chắn rằng cô ta đã cố tình kéo cái váy ngoài phủ xuống để che cho khỏi ai thấy.

Bingley lên tiếng:

- Chị Louisa, cảnh chị mô tả có thể rất đúng nhưng em không hề để ý. Em nghĩ cô Elizabeth trông rất chinh tề khi đến đây. Em thật không chú ý tới cái váy trong dơ bẩn của cô ta.

- “Darcy chắc chắn đã quan sát thấy, phải không Darcy?” Caroline hỏi. “Tôi cho rằng anh sẽ không bao giờ muốn em gái của mình phô trương với dáng vẻ như vậy.

- Chắc chắn là không.

- Đi bộ một lúc ba, bốn hay năm dặm. Sinh lầy thì lên tới mắt cá chân, lại chỉ đi có một mình. Cô ta làm vậy để làm gì? Đối với tôi chỉ là để bày tỏ một cách đáng khinh cho mọi người thấy cá tính độc lập một cách cao ngạo của mình. Dân thôn quê thật không biết gì là nho nhã, lịch thiệp cả.

- “Cô ấy làm như vậy để bày tỏ tình cảm yêu thương dành cho chị mình, đó là điều đáng mừng”, Bingley trả lời.

Caroline thì thầm với Darcy:

- Darcy, tôi sợ rằng cuộc hành trình dài vừa rồi của Elizabeth đã ảnh hưởng tới lòng ngưỡng mộ của anh về đôi mắt của cô ta.

- “Không ảnh hưởng tí nào cả. Đôi mắt đó càng ngời sáng vì hoạt động mạnh”, Darcy trả lời.

Sau câu nói này, mọi người im lặng hồi lâu. Một lúc sau ông Hurst lên tiếng:

- Tôi rất kính trọng Jane, đó là một cô gái đáng yêu, tôi chân thành mong cho cô ta sẽ có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Nhưng có một người cha và người mẹ như vậy lại thêm quan hệ giòng họ thấp kém, tôi nghĩ rằng cô ta thật không có cơ hội.

- Tôi tưởng anh nói rằng dượng của họ là luật sư ở Meryton.
- Đúng vậy, và họ còn có một người cậu khác sống ở đâu đó gần khu chợ búa Cheapside.

- “Thật cao quý và sang trọng”, cô chị thêm vào. Sau câu nói này hai chị em phá ra cười. Bingley lớn tiếng:

- Cho dù họ có thật nhiều chú bác sống ở khu CheapSide đi nữa, nó cũng không làm giảm đi sự đáng yêu của họ.

- “Nhưng nó sẽ làm giảm đi cơ hội để họ lấy được những người chồng xứng đáng”, Darcy trả lời.

Bingley không trả lời câu nói này nhưng hai chị em gái của chàng thì tán thành nhiệt liệt. Sau đó hai cô tiếp tục nói đùa thỏa thích về mối quan hệ bà con thấp kém của người bạn gái mình.

Một lúc sau, không khí trở nên trầm lặng vì không ai còn chuyện gì để nói về đề tài này. Mọi người rời phòng ăn sang thăm Jane và ngồi chơi với nàng cho tới khi người hầu mời ra uống cà phê. Jane vẫn còn mệt nhiều và Elizabeth nhất định không rời chị cho mãi đến tối sau khi Jane đã bắt đầu ngủ. Lúc đó, dù không muốn, Elizabeth cảm thấy mình cũng nên xuống dưới nhà để nói chuyện xã giao. Khi vào đến phòng giải trí, nàng thấy mọi người đang chơi bài và họ lập tức mời nàng tham dự. Nghĩ rằng họ chơi bài rất lớn và cao tay, Elizabeth viện cớ phải chăm sóc chị để từ chối, cho hay nàng sẽ chỉ nán lại trong chốc lát để đọc sách. Ông Hurst nhìn nàng một cách ngạc nhiên:

- Cô thích đọc sách hơn chơi bài à? Thật là khác biệt.

Caroline nói:

- Chị Elizabeth không ham đánh bài. Chị ấy chỉ thích đọc sách thôi. Ngoài đọc sách ra thì không thích trò gì khác.

- “Tôi không đáng được khen hay chê bai như vậy”, Elizabeth lớn tiếng. “Tôi không phải là con một sách và tôi có nhiều thú giải trí khác cho mình”.

- “Tôi chắc rằng việc chăm sóc chị mình cũng là một thú giải trí của cô. Tôi hy vọng niềm vui của cô sẽ gia tăng khi thấy sức khỏe chị mình trở nên khả quan”. Bingley nói.

Elizabeth ngỏ lời cảm ơn Bingley, sau đó đi tới chiếc bàn nơi nàng thấy có mấy quyển sách trên đó. Bingley vội hỏi nếu nàng muốn, chàng sẽ lấy thêm những quyển sách khác trong phòng sách.

- Tôi mong những sách mình đã thu thập sẽ đủ cho cô đọc. Tôi chỉ là một người ăn không ngồi rồi, tuy sách không nhiều nhưng tôi cũng chưa đọc hết.

Elizabeth trấn an Bingley rằng bấy nhiêu sách cũng đủ cho nàng rồi. Caroline nói:

- Tôi rất ngạc nhiên tại sao cha của tôi lại để lại quá ít sách như vậy. Anh Darcy, thư viện sách nhà anh ở Pemberley thì quá hay và quá nhiều.

- “Đó là do công lao của nhiều thế hệ”, Darcy trả lời.

- Sang đến đời anh, anh càng làm tăng thêm số sách trong thư viện nhà mình. Anh đã bỏ tiền ra mua thêm bao nhiêu là sách.

- Tôi không thể hiểu tại sao thời nay một gia đình lại bỏ bê tủ sách gia đình như vậy.

- Bỏ bê? Tôi tin chắc rằng anh đã không bỏ bê việc trùng tu tòa nhà anh đang ở để nó trở thành một nơi tráng lệ huy hoàng. Charles (1), khi nào anh xây nhà, em ước gì nó chỉ đẹp bằng một nửa căn nhà anh Darcy ở Pemberley.

- Anh cũng mong như vậy.

- Nhưng em khuyên anh nên mua đất ở khu đó và lấy Pemberley làm nhà mẫu. Không có nơi nào ở nước Anh đẹp hơn vùng Derbyshire.

- Nhất định anh sẽ mua Pemberley nếu Darcy chịu bán nó.

- Chuyện đó cũng có thể xảy ra.

- Caroline, anh nghĩ rằng mua lại Pemberley thì dễ hơn là bắt chước xây giống như nó.

Elizabeth lo chú tâm lắng nghe câu chuyện giữa mọi người nên không để ý mấy vào quyển sách trên tay, sau đó nàng để nó hẵn xuống bên cạnh. Nàng lân la đến gần bàn chơi bài, đứng giữa Bingley và người chị lớn xem họ chơi.

- “Từ mùa xuân đến nay, em của Darcy có lớn thêm tý nào không? Con bé đã cao bằng tôi chưa?”, Caroline hỏi.

- Bây giờ thì chưa nhưng rồi nó sẽ cao bằng cô. Bây giờ nó cao khoảng bằng Elizabeth, hoặc hơn một chút.

- Tôi rất muốn gặp lại nó. Tôi chưa hề gặp ai có thể làm tôi vui vẻ đến như vậy. Con bé rất ngoan ngoãn và lễ phép, đã vậy còn có năng khiếu về nhiều môn so với lứa

tuổi của mình. Con bé biểu diễn đàn piano thì thật tuyệt vời.

- “Tôi thật hết sức kinh ngạc, làm sao các cô gái trẻ lại có đủ kiên nhẫn để có thể rèn hết mọi môn như vậy”, Bingley nói.

- Anh ơi, tất cả các cô gái đều có nhiều năng khiếu, anh nói vậy là sao?

- “Đúng vậy, anh nghĩ tất cả mọi cô gái đều có nhiều năng khiếu. Họ trang trí, làm thủ công, đan lát. Không cô nào không biết làm những thứ đó. Anh chưa bao giờ nghe một cô gái khi được giới thiệu lần đầu lại không kèm theo những năng khiếu ở nhiều bộ môn.

- “Sự thật mà nói những môn anh vừa nêu chỉ là những việc thông thường mà bất cứ ai cũng có thể làm được”, Darcy nói. “Sự đa tài đã được sử dụng ngay cả cho những cô không biết gì hơn ngoài đan giỏ hay làm mành. Tôi thì không đồng ý lắm với quan điểm của anh về phụ nữ. Trong số những người mà tôi quen, tôi cho rằng mình chỉ gặp chừng năm sáu cô là thực sự đa tài”.

- “Tôi cũng vậy”, Caroline nói.

Elizabeth nhận xét:

- Nếu thế, anh ắt hẳn thông hiểu và biết rõ thế nào là một người phụ nữ đa tài.

- Đúng vậy, tôi rất thông hiểu về chuyện này.

- “Ồ, đương nhiên rồi”, Caroline nói to, tỏ ra ủng hộ Darcy. “Phải biết nhiều hơn những môn thông thường thì sự đa tài mới đáng phục. Một phụ nữ phải thông hiểu âm nhạc, hát, vẽ, khiêu vũ và biết nhiều ngôn ngữ khác nhau để đáng được tặng danh hiệu đa tài. Bên cạnh đó, cô ta còn phải có phong cách, dáng đi, giọng nói, trang phục và cách diễn đạt tốt. Nếu không thì chỉ mới đúng nửa nghĩa thôi”.

Darcy tiếp lời, nói thêm:

- Một cô gái đa tài phải hội đủ hết những khoản đó. Ngoài ra, điều cốt

yếu là cô ta phải đọc sách thật nhiều để mở mang kiến thức.

- Tôi không còn ngạc nhiên tại sao anh nói anh chỉ biết có sáu người phụ nữ được coi là đa tài. Tôi cho rằng thật ra anh chưa từng gặp ai như vậy thì đúng hơn.

- Có phải cô đã quá khắt khe để nghi ngờ khả năng của chính mình?

- Tôi chưa bao giờ thấy một phụ nữ giống vậy. Tôi chưa từng thấy phụ nữ nào có thể kết hợp hết được những tài năng và khiếu mỹ thuật như vậy, lại thêm phần thanh lịch nho nhã như anh đã diễn tả.

Bà Hurst và Caroline cực lực phản đối một cách ồn ào về sự phán đoán nghi ngờ của Elizabeth. Cả hai đều nói họ đã từng thấy nhiều phụ nữ hội đủ những tiêu chuẩn đó. Ông Hurst nhắc hai người trật tự và than phiền họ đã không chú ý gì đến diễn biến của cuộc chơi. Cuộc tranh luận tới đó thì chấm dứt và Elizabeth nhanh chóng rời khỏi phòng.

Caroline nói, sau khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng Elizabeth:

- Elizabeth là một trong những cô gái trẻ muốn gây chú ý cho đàn ông bằng cách tự hạ thấp mình xuống. Đối với nhiều anh chàng, cách này có lẽ sẽ thành công. Nhưng theo ý tôi đó là một phương cách hạ tiện, một mưu mẹo kém cỏi.

Câu nói này của cô cố ý nhắm vào Darcy. Chàng trả lời:

- Không nghi ngờ gì, có những mưu mẹo thấp kém mà phụ nữ đôi khi cũng dám hạ mình làm để tạo được sự quyến rũ. Làm bất cứ điều gì xảo quyệt để mang lại cho mình ái lực đều là đáng khinh, hèn hạ.

Caroline cảm thấy rất thỏa mãn với câu trả lời này nên cô cứ tiếp tục nói về đề tài đó.

Elizabeth quay lại phòng gặp mọi người lần nữa chỉ để cho hay rằng tình trạng của chị mình càng lúc càng tệ và nàng sẽ không thể rời chị mình nữa. Bingley thúc dục mời thầy thuốc Jones tới ngay lập tức nhưng chị em gái của Bingley cho rằng những lời chỉ bảo của thầy thuốc ở nông thôn thì không đáng tin cậy. Họ đề nghị nên cấp tốc ra tỉnh mời một trong những bác sĩ nổi tiếng. Elizabeth không đồng ý với đề nghị này, nàng muốn làm theo lời đề nghị của Bingley. Cuối cùng sự việc được giải quyết bằng cách sắp đặt để thầy thuốc đến thăm vào sáng sớm hôm sau nếu bệnh tình của

Jane vẫn không khá hơn. Hai chị em gái của Bingley tuyên bố rằng họ quá buồn và tìm cách giải khuây bằng cách hát song ca với nhau. Về phần Bingley, chàng cảm thấy thật khó chịu. Không cách gì có thể làm chàng cảm thấy thoải mái hơn là ra lệnh cho những người giúp việc trong nhà phải chăm sóc cẩn thận cho Jane và em của nàng.

Chú thích:

(1) Tên của Bingley là *Charles Bingley*.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 9

Suốt đêm Elizabeth ở lại trong phòng chị. Buổi sáng Bingley cho một người hầu gái đến thăm hỏi. Sau đó hai người hầu của Louisa và Caroline cũng được gửi lên thăm nom. Cả hai lần Elizabeth đều trả lời rằng bệnh tình của Jane không có gì nguy hiểm. Tuy thấy chị đã đỡ hơn, Elizabeth vẫn xin được nhắn tin với gia đình ở Longbourn muốn mẹ tới thăm Jane và định trạng tình hình. Lá thư lập tức được người hầu đưa đi. Sau khi nhận được tin, bà Bennet và hai cô con gái nhỏ vội vã lên đường ngay. Họ đến Netherfield sau bữa ăn sáng.

Nếu Jane có gì nguy hiểm bà Bennet có lẽ sẽ rất đau lòng. Nhưng bà đã an tâm khi thấy bệnh tình con gái không mấy gì nguy ngập. Bà Bennet thật không muốn Jane bình phục ngay bởi vì sau khi hồi phục sức khỏe, có lẽ Jane sẽ phải rời Netherfield. Do đó bà không nghe lời đề nghị của con để đưa nàng về. Người thầy thuốc đến cùng lúc đó cũng đề nghị không nên để Jane ra về. Sau khi ngồi một hồi với Jane, mẹ con bà Bennet được Caroline mời xuống phòng ăn sáng. Bingley nói chàng hy vọng bà Bennet đã thấy Jane không bị cảm nặng như bà nghĩ. Bà trả lời:

- Thưa anh, tôi nghĩ nó thật sự bị bệnh nặng. Con bé bị bệnh nặng quá, vì vậy nó không nên di chuyển lúc này. Thầy thuốc cũng nói chúng ta đừng nghĩ tới chuyện cho nó di chuyển ra khỏi phòng. Chúng tôi xin làm phiền lòng tốt của anh thêm một thời gian nữa.

- “Di chuyển!”, Bingley kêu lên. “Thật không nên nghĩ như vậy. Em gái của cháu chắc cũng không đồng ý để Jane đi”.

- “Thưa bà, bà cứ tin tưởng đi.” Caroline lạnh lùng nói một cách xã giao. “Jane sẽ được chăm sóc chu đáo một khi chị ấy còn ở lại đây với chúng tôi”.

Bà Bennet thấy rất hồ hởi về lời xác nhận này. Bà nói thêm:

- Tôi tin chắc nếu không có những người bạn tốt như vậy, tôi không biết Jane sẽ ra sao khi nó đang bị bệnh như thế này. Nó thật biết chịu đựng. Con bé lúc nào cũng dễ chịu và hiền lành như vậy. Tôi thường nói với các con không đứa nào bằng con Jane. Căn phòng này của anh đẹp quá, anh Bingley, nó hướng ra cảnh một con đường đá sỏi. Tôi không biết có căn nhà nào trong nước đẹp được bằng Netherfield không. Tôi hy vọng anh không có ý định sớm dọn đi khỏi đây mặc dù hợp đồng thuê nhà của anh rất ngắn.

- Bất cứ việc gì tôi làm đều vội vàng hấp tấp. Bởi vậy nếu có ý định rời bỏ Netherfield, tôi sẽ đi trong vòng năm phút. Tuy nhiên, hiện tại tôi vẫn có ý định ở lại đây.

- “Đó chính là điều tôi nghĩ anh nên làm”, Elizabeth nói.

- “Cô bắt đầu hiểu tôi thấu đáo rồi đấy”. Chàng nói, quay về phía nàng.

-Ồ, đúng như vậy. Tôi hiểu anh hoàn toàn.

- Tôi xin nhận câu nói này của cô như một lời khen tặng. Thế nhưng tôi thấy mình quả thật là đáng thương khi để người ta hiểu rõ mình như vậy.

- Đáng tiếc nó lại là như vậy. Không nhất thiết phải theo dõi lâu lắc, ít hay nhiều một cá tính dù có sâu xa phức tạp đến đâu vẫn có thể suy đoán ra được, nó còn dễ hơn suy đoán cá tính của anh.

- “Lizzy, nên nhớ con đang ở đâu, không nên ăn nói bừa bãi giống như ở nhà”. Bà mẹ lớn tiếng la con nhưng Bingley ngay lập tức nói tiếp:

- Lúc trước tôi chưa biết cô là một người thích nghiên cứu về cá tính con người. Chắc nó phải là một môn học thú vị.

- Đúng như vậy, nghiên cứu một cá tính phức tạp thì thú vị hơn hết.

- “Thông thường vùng nông thôn không có nhiều đề tài cho môn nghiên cứu này. Nông thôn là một xã hội rất hạn hẹp và ít biến đổi”, Darcy nói.

- Nhưng con người tự họ thay đổi rất nhiều, họ luôn có những cái mới cho ta quan sát.

- “Đúng vậy”, bà Bennet nói lớn, cảm thấy tự ái về cách Darcy nhận xét về vùng nông thôn. “Tôi cam đoan với anh những gì mà thành phố có thì ở nông thôn cũng có”.

Lời nói của bà làm mọi người ngỡ ngàng. Darcy chỉ biết nhìn bà một hồi rồi yên lặng quay đi. Bà Bennet cho rằng mình đã hoàn toàn chiến thắng Darcy trong cuộc tranh luận nên tiếp tục:

- Tôi thấy ngoài những hàng quán và nơi công cộng ra, London đâu có gì thuận lợi hơn vùng thôn quê. Ở vùng thôn quê thì thật dễ chịu hơn nhiều, phải vậy không anh Bingley?

- “Khi ở vùng nông thôn tôi thật không muốn bỏ đi. Nhưng khi ở thành phố thì tôi cũng có cảm giác hệt như vậy. Mỗi nơi đều có những lợi điểm riêng của nó, sống ở nơi nào tôi cũng vui vẻ cả”, Bingley trả lời.

- “Đúng như vậy. Cách suy nghĩ của anh rất đúng đắn. Nhưng anh bạn trẻ kia”, bà Bennet nhìn về phía Darcy, “thì nghĩ rằng nông thôn không ra gì cả”.

Elizabeth cảm thấy xấu hổ cho mẹ nên vội vàng lên tiếng đính chính:

- Mẹ à, mẹ hiểu lầm rồi. Mẹ hoàn toàn hiểu lầm anh Darcy. Anh ta chỉ nói rằng so sánh với thành phố, vùng nông thôn không có nhiều loại người khác nhau để cho ta so sánh. Mẹ phải công nhận điều đó là đúng chứ.

- Đương nhiên con cưng, không ai nói vùng nông thôn có nhiều người. Nhưng nếu nói là không gặp được nhiều người trong vùng này thì không đúng. Mẹ đã ở những vùng rộng lớn hơn, gia đình mình đã từng dùng bữa với hai mươi bốn gia đình.

Nể mặt Elizabeth, Bingley cố giữ vẻ thản nhiên. Nhưng em gái của chàng thì kém tế nhị hơn, cô hướng về phía Darcy với nụ cười châm biếm. Elizabeth cố tình muốn mẹ đổi đề tài câu chuyện nên đã đánh trống lảng quay sang hỏi bà từ hôm nàng vắng nhà tới giờ Charlotte có ghé Longbourn chơi không.

- Có, nó có đến hôm qua cùng với cha. Ngài William thật là một người dễ thương, đúng không anh Bingley? Ngài thật là một người đàn ông hợp thời trang. Quá lịch sự và quá hiền lành, lúc nào cũng có sẵn chuyện để kể cho mọi người nghe. Đó, theo ý tôi đấy mới là người có giáo dục. Còn những người tự cho mình là nhân vật quan trọng và không bao giờ mở miệng thì thật là làm lẩn.

- Charlotte có dùng cơm với mẹ không?

- Không, nó phải về. Mẹ nghĩ gia đình nó muốn nó về để làm món bánh nướng thịt băm. Anh Bingley à, về phần tôi, tôi luôn giữ những người hầu làm việc trong nhà, con của tôi được dạy dỗ khác tụi nó và không phải làm việc. Tôi cam đoan với anh con gái gia đình Lucas là những cô gái tốt, nhưng thôi hãy để họ tự phán đoán lấy. Tôi chỉ tội nghiệp là tụi nó không được đẹp lắm. Charlotte thì rất thô xấu nhưng nó là người bạn đặc biệt của gia đình tôi.

- Cô ta là một cô gái trẻ dễ thương.

-Ồ! Thừa vâng, nhưng anh phải nhớ rằng nó rất xấu. Ngay chính phu nhân Lucas cũng thường nói như vậy và bà thường ganh tỵ với sắc đẹp của con Jane nhà tôi. Tôi không muốn khoe khoang con mình nhưng chắc rằng không ai đẹp hơn con Jane. Tôi không tin vào sự khách quan của mình nhưng ai cũng nói như vậy. Khi nó mới mười lăm tuổi, lúc chúng tôi đến thăm gia đình em trai tôi, có một thanh niên ở đó yêu con Jane quá đến độ em dâu của tôi đã cho rằng anh ta sẽ xin cưới con bé trước khi chúng tôi ra về. Tuy nhiên anh ta đã không làm như vậy. Có lẽ anh ta nghĩ Jane lúc đó còn nhỏ quá. Anh ta còn làm mấy bài thơ cho nó nữa, nghe thật là hay.

- “Và sau đó tình yêu của anh ta đã chấm dứt?”, Elizabeth hỏi một cách mất bình tĩnh. “Tôi cho rằng đã có rất nhiều mối tình kết thúc giống như vậy. Tôi tự hỏi ai là người đầu tiên khám phá ra rằng thơ ca có thể giết chết tình yêu”.

- “Tôi lại cho rằng thơ ca là thức ăn của tình yêu”, Darcy nói.

- Với một tình yêu đẹp, vững chắc và lành mạnh thì có lẽ là như vậy. Thơ chỉ có thể nuôi lớn những tình yêu đã mạnh mẽ sẵn. Nhưng nếu đó là một tình yêu mỏng manh, nghiêng ngả, thì những câu thơ chỉ làm cho nó đói tới chết.

Darcy chỉ mỉm cười. Không khí yên lặng khiến Elizabeth lo sợ mẹ mình sẽ tiếp tục bày tỏ thêm quan điểm của bà. Nàng muốn nói thêm nhưng không nghĩ ra được điều gì để nói. Sau một hồi yên lặng, bà Bennet bắt đầu

lập lại lời cảm ơn Bingley đã đối xử tốt với Jane và cũng xin lỗi đã để Elizabeth đến nhà làm phiền. Bingley đáp lời một cách rất lịch sự rằng việc cần thì chàng phải làm và chàng bắt em gái của mình nói theo y như vậy. Caroline miễn cưỡng thực hiện bốn phận nhưng lỗi đóng kịch của cô không có vẻ gì tử tế lắm. Dù vậy bà Bennet vẫn cảm thấy hài lòng và sau đó bà cho gọi xe ngựa tới. Từ lúc tới thăm tới giờ hai cô con gái nhỏ vẫn chỉ thì thào nói chuyện riêng với nhau. Bây giờ biết đã đến lúc ra về, cô con gái út bước tới đòi Bingley phải thực hiện lời hứa hôm chàng mới tới để tổ chức một buổi khiêu vũ tại Netherfield.

Lydia là một cô gái đầy đặn, trông lớn hơn so với tuổi mười lăm của mình. Với khuôn mặt xinh đẹp pha lẫn nét hóm hỉnh, cô là một trong những người con gái được mẹ yêu chuộng nhất và thường mang ra giới thiệu với bên ngoài từ lúc còn nhỏ. Cô bé có cá tính mạnh bạo, sôi nổi, không kiềm chế và tự cho mình là quan trọng. Đây chính là đặc điểm khiến các quân nhân chú ý đến cô. Sự chú ý này càng tăng thêm bởi tính tình dễ dãi của Lydia và những bữa ăn ngon ở nhà người dượng. Lydia cho rằng mình ngang hàng với Bingley nên đã không ngần ngại nhắc nhở chàng một cách đột ngột về lời chàng hứa sẽ tổ chức buổi dạ hội khiêu vũ. Câu trả lời ưng thuận của Bingley về sự đòi hỏi bất ngờ này đã làm cho bà mẹ rất vui.

- Xin cam đoan với cô tôi hoàn toàn sẵn sàng giữ lời hứa. Khi chị của cô khỏe lại, nếu cô muốn thì cứ chọn một ngày cho đêm khiêu vũ. Cô không nên nghĩ về chuyện khiêu vũ khi chị mình còn đang bệnh.

Lydia tuyên bố cô rất thỏa mãn:

-Ồ đương nhiên rồi, tốt hơn hết ta nên đợi cho chị Jane khỏe lại đã, lúc đó chắc chắn đại úy Carter cũng quay trở lại Meryton rồi. Sau khi anh tổ chức đêm khiêu vũ của anh xong, tôi sẽ nói bọn họ tổ chức thêm một đêm khiêu vũ khác. Tôi sẽ nói với đại tá Forster rằng thật là xấu hổ nếu anh ta không chịu tổ chức.

Sau đó bà Bennet và hai cô con gái ra về còn Elizabeth lập tức quay trở lại phòng Jane, bỏ lại sau lưng những lời phê bình của hai chị em Bingley và Darcy dành cho những người trong gia đình nàng. Mặc dù Caroline đưa ra nhận xét dí dỏm về đôi mắt đẹp của Elizabeth, nhưng cô đã không thành công trong việc kéo Darcy tham dự với mình phê bình chỉ trích Elizabeth.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 10

Một ngày nữa lại trôi qua, mọi hoạt động trong ngày cũng lặp lại giống y như hôm trước. Vào buổi sáng, bà Hurst và Caroline đã dành nhiều giờ ở bên cạnh Jane. Jane đã từ từ bình phục trở lại. Đến tối, Elizabeth tham gia cùng mọi người trong phòng giải trí. Hôm đó, bàn chơi bài lu không được bày ra. Darcy đang viết thư cho em gái, Caroline ngồi bên cạnh ngắm nhìn chàng viết. Cô nhiều lần cố gắng gây sự chú ý của chàng bằng cách nhờ chàng viết lời nhắn thăm tới em gái của chàng. Ông Hurst và Bingley thì đang chơi bài 32 lá và bà Hurst chỉ ngồi cạnh coi họ chơi.

Elizabeth lấy kim chỉ ra khâu và nàng cảm thấy thích thú muốn quan sát những chuyện đang xảy ra giữa Darcy và Caroline. Caroline khen ngợi Darcy bất tận, nếu không khen chàng có nét chữ đẹp thì cũng khen chàng viết ngay hàng đều đặn hoặc khen về nội dung lá thư. Cô không hề để ý xem những lời khen của mình có được người nghe chú ý không.

- Em gái anh sẽ rất vui mừng nhận được lá thư này.

Darcy vẫn không trả lời. Cô nói thêm:

- Anh viết nhanh quá.

- Cô làm rồi. Tôi viết rất chậm.

- Một năm anh viết bao nhiêu lá thư, kể cả thư làm ăn buôn bán. Eo ời, chỉ nghĩ thôi tôi cũng thấy sợ rồi.

- Cũng may là tôi viết chứ không phải cô viết.

- Làm ơn nhắn với em gái anh tôi rất muốn gặp nó.

- Tôi đã nhắn như vậy một lần lúc nãy rồi, y như lời cô dặn.

- Tôi nghĩ anh không thích cây bút đó. Để tôi sửa cho. Tôi sửa bút giỏi lắm.

- Cám ơn, nhưng tôi luôn tự sửa bút cho mình.

- Làm cách nào mà anh viết chữ được đều đặn ngay ngắn như vậy?

Darcy im lặng trở lại, không trả lời.

- Nhấn với em gái của anh tôi rất vui khi nghe nói nó chơi đàn tiến bộ và cũng nhấn rằng tôi rất say mê cách trang trí của nó, chắc chắn là trội hơn cô Grantley.

- Tôi có thể để dành những sự say mê mà cô vừa nói đến lá thư sau được không? Bây giờ thì tôi không còn chỗ.

- Ồ! Cũng chẳng sao. Tôi sẽ gặp lại nó vào tháng Giêng tới đây. Nhưng lúc nào anh cũng viết những lá thư dài và hay như vậy cho em mình à?

- Thường thì lá thư nào cũng dài nhưng có hay không thì tôi không biết.

- Theo tôi nghĩ, một người có thể viết được những lá thư dài một cách dễ dàng thì không thể viết dở được.

- “Caroline, câu nói đó của em đối với Darcy không phải là lời khen ngợi đâu”, Bingley chen vào nói lớn, “bởi vì anh ta viết thư không dễ dàng như em tưởng. Anh ta phải nghĩ thật nhiều về những chữ có bốn nguyên âm. Phải vậy không Darcy?”.

- Cách viết của tôi khác hẳn với cách viết của anh.

- “Ô! Anh Charles viết rất bất cẩn, khó có thể tưởng tượng được. Anh ấy bỏ sót hết một nửa những ý tưởng của mình và sau đó bôi xóa hết những gì vừa mới viết”, Caroline nói.

- Tư tưởng trong đầu tôi tuôn tràn nhanh quá khiến tôi không có đủ thì giờ diễn đạt hết. Bởi vậy những lá thư của tôi đôi khi làm người đọc không hiểu gì cả.

- “Anh Bingley, anh thật khiêm tốn, hãy bỏ lời tự trách đó đi”, Elizabeth nói.

- “Không có gì giả dối hơn khiêm tốn. Khiêm tốn thông thường là một ý kiến được đề xướng một cách bất cẩn hoặc đôi khi nó là một lời khoe khoang gián tiếp”, Darcy nói.

- Trong hai ý vừa nêu, anh xếp lời nói khiêm tốn của tôi vào loại nào?

- “Vào loại khoe khoang gián tiếp vì chính anh rất hãnh diện về những khuyết điểm của mình trong việc viết thư. Anh cho rằng cách anh viết là do anh biết suy nghĩ mọi việc một cách nhanh chóng nhưng lại diễn tả cầu thả, và đối với anh điều này lại rất thú vị. Người có khả năng làm mọi việc một

cách nhanh chóng luôn cảm thấy hãnh diện về mình và họ thường không để ý tới những khiếm khuyết và thiếu sót của công việc. Khi anh nói với bà Bennet sáng nay rằng nếu có ý định rời khỏi Netherfield thì anh sẽ ra đi trong vòng năm phút, lúc đó anh đã có ý ca tụng hay khen ngợi chính mình. Có gì đáng để khen ngợi khi anh làm một việc vội vã thiếu suy nghĩ, bỏ hết mọi chuyện còn chưa làm xong để đi ngay, chẳng mang lại lợi lộc gì cho chính bản thân mình và những người khác.

Bingley nói lớn:

- Tôi xin hứa danh dự, thật ra những gì tôi nói về mình trong lúc này đều là sự thật. Tôi không tự đưa cá tính hấp tấp không cần thiết của mình để khoe khoang trước mặt các cô.

- “Anh cho rằng anh sẽ nghĩ và làm như vậy, nhưng tôi không tin anh sẽ lập tức bỏ đi ngay. Giống như những người đàn ông khác mà tôi đã từng quen, cách xử sự của anh sẽ hoàn toàn tùy thuộc vào những cơ hội mà hoàn cảnh đưa đẩy tới. Thí dụ, nếu anh đang chuẩn bị ngựa để ra đi, một người bạn của anh đến nói “Bingley, anh nên ở lại đây cho tới tuần lễ sau”, có lẽ anh sẽ làm theo bạn mình nói, không đi nữa và có thể sẽ ở lại tới một tháng.”

Elizabeth nói lớn:

- Anh phải chứng minh rằng anh Bingley đã tự tán thưởng cá tính của chính mình. Anh đã khoe khoang cho anh ta còn hơn chính bản thân anh ta nữa.

Bingley nói:

- Tôi thật hài lòng vì cô đã đổi những gì bạn tôi vừa nói về tôi thành câu khen ngợi cho tính nết dễ thương của tôi. Nhưng tôi sợ cô đã hiểu ngược ý của anh bạn tôi. Thật ra anh ta không cố ý như vậy, anh ấy luôn nghĩ tốt về tôi. Trong trường hợp thí dụ vừa đưa ra, tôi sẽ từ chối người bạn đó thẳng thừng và cưỡi ngựa đi thật nhanh.

- Như vậy có phải anh Darcy đã cho rằng tính vội vàng hấp tấp của anh trong hành động đầu tiên sẽ được chuộc lỗi bởi tính cương quyết làm theo ý mình?

- Tôi không thể giải thích được điều này. Darcy phải tự giải thích lấy cho

mình.

- Có phải anh muốn tôi chịu trách nhiệm về những ý kiến mà anh đổ cho là của tôi? Nhưng tôi sẽ không bao giờ nhận những ý kiến đó là của mình đâu. Tuy vậy, hãy quay lại thí dụ lúc này, nếu cô Elizabeth vẫn còn nhớ người bạn đã yêu cầu anh Bingley quay trở lại nhà và khiến Bingley hoãn ý định ra đi của mình. Người bạn đó chỉ tỏ ý mong muốn thôi và đã lên tiếng yêu cầu mà không hề nói một lời tranh luận tại sao Bingley nên làm như vậy.

- Sẵn sàng và dễ dàng nhường bước trước lời thuyết phục của một người bạn, đối với anh là một việc làm không xứng đáng?

- Nhường bước trước khi tìm hiểu xem chuyện sai lầm gì đã xảy ra thì không đáng để khen.

- Darcy, anh cho tôi ấn tượng rằng anh sẽ không để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến tình bạn và tình cảm của anh. Nhắc lại chuyện một người bạn đã sẵn sàng nhường bước trước một lời yêu cầu của một người bạn khác mà không tranh luận tại sao anh phải làm như vậy, có phải người bạn thứ hai này nên nghĩ xấu về bạn mình vì anh ta đã làm theo sự đòi hỏi mà không hề đợi cho đến khi vấn đề được tranh luận?

- Để thỏa đáng, trước khi tiếp tục bàn thêm về đề tài này, chúng ta có nên sắp xếp mức độ quan trọng của lời yêu cầu và mức độ tình thân giữa hai người bạn?

- “Nên lắm”, Bingley nói lớn. “Hãy nêu ra hết mọi khía cạnh, không nên quên so sánh về chiều cao và kích thước của họ. Cô Elizabeth, không như cô tưởng, những điểm so sánh đó có ảnh hưởng tới cuộc tranh luận. Tôi cam đoan với cô nếu Darcy không cao ráo hơn tôi, tôi sẽ chỉ nghe theo lời anh ta một nửa. Tôi dám tuyên bố tôi chưa thấy người nào lỗ lã khùng khiếp như Darcy. Nhất là lúc anh ở nhà của mình hoặc trong tối Chủ Nhật khi anh ta không có gì để làm.

Darcy chỉ mỉm cười. Elizabeth cho rằng Darcy đã bị chạm tự ái về câu nói vừa rồi nên nàng không dám cười. Tuy nhiên Caroline thì cảm thấy nóng giận về những lời nói gây tổn thương mà Bingley vừa nói về Darcy.

Cô vạch ra những điểm sai trái của anh mình và trách anh sao lại nói những lời như vậy. Darcy nói:

- Bingley, tôi đã thấy rõ ý định của anh. Anh không thích tranh luận và muốn chấm dứt cuộc tranh luận này.

- Có lẽ tôi muốn như vậy. Tranh luận thì cũng gần giống như tranh chấp. Tôi rất cảm ơn nếu anh và Elizabeth có thể chờ cho tôi đi ra khỏi căn phòng này, lúc đó hai người tha hồ muốn nói gì về tôi thì nói.

- “Yêu cầu của anh chẳng đòi hỏi sự hy sinh gì ở tôi. Và lại anh Darcy cũng nên viết cho xong lá thư”, Elizabeth nói.

Darcy nghe theo lời đề nghị này và hoàn tất lá thư của mình.

Khi lá thư đã viết xong, Darcy yêu cầu Caroline và Elizabeth ra đàn và hát. Caroline sốt sắng nhận lời và tiến lại chiếc đàn piano. Cô lịch sự mời Elizabeth biểu diễn trước nhưng Elizabeth nhất định từ chối. Bởi vậy Caroline không ép thêm và cô ngồi xuống bắt đầu đàn.

Bà Hurst cũng tới hát chung với em gái. Trong khi cả hai đang hát, Elizabeth đứng cạnh bên đưa tay lật những trang sách nhạc để trên mặt đàn. Nàng không dẫn được và quan sát thấy Darcy thường xuyên chăm chú nhìn mình. Elizabeth không hiểu có phải mình đang là mục tiêu ngưỡng mộ của Darcy hay chàng nhìn như vậy chỉ vì chàng không thích và vẫn còn cảm thấy xa lạ với nàng. Elizabeth đoán có lẽ Darcy đã tìm ra ở nàng những điểm đáng chỉ trích. Giả thuyết này không làm Elizabeth buồn lòng. Nàng không thích Darcy lắm để phải lo ngại về sự đánh giá của chàng.

Sau khi dạo xong một vài bản nhạc Ý, Caroline thay đổi không khí bằng một bài nhạc Scotch sôi động. Một lúc sau Darcy tiến lại gần Elizabeth và nói với nàng:

- Elizabeth, cô có cảm thấy hứng thú để nhân cơ hội này ra khiêu vũ một bản không?

Elizabeth mỉm cười nhưng không trả lời. Darcy cảm thấy ngạc nhiên về sự im lặng này và lặp lại câu hỏi một lần nữa. Elizabeth trả lời:

- Ô, tôi có nghe anh nói nhưng tôi không thể trả lời ngay được vì còn đang suy nghĩ câu trả lời. Tôi biết anh muốn tôi trả lời “có” để được dịp khinh miệt sở thích này của tôi. Nhưng lúc nào tôi cũng thấy thú vị để phá

vỡ những mưu mô như vậy. Bởi vậy tôi đã quyết định trả lời cho anh biết rằng tôi không muốn khiêu vũ, nếu anh dám thì cứ việc khinh thường tôi đi.

- Thật ra tôi không dám.

Trước đây Elizabeth đã sẵn sàng để đương đầu với Darcy, tuy nhiên sau đó nàng hết sức kinh ngạc về thái độ lịch thiệp nhã nhặn này. Thật ra với bản tính dễ thương, ngọt ngào và tinh quái, Elizabeth khó nỡ lòng làm mất mặt bất cứ người nào. Về phần Darcy, chưa bao giờ chàng được ai làm cho thích thú và say mê như vậy. Chàng tin rằng nếu không vì Elizabeth có liên hệ bà con với những người thấp kém, chàng sẽ có nguy cơ rơi vào vòng tình ái.

Caroline bắt đầu nhận ra và ngờ vực thái độ của Darcy. Cô càng lúc càng trở nên ghen tuông, chỉ mong sao cho Jane, người bạn của mình sớm bình phục để Elizabeth có thể biến đi khuất mắt. Caroline thường tìm cách khiêu khích để Darcy chán ghét Elizabeth bằng cách đưa ra những giả thuyết và sắp đặt giả tưởng những chuyện sẽ xảy ra nếu hai người kết hôn với nhau.

Ngày hôm sau, khi Darcy và Caroline đi dạo bên hàng cây, cô nói:

- Tôi hy vọng khi đám cưới của anh được tổ chức, anh sẽ có vài lời gợi ý đến bà mẹ vợ tương lai của mình rằng tốt hơn hết bà ta nên giữ mồm giữ miệng mình lại. Và nếu có thể, cố sửa chữa mấy cô em vợ để họ đừng theo đuổi mấy quân nhân nữa. Nếu tôi được phép nhắc về một đề tài tế nhị khác, anh cũng nên cố gắng kiểm soát một chút về tính tự phụ và xác xược của người yêu của anh.

- Ngoài những điều đó cô còn đề nghị gì cho hạnh phúc gia đình tôi không?

- Ồ, có chứ. Hãy đặt một ảnh truyền thần của dì dưỡng vợ là ông bà Phillips ngay trong phòng trưng bày nghệ thuật của anh ở Pemberley. Để tấm hình của họ ngay bên cạnh hình của ông chú của anh là một quan tòa. Anh biết đó, họ đều có chung một ngành nghề, chỉ khác nhau về giòng dõi. Về phần bức tranh của Elizabeth thì không cần phải vẽ, có họa sĩ nào có thể diễn tả được đôi mắt đẹp đó?

- Thật ra cũng không dễ gì tóm gọn được sự biểu lộ của đôi mắt đó. Tuy nhiên những nét đẹp của màu mắt, hình dạng đôi mắt và hàng lông mi thì

có thể vẽ lại được.

Ngay lúc đó họ gặp bà Hurst và Elizabeth cũng đang đi dạo. Caroline nói một cách bối rối, sợ rằng hai người đã nghe hết những lời của cô:

- Tôi không biết rằng hai người cũng đang đi dạo.

- “Mấy người thật là xấu bụng, đi ra đây mà không cho chúng tôi hay”, bà Hurst trả lời.

Sau đó bà tiến về phía trước, choàng tay Darcy và bỏ Elizabeth đi một mình. Con đường hẹp chỉ vừa đủ cho ba người sóng bước. Darcy cảm nhận sự bất lịch sự của họ, nên lập tức lên tiếng:

- Con đường này không đủ cho hết chúng ta. Chúng ta nên đi ra đường lớn.

Tuy nhiên Elizabeth không có ý định nán lại với họ, nàng vừa cười vừa trả lời:

- Không cần, không cần, cứ đi như vậy đi. Các anh chị là những người duyên dáng, đi chung với nhau trông thật đẹp mắt. Cảnh tượng này sẽ xấu đi nếu có thêm người thứ tư xen vào. Xin chào.

Sau đó nàng bỏ đi một cách hoan hỉ, tự đi dạo một mình, lòng hy vọng sẽ được về nhà trong vòng một hai ngày. Jane đã hầu như hoàn toàn bình phục và dự định sẽ rời khỏi phòng vài tiếng đồng hồ vào buổi chiều hôm đó.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 11

Sau bữa ăn chiều, Elizabeth lên thăm chị và thấy rằng cơn cảm cúm của Jane đã giảm nhiều. Nàng đỡ chị đi qua phòng giải trí, nơi đây Jane được hai chị em gái Bingley đón tiếp một cách nồng hậu. Elizabeth chưa bao giờ thấy họ dễ thương như lúc đó trong khi mấy người đàn ông chưa xuất hiện.

Nhưng khi mấy người đàn ông bước vào phòng thì Jane không còn là đề tài chính nữa. Cặp mắt của Caroline ngay lập tức hướng về Darcy và cô cố gắng bắt chuyện với chàng. Darcy chào hỏi Jane và lịch sự chúc mừng nàng lành bệnh. Ông Hurst cũng nghiêng đầu chào và nói ông ta “rất vui”. Tuy nhiên không ai biểu lộ sự vui mừng nồng nàn bằng những lời thăm hỏi của Bingley, thái độ của chàng tràn đầy vui sướng và quan tâm. Nửa tiếng đồng hồ đầu tiên Bingley chỉ chuyên tâm bỏ thêm củi vào lò sưởi, sợ rằng Jane sẽ bị ảnh hưởng vì nhiệt độ thay đổi trong phòng và chàng yêu cầu nàng đổi chỗ sang ngồi phía bên kia lò sưởi để tránh xa cánh cửa. Sau đó Bingley ngồi xuống bên cạnh Jane và không nói chuyện nhiều với ai ngoài nàng.

Elizabeth ngồi ở góc nhà đối diện quan sát hai người với nỗi vui mừng khôn tả.

Khi đã dùng trà xong, ông Hurst nhắc cô em vợ bày bàn ra đánh bài. Tuy nhiên Caroline đã dò hỏi trước Darcy và biết rằng chàng hôm nay không muốn đánh bài, do đó lời yêu cầu của ông Hurst bị từ chối. Caroline còn cam đoan rằng hôm nay không ai muốn chơi cả. Không ai trong phòng lên

tiếng phản đối, chứng tỏ mọi người đều đồng ý với cô. Ông Hurst không có chuyện gì để làm, đành nằm duỗi chân trên một trong những chiếc ghế sofa ngủ. Darcy lấy một quyển sách ra đọc và Caroline cũng bắt chước làm như vậy. Bà Hurst thì bận rộn nghịch với những chiếc vòng và nhẫn của mình, thỉnh thoảng cũng chen vào nói chuyện vài câu với em trai và Jane.

Caroline chỉ chú tâm quan sát Darcy đang đọc sách thay vì đọc sách của chính mình. Cô không ngừng đặt những câu hỏi cho Darcy hoặc nhìn vào trang sách của chàng. Caroline không thành công với việc làm cho Darcy chú ý, chàng chỉ miễn cưỡng trả lời và tiếp tục đọc sách. Quyển sách Caroline đã được cô cố tình chọn vì nó là tập kế tiếp của quyển sách Darcy đang đọc. Sau một lúc lâu, bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vì đã cố gắng tự làm vui với quyển sách của mình một cách vô hiệu, Caroline ngáp dài và nói:

- Một buổi tối như thế này thật là thú vị. Tôi cho rằng không có gì thích thú bằng đọc sách. Làm gì thì cũng mau chán, chỉ có đọc sách là không. Khi tôi có một căn nhà cho riêng mình, tôi sẽ cảm thấy đau khổ nếu không có một thư viện sách hay.

Không ai lên tiếng trả lời. Caroline ngáp thêm lần nữa, sau đó ném quyển sách qua bên cạnh và đưa mắt nhìn quanh xem có việc gì khác lý thú để làm không. Khi nghe anh trai nhắc Jane về chuyện bữa tiệc khiêu vũ, Caroline quay ngoắt lại phía anh mình và nói:

- Charles, thật sự anh tính tổ chức một đêm khiêu vũ ở Netherfield à? Trước khi anh quyết định, em khuyên anh nên tham khảo với những người ở đây. Nếu em không lầm, một trong số những người ở đây sẽ cảm thấy đêm khiêu vũ là một cực hình hơn là niềm vui.

- “Nếu em ám chỉ Darcy”, Bingley lớn tiếng, “anh ta có thể đi ngủ trước khi buổi khiêu vũ bắt đầu nếu muốn. Về phần buổi khiêu vũ, nó đã được quyết định rồi. Ngay sau khi người hầu làm đủ món súp trắng anh sẽ gửi thiệp mời đi”.

- “Em sẽ thích những buổi khiêu vũ vô cùng nếu nó được tổ chức theo một cách khác. Nếu ta cứ tổ chức khiêu vũ theo những cách thông thường thì thật chán ngắt và buồn tẻ đến không chịu nổi. Nếu ta thay khiêu vũ bằng những cuộc đàm thoại chuyện trò thì có lẽ hay hơn”, Caroline trả lời.

- Caroline, em nói thật có lý nhưng làm như vậy thì đâu có giống như một buổi khiêu vũ.

Caroline không trả lời, sau đó đứng dậy và đi vòng quanh căn phòng. Điệu bộ của cô rất sang trọng và dáng đi rất đẹp, tuy nhiên Darcy - mục tiêu chính của cô vẫn chăm chú đọc sách và không để ý gì tới cô. Trong tình trạng tuyệt vọng này, Caroline cương quyết gắng thử một lần nữa, lần này cô quay lại Elizabeth và nói:

- Chị Lizzy, để tôi thuyết phục chị làm theo tôi đi bộ qua lại trong phòng. Tôi cam đoan với chị, chị sẽ cảm thấy thoải mái sau một thời gian ngồi quá lâu một chỗ.

Elizabeth cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng ưng thuận làm theo. Lần này sự cố gắng của Caroline mang lại kết quả, Darcy đã ngẩng đầu lên. Chàng nhận ra Elizabeth đang đi chung với Caroline và thế là quyển sách chàng đang đọc được đóng lại một cách không suy nghĩ. Darcy được mời tham dự đi bộ quanh phòng nhưng chàng từ chối. Chàng cho rằng hai cô gái có hai mục đích khi họ chọn đi như vậy, và dù với bất kỳ mục đích nào đi nữa thì sự tham dự của chàng sẽ làm cản trở họ.

- “Anh ta nói vậy là có ý gì?”. Caroline rất muốn biết Darcy ám chỉ điều gì và hỏi Elizabeth xem nàng có hiểu lời chàng nói không. Elizabeth trả lời:
- Tôi cũng không hiểu gì cả, nhưng dường như nó cũng chẳng phải là ý tốt cho chúng ta. Cách tốt nhất để làm anh ta thất vọng là đừng hỏi gì cả.

Caroline không thể làm Darcy thất vọng trong bất cứ chuyện gì, bởi vậy cứ nhất định đòi nghe câu giải thích về hai mục đích mà chàng vừa nói. Darcy trả lời ngay sau khi Caroline cho chàng có cơ hội:

- Tôi không ngại giải thích cho các cô hiểu. Hoặc là hai cô dùng cách này để tiêu khiển thời giờ và tâm sự chuyện bí mật với nhau, hoặc hai cô

nhận thấy đi qua đi lại như vậy sẽ làm nổi bật nét đẹp của thân hình. Nếu là mục đích thứ nhất thì tôi thật là kỳ đà cản mũi hai cô. Còn nếu là mục đích thứ hai, chọn ngồi cạnh lò sưởi tôi sẽ ngắm hai cô được tốt hơn.

- “Ôi, nghe thật là ghê sợ”, Caroline la lên. “Tôi chưa bao giờ nghe những lời xấu như vậy. Chúng ta nên phạt anh ta thế nào đây?”.

- “Cũng không dễ gì. Trêu chọc hay nhạo báng? Chị thân với anh ta như vậy, hẳn chị phải biết làm cách nào rồi”, Elizabeth nói.

- Với danh giá của mình, tôi sẽ không làm chuyện đó đâu. Tôi bảo đảm với chị sự quen thân giữa chúng tôi chưa dạy tôi làm điều đó. Trêu chọc thái độ điềm tĩnh và sự nhanh trí của anh ta? Không được, không được, mình sẽ bị coi thường. Còn cười mà không có nguyên nhân gì chỉ tổ làm cho anh ta đắc ý.

- “Không được cười nhạo báng Darcy à?”, Elizabeth la lên. “Anh ta được lợi rồi đó. Tôi thật thua thiệt khi phải quen biết với một người như vậy. Tôi thật muốn được cười”.

Darcy nói:

- Cô Caroline đã tán dương tôi quá đáng. Cái khôn ngoan nhất và giỏi nhất của đàn ông, không, phải nói là cái khôn ngoan nhất và giỏi nhất của những gì đàn ông làm có lẽ sẽ phải dẹp bỏ qua một bên khi anh ta gặp phải một người mà mục đích chính trong đời của họ là nhạo báng.

- “Thật ra đúng là có những người như vậy, nhưng tôi hy vọng mình không phải là một trong số đó. Tôi cũng mong mình sẽ không bao giờ điều cốt những điều khôn ngoan và tốt lành. Tính điên rồ và vô lý, tính thất thường và mâu thuẫn thật sự làm tôi thấy hứng thú. Tôi sẽ cười nhạo những điều đó bất cứ khi nào tôi muốn. Nhưng anh không có những điều tôi vừa nêu ra”, Elizabeth trả lời.

- Đối với người khác thì có lẽ không thể được. Nhưng với tôi, tôi đã nghiên cứu vấn đề này cả đời mình để cố tránh những yếu điểm mà khi phô trương ra sẽ khiến người ta chế nhạo.

- Thật là tự kiêu và tự hào.

- Đúng như vậy, thật ra tự kiêu là một khuyết điểm. Nhưng tự hào là ưu điểm của đầu óc. Tự hào sẽ luôn được kiểm soát bởi nguyên tắc tốt.

Elizabeth quay đi che giấu một nụ cười. Caroline nói:

- Tôi đoán chị đã tra khảo anh Darcy xong rồi, kết quả ra sao?

- Tôi hoàn toàn tin tưởng anh Darcy không có khuyết điểm gì. Anh ta không tự che giấu mình.

- “Không đúng như vậy. Tôi không kỳ vọng mình được như vậy. Tôi cũng có nhiều khuyết điểm. Tôi cho rằng tâm tính của mình không được mềm mỏng và dễ nhân nhượng với mọi việc chung quanh. Tôi không dễ quên những việc làm điên rồ và cách cư xử xấu xa của người khác, cũng như những việc đã làm tổn thương đến tôi. Tính khí của tôi có thể nói là rất dễ phẫn nộ. Khi tôi đã mất lòng tin với ai rồi thì lòng tin đó sẽ không bao giờ lấy lại được”, Darcy nói.

- “Đó thật là một nhược điểm”, Elizabeth nói lớn, “Sự phẫn nộ không hề nguôi là một sắc thái của tính tình. Anh đã biết nhận ra khuyết điểm của mình một cách rất hay. Anh yên tâm đi, tôi thực sự không thể cười chê anh được”.

- Tôi tin rằng một người thích làm những việc xấu xa tồi bại là do tật xấu bẩm sinh của họ, ngay cho dù họ có được giáo dục một cách tốt nhất cũng không thể thay đổi được.

- Và như vậy tật xấu của anh là ghét tất cả mọi người?

- “Còn tật xấu của cô”, Darcy trả lời lại kèm theo một nụ cười “là sẵn lòng để hiểu lầm những tật xấu đó của tôi”.

Caroline đã chán ngấy về cuộc đàm thoại mà cô ta không có phần tham dự nên liền lớn tiếng chen vào:

- Hãy thưởng thức một chút âm nhạc đi. Louisa, chị có phiền nếu em đánh thức anh Hurst dậy không?

Người chị không phản đối và đàn piano được mở ra. Darcy bắt đầu cảm thấy nguy cơ chàng ngày càng chú ý quá nhiều đến Elizabeth.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 12

Sau khi hai chị em đã đồng ý với nhau, sáng hôm sau Elizabeth viết thư nhắn mẹ khẩn cầu bà cho xe ngựa đến đón về. Bà Bennet đã tính toán tìm cách cho con gái mình được ở lại Netherfield đến ngày thứ Ba cho đủ một tuần lễ. Bà thật không hài lòng khi phải đưa con về sớm hơn. Bởi vậy câu trả lời của bà không được như Elizabeth mong đợi dù nàng rất nóng lòng muốn về. Bà Bennet nhắn với con rằng xe ngựa của nhà không được rảnh cho mãi tới thứ Ba. Trong lời tái bút bà còn viết thêm nếu Bingley và cô em gái có ép hai con ở lại thêm bà cũng vui lòng cho phép. Elizabeth không muốn ở lại lâu hơn và nhất định tự tìm phương cách khác. Nàng không muốn bị coi là người làm phiền trong khi không có gì cần thiết phải ở lâu hơn. Elizabeth hối thúc Jane mượn xe ngựa của Bingley để hai chị em có thể rời Netherfield ngay trong buổi sáng hôm đó. Jane đồng ý và sau đó đã thông báo quyết định này đến mọi người.

Tin Jane và Elizabeth muốn ra về đã khuấy động mọi người. Ai cũng tỏ ý muốn hai chị em ở lại ít nhất cho tới hôm sau và như vậy sẽ tốt hơn cho Jane, vì vậy hai chị em đồng ý hoãn về cho tới ngày hôm sau. Lúc đó Caroline cảm thấy hối tiếc vì cô đã lỡ đề nghị dời ngày về. Sự ghen tương và lòng căm ghét Elizabeth đã lấn lướt tình cảm thương mến mà cô dành cho Jane.

Bingley rất thất vọng nghe tin hai chị em sẽ ra về sớm. Chàng nhiều lần khuyên Jane thay đổi ý định vì cho rằng nàng vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Tuy nhiên Jane vẫn cương quyết giữ ý định của mình.

Về phía Darcy, chàng rất hoan nghênh tin ra về của hai chị em. Elizabeth ở Netherfield cũng khá lâu và nàng đã thu hút Darcy quá nhiều, nhiều hơn

chàng muốn. Caroline thì càng tỏ ra bất lịch sự với Elizabeth và cô thường châm chọc Darcy nhiều hơn. Do đó Darcy đã cố thận trọng che giấu tình cảm của mình, sợ rằng nếu để lộ suy nghĩ của mình ra sẽ khiến Caroline càng cố gắng muốn gây ảnh hưởng với chàng. Vì nghĩ như thế nên trong ngày cuối cùng, thái độ của Darcy đối với Elizabeth đã được chàng cân nhắc cẩn thận trước khi nói hay làm bất cứ điều gì. Nguyên ngày hôm đó Darcy nói chuyện với Elizabeth không hơn mười câu. Ngay cả đến khi chị em Elizabeth ra về, Darcy cũng vẫn dán chặt mắt vào quyển sách và không hề ngước lên nhìn nàng.

Sang ngày Chủ Nhật, sau buổi lễ nhà thờ, hầu hết mọi người đã chia tay với chị em Jane và Elizabeth một cách rất thân thiện. Thái độ của Caroline đối với Elizabeth đã có phần lịch sự hơn trước và tình cảm mà cô ta dành cho Jane cũng càng lúc càng tăng. Khi chia tay, Caroline cam đoan với Jane rằng cô lúc nào cũng vui và sẵn sàng mong gặp lại Jane hoặc là ở Longbourn, hoặc ở Netherfield. Caroline ôm Jane thật dịu dàng và bắt tay Elizabeth. Elizabeth ra về trong niềm hân hoan vô bờ.

Về đến nhà, hai chị em không được mẹ đón tiếp nồng hậu cho lắm. Bà Bennet cho rằng Jane về sớm như vậy là không đúng vì nàng rất có thể sẽ nhiễm cảm lạnh nữa. Người cha thì ngược lại, tuy nói vẫn tắt nhưng ông tỏ ra rất vui mừng khi thấy con về. Từ ngày hai chị em vắng nhà ông mới cảm thấy sự hiện diện của họ trong gia đình là quan trọng. Mỗi buổi chiều khi gia đình họp mặt, bầu không khí trong nhà không còn vui vẻ như trước nữa vì thiếu vắng Jane và Elizabeth.

Mary cũng như thường lệ, vẫn say mê nghiên cứu nhạc lý và sinh vật học, vẫn thưởng thức những câu trích lược từ sách và những lời bình phẩm mới về đạo đức. Catherine và Lydia thì có chuyện để kể cho chị nghe về những gì đã xảy ra và về quân đoàn lính lưu động kể từ thứ Tư tuần trước. Nào là chuyện nhiều quân nhân đã đến dùng bữa với người dượng, chuyện một binh nhì bị phạt và tin đồn đại tá Forster sắp sửa kết hôn v.v...

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 13

Sáng hôm sau trong lúc dùng bữa điểm tâm, ông Bennet nói với vợ:

- Bà ơi, tôi hy vọng bà sẽ cho sắp xếp một bữa ăn chiều thịnh soạn vì nhà ta sắp có khách tới thăm.

- Ai vậy ông? Tôi không nghĩ ra ai sắp đến nhà mình, trừ khi Charlotte ghé đây chơi, đồ ăn tôi nấu bình thường hàng ngày cũng đủ để đãi nó rồi. Chưa chắc gì nó đã được nhìn thấy những đồ ăn ngon như vậy ở nhà nó.

- Người mà tôi nói là đàn ông, một người lạ.

Mắt bà Bennet sáng lên.

- Là một người đàn ông, một người lạ? Tôi tin chắc đó là Bingley. Sao vậy Jane? Sao không nghe con nhắc qua chuyện này? Con thiệt là ranh mãnh. Chao ơi, tôi thật vui khi được gặp lại Bingley. Nhưng than ôi! Thật không may! Không còn con cá nào trong nhà cả. Lydia con cưng, rung chuông gọi người hầu mau lên, mẹ cần phải nói chuyện với bà Hill ngay bây giờ.

- “Không phải Bingley, đây là một người mà tôi chưa bao giờ gặp mặt trong đời”, ông Bennet nói.

Câu trả lời này làm mọi người ngạc nhiên và ông Bennet cảm thấy thú vị khi mình là mục tiêu cho vợ và năm con gái hỏi chuyện dồn dập cùng một lúc.

Sau khi đã tự thỏa mãn nhìn cảnh vợ con thấp thỏm tò mò, ông bắt đầu giải thích :

- “Cách đây một tháng tôi có nhận được một lá thư. Vì nó chứa đựng một vấn đề tế nhị cần được quan tâm sớm nên tôi đã vội vã hồi âm cách đây hai tuần. Lá thư từ một người bà con của tôi, anh Collins, người mà khi tôi qua đời sẽ có thể đuổi mọi người ra khỏi nhà”.

- “Ôi, ông ơi”, bà vợ la lớn, “Tôi không thể chịu được khi nghe nhắc về con người này. Làm ơn đừng nói về người đàn ông ghê tởm ấy nữa. Điều

mà tôi sợ hãi nhất trên đời này là một ngày nào đó gia sản của ông sẽ phải trao cho người khác mà không phải là các con ông. Nếu tôi là ông thì tôi đã cố làm một điều gì đó để thay đổi từ lâu rồi”.

Jane và Elizabeth cố giải thích cho mẹ hiểu về luật kế thừa di sản của người nam trong giòng họ. Trước đây hai chị em cũng thường tìm cách giải thích cho mẹ nhiều lần, nhưng đây là một đề tài mà không ai có thể nói lý lẽ với bà Bennet được. Bà tiếp tục xỉ vả một cách cay đắng luật thừa hưởng di sản ác nghiệt sẽ cướp đi tài sản của một gia đình có năm cô con gái để giao vào tay một người đàn ông mà trong gia đình không ai biết là ai cả.

- Việc này thật trái đạo lý và sẽ không gì có thể xóa đi mặc cảm tội lỗi của Collins nếu anh thừa kế Longbourn.

Nhưng nếu lắng nghe cách anh ta diễn đạt trong thư, có lẽ mình sẽ cảm thấy đỡ hơn một chút”, ông Bennet nói.

- Không đâu, tôi không cảm thấy đỡ hơn đâu. Anh ta dám xác xước viết thư cho ông thì thật là đạo đức giả. Tôi rất ghét những sự thân tình giả tạo như vậy. Tại sao anh ta không tiếp tục tranh chấp với ông giống như cha của anh ta đã làm trước kia?”.

- Tại sao? Thật ra trong đầu anh ta dường như có sự đắn đo ngại ngùng của phận làm con. Hãy nghe tôi đọc thư đây.

“Hunsford, Westerham, Kent, ngày 15 tháng Mười.

“Thưa chú,

“Sự bất đồng ý kiến tồn tại giữa chú và người cha quá cố của cháu bao lâu nay đã khiến cho cháu thật áy náy. Từ ngày cháu trở nên bất hạnh vì cha mình qua đời, cháu thường mong có thể hàn gắn được sự rạn nứt giữa chúng ta. Lâu nay cháu cứ giữ mãi trong lòng những nỗi niềm luyến lự, cháu sợ rằng cháu sẽ bất kính với người cha quá cố của mình khi cháu trở nên có quan hệ tốt với những người mà ông đã từng xích mích. Tuy nhiên,

kể từ khi được nhậm chức linh mục trong buổi lễ Phục Sinh, cháu đã có quyết định cho mình trong vấn đề này. Cháu đã rất may mắn nhận được sự chú ý từ quả phụ Catherine de Bourgh, goá phụ của nam Tước Lewis de Bourgh. Với lòng hào phóng và tính từ tâm, phu nhân đã giới thiệu cháu được đến ở ngôi nhà dành cho mục sư và cai quản giáo xứ của phu nhân. Nơi đây cháu đã hết sức hạ mình cư xử để tỏ lòng kính trọng phu nhân. Mỗi ngày cháu luôn sẵn sàng cử hành những lễ tang và lễ cầu nguyện tổ chức trong nhà thờ. Là một mục sư, hơn bao giờ hết cháu cảm thấy có trách nhiệm phải truyền bá và củng cố sự ban phước lành cho mọi gia đình trong tầm ảnh hưởng của mình. Trên nền tảng này, cháu xin được đề nghị với chú những điều mà cháu cho rằng mình đáng được hãnh diện và tuyên thưởng. Đề nghị này sẽ khiến chuyện cháu là người kế tiếp trong giòng họ được thừa kế Longbourn không còn là điều khiến cho mọi người khó chịu, và chú không phải từ chối nhận nhánh ô liu đề nghị làm hòa từ cháu. Cháu không thể không quan tâm đến chuyện mình là nguyên nhân làm tổn thương tới các cô con gái dễ thương của chú. Cháu thành khẩn xin lỗi và xin bảo đảm với chú cháu sẵn sàng tìm mọi cách để bù đắp cho họ kể từ nay về sau. Nếu chú không phản đối và chấp nhận cho cháu đến nhà, cháu xin được đến thăm chú và gia đình vào thứ Hai, ngày mười tám tháng mười một, vào lúc bốn giờ chiều. Cháu sẽ ở lại chơi một tuần tính từ thứ Bảy tuần sau. Cháu sắp xếp như vậy cũng không gây phiền toái gì vì phu nhân Catherine sẽ không phản đối việc cháu thỉnh thoảng phải đi vắng trong ngày Chủ Nhật nếu cháu tìm được mục sư khác thay thế nhiệm vụ của mình trong ngày đó.

Thưa chú, cháu kính cẩn hỏi thăm thím và các con gái của chú,

Kính thư,

William Collins”

Ông Bennet vừa nói vừa xếp lá thư lại:

- Như vậy bốn giờ chiều nay chúng ta sẽ gặp sứ giả hòa bình này. Theo tôi, anh ta tỏ ra là một người có lương tâm và lịch sự, quen biết anh ta cũng là điều tốt. Đặc biệt nếu phu nhân Catherine ban đặc ân cho anh ta tiếp tục tới thăm chúng ta.

- Anh ta vẫn còn chút tình cảm khi nói về mấy đứa con gái nhà mình. Tuy nhiên nếu anh ta có ý định bù đắp cho tội nó, tôi sẽ không ngăn cản anh ta.

- “Cũng khó để đoán xem anh ta ám chỉ gì khi nói về chuyện tự mình chuộc lỗi với chúng ta”, Jane nói.

Elizabeth nhận ra trong lá thư của Collins chủ yếu chỉ có vài ý chính, đó là sự tôn kính quá đáng đối với phu nhân Catherine, thiện chí đi truyền giáo, ý muốn lấy vợ và nhiệm vụ chôn cất những giáo dân bất cứ khi nào cần tới. Nàng nói:

- Con nghĩ anh ta hơi kỳ quặc. Con không thể phân tích được Collins là người ra sao. Cách thức viết thư của anh ta hơi hoa mỹ và anh ta có ý gì khi xin lỗi việc sẽ là người kế tiếp kế thừa gia sản nhà mình? Chúng ta không thể đưa ra giả thuyết Collins sẽ giúp đỡ chúng ta nếu anh ta có khả năng. Có phải anh ta là một người biết phải trái không, thưa cha?

- Không phải đâu con cưng, cha không nghĩ như vậy. Cha nghĩ rằng anh ta sẽ ngược lại như vậy. Trong thư có chứa đựng một điều gì đó giữa sự dễ tiện và tự cho mình là quan trọng. Cha thật không muốn gặp anh ta.

- “Nếu nói về cách hành văn, lá thư dường như không có điểm gì sai. Tuy ý tưởng về nhánh cây ô liu đề nghị hòa giải thì không mới mẻ gì lắm nhưng con vẫn thấy nó đã được diễn tả rất hay”, Mary nói.

Đối với Catherine và Lydia, cả lá thư lẫn người viết đều không làm họ chú tâm. Mấy tuần nay hai chị em đã được quen biết với thế giới thú vị của những quân nhân trong bộ quân phục đỏ. Họ cho rằng không cách gì người anh bà con của họ sẽ có thể đến thăm trong chiếc áo khoác quân phục màu đỏ. Về phần người mẹ, lá thư của Collins đã làm giảm đi suy nghĩ xấu của bà đối với Collins và bà chuẩn bị để gặp anh ta một cách rất điềm tĩnh. Điều đó làm cho cả ông Bennet lẫn mấy cô con gái rất ngạc nhiên.

Collins đến đúng giờ và được cả gia đình tiếp đón rất lịch sự. Ông Bennet nói rất ít. Về phần Collins, anh ta dường như không cần ai khuyến khích

cho sự mạnh dạn của mình và cũng không có khuynh hướng sẽ im lặng. Collins là một thanh niên cao to, chừng hai mươi lăm tuổi. Diện mạo trang nghiêm trịnh trọng và thái độ rất câu nệ hình thức. Chưa ngồi được bao lâu anh đã khen bà Bennet có mấy cô con gái xinh đẹp. Anh nói rằng mình đã nghe đồn nhiều về sắc đẹp của họ nhưng giờ thấy tận mắt mới biết lời đồn cũng chưa bằng sự thật. Anh tin rằng tất cả các cô có lẽ đều đã tới tuổi lập gia đình. Câu nói lịch thiệp này có lẽ không hợp tai một số người trong nhà nhưng bà Bennet cũng không phản đối và sẵn sàng đối đáp, trả lời hết mọi câu hỏi của Collins.

- Tôi tin chắc anh rất tốt bụng và tôi mong điều đó sẽ được chứng minh, nếu không bọn nhỏ sẽ bị nghèo túng cơ cực. Sự việc thật đã được sắp đặt quá kỳ cục.

- Có lẽ thím muốn ám chỉ về việc kế thừa gia sản này.

- A! Đúng như vậy đó, thưa anh. Anh phải công nhận đó là một điều đau lòng cho mấy con gái tội nghiệp của tôi. Tôi không có ý định đổ lỗi cho anh. Trên thế gian này chỉ toàn chuyện tình cờ, làm sao biết được tài sản sẽ về tay ai một khi nó được sắp xếp cho những người nam trong giòng họ được thừa kế theo thứ tự.

- Thưa thím, cháu là người có tri thức và biết cảm thông với tình trạng khó khăn của các em, tuy nhiên cháu không biết nói gì hơn. Cháu cần trọng không muốn tỏ ra mình là người xác xược và vội vàng hấp tấp. Cháu có thể cam đoan với mấy em trong nhà rằng cháu rất ngưỡng mộ họ. Trong thời gian này cháu sẽ không nói gì hơn cho đến khi chúng ta quen biết nhau nhiều hơn...

Lời nói của anh bị cắt ngang vì người hầu xuất hiện mời mọi người đi dùng bữa chiều. Mấy cô con gái nhìn nhau mỉm cười. Họ không phải là thứ duy nhất được Collins ngưỡng mộ. Từ hành lang, phòng ăn tới những đồ đạc trong nhà, tất cả đều được anh xem xét và khen ngợi. Mỗi câu khen tặng của Collins lại làm bà Bennet thêm đau lòng, bà cho rằng anh ta đang ngắm nghía những vật sở hữu tương lai của mình. Bữa ăn chiều cũng được khen hết lời và Collins tha thiết muốn biết cô em họ nào là người đã nấu những món ăn ngon như vậy. Bà Bennet lúc đó đang ngồi cạnh bên, cộc

cần cho hay rằng gia đình bà đủ dư dả để muốn được một người nấu bếp giỏi, do đó mấy cô con gái không phải vào bếp. Collins vội vàng xin lỗi vì đã làm phật lòng bà. Đổi sang giọng nhẹ nhàng hơn, bà Bennet cho biết bà không giận tý nào, tuy nhiên Collins vẫn cứ lặp đi lặp lại lời xin lỗi đến cả mười lăm phút.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 14

Suốt bữa ăn, ông Bennet hầu như không nói gì, nhưng sau khi những người hầu đã lui ra, ông thấy đã đến lúc cần nói chuyện với người khách của mình. Qua quan sát, ông nhận thấy Collins có vẻ rất mang ơn về sự bảo trợ và chăm sóc của phu nhân Catherine, do đó ông mang phu nhân ra để làm đề tài mở đầu câu chuyện mà ông cho rằng Collins sẽ rất thích thú. Ông Bennet đúng là đã không thể chọn một đề tài nào hay hơn, Collins lập tức hào hứng khen ngợi phu nhân Catherine. Đề tài này làm cho anh phấn khởi và càng trở nên trang nghiêm hơn lúc bình thường. Bằng vẻ mặt trang trọng, Collins tuyên bố rằng trong đời mình, anh chưa bao giờ chứng kiến một người có tước vị cao mà lại đối xử nhã nhặn với người dưới như vậy và chính bản thân anh cũng đã được tiếp xúc trực tiếp với phu nhân. Anh đã hai lần được hân hạnh giảng kinh thánh trước mặt phu nhân và cả hai lần phu nhân đều ban lời phê chuẩn rất hài lòng. Phu nhân cũng từng mời anh hai lần đến dự bữa ăn chiều ở tòa nhà Rosings nơi phu nhân ở. Mới tối Chủ Nhật vừa qua, phu nhân đã cho mời anh tới nhà để bù vào chỗ thiếu tay chơi bài. Tuy phu nhân Catherine qua những người anh quen biết bị coi là một người tự kiêu nhưng anh chưa bao giờ thấy như vậy. Ở nơi phu nhân, anh chỉ thấy có sự nhã nhặn và ân cần. Phu nhân luôn nói chuyện với anh cũng giống như những người đàn ông quý phái khác, không bao giờ phản đối anh tham dự vào xã hội thượng lưu của bà hay việc anh rời giáo xứ một hai tuần đi thăm thân nhân. Phu nhân đã chiếu cố khuyên anh nên lập gia đình càng sớm càng tốt với điều kiện anh phải suy xét thận trọng. Một lần khi đến tận căn nhà khiêm tốn nơi anh ở để thăm, bà đã hoàn toàn đồng ý cách anh sửa sang căn nhà và cũng chính bà đề nghị một vài sửa đổi khác.

- “Thật lịch sự và cư xử đúng đắn”, bà Bennet nói. “Tôi cho rằng phu nhân là một người rất dễ mến. Đáng tiếc những phụ nữ cao quý khác thời nay thường không được như bà. Phu nhân có ở gần anh không, anh Collins?”.

- Khu vườn nơi căn nhà khiêm tốn của cháu nằm chỉ cách ngang rừng cây của Rosings nơi phu nhân ở một con đường nhỏ.

- Có phải anh từng nói qua phu nhân đã góa chồng, đúng không? Phu nhân có người thân nào không?

- Phu nhân chỉ có một người con gái, là người sau này sẽ thừa hưởng tòa nhà Rosings và những bất động sản bao la khác.

- “A!”, bà Bennet lắc đầu nói. “Như vậy cô gái đó may mắn hơn các cô gái khác nhiều. Cô ta là người như thế nào? Có đẹp không?”.

- Tiểu thư là một cô gái trẻ rất duyên dáng. Phu nhân Catherine từng nói trên quan điểm của một sắc đẹp đích thực thì tiểu thư nổi trội hơn những cô gái khác rất nhiều bởi dáng vóc đặc biệt bẩm sinh. Nhưng không may, tiểu thư bị mang bệnh, và điều đó đã khiến tiểu thư không thể đạt những thành tích đáng ra có thể đạt được. Cháu được nghe những điều đó từ cô giáo tại gia hiện giờ vẫn đang ở chung nhà. Tiểu thư là người rất hòa đồng, thường chiều cố đi xe ngựa đến thăm nơi cư ngụ khiêm tốn của cháu.

- Cô ta đã được mang ra giới thiệu với bên ngoài chưa?(1) Tôi không nhớ mình đã nghe tên của cô ta.

- Đáng tiếc, điều kiện sức khỏe đã khiến tiểu thư không đi lên thủ đô được. Bởi vậy cháu đã nói với phu nhân Catherine rằng triều đình Anh đã mất đi một vinh dự to lớn khi thiếu tên tiểu thư. Phu nhân dường như rất hài lòng với ý kiến này. Nên biết rằng cháu luôn tìm cách nói những lời khen tặng khéo léo để làm vui lòng phu nhân và tiểu thư. Cháu đã nhiều lần nói cho phu nhân nghe về nhận xét của mình, rằng cô con gái duyên dáng của phu nhân đúng là sinh ra để làm nữ công tước, đó là một cấp bậc cao quý nhất để tô điểm thêm cho tiểu thư thay vì chỉ cho tiểu thư tiền của. Những lời khen như vậy chỉ là điều nhỏ bé có thể làm phu nhân vui lòng và cũng là sự quan tâm mà cháu cho rằng mình có nhiệm vụ phải trả.

- “Sự phán đoán của anh rất chính đáng. Thật đáng mừng vì anh có được năng khiếu biết làm cho người khác vui lòng một cách tinh tế như vậy. Tôi xin mạn phép hỏi, cách làm vừa lòng người khác của anh là do nó tự nảy đến với anh trong một khoảnh khắc hay do anh đã nghiên cứu từ trước?”, ông Bennet hỏi.

- Thường thì cháu tự nghĩ ra ngay trong giây phút đó. Đôi lúc trong lúc tiêu khiển cháu cũng có suy nghĩ và sắp xếp những câu khen tặng trước, sao cho chúng được tao nhã và thích hợp trong mỗi trường hợp. Dù thế, cháu vẫn thích đưa ra những lời khen một cách tự nhiên không sắp đặt trước, như vậy vẫn tốt hơn.

Sự phán đoán của ông Bennet đã được kiểm chứng. Đúng như ông đã đoán, người bà con này của ông thật lỗ bịch và ngớ ngẩn. Ông lắng nghe anh ta nói một cách thích thú nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng giữ nét nghiêm trang. Thịnh thoảng ông cũng liếc nhìn Elizabeth để dò xét phản ứng của nàng, nhưng thật ra ông cũng không cần ai chia sẻ những nhận xét thú vị của mình.

Đến giờ uống trà, ông Bennet vui vẻ dẫn khách quay lại phòng giải trí. Khi đã uống trà xong, ông Bennet mời Collins đọc sách cho vợ và các con gái nghe. Collins nhận lời và mang sách ra. Nhưng khi xem quyển sách mà anh giới thiệu là mượn ở một thư viện, anh ta trở nên lưỡng lự và bắt đầu xin lỗi mọi người rằng anh chưa bao giờ đọc tiểu thuyết. Kitty nhìn anh ta trừng trừng, Lydia thì la lên ầm ĩ. Collins lại mang ra những quyển sách khác, sau một hồi cân nhắc anh ta chọn một quyển sách giáo lý. Lydia ngáp dài khi thấy anh chọn đọc quyển này. Trước khi anh có dịp đọc hết ba trang với một giọng buồn tẻ, ngang phè không lên không xuống, Lydia đã cắt ngang:

- Mẹ ơi, mẹ có biết dượng Phillips nói rằng sẽ đuổi Richard người giúp việc của dượng không? Và nếu dượng làm như vậy đại tá Forster sẽ mướn anh ta ngay. Chính dì đã nói với con như vậy vào sáng thứ Bảy. Ngày mai con sẽ đi Meryton để nghe thêm về chuyện này và cũng để hỏi xem khi nào thì Danny sẽ về lại.

Lydia bị hai chị lớn cản lại không cho nói nữa. Nhưng Collins lúc đó đã cảm thấy rất phật lòng, anh đặt sách xuống và nói:

- Tôi thường quan sát những cô gái trẻ và thấy rằng họ không mấy thích những quyển sách có đề tài nghiêm chỉnh, mặc dù chúng hoàn toàn viết vì lợi ích của họ. Điều này khiến tôi thật ngạc nhiên. Không gì bổ ích cho họ hơn những sách giáo dục. Nhưng thôi, tôi xin không làm phiền những cô

em họ nữa.

Sau đó quay qua ông Bennet, Collins xin đánh cờ với ông. Ông Bennet chấp nhận lời yêu cầu này, ông thấy rằng anh ta đã xử sự khôn ngoan khi để yên cho các cô gái được tự do thưởng thức những trò giải trí vật vãnh của họ. Bà Bennet và các con ngỏ lời xin lỗi về lỗi cắt ngang bất lịch sự của Lydia. Họ hứa rằng chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa nếu Collins quay lại đọc sách tiếp. Tuy nhiên Collins cam đoan với mọi người rằng anh không có ý làm nhàm chán các cô em họ của mình và sẽ không phật lòng về hành động của Lydia. Sau đó anh ta đổi sang ngồi ở một chiếc bàn khác để chuẩn bị chơi cờ.

Chú thích:

(1) Trong xã hội Anh lúc đó, một thiếu nữ phải được giới thiệu theo đúng hình thức thủ tục xã hội trước khi cô ta có thể ra ngoài giao tiếp.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 15

Collins không phải là một thanh niên có óc xét đoán, đã vậy sự khiếm khuyết này lại không được trợ giúp thêm bởi học vấn hay giao thiệp. Gần hết cuộc đời của anh ta sống dưới sự hướng dẫn và dạy dỗ của một người cha không có học thức và keo kiệt. Mặc dù cũng được gửi đến sống và học trong trường đại học, nhưng anh ta sống rất căn bản, hầu như không giao thiệp với ai. Cách dạy dỗ khắt khe của người cha đã làm cho anh trở thành người cực kỳ khiêm tốn và nhún nhường. Nhưng giờ đây, đa số những tính cách đó đã chuyển thành tính tự đại trong một đầu óc yếu hèn và tính tự mãn trong một tinh thần không cầu tiến. Với một may mắn tình cờ, anh đã được giới thiệu với phu nhân Catherine De Bourgh, lúc đó căn nhà và chức vụ dành cho mục sư ở Hunsford (1) đang bỏ trống không có người ở và phu nhân đã cho anh về nắm chức vụ và ở tại căn nhà đó. Sự kính trọng của anh đối với chức vị của phu nhân và vì bà là người đã bảo trợ cho anh, trộn lẫn với sự tự mãn trong quyền lực và chức vụ của một mục sư, khiến anh trở thành một người có cá tính lẫn lộn giữa kiêu căng và khúm núm, giữa tự cho mình là quan trọng và khiêm tốn nhún nhường.

Từ khi được sở hữu một căn nhà đẹp và lợi tức tương đối khá, anh nảy sinh ý định muốn lập gia đình. Trong khi đi tìm cách hàn gắn mối thân tình với gia đình ông Bennet, anh chủ trương ngắm nghía và lựa chọn một trong những cô con gái của ông làm vợ nếu họ quả thật đẹp và dễ thương như lời người ta đồn đại. Anh cho rằng để bù đắp việc sẽ thừa hưởng gia tài của người cha thì dự định lấy một trong số các cô con gái là một kế hoạch xuất sắc. Nó sẽ giải quyết việc anh thừa hưởng gia sản của họ một cách vẹn toàn, hợp lệ, thích hợp cho cả đôi bên và đối với anh như vậy là quá rộng rãi và bất vụ lợi.

Khi gặp mặt các cô gái, Collins thấy kế hoạch của mình không cần thay đổi gì. Khuôn mặt đáng yêu của Jane rất vừa mắt anh. Ngoài ra anh còn có

quan niệm cho rằng chị lớn trong nhà nên được quyền ưu tiên trước. Bởi vậy ngay trong buổi tối đầu tiên Jane đã là người được anh lựa chọn. Tuy nhiên đến sáng hôm sau, Collins đã thay đổi sự lựa chọn của mình chỉ sau mười lăm phút nói chuyện riêng với bà Bennet trước bữa ăn sáng. Trước tiên, cuộc đàm thoại nói về căn nhà của anh. Sau đó câu chuyện được đưa đẩy một cách tự nhiên tới việc thừa nhận anh muốn kiếm được một người vợ ở Longbourn. Bà Bennet nở một nụ cười ân cần khuyến khích, khuyến cáo cho anh biết về Jane. Bà nói rằng với những đứa con nhỏ còn lại thì bà không dám trả lời chắc chắn, nhưng riêng với cô con gái lớn nhất thì bà thấy cần phải có phận sự gợi ý cho anh rằng Jane rất có thể sắp sửa đính hôn.

Trong khi bà Bennet vẫn còn đang khây than trong lò sưởi, không cần suy nghĩ gì hơn, Collins đã nhanh chóng thay đổi mục tiêu của mình từ Jane sang Elizabeth, người đứng kế tiếp sau Jane về tuổi tác và sắc đẹp.

Bà Bennet quý như vàng ý tưởng này, tin rằng chẳng bao lâu bà sẽ có hai cô con gái được lấy chồng. Người thanh niên mà cách đây một ngày đã khiến bà không thể chịu được khi nói tới giờ đã có vị trí cao trong suy nghĩ của bà.

Ý định đi Meryton của Lydia vẫn chưa bị lãng quên. Tất cả các chị em, ngoại trừ Mary, đều đồng ý đi chung với cô. Ông Bennet đề nghị Collins đi theo chăm sóc mấy chị em, một cách nhằm tổng khứ anh ra khỏi nhà để ông có thể ngồi trong phòng đọc sách một mình. Sau bữa sáng, Collins vẫn cứ lẻo đẻo theo ông trong phòng đọc sách. Tuy anh ta ngoài mặt làm như bận rộn xem xét lướt qua một trong những quyển sách sưu tập quý giá nhưng miệng thì không dứt nói chuyện với ông Bennet về căn nhà và khu vườn Hunsford của mình. Hành động của Collins khiến ông Bennet không được thanh thản. Trong phòng đọc sách của mình ông lúc nào cũng muốn được thoải mái và yên tĩnh. Ông đã từng nói với Elizabeth, mấy căn phòng khác trong nhà luôn đầy rẫy những chuyện ngu xuẩn và nực cười, chỉ trong căn phòng này ông mới cảm thấy được giải thoát ra khỏi những cảnh đó. Bởi vậy ông Bennet đã cố thúc đẩy Collins đi theo các cô em họ. Collins là người thích hợp với bên ngoài hơn là đọc sách, do đó anh đã rất hoan hỉ lựa một quyển sách lớn để cầm tay và bước ra khỏi phòng.

Dọc đường Collins chỉ toàn khoe khoang những chuyện không thích hợp nhưng mấy cô gái cũng ráng nghe và tán thành một cách lịch sự, cho tới khi họ đến Meryton thì mấy cô em nhỏ không còn chú tâm gì tới anh ta nữa. Cặp mắt của họ ngay lập tức lượn quanh trên đường phố tìm kiếm bóng dáng những quân nhân. Lúc đó chỉ những chiếc nón đúng một sang trọng hoặc các hàng vải mới bày trên mặt kính các cửa tiệm mới có thể gọi sự chú tâm của họ.

Chẳng bao lâu các cô gái bắt đầu chú ý tới một chàng trai trẻ mà họ chưa bao giờ gặp mặt. Anh ta có dáng điệu rất trang nhã đang đi cùng với một sĩ quan khác bên kia đường. Sĩ quan mà chàng thanh niên đang đi chung chẳng ai xa lạ hơn là Danny, người vừa đi London về mà Lydia đã nhắc qua. Danny nghiêng đầu chào khi hai người đi ngang qua. Tất cả mấy chị em ngay lập tức bị thu hút bởi dáng điệu của người thanh niên lạ mặt và tự hỏi anh ta là ai. Kitty và Lydia nhất quyết muốn tìm hiểu nên vội vã dẫn mọi người băng qua đường, làm bộ như đang muốn mua sắm trong một cửa hàng gần đó. Rất may, khi họ vừa bước tới bờ đường bên kia thì cũng cùng lúc hai chàng trai trẻ quay bước lại và tình cờ đến cùng một chỗ. Danny chào họ và sau đó giới thiệu bạn của mình là Wickham, người mới gia nhập quân đoàn và vừa theo anh ta về đây hôm qua. Đối với các cô gái như vậy là quá đủ, chàng thanh niên trẻ mới tới này chỉ cần thêm một bộ quân phục trên người thì sẽ lập tức trở nên quyến rũ về mọi mặt. Bề ngoài của chàng không có điểm nào chê được, khuôn mặt đẹp trai, thân hình cân đối và phong thái rất lịch sự. Sau lời giới thiệu, cuộc nói chuyện trở nên vui vẻ và thân thiện. Trong khi đang đứng nói chuyện, tiếng ngựa hí từ xa làm mọi người chú ý, họ nhận ra Darcy và Bingley đang cưỡi ngựa đi tới. Nhận ra mấy cô gái đang đứng trong đám đông, hai chàng trai cưỡi ngựa tiến thẳng tới chỗ họ và hai bên chào hỏi lẫn nhau. Bingley trở thành nhân vật chính trong cuộc nói chuyện và Jane là nhân vật chính chàng nói tới. Bingley cho hay chàng đang trên đường đi Longbourn với mục đích để tìm Jane. Darcy chứng thực lời bạn nói bằng cách nghiêng đầu chào. Chàng cố tình tránh đưa mắt nhìn Elizabeth nhưng ngay lúc đó bất ngờ nhận ra sự có mặt của người thanh niên lạ mặt. Elizabeth tình cờ thấy sắc mặt Darcy lẫn của

chàng thanh niên khi họ nhìn nhau và nàng cảm thấy ngạc nhiên về thái độ của họ. Cả hai khuôn mặt đều đổi màu, một trắng, một đỏ. Sau một lúc, Wickham đưa tay đặt nhẹ lên nón tỏ ý chào. Darcy cũng chào đáp lễ lại. Elizabeth tự hỏi thái độ của hai người như vậy có nghĩa gì? Nàng thật sự không đoán được và rất tò mò muốn biết.

Chỉ một phút sau, Bingley và bạn mình tiếp tục lên đường. Chàng dường như không hề để ý tới những chuyện đã xảy ra.

Danny và Wickham tiến chân các cô gái tới tận cửa nhà ông Phillips, sau đó chào từ giã mặc dù Lydia đã cố nài họ vào nhà và ngay cả bà Phillips cũng thò đầu ra từ cửa sổ kêu to mời họ vào lần thứ hai.

Bà Phillips luôn luôn vui mừng được gặp các cháu gái của mình. Bà đón chào đặc biệt hai cháu gái lớn vừa mới vắng nhà về và tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe tin Jane và Elizabeth đã về nhà một cách đột ngột mặc dù xe ngựa của gia đình chưa được gửi đến đón. Lẽ ra bà đã không biết chuyện này nếu không tình cờ gặp trên đường cậu bé phụ việc cho thầy thuốc Jones. Cậu bé nói với bà rằng họ không phải mang thuốc tới Netherfield nữa vì Jane đã rời khỏi đó. Khi Jane giới thiệu Collins với bà Phillips, bà hỏi thăm vô cùng lịch sự. Collins cũng đáp lễ lại còn lịch sự hơn, xin lỗi bà về sự thăm viếng đường đột của mình dù chưa hề quen biết trước. Collins cho biết anh rất hân hạnh được các cô gái giới thiệu để quen biết bà. Bà Phillips cảm thấy ngượng ngập vì cung cách lịch sự quá đáng của anh ta, nhưng sự e dè đối với người lạ mặt của bà sớm chấm dứt khi các cháu gái hỏi bà về chàng sĩ quan lạ mặt mới tới. Tuy nhiên những gì bà kể toàn là những tin mà các cô cháu đã biết rồi, rằng anh ta được Danny dẫn tới từ London với chức vụ trung úy. Nếu Wickham xuất hiện lúc đó, có lẽ Kitty và Lydia đã ở lại chơi lâu hơn. Nhưng không may cho các cô, không có ai đi ngang qua cửa ngoại trừ một vài sĩ quan mà các cô cho là nếu so sánh với chàng trai lạ mới tới thì họ chỉ là những người “ngu ngốc và dễ ghét”. Một số sĩ quan sẽ đến dùng cơm với gia đình ông bà Phillips vào ngày hôm sau. Người di hứa hẹn nếu gia đình Bennet ở Longbourn có thể đến được vào buổi chiều thì bà sẽ nói với chồng mời luôn Wickham tới. Lời mời của bà được các cháu nhận lời và bà Phillips cam đoan ông bà sẽ tổ chức một cuộc chơi số số ồn ào

náo nhiệt, tiếp theo là bữa ăn chiều nóng hổi. Lời hứa này được mọi người hoan nghênh nhiệt liệt và họ chia tay trong tinh thần phấn khởi. Collins lại xin lỗi liên tục vì phải ra về nhưng bà Phillips đã trấn an một cách không mệt mỏi rằng anh không cần thiết phải nói những điều như vậy.

Trên đường về, Elizabeth kể cho chị nghe chuyện nàng đã chứng kiến được giữa Darcy và Wickham. Mặc dù Jane đã cố gắng bào chữa cho cả hai người, tuy nhiên cũng giống như em gái, nàng không có câu giải thích cho hành động của cả hai nếu như giữa họ có những chuyện mâu thuẫn.

Khi về tới nhà, Collins đã tìm cách lấy lòng bà Bennet bằng cách khen ngợi lối cư xử lịch sự của bà Phillips. Anh tuyên bố rằng ngoài phu nhân Catherine và con gái của phu nhân ra, anh chưa bao giờ gặp một phụ nữ nào thanh lịch như vậy. Mặc dù không hề quen biết anh từ trước nhưng bà Phillips đã tiếp đón anh rất lịch sự, đã vậy còn nhất định mời anh đến dùng bữa cơm chiều vào ngày hôm sau. Collins cho rằng sở dĩ anh được tiếp đãi như vậy là do sự quen biết của anh với gia đình Bennet, và rằng đây là lần đầu tiên trong đời anh được chú ý đối xử như vậy.

Chú thích:

(1) Vào cuối thế kỷ 18, mỗi mục sư của nhà thờ chính thống Anh được cấp cho một căn nhà dành riêng cho mục sư. Những căn nhà này đa số do các địa chủ giàu có cúng tặng cho nhà thờ. Ngoài căn nhà này các mục sư còn được hưởng một lợi tức hàng năm từ 100 đến 1000 Bảng trích trong khoản thuế thu nhập của các giáo dân.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 16

Ông bà Bennet không phản đối việc nhóm thanh niên được tham dự bữa tiệc ở nhà người dì. Collins tỏ ra rất lưỡng lự cho rằng trong thời gian đang ở gia đình Bennet anh không nên bỏ ông bà ở nhà để đi chơi như vậy. Tuy nhiên ông bà Bennet nhất quyết muốn anh đi. Xe ngựa được đưa tới để chở Collins và năm cô em họ đến Meryton. Khi vừa đến nơi, mấy cô gái rất thích thú nghe tin Wickham đã nhận lời mời của dượng Phillips, lúc đó cũng đã tới và đang có mặt ở đó.

Khi mọi người được mời vào chỗ. Collins nhàn nhã ngắm nhìn quanh căn phòng, tỏ ra hâm mộ kích thước của nó và những đồ đạc trưng bày bên trong. Anh nói căn phòng này làm anh có cảm tưởng đang ở trong phòng ăn sáng nhỏ dành cho mùa hè ở Rosings. Lời so sánh của anh không được bà Phillips hoan hỉ tiếp nhận cho mấy, mãi cho đến khi bà nghe anh giải thích Rosings là nơi nào và chủ nhân là ai. Collins diễn tả rằng chỉ với cái lò sưởi trong phòng giải trí của phu nhân Catherine thôi cũng đã tốn tám trăm Bảng. Bà Phillips lúc đó phải công nhận sự so sánh của anh chính là lời khen ngợi và không còn cảm thấy bức mình nữa, dù cho nhà bà có bị so sánh với phòng của người giúp việc đi nữa.

Collins sau đó tiếp tục kể cho bà Phillips nghe về phu nhân Catherine và sự huy hoàng tráng lệ của tòa nhà phu nhân ở. Thịnh thoảng anh cũng đi lạc đề để chen vào những lời tự khen ngợi căn nhà khiêm nhường của mình và những sự trùng tu anh đã tốn cho nó. Collins thao thao kể chuyện mãi cho đến khi mấy người đàn ông kéo đến tham dự. Collins nhận ra rằng bà Phillips rất chăm chú lắng nghe. Càng lúc bà càng đánh giá cao những gì nghe được từ Collins và quyết định sẽ tường thuật chúng với những người hàng xóm ngay khi có dịp. Về phía mấy cô gái, họ không thể chịu đựng được khi phải ngồi nghe người anh họ nói chuyện. Lúc đó họ không có chuyện gì để làm và chỉ mong sao có một cây đàn để chơi. Mấy cô gái đành tự tìm cách giải khuây bằng cách ngắm nghía những điểm giả tạo không

phân biệt được của các đồ sứ Trung Hoa bày trên bệ lò sưởi. Thời gian chờ đợi thật là dài đằng đẳng, cuối cùng nó cũng được chấm dứt khi mấy người đàn ông đi tới. Khi Wickham bước vào phòng, Elizabeth cảm thấy nàng chỉ mới có chút cảm tình với anh. Nàng có cảm giác hình như chưa từng gặp Wickham trước kia hoặc chưa nghĩ gì về chàng từ sau lần gặp mặt vừa rồi. Nói chung những sĩ quan trong quân đoàn đều là những người rất uy tín và lịch thiệp. Hôm đó, những người ưu tú nhất trong quân đoàn đều có mặt trong buổi tiệc. Tuy nhiên trong đám họ Wickham tỏ ra trội hơn hẳn, cả về con người, khuôn mặt, dáng điệu, cử chỉ và cách đi đứng. Còn nếu so sánh với dượng Phillips, người có khuôn mặt rộng bè, buồn tẻ và hơi thở nồng nặc mùi rượu đang bước vào cùng họ, thì chàng lại càng vượt xa.

Wickham là một thanh niên vui vẻ, đi đâu cũng gây chú ý cho các cô gái. Hôm đó Elizabeth là người sung sướng nhất trong đám khi chàng kéo ghế ngồi xuống cạnh nàng. Với cá tính thân thiện, Wickham bắt đầu cuộc đối thoại một cách rất tự nhiên. Elizabeth cảm thấy cho dù là những đề tài tầm thường, buồn tẻ và đơn sơ nhất nhưng chúng cũng trở nên thú vị qua tài nói chuyện khéo léo của Wickham.

Trong cuộc cạnh tranh để chiếm được sự chú ý của mấy người đẹp, Collins thật lu mờ trước những người như Wickham và các sĩ quan. Đối với các cô gái anh ta chỉ là vô nghĩa. Tuy nhiên bà Phillips vẫn tử tế ngồi lắng nghe anh nói chuyện và quan tâm tiếp thêm cà phê, bánh ngọt. Khi những bàn chơi bài được bày ra, Collins làm theo lời yêu cầu của bà Phillips để tham dự cuộc chơi. Anh nói:

- Hiện giờ tôi chơi môn này rất dở nhưng sẽ cố tập bởi vì với địa vị của tôi...

Bà Phillips lúc đó cảm thấy được giải thoát vì anh nhận lời chơi bài, bà hầu như không thể đợi nghe anh giải thích xong lý do của mình.

Wickham không chơi bài, chàng thích thú được ngồi giữa Elizabeth và Lydia bên một chiếc bàn khác. Lúc đầu, trông có vẻ như Lydia đã chiếm chọn chàng cho riêng mình vì cô là người có cách ăn nói quyết đoán khiến mọi người phải lắng nghe. Nhưng sau đó vì ham chơi xổ số, cô quay sang chú tâm vào trò chơi này nhiều hơn. Lydia hăm hở đặt tiền và mỗi lần có

kết quả lại hết lên để tìm ra ai là người trúng giải. Cô không còn chú ý đến ai nữa. Bởi vậy Wickham chuyển sang nói chuyện với Elizabeth và nàng cũng sẵn sàng để ngồi nghe. Điều mà Elizabeth hy vọng muốn nghe nhất là quá khứ quen biết giữa chàng và Darcy, tuy nhiên nàng không dám nhắc tới tên Darcy trước mặt Wickham. Sự tò mò của Elizabeth cuối cùng cũng được thỏa mãn khi Wickham tự mở đề. Chàng hỏi đường từ Meryton đến Netherfield bao xa. Sau khi nghe câu trả lời, chàng ngập ngừng hỏi Darcy đã ở đó bao lâu rồi.

- “Khoảng một tháng”, Elizabeth trả lời, sau đó không muốn đề tài này bị lãng quên nên nàng hỏi tiếp: “Theo như tôi biết anh ta có một tài sản lớn ở Derbyshire”.

- Đúng vậy. Tài sản của anh ta ở đó rất đáng kể, lợi tức ít nhất cũng mười ngàn Bảng mỗi năm. Cô không thể tìm ai có khả năng cho cô biết về anh ta hơn tôi, bởi tôi đã từng có liên hệ với gia đình anh ta từ lúc tôi còn rất nhỏ.

Elizabeth tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

- Cô Elizabeth, cô ngạc nhiên cũng phải. Cô có thể khẳng định được điều này sau khi đã chứng kiến sự lạnh lùng giữa chúng tôi ngày hôm qua. Cô có quen thân với Darcy không?

- Cũng coi như có quen biết. Tôi đã từng ở cùng nhà với anh ta trong bốn ngày. Tôi nghĩ anh ta rất khó ưa.

- Tôi không có quyền đưa ra ý kiến anh ta có là người dễ thương hay không. Tôi biết anh ta quá lâu và quá rõ để có thể đưa ra một lời phê bình công bằng. Nhận xét của cô về anh ta làm tôi rất ngạc nhiên. Có lẽ cô sẽ không diễn tả nó mạnh mẽ như vậy nếu cô ở những nơi khác vì những người ở đây đều là người nhà của cô.

- Những lời tôi nói ở đây cũng sẽ giống hệt như những lời tôi nói ở bất cứ nơi nào trong vùng, ngoại trừ Netherfield. Anh ta không được ai ở Hertfordshire thích hết. Mọi người đều ghét thái độ kiêu ngạo của anh ta. Anh sẽ thấy không một người nào nói tốt về anh ta cả.

- “Tôi không giả vờ tội nghiệp cho anh ta đâu”, Wickham nói, sau đó ngừng lại một lúc. “Một người đàn ông không nên được đánh giá cao hơn giá trị thật của mình. Nhưng đối với Darcy thì không phải như vậy. Những

người chung quanh đã bị che mắt bởi sự giàu có và địa vị cao của anh ta, hoặc có thể đã bị làm cho hoảng sợ bởi cách xử sự lấn lướt của anh ta”.

- Cho dù chỉ coi anh ta như một người quen thường tình, tôi cũng nói rằng anh ta là một người có tính tình cáu kỉnh.

Wickham chỉ biết lắc đầu. Chàng nói tiếp:

- Tôi tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta ở lại vùng này lâu hơn?

- “Tôi không biết. Lúc còn ở Netherfield, tôi chưa từng nghe ai nói khi nào Darcy sẽ rời khỏi đó. Tôi hy vọng ý định ở lại đây của anh sẽ không bị ảnh hưởng bởi chuyện anh ta đang có mặt trong vùng.

-Ồ không, tôi không việc gì phải bỏ đi vì Darcy. Nếu anh ta muốn tránh mặt tôi, anh ta phải tự mình đi. Chúng tôi không còn tình thân gì với nhau nữa và tôi vẫn luôn cảm thấy đau lòng mỗi khi gặp mặt anh ta. Tôi không có lý do gì để tránh mặt Darcy cả, nhưng tôi phải thông báo bản chất của anh ta với mọi người. Cô biết không, người cha quá cố của anh ta là một người đàn ông vĩ đại nhất trên đời và cũng là người bạn chân thật nhất mà tôi từng có. Tôi không thể nào ở cùng với Darcy mà không cảm thấy bị đau đớn trong tâm hồn vì nhớ lại hàng ngàn những ký ức êm đềm ngày xưa. Những hành động mà anh ta đã đối xử với tôi thật tai tiếng, nhưng tôi tin tưởng mình có thể tha thứ cho Darcy tất cả, còn hơn là phải thấy anh ta làm hổ thẹn hương hồn người cha quá cố của mình.

Elizabeth thấy đề tài câu chuyện càng lúc càng thú vị, nàng chú tâm lắng nghe nhưng vì tế nhị không dám hỏi thêm nhiều.

Wickham bắt đầu chuyển sang nói về những đề tài thông thường khác, về Meryton, về hàng xóm trong vùng và về mối giao tiếp với mọi người. Chàng tỏ ra rất hài lòng với những gì chàng đã gặp. Khi bàn về đề tài giao tiếp, chàng tỏ ra hết sức dè dặt và thông minh lịch lãm:

- Triển vọng có được một mối giao tình bền chặt và tốt đẹp là nguyên nhân chính xui khiến tôi gia nhập quân đoàn ở đây. Tôi biết đây là một quân đoàn được kính trọng và đáng mến nhất. Anh bạn Danny khuyến khích tôi nên gia nhập bởi vì chính anh ta cũng đang ở trong quân đoàn và đóng quân ở đây. Meryton là nơi đã tạo được nhiều sự quan tâm chú ý và các mối quen biết hết sức tốt đẹp cho quân đoàn. Tình bằng hữu đối với tôi

rất quan trọng. Tôi từng bị thất vọng và không thể chịu đựng thêm được cảnh hiu quạnh cô độc. Tôi phải được làm việc và giao tiếp với xã hội chung quanh. Đời sống quân nhân không phải là ước nguyện của tôi nhưng trong tình trạng bây giờ nó là thích hợp nhất đối với tôi. Lẽ ra phục vụ cho giáo hội nhà thờ mới là nghề nghiệp chính của tôi. Tôi đã được nuôi dạy và uốn nắn để sau này làm việc cho nhà thờ và lẽ ra lúc này tôi đã nắm trong tay một căn nhà và chức vụ có giá trị, nếu không vì người đàn ông mà ta vừa nhắc tới.

- Vậy sao?

- Đúng như vậy. Cha của Darcy đã viết di chúc tặng lại cho tôi một căn nhà và lợi tức hàng năm của một mục sư. Ông ta đã là cha đỡ đầu của tôi và rất quyến luyến với tôi. Tôi không có cách nào diễn tả hết lòng tốt của ông. Ông có ý chu cấp cho tôi một cuộc sống dư dả, đầy đủ và tưởng rằng ông sẽ thực hiện được như vậy. Nhưng khi ông qua đời, những gì ông để lại cho tôi đã bị lấy đem cho người khác.

- “Chúa ơi!”, Elizabeth kêu lên. “Sao có thể như vậy được? Sao di chúc của ông ta lại không được làm theo? Sao anh không nhờ luật pháp can thiệp?”.

- Luật pháp không làm gì được vì những gì để lại cho tôi đã không được viết theo thủ tục chính thức. Một người đàn ông biết tôn trọng lời hứa danh dự thì sẽ không nghi ngờ chủ ý của người đã hứa. Thế nhưng Darcy đã nghi ngờ từ di chúc hoặc coi những gì được viết trong di chúc như một lời đề nghị có kèm theo điều kiện. Anh đã khẳng định rằng tôi đã không hội đủ điều kiện để nhận bất cứ thứ gì vì tôi đã tiêu xài quá độ và hành động thiếu thận trọng. Nói tóm lại tôi không được hưởng gì. Căn nhà và chức vị mục sư để lại cho tôi đã được bỏ trống cách đây hai năm, cũng vào lúc tôi đến tuổi thừa hưởng nhưng sau đó nó đã được cho lại một người đàn ông khác. Tôi không biết mình thực sự đã làm điều gì để phải bị mất đi tất cả như vậy. Tôi có một tính tình sôi nổi, không cảnh giác và có lẽ đã quá thẳng thừng dám nói với Darcy những gì tôi nghĩ về anh ta. Ngoài việc đó ra tôi không nhớ mình đã làm điều gì tệ hại hơn. Thật sự mà nói, chúng tôi là hai thanh niên hoàn toàn khác biệt và anh ta rất ghét tôi.

- Thật là tồi. Anh ta đáng bị mọi người khinh bỉ.

- Những người khác thì có thể khinh khi anh ta được, nhưng tôi thì không. Tôi không thể chạnh chấp với Darcy hay lột trần bộ mặt thật của anh ta ra, cho đến khi nào tôi có thể quên được cha của anh ta.

Elizabeth tôn trọng cảm xúc của Wickham và cho rằng chàng đẹp trai hơn lúc nào hết khi bày tỏ tình cảm của mình ra như vậy.

- Nhưng động cơ của Darcy là gì? Chuyện gì đã khiến anh ta trở nên tàn nhẫn như vậy?

- Đó là do ganh ghét mà ra. Phải chi cha của Darcy thương tôi ít đi một chút thì có lẽ con trai của ông ta đã không ghét tôi như vậy. Thế nhưng ngay từ lúc còn nhỏ, tình cảm gần bó khác thường của cha anh ta dành cho tôi đã làm Darcy khó chịu. Anh ta không thể chịu được sự cạnh tranh mà lúc nào sự thiên vị cũng nghiêng về phía tôi.

- Mặc dù tôi không bao giờ thích Darcy nhưng tôi cũng không nghĩ xấu về anh ta. Tôi đâu ngờ Darcy lại xấu xa đến thế. Tôi đã cho rằng anh ta có ý khinh thường những người đồng loại nhưng không ngờ anh ta lại thấp hèn để thực hiện những hành động trả thù ác độc, không có công lý và vô nhân như vậy.

Sau một vài phút ngẫm nghĩ, nàng nói tiếp:

- Tôi nhớ có một lần từng nghe Darcy khoe khoang ở Netherfield về tính không xiêu lòng khi nóng giận và về tính không tha thứ của anh ta. Tính tình của anh ta thật là khủng khiếp.

- “Tôi khó có thể nói về anh ta một cách công bằng”, Wickham nói.

Elizabeth lại một lần nữa đắm chìm trong suy tư, sau một lúc nàng nói:

- Sao anh ta lại nỡ đối xử với một người con đỡ đầu, cũng là người bạn và người yêu quý nhất của cha mình như vậy?

Elizabeth định nói thêm rằng “một thanh niên giống như anh, một người tử tế tốt bụng”, nhưng sau đó nàng kịp kìm lại và đổi thành:

- Và một người đã từng là bạn thân của anh ta trong thời thơ ấu, rất thân như anh đã kể.

- Chúng tôi cùng sinh ra trong một giáo xứ, trong cùng một phạm vi công viên. Chúng tôi đã chia sẻ với nhau những ngày niên thiếu vui vẻ nhất

trong đời, đã chung sống trong cùng một căn nhà, chơi chung những trò giải trí và được chăm sóc bởi cùng một người. Cha tôi lúc đầu cũng làm chung ngành với dượng của cô ông Phillips, rất có uy tín. Nhưng sau đó cha tôi đã bỏ tất cả và dành trọn thì giờ để về làm việc cho cha của Darcy, cai quản Pemberley. Cha của Darcy rất kính trọng cha tôi, coi ông như một người bạn chí thân và tâm phúc. Darcy cũng thường công nhận anh ta rất mang ơn cha tôi vì anh đã được đặt dưới sự giám thị tốt nhất của ông. Trước khi cha tôi mất, Darcy đã tự nguyện hứa sẽ chu cấp cho tôi. Tôi tin rằng lời hứa đó được nói ra bởi Darcy vì anh ta cảm thấy mình đã mang nợ cha tôi quá nhiều, hơn là tình cảm anh ấy dành cho tôi.

- “Thật lạ lùng”, Elizabeth lớn tiếng. “Thật là tồi tệ. Tôi tự hỏi có phải cũng chính vì sự cao ngạo mà Darcy đã cư xử không đúng đắn với anh không. Nếu anh ta không có động cơ nào chính đáng hơn thì cũng không nên quá tự cao để trở thành không thành thật.”

- “Đó mới là điều kỳ lạ”, Wickham trả lời. “Tất cả những hành động Darcy đã làm đều do tính kiêu ngạo của anh ta. Tính kiêu ngạo luôn là người bạn thân nhất của Darcy. Nhưng theo tôi, cá tính của anh ta bốc đồng hơn là kiêu ngạo”.

- Tính kiêu ngạo xấu xa như vậy có có đem lại lợi ích gì cho anh ta đâu?

- Có chứ. Nó thường đưa anh ta tới chỗ hào phóng và rộng lượng để thỏa thích cho tiền những người khác, tỏ ra hiếu khách, giúp những người mướn đất và trợ giúp những người nghèo. Niềm hãnh diện về gia đình và bản thân đã tạo nên thái độ của anh ta, bởi anh ta rất tự hào về người cha của mình. Còn về mục tiêu của Darcy, chính vì anh ta không muốn gia đình bị hổ thẹn, không muốn mất đi những phẩm chất nổi tiếng hoặc ảnh hưởng của mình ở Pemberley. Anh ta còn có niềm hãnh diện làm anh. Với một chút tình cảm anh em, Darcy đã trở nên một người giám hộ tốt và chu đáo cho em gái của mình. Cô sẽ thường được nghe anh ta tán dương mình như một người anh tốt nhất và quan tâm đến em gái nhất trên đời.

- Em gái của Darcy là người thế nào?

Wickham lắc đầu:

- Tôi ước tôi có thể gọi cô ta là một cô gái đáng yêu. Tôi thật cảm thấy

đau lòng khi nói xấu bất cứ người nào trong gia đình Darcy, thế nhưng tôi phải nói cô ta là người kiêu ngạo y như anh mình. Lúc còn nhỏ cô ta rất dễ thương, vui vẻ và gần gũi với tôi. Tôi đã dành cả tất cả thời gian của mình để chơi đùa và làm vui lòng cô ta. Nhưng bây giờ đối với tôi cô ta không là gì cả. Cô ta là một cô gái xinh đẹp, chừng mười lăm mười sáu tuổi và theo như tôi biết có rất nhiều năng khiếu. Từ sau khi cha mình qua đời, cô ta đã lên ở London. Có một cô giáo tại gia sống với cô ta để chăm sóc và dạy học.

Sau nhiều lần im lặng và cố thay đổi sang những đề tài khác, Elizabeth không dẫn được và lại quay về đề tài cũ:

- Tôi rất ngạc nhiên về sự thân thiết giữa Darcy và Bingley. Làm sao một người vui tính và dễ thương như Bingley lại có thể làm bạn với một người như Darcy? Họ làm sao có thể hợp với nhau? Anh có quen Bingley không?

- Không quen biết chút nào cả.

- Bingley là một người hiền lành, đáng yêu và quyến rũ. Anh ta chắc không hiểu rõ về con người Darcy.

- Chắc là không. Tuy nhiên Darcy có thể làm vừa lòng người nào anh ta muốn. Anh ta có thể trở thành người bạn biết trò chuyện nếu thấy rằng mình sẽ có lợi. Anh ta biến thành hai người đàn ông khác nhau khi đối xử với những người ở giai cấp và có tài sản ngang hàng với mình, và với những người thua kém hơn mình. Tính kiêu ngạo của Darcy không bao giờ mất đi. Với người giàu, anh ta là người có tinh thần phóng khoáng, công bằng, chân thật, có lý lẽ, đáng kính trọng và có lẽ cũng dễ thương. Nếu người giàu đó còn có thêm chút tiếng tăm, vai vế thì anh ta còn đối xử hơn vậy nữa.

Cuộc chơi bài chẳng bao lâu đã chấm dứt, những người chơi giải tán và tụ tập sang ngồi bàn khác. Collins kiếm chỗ ngồi cạnh giữa cô em họ Elizabeth và bà Phillips. Bà Phillips hỏi thăm xem anh chơi thắng hay thua. Collins nói anh đã không được may mắn và thua hết cả điểm chơi của mình. Khi bà Phillips bày tỏ sự ái ngại thì anh bảo xin bà đừng bận tâm, với anh chuyện thua bài không quan trọng và tiền bạc chỉ là thứ tầm thường.

- Thưa bà, tôi hiểu rất rõ khi một người ngồi xuống bàn chơi bài thì phải

biết đây là chuyện may rủi. Cũng mừng là tôi không phải đi kiểm từng xu. Thật ra không phải ai cũng có thể nói như vậy. Cảm ơn phu nhân Catherine đã không để tôi phải lo lắng những chuyện nhỏ mọn này.

Wickham bắt đầu chú ý tới Collins. Sau một hồi quan sát, chàng nhỏ giọng hỏi Elizabeth xem nàng có liên hệ mật thiết với gia đình phu nhân Catherine không.

- Phu nhân Catherine gần đây cho anh Collins căn nhà và hưởng lợi tức mục sư. Tôi không rõ anh ta đã được giới thiệu với phu nhân thế nào, nhưng tôi chắc rằng anh ấy quen biết với phu nhân chưa lâu lắm đâu.

- Chắc cô cũng biết phu nhân Catherine de Bourgh và mẹ của Darcy, phu nhân Anne Darcy, đó là hai chị em ruột. Như vậy phu nhân là dì của Darcy.

- Tôi thật tình không biết điều đó. Tôi không biết tí gì về phu nhân Catherine và những mối liên hệ của bà. Tôi chưa từng nghe nói về bà cho mãi tới ngày hôm qua.

- Con gái của phu nhân, tiểu thư Anne de Bourgh, sẽ được thừa hưởng một gia sản lớn và ai cũng cho rằng cô ta và người anh họ sẽ nhập gia sản của họ lại.

Tin tức này làm Elizabeth mỉm cười khi nàng nghĩ về cô em gái đáng thương của Bingley. Như vậy sự theo đuổi Darcy của Caroline sẽ chỉ là hảo huyền, tình cảm mà cô ta dành cho em gái Darcy và những gì cô ta khen ngợi anh cũng sẽ chỉ là hảo huyền vì Darcy đã thuộc về người con gái khác. Nàng nói:

- Anh Collins thường khen ngợi phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Anh ta làm như vậy có lẽ vì quan hệ của anh đối với phu nhân và vì lòng biết ơn. Tuy nhiên tôi nghĩ anh ta đã sai lầm trong việc đánh giá phu nhân. Mặc dù phu nhân là người đỡ đầu cho anh ta, nhưng bà ta là một người ngạo mạn và tự phụ.

- “Tôi cũng nghĩ bà ta là người như vậy”, Wickham đáp lời. “Tôi đã không gặp bà ta nhiều năm rồi nhưng vẫn nhớ rõ mình đã không bao giờ thích bà ta. Bà ta rất độc đoán và xấc xược. Phu nhân có tiếng là tinh tế và khôn ngoan nhưng tôi cho rằng thái độ của bà ta một phần bắt nguồn từ địa vị và sự giàu có, một phần từ thái độ quyết đoán và phần còn lại từ sự hãnh

diện về người cháu trai, cho rằng bất cứ ai có liên hệ với anh ta đều phải có sự am hiểu về giai cấp thượng lưu”.

Elizabeth chấp nhận sự phân tích hợp lý này của Wickham và hai người tiếp tục nói chuyện với nhau một cách tương đắc cho đến khi bữa chiều được dọn ra làm chấm dứt các cuộc chơi. Lúc đó các cô gái khác có dịp chia sẻ sự chú ý của Wickham. Không ai có thể nói được chuyện gì trong bữa tiệc ồn ào của bà Phillips, nhưng chỉ bằng cử chỉ không thôi Wickham cũng đã đủ sức thu hút mọi người. Bất cứ điều gì chàng nói đều được cho là hay và bất cứ việc gì chàng làm đều tỏ ra trang nhã. Elizabeth ra về, trong lòng tràn đầy hình ảnh của Wickham. Nàng không thể nghĩ được bất cứ điều gì ngoài Wickham và những điều chàng đã kể. Tuy nhiên suốt trên đường về, Elizabeth không có dịp nào nhắc tới tên của Wickham vì cả Lydia lẫn Collins nói chuyện không ngừng. Lydia nói liên miên về trò chơi số số, về những gì cô đã thắng và những gì cô đã thua. Collins thì diễn tả về sự lịch sự của ông bà Phillips và nói rằng anh ta không quan tâm mấy về việc đã thua khi chơi bài. Anh còn liệt kê hết các đĩa đồ ăn trong bữa và lặp đi lặp lại nhiều lần sự lo lắng mình đã làm chật chỗ của các cô em họ. Collins càng lúc càng nói nhiều cho đến khi xe ngựa ngừng lại trước Longbourn.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 17

Ngày hôm sau, Elizabeth kể cho Jane nghe về cuộc nói chuyện giữa Wickham và nàng. Jane lắng nghe một cách sửng sốt và quan tâm, nàng không tin được vì sao Darcy lại có thể là người như vậy, thật không xứng đáng với sự kính trọng của Bingley. Tuy nhiên, với bản chất của mình, Jane không tra hỏi sự xác thực từ lời một thanh niên có diện mạo đáng yêu như Wickham. Sự kiện xảy ra khiến Wickham phải chịu đựng một sự tàn nhẫn như vậy đã quá đủ để làm nàng mềm lòng. Sau đó Jane không nghĩ gì thêm ngoài việc cố tìm những điều tốt lành để bào chữa cho hành động của cả hai thanh niên và giải thích rằng có lẽ một sự rủi ro hoặc hiểu lầm nào đó đã gây ra mọi chuyện.

- Chị đoán chắc rằng, bằng cách này hay cách khác mà mình không hiểu được, cả hai người đều bị thất vọng. Những người có liên quan trong chuyện này có lẽ đã hiểu lầm lẫn nhau. Nói ngắn gọn, chúng ta không thể phỏng đoán nguyên nhân đã làm họ xa lánh ghét bỏ nhau và không thể đổ lỗi cho cả hai bên.

- Rất đúng, nhưng chị Jane ơi, bây giờ chị nghĩ sao về những người có liên quan trong chuyện này? Ta có nên nghĩ xấu về một ai không?

- Muốn cười sao cũng được nhưng cảm em không được cười về cảm nghĩ của chị. Ta phải suy xét tại sao Darcy phải chịu hổ thẹn để đối xử với người mà cha anh ta thương mến nhất như vậy, người mà cha anh đã hứa sẽ cung cấp chu đáo. Thật khó tin, không ai trên đời có thể làm được như vậy. Hay vì chính người bạn thân nhất trên đời của anh ta đã lừa dối và phản bội anh ta?

- Nếu nói Bingley bị lợi dụng thì em có thể sẽ tin hơn là nói Wickham dựng chuyện lên, bởi vì tối hôm qua anh ta đã nêu rất rõ ràng những tên tuổi và sự kiện. Tất cả mọi thứ được nhắc tới một cách thật tự nhiên. Bên cạnh đó, dáng điệu của Wickham trông rất thành thật. Nếu không phải như

vậy thì hãy để Darcy tự phủ nhận.

- Chuyện này thật phức tạp và nhức đầu. Không làm sao hiểu được.

Trong đầu Jane lúc đó chỉ có thể nghĩ được một điều là nếu Bingley bị lợi dụng, chàng sẽ bị đả kích một khi chuyện này bị phơi bày ra ánh sáng.

Lúc đó hai chị em đang đứng cạnh lùm cây nói chuyện. Họ được người hầu ra mời vào nhà vì có khách đến thăm. Người đến thăm chính là một trong những người mà hai chị em đang nói tới. Bingley và hai chị em gái đích thân đến nhà mời mọi người tham dự đêm khiêu vũ mà ai cũng hằng mong đợi tại Netherfield. Buổi khiêu vũ sẽ được tổ chức vào thứ Ba tuần sau. Hai chị em gái của Bingley rất vui mừng được gặp lại Jane, người bạn mới của họ. Họ hỏi đi hỏi lại nhiều lần Jane đã ra sao kể từ khi chia tay. Hai chị em không để tâm chú ý tới những người còn lại trong gia đình. Họ cố hết sức tránh bà Bennet, nói chuyện rất ít với Elizabeth và không nói tiếng nào với những người còn lại trong nhà. Sau đó họ vội vã đứng lên khỏi ghế và hấp tấp ra về như thể muốn trốn tránh sự xã giao với bà Bennet. Thái độ này đã khiến Bingley rất ngạc nhiên.

Viễn cảnh về buổi dạ hội ở Netherfield khiến các cô con gái nhà Bennet cảm thấy rất háo hức. Bà Bennet cho rằng mục đích chính của buổi dạ vũ là để tặng thưởng cho cô con gái lớn của bà, bởi vậy bà cảm thấy rất hạnh diện khi Bingley đã đích thân đến nhà mời thay vì gửi thiệp. Jane hình dung ra cảnh nàng vui vẻ bên cạnh hai người bạn gái mới và trong sự quan tâm chú ý của Bingley. Elizabeth thì sung sướng nghĩ tới việc được khiêu vũ với Wickham, cũng như có dịp để kiểm chứng lại bề ngoài và hành động của Darcy. Sự vui mừng của Catherine và Lydia thì không phụ thuộc chỉ vào một sự kiện hay một người. Giống như Elizabeth, mặc dù hai cô đều muốn khiêu vũ suốt buổi với Wickham, nhưng họ còn muốn khiêu vũ với nhiều người khác nữa. Mary thì cam đoan với gia đình rằng cô sẽ không miễn cưỡng tham dự. Cô nói:

- Em vẫn còn nguyên một buổi sáng cho chính mình, vậy cũng đủ rồi. Thỉnh thoảng tham dự những buổi dạ vũ như vậy cũng không phải là sự hy sinh gì nhiều. Xã hội có sự đòi hỏi cho mỗi chúng ta và em cho rằng đôi khi mình cũng nên có những hoạt động vui chơi và giải trí.

Bình thường Elizabeth không nói chuyện nhiều với Collins, nhưng lần này vì nàng cảm thấy hồ hởi và phấn khởi quá đến nỗi không cầm lòng được và lên tiếng hỏi Collins rằng anh ta có nhận lời mời của Bingley không, nếu có, nó có thích hợp cho anh tham dự những cuộc giải trí tổ chức vào buổi tối hay không. Nàng đã ngạc nhiên khi được biết anh ta vui vẻ tham dự một cách không đắn đo. Nếu anh có đánh bạo ra khiêu vũ thì cũng không sợ bị hội đồng Tổng Giám Mục hay phu nhân Catherine khiển trách. Collins nói:

- Không cần phải nói, một buổi khiêu vũ được tổ chức bởi một thanh niên có tiếng tăm dành cho những người đáng kính trọng thì làm sao chứa đựng những điều xấu xa được. Tôi không phản đối chuyện ra khiêu vũ và hy vọng sẽ được hân hạnh cầm tay các cô em họ xinh đẹp của mình ra sàn nhảy. Nhân cơ hội này, tôi xin khẩn khoản xin được vinh hạnh mời cô ra khiêu vũ với tôi trong hai bài đầu tiên. Tôi nghĩ rằng Jane sẽ không trách vì cho rằng tôi thích cô hơn và không kính trọng Jane. Jane sẽ hiểu rằng tôi làm như vậy là có lý do chính đáng.

Elizabeth cảm thấy hoàn toàn chưng hửng. Nàng đã có ý định sẽ khiêu vũ với Wickham từ đầu đến cuối, nhưng nếu thay vào đó bằng Collins thì đúng là số của nàng thật chưa bao giờ tệ hơn như vậy. Không gì cứu vãn được cho nàng lúc đó, Elizabeth đành gắng gượng nhận lời. Nàng cho rằng niềm hạnh phúc của mình và Wickham đành phải dành lại một dịp khác. Elizabeth cảm thấy không hài lòng khi nhận ra trong cách thức tán tỉnh lịch sự của Collins có gợi ý một điều gì đó xa hơn. Ngay lúc đó, nàng chợt nhận thức ra rằng mình đã được chọn trong số các chị em gái để về làm nữ chủ nhân cho Hunsford, và cũng để phụ vào chỗ trống cho đủ số người chơi bài ở Rosings mỗi khi có ai vắng mặt. Ý tưởng này mau chóng được chứng nghiệm khi nàng quan sát Collins và thấy anh ta càng lúc càng đối xử lịch sự với nàng, thường xuyên khen nàng thông minh và hoạt bát. Những lời khen ngợi này làm cho Elizabeth kinh ngạc nhiều hơn là hài lòng. Chẳng bao lâu mẹ nàng nói với nàng rằng bà rất vui lòng nếu cuộc hôn nhân giữa nàng và Collins xảy ra. Elizabeth không muốn chấp nhận lời gợi ý đó vì cho rằng mình cần có một sự tranh luận nghiêm túc về câu trả lời với

Collins. Tuy nhiên Elizabeth cho rằng có thể Collins sẽ không bao giờ chính thức ngỏ lời cầu hôn, bởi vậy có tranh chấp với anh ta bây giờ cũng chỉ là vô ích, mà phải chờ cho tới khi nào anh ta thật sự mở lời.

Nếu không có buổi khiêu vũ ở Netherfield sắp tới để chuẩn bị và bàn tán thì mấy cô em gái nhỏ nhà Bennet lúc này quả thật đang ở trong tình trạng thật chán nản. Từ hôm họ nhận được lời mời cho tới tới ngày khiêu vũ trời đổ mưa không dứt khiến họ không thể đi bộ tới Meryton được. Không gặp được dì, không gặp được các sĩ quan, không thu thập được tin tức gì mới mẻ, họ đành phải thay vào đó bằng việc tô điểm cho những đôi giày khiêu vũ. Ngay cả Elizabeth cũng cảm thấy đây là một thử thách cho sự nhẫn nại của nàng. Thời tiết mưa như vậy đã làm ngưng trệ sự phát triển mối quen biết giữa nàng và Wickham. Đối với Lydia và Kitty, ngoài một bản khiêu vũ trong đêm thứ Ba thì có lẽ không gì có thể làm họ chịu đựng được cho qua thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ Nhật và thứ Hai.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 18

Khi vào đến phòng khách ở Netherfield, Elizabeth cố gắng tìm Wickham nhưng không thấy bóng dáng chàng trong số những người mặc quân phục đỏ. Trong đầu, Elizabeth chưa hề nghĩ tới chuyện chàng sẽ không có mặt trong buổi khiêu vũ. Sự chần chừ sẽ được gặp chàng ở buổi khiêu vũ làm cho Elizabeth trước đó không để ý nhớ xem có điểm nào đáng để quan tâm không. Elizabeth diện hơn ngày thường. Nàng đã chuẩn bị một cách hồ hởi, quyết tâm chinh phục cho được trái tim của Wickham và tin rằng mình sẽ thành công chỉ trong vòng tối hôm đó. Nhưng một nỗi lo sợ bất chợt nổi lên trong lòng, Elizabeth nghi ngờ rằng vì để làm vui lòng Darcy, tên của Wickham đã bị cố tình bỏ sót trong danh sách những sĩ quan được Bingley mời tham dự. Sau đó Elizabeth biết rằng chuyện không phải như nàng nghĩ. Qua lời hỏi thăm của Lydia tới bạn của Wickham, Danny cho biết rằng nguyên nhân Wickham vắng mặt là do chàng có công chuyện phải về thủ đô từ ngày hôm trước và đến hôm nay vẫn chưa về. Danny nói thêm, kèm theo một nụ cười ý nghĩa:

- Tôi không thể tưởng tượng được công chuyện gì có thể khiến anh ta rời khỏi đây trong lúc này, nếu không vì muốn tránh mặt một người đàn ông nào đó ở đây.

Mặc dù Lydia chưa hiểu lời ám chỉ này nhưng Elizabeth đã hiểu ra. Nó chứng tỏ cho nàng thấy Darcy phần nào đã gián tiếp khiến Wickham vắng mặt. Sự thất vọng khiến Elizabeth càng trở nên bức mình với Darcy đến nỗi nàng gần như không đáp lại những lời thăm hỏi xã giao lịch sự của chàng. Elizabeth cho rằng sự quan tâm, sức chịu đựng và nhẫn nại của mình với Darcy đều là những hành động sẽ làm tổn thương Wickham. Elizabeth quyết định bằng mọi cách sẽ không nói chuyện và sẽ tránh mặt Darcy. Nàng cảm thấy rất cáu kỉnh và buồn bực, ngay cả khi nói chuyện với Bingley, người đã chọc tức nàng thêm qua cách thiên vị mù quáng.

Tuy nhiên, bản tính của Elizabeth không phải là loại người cáu gắt. Mặc

dù mọi mong chờ của nàng đã tan theo mây khói vào tối hôm đó, nhưng nó cũng không tồn tại lâu trong tâm hồn nàng. Elizabeth tâm sự với Charlotte, người mà nàng chưa gặp mặt nguyên cả tuần qua, về sự đau buồn của mình. Sau đó nàng mau chóng chuyển đề tài qua nói về sự kỳ quặc của người anh họ mình và chỉ cho bạn thấy Collins. Hai bài khiêu vũ đầu tiên với Collins là những giây phút đau khổ hành hạ Elizabeth. Trong lúc khiêu vũ, Collins tỏ ra rất lúng túng, ngượng ngịu và trang trọng. Anh cứ luôn miệng xin lỗi đủ mọi thứ mà không hề chú tâm vào điệu nhảy. Nhiều lúc Collins còn đi những bước sai. Elizabeth cảm thấy rất mắc cỡ và khổ sở để phải khiêu vũ chung với một người như vậy. Sau khi bài khiêu vũ với Collins đã chấm dứt, nàng cảm thấy sung sướng vô vàn.

Bài nhạc kế tiếp Elizabeth khiêu vũ với một sĩ quan và có dịp hỏi chuyện về Wickham. Nàng biết Wickham rất được mọi người chung quanh ưa thích. Khi bài khiêu vũ đã qua, Elizabeth quay lại chỗ Charlotte. Trong lúc Elizabeth đang hàn huyên với bạn đột nhiên Darcy xuất hiện và xin phép mời nàng lát nữa ra khiêu vũ bài nhạc kế tiếp. Vì quá đột ngột chưa kịp định thần để hiểu rõ mình đang làm gì, Elizabeth đã nhận lời một cách không suy nghĩ. Darcy vội vã bước đi ngay lập tức, để Elizabeth đứng lại trong nỗi cẩu kính vì đã ưng thuận lời mời với một tâm trí không tự chủ. Charlotte cố trấn an bạn:

- Từ từ rồi chị sẽ nhận ra anh ta rất dễ thương.
- Trời ơi. Đó sẽ là nỗi bất hạnh lớn nhất của tôi, khi phải cố xem một người đàn ông mà mình nhất định sẽ ghét là dễ thương. Đừng chúc tôi những chuyện quỷ ám như vậy nữa.

Khi bài nhạc bắt đầu, Darcy quay lại chỗ Elizabeth đứng và nắm lấy tay nàng dìu ra sàn. Charlotte thì thầm với bạn, cảnh cáo nàng đừng làm một người ngốc nghếch chỉ lo mơ tưởng tới Wickham, điều đó sẽ khiến cho nàng trở thành đáng ghét trong mắt một người đàn ông giàu có gấp mười lần. Elizabeth không trả lời bạn, bước vào vị trí khiêu vũ của mình, kinh ngạc trước phẩm giá mà nàng đã được coi trọng để có thể được đứng ngang với Darcy. Nhìn qua vẻ mặt chàng, Elizabeth thấy Darcy dường như cũng mang một sự kinh ngạc không kém. Hai người khiêu vũ bên nhau một lúc

lâu mà không nói với nhau một lời. Elizabeth toan tính sẽ cố giữ sự yên lặng giữa họ trong suốt hai bài khiêu vũ. Ở điệu khiêu vũ thứ nhất, nàng cương quyết giữ yên lặng đúng như dự tính. Nhưng qua đến điệu khiêu vũ thứ hai nàng đột ngột thay đổi ý định, thích thú cho rằng cần trừng phạt người đang khiêu vũ với mình bằng cách bắt hấn nói. Nàng gợi chuyện và mở đầu bằng những lời nhận xét vu vơ về buổi khiêu vũ. Darcy trả lời lại nhưng sau đó lại tiếp tục giữ yên lặng. Vài phút sau Elizabeth lại gợi chuyện lần thứ hai:

- Tối phiên anh phải nói gì rồi đó, anh Darcy. Tôi mới vừa nói về buổi khiêu vũ, anh cũng nên nói về một điều gì đấy, chẳng hạn như về kích thước của căn phòng hoặc các cặp đang khiêu vũ.

Darcy mỉm cười và cam đoan với Elizabeth rằng chàng sẽ nói bất cứ điều gì nàng muốn.

- Tốt lắm. Câu trả lời coi như cũng tạm được cho lúc này. Có lẽ từ từ tôi sẽ nhận thấy rằng những cuộc khiêu vũ tổ chức riêng tại nhà thì vui hơn buổi khiêu vũ tổ chức ở nơi công cộng. Bây giờ thì chúng ta có thể im lặng trở lại rồi.

- Khi cô đang khiêu vũ, cách cô nói chuyện cũng phải theo nguyên tắc, luật lệ à?

- Đôi khi thì như vậy. Anh biết đó, mình cũng nên nói gì đó chút xíu. Nhìn kỳ cục lắm nếu hai người ở bên cạnh nhau gần nửa tiếng đồng hồ mà chỉ hoàn toàn im lặng. Tuy nhiên để thuận tiện cho một người, cuộc nói chuyện nên được sắp xếp trước, nếu không người đó sẽ có vấn đề và trở nên im lặng.

- Cô đang nghiên cứu cảm xúc của riêng mình trong trường hợp hiện tại hay cho rằng cô đang khen thưởng tôi?

- “Cả hai”, Elizabeth trả lời một cách hóm hỉnh. “Tôi luôn thấy giữa chúng ta có nhiều điểm tương đồng. Cả hai chúng ta đều không thích xã giao, có khuynh hướng lảm lì và đều không thích nói, trừ những điều khi nói ra có thể làm mọi người chung quanh kinh ngạc hoặc đó là những điều đáng được truyền lại cho hậu thế như một danh ngôn”.

- Tôi cam đoan những thứ cô vừa kể không giống cá tính của cô mấy.

Những cá tính đó có gần giống như của tôi không, tôi không dám nói. Nhưng không nghi ngờ gì cô đã cho đó là chân dung chân thật của mình.

- Tôi không dám tự phán đoán biểu hiện của mình.

Darcy không trả lời và họ lại tiếp tục im lặng cho đến hết bài khiêu vũ. Khi Darcy hỏi Elizabeth và các chị em gái có thường đi bộ tới Meryton không, nàng trả lời có và không kiềm chế được nói thêm:

- Khi anh gặp chúng tôi ngày hôm nọ, chúng tôi vừa mới quen biết với một người.

Câu nói này gây ảnh hưởng ngay đến Darcy. Dáng điệu của chàng lập tức được bao phủ bởi một thái độ kiêu căng, ngạo mạn và chàng không nói thêm một lời nào nữa. Elizabeth tự trách mình đã quá yếu đuối không kiềm giữ được bản thân nên nàng không nói gì thêm. Một lúc lâu Darcy nói một cách gượng ép:

- Wickham được trời ban cho một hình dung vui vẻ và điều này sẽ khiến anh kết bạn rất dễ dàng, thế nhưng anh ta có giữ được tình bạn dễ dàng như cách kết bạn hay không thì tôi không chắc chắn lắm.

- “Wickham ta thật thiếu may mắn vì đã bị mất đi tình bạn của anh”, Elizabeth nhấn mạnh. “Và vì vậy anh ta đã phải chịu đựng đau khổ trong suốt cuộc đời của mình”.

Darcy không trả lời và dường như muốn được thay đổi đề tài. Ngay lúc đó ngài William xuất hiện gần hai người và có ý muốn đi ngang qua về phía bên kia căn phòng. Khi nhận ra Darcy, ngài ngừng lại, nghiêng người chào một cách rất lịch sự và khen ngợi cách khiêu vũ của Darcy và người khiêu vũ bên cạnh chàng:

- Thưa anh, tôi cảm thấy rất hân hạnh. Một phong cách khiêu vũ tuyệt vời như vậy thật hiếm thấy. Nó là bằng chứng cho thấy anh thuộc vào tầng lớp thượng lưu quý phái. Tuy nhiên, cho phép tôi được nói, người bạn khiêu vũ xinh đẹp bên cạnh anh cũng đã không làm anh mất mặt. Tôi hy vọng sẽ được xem hai người biểu diễn lại lần nữa trong một ngày đặc biệt mà ai nấy hằng mong đợi”. Ngài William vừa nói vừa liếc mắt về phía Jane và Bingley. “Một ngày tràn đầy những lời chúc tụng. Nhưng bây giờ, anh Darcy, xin đừng để tôi quấy rầy anh nữa. Tôi nghĩ anh sẽ không cảm ơn

nếu tôi cản trở cuộc chuyện trò say đắm của anh với cô nương trẻ đó. Cặp mắt của cô ta cũng đang trách móc tôi kìa”.

Câu nói sau cùng của ngài William không được Darcy chú tâm nghe lắm. Lời nói bóng gió của ngài William về người bạn của chàng dường như có tác động mạnh mẽ đối với Darcy. Cặp mắt chàng tỏ vẻ nghiêm trọng hướng về phía Bingley và Jane lúc đó đang khiêu vũ với nhau. Sau một phút ngần ngừ cố trấn tĩnh lại, chàng quay về phía Elizabeth:

- Ngài William cắt ngang làm tôi quên mất chúng ta đang nói gì.

- Tôi không nghĩ chúng ta đang nói chuyện gì cả. Ngài William không thể cắt ngang câu chuyện của hai người khi họ không có gì để nói với nhau. Chúng ta đã cố gắng thử hai hay ba đề tài rồi nhưng không thành công, tôi không biết chúng ta sẽ nói chuyện gì kế tiếp.

- “Cô nghĩ gì về sách vở?”, Darcy mỉm cười nói.

- Sách vở? Tôi cam đoan chúng ta không có cách đọc sách giống nhau và cũng không có cùng cảm giác khi đọc cùng một quyển sách.

- Tôi thấy đáng tiếc khi cô cho là như thế. Tệ lắm mình cũng phải có một đề tài để nói. Chúng ta có thể so sánh những quan điểm khác biệt của chúng ta.

- Không, tôi không thể nói chuyện về sách vở trong phòng khiêu vũ. Đầu óc tôi lúc này đầy ắp những chuyện khác.

- “Có phải những cảnh như vậy lúc nào cũng làm cho đầu óc cô bận rộn?”, chàng nói với một cái nhìn nghi ngờ.

- “Đúng vậy, luôn luôn”, Elizabeth trả lời mà không biết mình nói gì bởi tâm trí nàng đang lan man đi ra khỏi đề tài câu chuyện. Chẳng bao lâu nàng đột nhiên kêu lên:

- Anh Darcy, tôi nhớ có lần nghe anh nói là anh hầu như không khi nào tha thứ, rằng sự oán hận của anh khi đã tạo lập rồi sẽ không có cách gì giải tỏa. Tôi cho rằng anh là người rất cẩn trọng trước khi oán hận ai.

- “Đúng là tôi như vậy”. Chàng nói với giọng chắc nịch.

- Và không bao giờ để cho mình bị che mắt bởi thành kiến?

- Tôi hy vọng là không.

- Trách nhiệm của những người không bao giờ thay đổi ý kiến của mình

là nên bảo đảm mình có một phán quyết đúng đắn ngay từ lúc ban đầu?

- Tôi xin phép được hỏi những câu hỏi vừa rồi của cô có chủ ý gì không?

- “Chỉ là để diễn tả cá tính của anh”. Elizabeth trả lời, cố làm giảm đi tính nghiêm trọng nặng nề của câu chuyện. “Tôi đang cố gắng tìm hiểu cá tính của anh”.

- Vậy cô đã thành công chưa?

- “Tôi vẫn chưa hiểu hoàn toàn”, Elizabeth lắc đầu. “Tôi nghe nhiều thông tin khác nhau về anh, nó làm tôi lẫn lộn rất nhiều”.

- “Tôi tin như vậy”, Darcy trả lời một cách mạnh dạn. “Những thông tin về tôi có thể rất khác biệt nhau, nhưng Elizabeth, tôi mong rằng cô sẽ không phác họa những cá tính của tôi trong thời điểm này vì tôi sợ rằng có những lý do sẽ khiến hành động của tôi không được phản ánh trung thực”.

- Nhưng nếu tôi không tìm hiểu con người thật của anh lúc này thì sẽ không còn cơ hội khác nữa.

- Tôi hoàn toàn không có ý định ngăn cản những gì cô đang thích làm.

Darcy lạnh lùng trả lời. Elizabeth không nói gì thêm. Họ chấm dứt bài khiêu vũ và chia tay trong yên lặng. Cả hai đều thấy không vui, tuy mức độ có khác nhau. Về phía Darcy, chàng cảm giác có một tình cảm rất mạnh mẽ dành cho Elizabeth, nó đã khiến chàng mau chóng tha lỗi cho nàng và hướng sự tức giận của mình vào một người khác.

Hai người chia tay chưa được bao lâu thì Caroline với thái độ khinh khỉnh tiến lại phía Elizabeth:

- Thế nào Eliza, tôi nghe nói chị rất thích Wickham. Chị của chị đã kể về anh ta cho tôi nghe và hỏi tôi hàng ngàn câu hỏi. Trong số những chuyện mà anh ta đã kể cho chị, tôi thấy anh chàng trẻ tuổi đó quên nói cho chị nghe rằng anh ta là con trai của người quản gia quá cố của gia đình Darcy. Là bạn của chị, tôi khuyên chị đừng tuyệt đối tin hết những gì Wickham nói, cho rằng Darcy đối xử với anh ta tàn tệ là hoàn toàn sai. Trong khi Darcy luôn luôn tử tế với anh ta, Wickham ngược lại đã đối xử rất bỉ ổi với Darcy. Tôi không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao nhưng tôi hiểu rất rõ con người Darcy, ít nhất anh ta không đáng bị đổ lỗi hoàn toàn. Anh ta không

muốn nghe nhắc tới tên Wickham. Mặc dù anh trai tôi cho hay rằng, trong số các sĩ quan anh không thể không mời Wickham tới đây, nhưng cũng may là Wickham đã tự rút lui trước. Thật ra, anh ta sẽ thật xác xược nếu dám đến đây và tôi tự hỏi Wickham làm sao có thể dám làm như vậy. Eliza, tôi thấy tội nghiệp cho chị vì đã lôi ra những điểm xấu của người chị thích nhất. Nhưng thật ra, nếu suy xét về sự thấp hèn của anh ta, không ai có thể mong đợi gì hơn.

- “Tội trạng hay sự thấp hèn của Wickham dưới lối diễn tả của chị thì cũng giống nhau”. Elizabeth nói một cách giận dữ. “Bởi vì tôi chưa được nghe chị kết án anh ta điều gì ngoài việc anh ta là con người quản gia của gia đình Darcy. Nếu như vậy, tôi xin cam đoan với chị chính Wickham đã nói cho tôi biết rồi”.

- “Tôi xin lỗi”, Caroline trả lời, quay lưng bỏ đi với nụ cười khinh bỉ. “Xin lỗi cho sự xía vào quấy rầy của mình. Tôi chỉ có ý tốt”.

- “Một cô gái xác láo”, Elizabeth nhủ thầm. “Thật là lắm khi nghĩ rằng cô ta có thể gây ảnh hưởng đến mình bằng lối tấn công tầm thường như vậy. Mình không thấy gì ngoài sự ngu dốt ngoan cố của cô ta và sự hiểm ác của Darcy”. Sau đó Elizabeth đi tìm chị của mình, người cũng đang có ý định tìm hiểu từ Bingley về đề tài tương tự. Jane gặp em với một nụ cười ngọt ngào mãn nguyện trên môi, khuôn mặt ửng hồng niềm hạnh phúc chứng tỏ nàng rất thỏa mãn với những gì xảy ra trong buổi tối hôm đó. Elizabeth ngay lập tức nhận ra tâm trạng của chị và trong giây phút đó lòng thiết tha mong muốn Wickham, sự bức bối dành cho những người thù ghét chàng và tất cả mọi thứ khác đã được dẹp qua một bên trước niềm hy vọng tràn đầy cho hạnh phúc đang có của Jane. Elizabeth nói với một khuôn mặt ít tươi cười bằng chị:

- Em muốn biết chị đã tìm hiểu thêm được những gì về Wickham. Nếu chị đang bận rộn và không có thì giờ để nghĩ về người thứ ba nào khác thì khỏi cần, em xin lỗi chị.

- Không đâu. Chị chưa quên chuyện anh ta nhưng chị không có tin tức nào đáng hài lòng hơn để kể cho em nghe. Bingley không hiểu hết câu chuyện và hoàn toàn không biết về trường hợp nào đã làm Darcy tức giận

như vậy. Tuy nhiên anh ta đứng ra bảo đảm đức tính tốt của bạn mình và cho rằng Wickham đáng bị đối xử như vậy. Chị xin lỗi để được nói rằng dựa trên lời Bingley và em gái anh ta, Wickham không phải là một người đáng kính trọng. Chị sợ rằng anh ta đã hành động một cách thiếu suy nghĩ nên đã đánh mất đi lòng tôn trọng của Darcy.

- Nhưng Bingley không hề quen biết Wickham?

- Đúng như vậy. Anh ta chưa bao giờ gặp mặt Wickham mãi cho tới buổi sáng ở Meryton.

- Cho nên những gì Bingley biết được về Wickham đều là qua lời Darcy. Em nghe vậy cũng hài lòng rồi. Anh ta có nhắc gì tới căn nhà và lợi tức mục sư không?

- Bingley không nhớ chính xác mặc dù anh đã được nghe kể lại từ Darcy nhiều lần. Bingley cho rằng căn nhà và lợi tức được để lại cho Wickham có kèm theo điều kiện.

- Em không nghi ngờ tính chân thật của anh Bingley”, Elizabeth nói với giọng nồng ấm. “Nhưng chị phải bỏ qua cho, em vẫn chưa tin vào sự chính xác của câu chuyện nếu chỉ dựa vào sự bảo đảm của anh Bingley. Bingley bào chữa cho bạn mình như vậy cũng đúng, nhưng anh ta không hiểu rõ hết câu chuyện và chỉ nghe kể lại từ bạn mình. Em mạo muội giữ lập trường của mình và vẫn đánh giá hai người đàn ông trong cuộc giống y như trước”.

Sau đó Elizabeth đổi sang đề tài khác để hai chị em có thể thảo luận một cách lý thú hơn mà không có sự khác biệt về ý kiến và cảm nghĩ. Elizabeth vui vẻ lắng nghe Jane kể về niềm hạnh phúc và hy vọng của nàng về Bingley. Khi Bingley bước đến nói chuyện với hai chị em, Elizabeth cáo lui và quay sang kiểm Charlotte. Charlotte hỏi thăm Elizabeth về chuyện khiêu vũ của nàng với Darcy ra sao nhưng Elizabeth chỉ trả lời rất ít. Ngay khi đó Collins tiến lại phía hai người và nói một cách hân hoan với Elizabeth rằng anh ta vừa khám phá được một điều:

- Bằng một cơ hội tình cờ, tôi vừa biết được trong phòng này có một người là bà con với người bảo trợ của tôi. Tôi vô tình nghe anh ta nói chuyện với cô nữ chủ nhân tiếp tân trẻ tuổi ở đây và nhắc tới tên cô em họ của anh ta cũng như người mẹ là phu nhân Catherine. Thật là chuyện lạ kỳ.

Làm sao ngờ được tôi lại có thể gặp mặt một người rất có thể là cháu trai của phu nhân Catherine ở đây. Tôi thật cảm ơn sự khám phá này để mình có dịp tới chào hỏi anh ta.

- Anh sẽ không tự đến giới thiệu mình với Darcy chứ?

- Đúng rồi. Tôi sẽ xin anh ta tha lỗi vì đã không làm như vậy sớm hơn. Tôi tin rằng anh ta là cháu trai của phu nhân. Tôi sẽ cho anh ta biết cách đây mấy ngày phu nhân vẫn mạnh khỏe.

Elizabeth cố gắng thuyết phục Collins nên từ bỏ ý định đó đi, rằng Darcy sẽ coi anh ta là xác xược vì đã dám tự nhiên đến giới thiệu một mình mà không qua nghi thức giới thiệu từ dì của mình. Nàng nghĩ không cần thiết để hai bên nhận ra nhau ở đây, nếu muốn làm quen, hãy để Darcy là người đi làm quen trước vì anh ta giàu và có địa vị cao hơn. Collins lắng nghe nhưng trong lòng vẫn quyết định làm theo ý mình:

- Elizabeth ời, tôi rất kính trọng lời nói và lỗi phán đoán xuất sắc trong mọi vấn đề nằm trong tầm hiểu biết của cô. Nhưng xin cho tôi được nói, có sự khác biệt rất xa giữa những nghi thức của người thường và những quy tắc của mục sư. Tôi cho rằng phẩm chất và giá trị của người mang chức vụ mục sư cũng được coi là ngang hàng với một người có chức vụ cao nhất ở trong nước, nếu người đó biết giữ gìn cử chỉ và biết khiêm tốn. Bởi vậy, hãy để tôi làm theo lương tâm và nhiệm vụ của mình trong trường hợp này. Tha lỗi cho tôi đã không nghe theo lời khuyên của cô. Nếu ở trong trường hợp khác tôi nhất định sẽ làm theo lời cô. Nhưng trong tình huống này, tôi cho rằng học thức và những nghiên cứu thông thường của tôi sẽ thích hợp cho mình quyết định cách nào đúng hơn.

Collins nghiêng đầu nhã nhặn chào Elizabeth và bỏ đi tìm Darcy. Elizabeth chăm chú quan sát. Nàng thấy người anh họ của mình mở đầu bằng một cái cúi chào rất trang nghiêm, và tuy rằng Elizabeth không nghe được gì, nhưng qua cử động môi của Collins nàng cũng đoán hiểu được những chữ như “xin lỗi”, “Hunsford” và “phu nhân Catherine”. Nó làm nàng cảm thấy lo âu vì Collins đã tự đến giới thiệu trước với một người như Darcy. Darcy nhìn Collins một cách ngờ ngàng và khi Collins đã nói xong, chàng xã giao chào đáp lễ rất xa cách. Tuy nhiên điều đó không làm Collins

nản lòng và anh vẫn tiếp tục nói. Sự khinh khi của Darcy càng lúc càng gia tăng theo chiều dài lê thê câu nói thứ hai của Collins. Sau khi Collins nói xong, Darcy chỉ nghiêng nhẹ đầu chào và bước đi ngay. Collins quay lại với Elizabeth:

- Tôi cam đoan với cô tôi không có lý do gì để không cảm thấy thỏa mãn với sự đón tiếp vừa rồi. Anh Darcy dường như rất hài lòng về sự quan tâm chú ý này. Anh ta trả lời tôi một cách rất lịch sự và ngỏ lời khen ngợi tôi. Anh ta tin tưởng phu nhân Catherine luôn có suy xét đúng đắn và không bao giờ ban ân huệ cho ai không chính đáng. Đó thật là một suy nghĩ đẹp đẽ. Nói tóm lại, tôi rất hài lòng về anh ta.

Elizabeth lúc này không còn cảm thấy hứng thú theo đuổi chuyện của mình. Nàng tập trung hoàn toàn sự chú ý đến chị và Bingley. Những gì quan sát và thấy được làm cho nàng cảm thấy hạnh phúc gần như chính Jane vậy. Trong thâm tâm, Elizabeth tưởng tượng cuộc hôn nhân của hai người sẽ tràn đầy tình yêu chân thật. Trong trường hợp như vậy, nàng sẽ cố gắng yêu mến cả hai chị em gái của Bingley. Elizabeth nhận thấy mẹ mình dường như cũng có những cảm nghĩ như vậy, do đó nàng nhất quyết không dám đến gần, sợ phải nghe bà nói quá nhiều. Nhưng thật không may, khi mọi người ngồi xuống ăn chiều, Elizabeth bị xếp ngồi rất gần mẹ. Nàng bức mình thấy mẹ đang nói chuyện với phu nhân Lucas một cách tùy thích không giữ gìn. Câu chuyện không đâu ngoài chuyện bà đang chờ đợi Jane mau chóng kết hôn với Bingley. Đây là một đề tài hào hứng và sôi nổi, nó khiến bà Bennet nói dường như không biết mệt. Bà vừa nói vừa tính toán những thuận lợi của cuộc hôn nhân. Bà tự lấy làm mừng về nhiều chuyện, nào Bingley là một thanh niên trẻ duyên dáng, rất giàu có và chỉ sống cách xa họ vồn vẹn ba dặm, nào là bà cảm thấy rất thoải mái vì hai chị em gái của Bingley cũng rất thân thiết với Jane. Thêm nữa, khi Jane kết hôn với một người giàu có như vậy, hứa hẹn các cô con gái nhỏ của bà sẽ có cơ hội gia nhập vào thế giới của những người đàn ông giàu có. Cuối cùng, bà nghĩ mình sẽ sung sướng giao phó cho Jane chăm sóc những cô em gái chưa lập gia đình và bà sẽ không phải buộc lòng đi theo ở chung với các con. Đây chính là điều làm bà cảm thấy thích thú vì bà chỉ muốn được thoải mái sống

ở nhà của mình trong suốt cuộc đời. Sau đó bà Bennet kết thúc bằng những câu chúc phúc mong cho phu nhân Lucas sẽ được may mắn như vậy, thế nhưng trong lòng bà lại cảm thấy hoan hỉ niềm vui chiến thắng cho rằng may mắn đó sẽ không đến với phu nhân.

Elizabeth cảm thấy bức mình và khổ sở nhưng không thể biểu lộ được. Nàng nhận thấy phần lớn những lời mẹ mình nói đều được Darcy lúc đó đang ngồi đối diện nghe được. Nàng cố gắng chặn lời hoặc khuyên mẹ nên nói nhỏ hơn về hạnh phúc của bà. Tuy nhiên những cố gắng của nàng đều vô hiệu, bà la con gái và cho rằng nàng chỉ nói những điều vô lý bậy bạ:

- Darcy là gì của mẹ mà mẹ phải sợ? Chắc chắn mẹ không nợ gì anh ta để phải lịch sự không được nói những gì anh ta không thích nghe.

- Làm ơn đi mẹ, nói nhỏ thôi. Làm cho Darcy tức giận có lợi gì đâu? Mẹ sẽ không được nói tốt với bạn của anh ta nếu mẹ làm như vậy.

Những lời Elizabeth nói đều không có tác dụng, bà mẹ tiếp tục nói về quan điểm và ý kiến của mình với giọng ai cũng có thể nghe được. Elizabeth xấu hổ đỏ mặt, càng lúc càng cảm thấy nhục nhã và bức mình. Nàng thường xuyên liếc mắt nhìn Darcy và càng tin vào những việc mình đang cảm thấy sợ hãi đã xảy ra. Elizabeth có thể thấy rằng Darcy đang chú tâm quan sát mẹ mình. Nét mặt của chàng thay đổi dần từ phần nộ khinh bỉ sang nghiêm trang điềm tĩnh.

Một lúc lâu sau, bà Bennet không còn chuyện gì để nói nữa. Phu nhân Lucas nãy đến giờ vẫn ngáp dài khi nghe những chuyện cứ được lặp đi lặp lại mãi và hình như không còn kiên nhẫn để nghe nữa, phu nhân giải khuây bằng cách quay sang ăn thịt heo muối mặn và thịt gà. Đến lúc này Elizabeth mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Tuy nhiên sự yên ổn của nàng kéo dài không được lâu. Khi bữa ăn chiều đã xong, mọi người bàn đến chuyện ca hát. Elizabeth lo sợ khi thấy Mary đã chấp thuận ra tham dự chỉ sau vài lời nài nỉ của những người chung quanh. Elizabeth đưa mắt ra dấu cho em, nài nỉ một cách yên lặng ngăn em đừng ra. Nhưng vô hiệu, Mary hoàn toàn không hiểu ý chị muốn ám chỉ gì. Đây là một cơ hội cho cô được thi thố tài nghệ, do đó cô bắt đầu lên hát. Đôi mắt Elizabeth dán chặt vào em trong cảm giác vô cùng khổ sở. Nàng quan sát em đang biểu diễn một cách thiếu

kiên nhẫn. Có vài người yêu cầu Mary tiếp tục hát tiếp, vì vậy chỉ nghỉ chừng nửa phút Mary lại tiếp tục hát sang bài khác. Khả năng của Mary thật chưa đủ sức để trình diễn ở đây. Đã vậy giọng của cô còn rất yếu và cách diễn tả thì quá giả tạo không được tự nhiên. Elizabeth phải chịu đựng trong đau khổ cùng cực. Nàng nhìn qua phía Jane để xem chị mình chịu đựng cảnh này ra sao, nhưng lúc đó Jane đang thản nhiên nói chuyện với Bingley. Elizabeth quay qua quan sát hai chị em gái của Bingley và thấy họ đang ra dấu cho nhau chế nhạo, còn Darcy thì vẫn tiếp tục giữ nét mặt trang nghiêm một cách khó đoán. Elizabeth nhìn sang cha mình, cầu cứu xin cha can thiệp để Mary đừng hát suốt đêm. Người cha hiểu sự gợi ý của nàng nên đã nói to khi Mary chấm dứt bài hát thứ hai:

- Con gái, con hát như vậy khá lắm rồi. Con giúp vui cho mọi người chung quanh như vậy là đủ rồi. Hãy để cho những cô nương trẻ khác có dịp trổ tài.

Mary mặc dù giả lơ như không nghe thấy nhưng cũng tỏ ra hơi chùng hững. Elizabeth cảm thấy tội nghiệp cho em và tự trách mình đã quá lo lắng. Những người khác bắt đầu góp chuyện. Collins nói:

- Nếu tôi được may mắn biết hát, tôi sẽ rất vui thích và nhất định sẽ bước ra biểu diễn. Tôi cho rằng âm nhạc là một thú tiêu khiển vô hại và hoàn toàn thích hợp với nghề nghiệp mục sư. Tuy nhiên tôi không có ý nói rằng chúng ta vì vậy mà phải dành quá nhiều thời gian cho âm nhạc. Còn có nhiều chuyện khác cũng cần sự quan tâm chú ý của ta. Mục sư của một giáo xứ có rất nhiều việc để làm. Trước tiên anh ta phải ký hợp đồng thuê với giáo hội để vừa có thể mang về lợi nhuận vừa không làm tức giận người bảo trợ của mình (1). Anh ta phải tự soạn thảo bài giảng đạo cho mình. Thời gian ít ỏi còn lại thì dành cho những nhiệm vụ khác trong giáo xứ hoặc chăm sóc và tu bổ nhà cửa của mình. Cũng không nên coi nhẹ điều quan trọng là anh ta nên có thái độ quan tâm và hòa thuận với tất cả mọi người, nhất là những người đã giúp anh ta được đề bạt thăng cấp. Tôi không thể bỏ qua cho anh ta về nhiệm vụ đó và tôi cũng không nghĩ tốt về một người đàn ông nếu anh ta đã thiếu sót không chịu bày tỏ lòng kính trọng của mình tới những người có liên hệ dòng họ với những người đã

nâng đỡ anh ta.

Collins kết thúc câu nói của mình bằng cách nghiêng đầu sang chào Darcy. Anh ta nói to đến nỗi nửa căn phòng cũng nghe được. Nhiều người cười chế nhạo một cách lộ liễu. Trong số đó, ông Bennet trông buồn cười hơn ai hết. Tuy nhiên bà Bennet thì lại nghiêm trang khen Collins đã nói những lời rất tế nhị và thì thào đưa ra nhận xét với phu nhân Lucas rằng anh ta là một thanh niên tốt và rất khôn ngoan.

Elizabeth nhận thấy trong suốt buổi tối hôm đó, nếu như những người trong gia đình của nàng đã toa rập với nhau và sắp sẵn trước để cố tình làm nổi trước mặt mọi người thì họ quả thật đã diễn tả vai trò của mình một cách linh động và thành công. Elizabeth cảm thấy vui mừng vì Bingley và Jane đã không để ý tới những việc chung quanh và chàng đã không bị khổ sở bởi những việc nực cười này. Tuy nhiên hai chị em gái của Bingley và Darcy đã có dịp nhạo báng những người trong gia đình của nàng, như vậy coi như cũng đã tẻ lắm rồi. Elizabeth không xác định được giữa sự coi thường lạng lẽ của Darcy và sự coi thường xác xược của hai phụ nữ kia ai quá quắt hơn ai.

Phần còn lại của buổi tối có khá hơn một chút nhưng Elizabeth vẫn bị Collins quấy rầy. Mặc dù đã không thuyết phục được Elizabeth ra khiêu vũ với mình lần nữa nhưng Collins vẫn kiên trì đứng cạnh nàng và làm cản trở nàng khiêu vũ với những người khác. Elizabeth không làm cách nào có thể nài anh ta sang đứng với người khác hoặc đề nghị được giới thiệu anh ta với bất cứ cô gái trẻ nào trong phòng.

Collins trấn an nàng rằng anh ta rất dửng dưng với khiêu vũ. Mục đích chính của Collins là làm sao cho Elizabeth chú ý tới mình, do đó anh chủ tâm ở bên cạnh nàng trong suốt buổi tối còn lại. Không còn gì để nói thêm, Elizabeth chỉ cảm thấy biết ơn khi Charlotte bước tới nhập bọn. Bằng một phong cách tự nhiên, Charlotte đã khiến cho Collins quay sang nói chuyện với mình.

Elizabeth cũng cảm thấy thoát được nỗi bức mình về sự chú ý của Darcy. Chàng lúc đó đang đứng cách Elizabeth một khoảng rất gần nhưng không hề bước lại nói chuyện. Elizabeth cho rằng có lẽ đó là do kết quả của những

lời nói bóng gió của nàng về Wickham. Vì nghĩ như vậy nên nàng cảm thấy rất vui thích.

Gia đình Bennet là những người cuối cùng ra về. Với thủ đoạn của bà Bennet, họ phải chờ xe ngựa của mình thêm mười lăm phút nữa sau khi mọi người đã ra về. Điều này tạo cho họ có thêm thời gian để chứng kiến mình được đưa tiễn ra sao. Ông bà Hurst và cô em gái gần như không nói gì, ngoại trừ than mệt và tỏ ra thiếu nhẫn nại muốn tổng khách khỏi nhà để được thanh thoi. Họ thoái thác tránh nói chuyện mỗi lần bà Bennet gợi chuyện và điều đó đã tạo ra bầu không khí nặng nề thiếu sinh khí cho tất cả mọi người. Tình trạng này càng không thoải mái bởi những lời diễn thuyết dài dằng dặc của Collins. Anh ta tiếp tục khen ngợi Bingley và hai chị em gái của chàng về sự thanh lịch của buổi chiêu đãi và sự hiếu khách lịch sự đã gây ấn tượng tốt trong lòng khách khứa. Darcy hoàn toàn không nói gì cả. Ông Bennet cũng im lặng y như vậy và thích thú quan sát cảnh tượng. Bingley và Jane đứng cạnh nhau, hơi cách xa với mọi người và chỉ nói chuyện riêng. Cũng như bà Hurst và Caroline, Elizabeth đứng trong im lặng. Ngay cả Lydia cũng rất mệt mỏi và thỉnh thoảng thốt ra câu than van “Chúa ơi, tôi thật là mệt” tiếp sau là một cái ngáp lớn.

Sau một lúc, mọi người đứng lên ra về. Bà Bennet nài nỉ hy vọng sẽ gặp lại cả gia đình Bingley ở Longbourn trong nay mai. Về phía Bingley, bà nói rằng chàng sẽ khiến cho gia đình bà được vui vẻ nếu chàng đến dùng bữa với gia đình bà bất cứ lúc nào mà không cần đợi mời theo lễ nghi trang trọng. Bingley hoan hỉ tỏ vẻ biết ơn và hứa sẽ đến trong thời gian sớm nhất sau khi chàng quay trở lại từ London. Chàng cho biết mình phải đi London vào ngày hôm sau trong một thời gian ngắn.

Bà Bennet hoàn toàn hài lòng và ra về với một tâm trạng hết sức vui vẻ, bắt đầu lo chuẩn bị cho những giao ước của cuộc hôn nhân, cho xe ngựa mới và quần áo cưới. Bà không hề nghi ngờ về việc cô con gái lớn của mình sẽ được sống ổn định tại Netherfield trong vòng ba bốn tháng tới. Bà còn tin chắc rằng mình lại sẽ có một cô con gái nữa gả cho Collins. Tuy cuộc hôn nhân này không bằng của Jane nhưng bà cũng thấy rất vui. Elizabeth là đứa con ít khăng khít với bà nên bà cũng ít quý mến hơn so với

những cô con gái khác. Mặc dù người thanh niên bà có ý định gả cho nàng thật không xứng đáng, nhưng điều đó đã bị Bingley và Netherfield làm cho lu mờ.

Chú thích:

(1) Những giáo dân phải nộp một phần trăm nào đó tiền thuế thu nhập của mình cho giáo hội và mục sư trong giáo xứ tùy theo hợp đồng được ký kết giữa giáo dân và mục sư.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 19

Ngày hôm sau ở Longbourn, Collins đã tuyên bố chính thức ý định của mình. Collins không muốn để uổng phí thời gian vì ngày nghỉ của anh chỉ còn tới thứ Bảy là chấm dứt và anh thấy cũng không khác biệt gì nếu cứ để phiền hà dây dưa cho chính mình. Collins chuẩn bị bộ dạng đầu ra đấy, thêm vào dáng vẻ cung kính mà anh coi là cần thiết phải làm. Sau bữa ăn sáng Collins đi tìm và đã gặp bà Bennet, Elizabeth và một trong những cô con gái nhỏ đang ở chung với nhau. Anh nói với bà Bennet:

- Thừa thím. Vì lợi ích của cô con gái xinh đẹp Elizabeth của thím, sáng hôm nay cháu xin mạn phép được nói chuyện riêng với cô ấy.

Trước khi Elizabeth có đủ thì giờ làm bất cứ điều gì ngoài đổ mặt kính ngạc, bà Bennet đã trả lời ngay tức khắc:

- “Ồ! Đương nhiên là được rồi. Tôi tin chắc Lizzy cũng rất vui lòng và sẽ không phản đối gì. Kitty, đi con, mẹ muốn con lên lầu”. Sau đó bà thu dọn những đồ đang làm dở dang và hấp tấp bỏ đi. Elizabeth gọi theo:

- Mẹ ơi, đừng đi. Con xin mẹ đừng đi. Anh Collins phải bỏ lỗi cho con. Không có chuyện gì anh cần nói với con mà người khác không thể nghe được. Con cũng phải đi đây.

- “Lizzy, không được, chỉ nói tầm bậy. Mẹ muốn con ở nguyên đó”. Trước vẻ mặt thật sự đau khổ, xấu hổ và sự chuẩn bị bỏ trốn của Elizabeth, bà nói thêm: “Lizzy, mẹ nhấn mạnh con phải ở lại đó nghe Collins nói”.

Elizabeth không dám cãi lại lời mẹ và trong một phút suy tính, nàng nhận thức được rằng điều khôn ngoan nhất nên làm lúc này là hãy giải quyết chuyện đó một lần cho xong, càng ít ồn ào càng tốt. Do đó Elizabeth ngồi xuống lại cố gắng kiềm giữ cảm giác của mình. Ngay sau khi bà Bennet và Kitty đã đi khỏi, Collins bắt đầu.

- Hãy tin ở tôi Elizabeth, cho tới nay tính tình thù mị của cô chưa làm

làm tổn hại đến cô. Nó thật ra đã làm tăng thêm những sự toàn mỹ khác trong cô. Có lẽ cô sẽ bớt đáng yêu hơn trong mắt tôi nếu cô không tỏ ra kháng cự một chút như vậy. Hãy để tôi cam đoan với cô rằng tôi đã có sự cho phép của người mẹ đáng kính của cô để nói chuyện này với cô. Cô có thể không nghi ngờ nội dung những lời nói của tôi, tuy nhiên với tính tình tế nhị của mình, có thể cô sẽ giả bộ làm lơ không biết. Thật ra chủ tâm của tôi đã quá rõ ràng không thể lầm lẫn. Vừa sau khi tôi bước vào căn nhà này, tôi đã chọn ngay cô để làm người phối ngẫu tương lai của mình. Nhưng trước khi tôi tháo chạy với cảm giác của mình trong đề tài này, có lẽ tôi nên nêu ra những nguyên nhân tại sao tôi muốn lập gia đình, hơn nữa tại sao lại đến quận Hertfordshire này để lựa chọn một người vợ như tôi đã làm.

Ý tưởng về Collins trong điệu bộ trang nghiêm đang tháo chạy với cảm giác của anh ta đã làm Elizabeth suýt phải bật cười, đến nỗi khi anh ta ngừng lại một chút nàng cũng không thể nhân cơ hội đó để cản không cho anh ta tiếp tục.

- Những lý do để tôi lập gia đình là, thứ nhất, tôi cho đó là một việc làm đúng đắn của mọi mục sư đang ở vào tình huống như tôi chẳng hạn, để tạo ra một tấm gương cho hôn nhân trong giáo xứ của anh ta. Thứ hai, tôi cho rằng hôn nhân sẽ mang lại hạnh phúc cho chính bản thân mình. Và thứ ba, đáng lẽ ra tôi nên nói sớm hơn, đó là do lời khuyên và đề nghị đặc biệt của một người đàn bà rất cao quý mà tôi có hân hạnh gọi là người bảo trợ. Đã hai lần, mặc dù tôi không hỏi, nhưng phu nhân Catherine đã hạ mình chiếu cố đưa ra ý kiến của phu nhân trong vấn đề này. Mãi cho đến tối ngày thứ Bảy trước khi tôi rời Hunsford, trong lúc mọi người đang chơi bài và bà người hầu Jenkinson đang chuẩn bị đồ dựa chân cho tiểu thư Anne, phu nhân đã nói: “Anh Collins, anh phải lập gia đình. Một mục sư như anh phải lập gia đình. Lựa chọn cho đúng người. Vì tôi anh hãy chọn một cô gái quý phái và vì bản thân anh cô ta nên là người năng động, được việc, không cần phải là người cao sang quá nhưng phải biết chi tiêu thu vén lợi tức trong

nhà. Đây là lời khuyên của tôi. Anh hãy đi tìm một cô như vậy càng sớm càng tốt, đưa cô ta về Hunsford và tôi sẽ đến thăm cô ta”. Cô em xinh đẹp của tôi, hãy cho phép tôi đưa ra nhận xét của mình, tôi không coi sự chú ý và lòng tốt của phu nhân Catherine là một trong số những lợi điểm nhỏ bé nhất mà tôi có được để cống hiến cho cô. Cô sẽ thấy rằng cách cư xử của phu nhân đã vượt ra khỏi những gì tôi có thể diễn tả được. Với tính dí dỏm và vẻ đẹp rực rỡ của cô, tôi nghĩ rằng phu nhân sẽ chấp thuận cô, nhất là khi những nét đẹp đó lại được dung hòa thêm với sự im lặng và kính trọng thì phu nhân chắc chắn sẽ rất hài lòng. Do đó với ý định muốn kết hôn của mình, tôi xin lập lại lý do tại sao tôi chọn Longbourn thay vì chọn vùng tôi đang sống, tôi cam đoan nơi đó cũng có rất nhiều cô gái trẻ đáng yêu. Sự thật thì tôi không đành lòng thừa hưởng gia sản của gia đình cô sau khi người cha đáng kính của cô qua đời. Tôi chỉ còn cách lựa chọn để kết hôn với một trong các cô trong nhà. Như vậy sự mất mát của gia đình cô sẽ giảm xuống tối thiểu khi chuyện sầu muộn như vậy xảy ra. Cô em xinh đẹp, đây chính là mục đích của tôi và tôi cảm thấy hãnh diện nó sẽ không làm cô mất đi lòng kính trọng đã dành cho tôi. Không còn gì để nói hơn, tôi chỉ xin cam đoan với cô tôi đã dùng những ngôn từ sinh động nhất để diễn tả tình cảm sôi động mãnh liệt của mình. Về tiền bạc, tôi rất dửng dưng. Tôi sẽ không đòi hỏi gì từ cha cô vì tôi nghĩ rằng ông cũng không đủ sức đáp ứng. Theo như tôi biết phần gia sản cô được chia sẽ chỉ có một ngàn Bảng với phần lời bốn phần trăm một năm. Tuy nhiên số tiền đó sẽ không phải là của cô mãi cho tới khi mẹ cô qua đời. Bởi vậy, tôi hứa trước sau sẽ giữ im lặng và cô có thể yên tâm rằng những điều xấu hổ này sẽ không bao giờ được tiết lộ ra từ tôi sau khi chúng ta kết hôn.

Elizabeth cho rằng đã đến lúc nàng cần phải ngắt lời Collins, nàng nói lớn:

- Anh thật quá vội vã hấp tấp. Anh đã quên rằng tôi vẫn chưa trả lời. Hãy để tôi trả lời anh để khỏi làm mất thì giờ của chúng ta. Xin nhận lời cảm ơn của tôi về những lời khen mà anh dành cho tôi. Tôi rất cảm động và vinh

hạnh được anh ngỏ lời cầu hôn nhưng tôi không thể làm gì hơn, tôi phải từ chối.

Collins trả lời, đưa tay ra một cách trang trọng:

- Đến bây giờ tôi vẫn chưa biết được vì sao mấy cô gái trẻ thường từ chối lời cầu hôn của một người đàn ông khi anh ta cầu hôn với mấy cô lần đầu tiên, mặc dù trong lòng mấy cô đã ưng thuận lắm rồi. Sau đó họ tiếp tục từ chối lần thứ hai, ngay cả lần thứ ba. Bởi vậy tôi không nản lòng về những gì cô mới nói và hy vọng không bao lâu nữa sẽ được dìu cô tới bàn thờ làm lễ cưới.

- “Thưa anh”, Elizabeth nói lớn “Hy vọng của anh thật không bình thường ngay cả sau khi tôi đã tuyên bố như vậy. Tôi xin cam đoan với anh tôi không nằm trong số những cô gái trẻ mà anh mới nói tới, nếu trên đời quả có người như vậy. Những cô đó dám mạo hiểm với hạnh phúc của mình để được hỏi lần thứ hai. Tôi rất nghiêm chỉnh trong lời từ chối của mình. Anh sẽ không thể nào làm cho tôi hạnh phúc được và tôi tin rằng mình sẽ là người phụ nữ cuối cùng trên đời này mang lại hạnh phúc cho anh. Không những thế, nếu phu nhân Catherine biết được về tôi, tôi tin chắc bà ta sẽ nhận ra rằng tôi không hội đủ điều kiện nào trên mọi phương diện”.

- “Chắc hẳn phu nhân Catherine sẽ nghĩ như vậy”, Collins nói một cách u sầu ảm đạm. “Nhưng tôi không cho rằng phu nhân sẽ hoàn toàn không chấp thuận cô. Cô nên tin rằng khi tôi có hôn hạnh được gặp lại phu nhân lần nữa, tôi sẽ nói những điều tốt lành về cô, chẳng hạn như tính thùy mị, cần kiệm và những tính cách đáng yêu khác của cô”.

- “Anh Collins, thật ra những lời khen dành cho tôi đều không cần thiết. Anh hãy để tự tôi xét đoán lấy bản thân và hãy khen tôi bằng cách tin vào những gì tôi vừa nói. Tôi chúc cho anh được hạnh phúc và giàu có. Tôi phải từ chối lời cầu hôn của anh để khỏi làm anh không đạt được hai điều đó. Khi nói lời cầu hôn với tôi, chắc anh đã xoa dịu được cảm giác khó xử của anh đối với gia đình tôi và anh có thể nắm quyền sở hữu Longborn bất cứ lúc nào khi thời cơ đến mà không sợ ai trách móc. Do đó tôi cho rằng vấn đề này tới đây được coi như chấm dứt”. Vừa nói Elizabeth vừa đứng

lên, có lẽ nàng đã bước ra khỏi phòng nếu Collins không nói thêm với nàng:

- Lần sau khi hân hạnh có cơ hội nói chuyện với cô lần nữa về đề tài này, tôi hy vọng sẽ nhận được một câu trả lời khả quan hơn câu trả lời hiện tại. Tôi không cáo buộc là cô đã quá tàn nhẫn với tôi trong lúc này bởi vì tôi biết đó là một tập tục đã được hình thành cho phái nữ các cô để từ chối người đàn ông trong lần cầu hôn đầu tiên. Có lẽ cô vừa nói nhiều câu như vậy để khuyến khích tôi tiếp tục cầu hôn, như thế mới phù hợp với tính cách thanh tao của phụ nữ.

- “Thật vậy sao anh Collins?”, Elizabeth nói to. “Anh làm tôi thật điên đầu. Nếu những gì tôi nói cho đến giờ vẫn làm anh tưởng lầm là những lời khuyến khích ngầm, tôi thật không biết phải diễn tả lời từ chối của mình ra sao để làm anh tin nó chính là một lời từ chối thật sự”.

- “Cô em họ thân yêu của tôi, cô phải để cho tôi tự hy vọng hảo huyền rằng lời từ chối của cô chỉ là những lời đầu môi. Những lý do làm cho tôi tin như vậy chỉ vụn vụn như sau, tôi không phải là người vô giá trị để không đáng cho cô chấp nhận hoặc những điều kiện hoàn cảnh mà tôi có thể cung cấp thì không đáng cho cô. Với địa vị của tôi, quan hệ giữa tôi và gia đình của phu nhân Catherine, cộng thêm quan hệ giữa tôi với chính cô, mọi điều đều hoàn toàn thích hợp cho cô. Cô nên suy xét những điều này để suy nghĩ kỹ lại. Mặc dù sức lôi cuốn của cô rất đa dạng nhưng không có nghĩa là sẽ có người khác đến cầu hôn với cô. Của hồi môn của cô thì quá ít ỏi, nó có thể sẽ làm mất đi những vẻ đáng yêu và phẩm chất tốt đẹp của cô. Do đó tôi kết luận rằng cô đã không nghiêm chỉnh khi từ chối tôi. Tôi sẽ để cho cô được làm theo ý của mình, muốn làm tăng tình yêu của tôi lên bằng cách đặt tôi vào một tình trạng chờ đợi chưa quyết định, đúng như những cách mà các cô gái thanh lịch vẫn thường làm.

- Tôi xin cam đoan với anh rằng tôi không hề có ý làm bất kỳ việc gì thanh lịch như anh vừa nói để hành hạ một người đàn ông đáng kính. Tôi muốn mình thà được khen là người chân thật không giả vờ. Tôi xin cảm ơn anh lần nữa và lần nữa về vinh dự anh đã dành cho tôi khi ngỏ lời cầu hôn với tôi, nhưng tôi không thể chấp nhận lời cầu hôn này được. Trên mọi

phương diện, cảm giác của tôi không cho phép mình làm điều này. Tôi có thể nói một cách đơn giản dễ hiểu hơn, xin đừng cho tôi là một thiếu nữ thanh lịch. Ý nghĩ này sẽ làm hại anh. Chỉ nên coi tôi như một sinh vật có lý trí dám nói những điều từ trong trái tim mình.

- “Cô thật trước sau vẫn duyên dáng”, Collins nói to kèm theo một cử chỉ hào hoa lúng túng vụng về. “Và tôi tin rằng khi được phê chuẩn từ quyền lực của bậc cha mẹ đáng kính của cô, lời cầu hôn của tôi sẽ được chấp thuận”.

Với tính kiên trì, ương ngạnh tự lừa dối mình như vậy của Collins, Elizabeth chỉ đành im lặng và ngay lập tức lặng lẽ rút lui. Nàng cương quyết, nếu anh ta cứ nhất định coi những lời từ chối được lặp đi lặp lại nhiều lần của nàng là sự khuyến khích đáng hãnh diện, thì nàng sẽ khẩn cầu tới cha mình. Lời từ chối khi được thốt ra từ miệng ông Bennet sẽ rất dứt khoát và thái độ của ông sẽ không bị lằm lẩn với sự màu mè làm dáng của một phụ nữ lịch thiệp.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 20

Collins không bị bỏ lại trong phòng một mình quá lâu để toan liệu trước sự thành công trong tình yêu của mình vì bà Bennet đã không lãng phí thời gian và đứng trong hành lang để theo dõi tới cùng cuộc nói chuyện. Ngay sau khi Elizabeth mở cửa và nhanh chóng bước ngang qua mặt bà về phía cầu thang, bà liền bước vào phòng ăn sáng và lên tiếng chúc mừng nồng nhiệt cho cả Collins lẫn cho bà về hạnh phúc trong tương lai và mối liên hệ gần hơn giữa hai người trong thời gian sắp tới. Collins đón nhận và đáp lại những lời chúc mừng của bà cũng hớn hở y như vậy. Sau đó anh ta thuật lại những gì đã xảy ra trong cuộc nói chuyện. Anh cho rằng mình có lý do để tin rằng sẽ đạt được kết quả mỹ mãn và lời từ chối rất kiên định của cô em họ đưa ra chỉ vì do bản tính e lệ thùy mị và thanh cao, tao nhã của nàng.

Tuy nhiên điều Collins nói đã khiến bà Bennet giật mình. Bà thật sự vui mừng nếu cô con gái của mình đã có ý khuyến khích anh ta bằng cách từ chối trong lần ngõ lời đầu tiên, tuy nhiên trong bụng bà không tin nó là như vậy và bà không muốn nói ra. Bà nói thêm:

- Anh Collins à, nó cũng còn tùy thuộc nếu Lizzy được tôi nói lý lẽ với nó. Tôi sẽ tự mình nói chuyện thẳng với nó. Nó là một đứa con gái cứng đầu, ngu xuẩn và không biết điều gì có lợi cho mình. Nhưng tôi sẽ làm cho nó biết.

- “Xin lỗi cho cháu được ngắt lời thím”, Collins nói to, “nhưng nếu em nó thật sự là một người cứng đầu và ngu xuẩn thì cháu không biết nó có xứng đáng làm vợ một người có chủ đích đi tìm hạnh phúc qua hôn nhân như cháu hay không. Nếu em thật sự từ chối lời cầu hôn của cháu, có lẽ chúng ta không nên ép buộc, bởi vì với một tính tình khiếm khuyết như vậy, em nó sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho cháu”.

- “Anh Collins, anh hoàn toàn hiểu lầm tôi”, Bà Bennet lo lắng nói. “Lizzy chỉ cứng đầu trong những trường hợp như thế này. Trong những

trường hợp khác nó là một đứa con gái nết na. Tôi sẽ đi thẳng tới gặp ông Bennet và chúng tôi sẽ nhanh chóng giàn xếp xong với nó, tôi tin chắc như vậy”.

Không đợi cho Collins trả lời, bà hồi hải lập tức đi gặp chồng, lớn tiếng gọi ngay khi vừa bước vào phòng đọc sách:

- Ôi ông ơi, tôi cần ông ngay lập tức. Chúng tôi đang náo động lên cả đây. Ông phải đến đây ngay và bắt con Lizzy lấy Collins. Nó vừa long trọng tuyên bố nó sẽ không lấy anh ta. Nếu như ông không nhanh lên thì anh ta sẽ thay đổi ý kiến không muốn lấy nó nữa.

Ông Bennet ngược mắt khỏi quyển sách đang đọc khi bà bước tới. Ông nhìn chồng chọc vào bà một cách bình thản, không quan tâm và không thay đổi vì cách nói của bà. Ông nói sau khi bà đã ngừng lời:

- Tôi không có hứng thú tìm hiểu chuyện bà đang nói. Bà đang nói gì vậy?

- Thì chuyện Collins và Elizabeth. Lizzy tuyên bố nó sẽ không lấy Collins và Collins đang bắt đầu nói anh ta không muốn lấy nó nữa.

- Như vậy tôi sẽ làm được gì trong trường hợp này? Có vẻ như đây là một sự việc không hy vọng.

- Ông hãy nói chuyện với Lizzy đi. Nói với nó ông cương quyết muốn nó lấy Collins.

- Vậy thì gọi con bé xuống đây. Tôi sẽ nói cho nó biết ý kiến của tôi.

Bà Bennet rung chuông gọi người hầu, sau đó Elizabeth được mời xuống phòng đọc sách.

- “Tới đây con gái”, người cha gọi lớn khi nàng xuất hiện. “Cha cho gọi con vì có chuyện quan trọng. Theo như cha biết anh Collins đã ngỏ lời cầu hôn với con. Đúng vậy không?”. Elizabeth trả lời rằng có. “Tốt lắm, và con đã từ chối lời cầu hôn của anh ta?”.

- Đúng vậy, thưa cha.

- Tốt lắm. Chúng ta hãy đi vào chủ đề. Mẹ con nhất quyết muốn con nhận lời. Phải vậy không bà?

- Đúng như vậy, nếu không tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt nó nữa.

- Elizabeth, trước mặt con bây giờ là một sự lựa chọn không được vui vẻ.

Từ ngày hôm nay trở đi con sẽ trở thành một người xa lạ đối với một trong hai, cha hay mẹ. Mẹ con sẽ không bao giờ nhìn con nữa nếu con không chịu lấy Collins và cha sẽ không bao giờ nhìn mặt con nữa nếu con lấy anh ta.

Elizabeth không nhịn được cười trước một kết luận cho một mở đầu như vậy, tuy nhiên bà Bennet lại cho rằng chồng đã giải quyết sự việc một cách quá thất vọng không như những gì bà mong muốn.

- Ông nói như vậy là có ý gì? Ông đã hứa với tôi là ông sẽ nhất quyết bắt nó lấy anh ta mà.

- “Bà ơi”, ông Bennet trả lời, “tôi xin được yêu cầu hai ân huệ nhỏ. Thứ nhất, bà cho tôi được tự do dùng sự hiểu biết của mình trong trường hợp hiện tại và thứ hai, trong phòng đọc sách này của tôi, tôi muốn có lại sự yên tĩnh càng sớm càng tốt”.

Mặc dù thất vọng nơi chồng, nhưng bà Bennet nhất định không bỏ cuộc. Bà nói với Elizabeth lần nữa và lần nữa, vừa dỗ ngọt vừa đe dọa. Bà cố gắng làm cho Jane theo về phía mình nhưng với đức tính ôn hòa, Jane từ chối xen vào. Elizabeth có lúc thì nghiêm trang, có lúc thì hoan hỉ cười đùa trả lời những câu tấn công của mẹ. Mặc dù thái độ có thay đổi nhưng sự quyết tâm của nàng thì không hề thay đổi.

Trong khi đó, Collins đang trầm tư trong yên lặng để suy nghĩ về những gì đã xảy ra. Collins đã tự đánh giá mình quá cao để hiểu ra lý do tại sao cô em họ lại có thể từ chối anh ta như vậy. Mặc dù lòng kiêu hãnh của anh đã bị tổn thương, nhưng Collins không cảm thấy đau khổ gì. Anh cho rằng Elizabeth bị mẹ quở trách là rất đáng kiếp và anh không cảm thấy thương hại chút nào.

Trong khi cả gia đình đang ở vào tình trạng rối loạn như vậy thì Charlotte đến ở chơi một ngày với họ. Cô được Lydia chạy bay ra tiếp đón từ cổng, vừa nói to vừa thì thầm:

- Em thật mừng chị đã đến chơi, ở đây đang vui lắm. Chị đoán xem sáng nay chuyện gì đã xảy ra? Anh Collins ngỏ lời cầu hôn với chị Elizabeth và chị ấy đã từ chối.

Charlotte chưa kịp có thời gian để trả lời thì Kitty đã chạy đến nhập bọn,

kể lại tin tức y như vậy. Sau đó bọn họ bước vào phòng ăn sáng nơi bà Bennet đang ngồi một mình. Giống như hai cô con gái, bà bắt đầu nói về đề tài đó, gợi lòng thương hại từ Charlotte và nài nỉ Charlotte khuyên bạn mình làm theo mong ước của cả gia đình.

- “Làm ơn đi cháu Charlotte thân thương”, bà nói thêm bằng giọng u sầu. “Không ai đứng về phía bác cả, không ai chịu tham dự. Bác thật bị đối xử tàn nhẫn. Không có ai cảm thông cho tình trạng của bác”.

Câu trả lời của Charlotte được kèm giữ lại khi Jane và Elizabeth bước vào.

- “Được, nó tới đây rồi”, bà Bennet tiếp tục. “Trông đáng vẻ như là không dính líu vào chuyện gì, chẳng thêm quan tâm đến chúng ta, làm như chúng ta đang ở mãi thành phố York, miễn là nó được làm theo ý nó. Lizzy, để tôi nói cho cô nghe, nếu trong đầu cô lúc nào cũng muốn từ chối mọi lời cầu hôn kiểu này thì cô sẽ không bao giờ kiếm được một người chồng cả. Tôi cam đoan tôi không biết ai sẽ nuôi cô khi cha cô qua đời. Tôi cho cô biết trước, tôi sẽ không có khả năng để nuôi cô. Tôi đã không còn bốn phận với cô bắt đầu từ ngày hôm nay. Như tôi đã nói với cô từ lúc còn ở trong phòng sách rằng tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với cô nữa và những lời nói này của tôi là chắc chắn. Tôi không thấy hứng thú nói chuyện với những đứa con bất hiếu. Tôi cũng không cảm thấy muốn nói chuyện với bất cứ ai. Những người phải chịu đựng đau khổ giống như tôi thật không còn muốn nói chuyện gì cả. Không ai có thể hiểu được sự đau khổ mà tôi đang chịu đựng là như thế nào. Nhưng mà thôi, tôi cũng đành chịu. Những người không bao giờ than thở thì không bao giờ được người ta thương”.

Mấy cô con gái im lặng nghe mẹ thổ lộ, nhận thức được rằng nếu họ cố giải thích hay an ủi mẹ cũng chỉ làm bà tăng thêm bức bối. Bởi vậy bà Bennet tiếp tục nói liên hồi mà không bị cô con nào ngắt lời cho đến khi Collins xuất hiện. Collins bước vào với một dáng điệu trang nghiêm hơn bình thường. Nhận ra người mới bước vào là ai, bà Bennet nói với các cô gái:

- Bây giờ tôi muốn các cô, tất cả các cô, giữ yên lặng đừng nói gì. Hãy để tôi và anh Collins nói chuyện với nhau.

Elizabeth lặng lẽ ra khỏi phòng. Jane và Kitty nối bước theo sau. Lydia thì nán lại, cô nhất quyết muốn nghe câu chuyện giữa hai người. Charlotte nán ở lại vì sự chào hỏi xã giao của Collins. Anh hỏi thăm cô và mọi người trong gia đình Lucas. Charlotte sau đó vì cũng có chút tò mò muốn nghe chuyện nên cô đi lại phía cửa sổ và vờ như không để ý. Bằng một giọng ai oán, bà Bennet bắt đầu nói:

- Ôi! Anh Collins ơi.

- “Thưa thím”, Collins trả lời. “Từ giờ trở đi chúng ta sẽ không bao giờ nói về chuyện này nữa.” Anh ta tiếp tục ngay sau đó bằng một giọng không được hài lòng, “Cháu sẽ không bao giờ nhắc lại về sự bức mình của cháu đối với thái độ của con gái thím. Lui bước trước những chuyện xấu xa không tránh được là nhiệm vụ của chúng ta, nhiệm vụ đặc biệt phải làm của một thanh niên có nhiều may mắn được đề bạt thăng tiến từ lúc còn trẻ tuổi như cháu. Cháu tin tưởng mình nên cam chịu thua cuộc. Cháu cũng nghi ngờ không đoán được mình sẽ hạnh phúc hay không nếu như cô em họ xinh đẹp chịu chấp nhận cháu. Thưa thím, cháu hy vọng là thím sẽ không cho cháu đã tỏ ra thiếu kính trọng đối với gia đình thím khi cho hay rằng cháu xin rút lại lời cầu hôn của mình với con gái thím, đúng theo như ý em nó muốn. Như vậy cháu sẽ không phải mang nợ chú thím phải lấy quyền lực của mình chen vào giải quyết cho cháu. Cháu sợ là lỗi xử sự của cháu có thể bị chê trách khi cháu chấp nhận sự từ chối từ miệng con gái của thím thay vì từ chính miệng thím. Nhưng tất cả chúng ta đều phải chịu trách nhiệm cho sự sai lầm của mình. Cháu thật tình có ý định tốt từ đầu đến cuối. Mục tiêu chủ yếu của cháu là tìm cho mình một người phối ngẫu đáng yêu, bên cạnh đó cũng để tìm cách sao cho thuận tiện với cả gia đình thím. Và cuối cùng nếu như phong cách của cháu có đáng bị khiển trách, cháu thật tình xin lỗi”.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 21

Chuyện cầu hôn của Collins coi như chấm dứt. Thỉnh thoảng Elizabeth vẫn bị mẹ giận dữ và la rầy một cách bóng gió. Về phần Collins, anh ta đã bày tỏ cảm giác của mình bằng thái độ, không phải bằng thái độ hồ thẹn, thất vọng hay cố tình tránh mặt mà bằng thái độ cứng nhắc và yên lặng một cách oán hận. Anh ta tránh không nói chuyện với Elizabeth, nguyên ngày hôm đó Collins chuyển sự chú tâm của mình sang nói chuyện với Charlotte. Lối lắng nghe rất lịch sự của Charlotte làm anh ta và cả Elizabeth cảm thấy dễ chịu hơn.

Sang ngày hôm sau, nỗi buồn bực của bà Bennet vẫn không suy giảm. Collins thì cảm thấy giận dữ vì bị tổn thương. Elizabeth mong rằng sự oán giận này sẽ khiến cuộc viếng thăm của anh rút ngắn đi, nhưng hình như những việc đã xảy ra cũng không làm anh ta thay đổi chương trình của mình. Lúc trước Collins đã có ý định sẽ ra về vào ngày thứ Bảy nhưng khi thứ Bảy đến anh vẫn tiếp tục ở lại.

Sau bữa ăn sáng, mấy cô gái đi bộ tới Meryton để hỏi thăm xem Wickham đã quay trở lại chưa và than phiền vì sự vắng mặt của chàng trong đêm khiêu vũ ở Netherfield. Wickham gặp mấy cô gái lúc họ đến phố và sau đó đưa chân họ đến tận nhà người dì. Ở đó họ kể cho chàng nghe họ đã quan tâm đến chàng ra sao và Wickham bày tỏ sự đáng tiếc đã làm mọi người thất vọng lo lắng. Về phía Elizabeth, Wickham tự động giải thích cho nàng biết chàng cần phải vắng mặt và đó là do tự ý chàng muốn chứ không ai gây ra.

- Càng cận đến ngày khiêu vũ tôi càng cảm thấy tốt hơn mình không nên đối diện lâu với Darcy trong cùng một căn phòng, cùng chung một bữa tiệc.

Tôi không thể chịu được điều đó. Những cảnh như vậy sẽ gây ra sự khó chịu cho cả hai chúng tôi.

Elizabeth đồng ý với cách nhìn nhục của chàng. Họ tiếp tục thảo luận đề tài này một cách vui vẻ, sau đó Wickham và một sĩ quan khác tiễn chân mấy cô gái về Longbourn. Trong khi đi, Wickham tỏ ra rất quan tâm chăm sóc Elizabeth. Sự tiễn chân của chàng đem lại hai điều thuận lợi cho Elizabeth. Thứ nhất, nàng có thể tận hưởng những lời khen chàng dành cho riêng mình và thứ hai, nhân cơ hội này nàng có dịp giới thiệu chàng với cha mẹ mình.

Sau khi họ về nhà không lâu thì một lá thư được gửi tới từ Caroline. Lá thư được mở ra đọc ngay tức khắc. Chiếc phong bì chứa một tờ giấy nhỏ rất trang nhã với nét chữ mềm mại hoa mỹ của phụ nữ. Elizabeth thấy sắc diện của chị thay đổi khi đọc thư và cố tình ngừng lại đọc kỹ lưỡng một vài đoạn. Sau đó Jane nhanh chóng trấn tĩnh lại, cất lá thư đi và cố gắng hòa mình tiếp tục nói chuyện vui vẻ với mọi người. Elizabeth cảm thấy rất lo lắng và vì vậy đã phân tán sự chú ý của mình đối với Wickham. Ngay sau khi Wickham và người bạn ra về, Jane đưa mắt ra hiệu cho em gái theo nàng lên lầu. Khi chỉ còn lại hai chị em, Jane lấy lá thư ra và nói:

- Lá thư này do Caroline gửi, nội dung của nó khiến cho chị ngạc nhiên rất nhiều. Tất cả mọi người đã rời Netherfield và đang trên đường về London. Họ không có ý định quay trở lại đây nữa. Em nên nghe những gì cô ta viết.

Jane đọc to đoạn đầu của lá thư nói hai chị em gái Bingley đã quyết định theo chàng trở về London và sẽ ghé lại dùng bữa tại đường Grosvenor, nơi ông Hurst có một căn nhà ở đó. Sau đó là những lời: *“Tôi không muốn làm bộ tiếc nuối những gì tôi bỏ lại ở Hertfordshire, ngoại trừ tình bạn của chị, Jane thân thương, chúng tôi hy vọng một ngày nào đó trong tương lai chúng ta sẽ lại có dịp tiếp nối tình giao hữu vui vẻ. Tuy nhiên trong lúc này, hãy làm giảm sự đau buồn chia cách của chúng ta bằng cách trao đổi thư*

cho nhau. Tôi mong chị sẽ làm điều đó”. Với những lời diễn đạt khoa trương này, Elizabeth chỉ nghe thôi mà không có cảm xúc hay tin tưởng. Mặc dù sự bỏ đi của họ làm nàng rất ngạc nhiên, nhưng nàng thấy không có gì đáng để rên rỉ kêu than. Nó không có nghĩa là nếu mấy chị em gái của Bingley không ở đó thì Bingley cũng sẽ không về đó. Elizabeth trấn an Jane nên bớt buồn vì tuy đã mất đi tình bạn với hai chị em gái nhưng nàng vẫn còn Bingley. Sau khi im lặng một lúc lâu, Elizabeth nói:

- Thật không may chị đã không có dịp gặp những bạn mới của mình trước khi họ bỏ đi. Nhưng chúng ta có thể hy vọng rằng trong tương lai hai chị em của họ sẽ nhận được tin vui sớm hơn họ mong đợi, vì lúc đó chị sẽ chuyển vị trí của mình từ bạn sang chị em dâu. Họ sẽ không giữ chân Bingley ở London lâu được đâu.

- Caroline nói rằng mùa đông này không một ai trong số họ sẽ quay trở lại Hertfordshire. Để chị đọc tiếp cho em nghe.

“Khi anh trai của tôi đi khỏi ngày hôm qua, anh cho rằng công việc khiến anh đi London sẽ được giải quyết xong trong vòng ba bốn ngày, nhưng sau đấy chúng tôi biết rằng điều đó chắc chắn là không như vậy. Cùng lúc đó chúng tôi cho rằng khi Bingley đã đến thủ đô thì sẽ không có chuyện gì khiến anh phải vội vã bỏ đi liền. Bởi vậy chị em chúng tôi đã quyết định dọn theo anh, như vậy anh sẽ không phải tiêu khiển những giờ rảnh của mình trong những nhà trọ không thoải mái. Rất nhiều bạn bè của chúng tôi cũng đã đến đó ở trong suốt mùa đông. Tôi hy vọng rằng chị, người bạn thân thương của tôi, cũng sẽ có ý định nhập bọn với chúng tôi. Nhưng tôi sợ mình sẽ thất vọng. Nếu vậy, tôi thành thật mong mùa Giáng Sinh của chị ở Hertfordshire được vui vẻ và những chàng trai theo tán tỉnh chị sẽ nhiều đến nỗi chị không còn cảm thấy mất mát ba người chúng tôi nữa”.

- “Đó là bằng chứng cụ thể anh ta sẽ không quay về đây vào mùa đông này”, Jane nói thêm.

- Nó chỉ chứng tỏ rằng Caroline có ý nói rằng anh ta không nên về đây.

- Sao em lại nghĩ vậy? Đây chính là chuyện anh ta tự ý làm. Anh ta làm chủ bản thân mình. Nhưng em cũng chưa biết hết tất cả đâu. Chị sẽ đọc cho em nghe đoạn thư đã làm chị đau đớn nhiều nhất. Lúc đó em sẽ không còn dè dặt nữa.

“Anh Darcy rất mong mỏi được gặp lại em gái của mình. Thành thật mà nói, chúng tôi cũng mong gặp lại cô ta không kém. Tôi cho rằng nếu nói về sắc đẹp, nét quý phái và sự đa tài thì không ai sánh bằng Georgiana Darcy. Tình cảm mà cô ta dành cho chị Louisa và tôi ngày càng bền chặt tới mức tôi cho rằng sau này cô ta sẽ trở thành chị dâu của mình. Tôi không biết đã nhắc qua cho chị nghe về cảm giác của tôi trong vấn đề này chưa? Nhưng tôi sẽ không rời khỏi đây mà không tâm sự với chị và tôi tin tưởng chị sẽ không tỏ ra khinh thường nó một cách vô cớ. Anh của tôi đã rất ngưỡng mộ Georgiana. Giờ đây anh ấy sẽ có nhiều cơ hội để thường xuyên gặp gỡ cô ta hơn. Những người bà con gia đình của cô ta đều mong hai người sẽ kết hôn, hết như điều mong mỏi của gia đình chúng tôi. Trong mọi tình huống, mọi chuyện đều thuận tiện và sẽ không gì có thể ngăn cản được họ. Jane thân thương, tôi có sai không khi ấp ủ hy vọng họ sẽ được nên duyên? Cuộc hôn nhân của họ không những đem lại hạnh phúc cho riêng họ mà còn đem lại hạnh phúc cho nhiều người khác nữa”.

- “Lizzy, em nghĩ gì về những lời này?”, Jane hỏi sau khi đọc xong. “Đã quá rõ ràng rồi phải không? Caroline không nghĩ rằng chị sẽ trở thành chị dâu của cô ta bởi vì cô ta tin anh trai cô ta không yêu chị. Cô ta đã đoán ra

tình cảm của chị đối với anh trai mình nên có ý tốt muốn cho chị biết chuyện”.

- Ý kiến của em thì hoàn toàn khác. Chị có muốn nghe không?

- Muốn lắm.

- Chỉ vụn vụn vài lời thôi. Caroline nhận ra rằng anh trai cô ta yêu chị nhưng cô ta lại muốn anh ta cưới em gái của Darcy. Cô ta theo anh ấy trở về thủ đô với mục đích là để giữ chân anh ta ở đó luôn. Sau đó cô ta cố gắng thuyết phục để chị tin rằng anh ta không quan tâm gì đến chị.

Jane lắc đầu. Elizabeth nói thêm:

- Jane, thật ra chị nên tin em. Khi thấy chị và Bingley bên cạnh nhau không ai có thể nghĩ ngờ tình cảm thầm thiết anh ta đã dành cho chị. Em tin chắc Caroline cũng nhận ra như vậy, cô ta không phải là một người khờ khạo. Nếu như cô ta thấy Darcy yêu mình bằng một nửa tình yêu Bingley dành cho chị, có lẽ cô ta đã đi sắm áo cưới cho mình ngay rồi. Nhưng ở đây, vì chúng ta không phải là giàu có hay quyền quý đối với họ, đã vậy cô ta còn nóng lòng muốn gán ghép em gái Darcy cho anh của mình, nên mục đích chính của cô ta là làm sao kết hợp được đám cưới thứ nhất cho một cặp. Sau đó đám cưới thứ hai cho riêng mình sẽ là một điều dễ dàng. Cô ta thật khéo léo, em dám cá rồi cô ta cũng sẽ thành công nếu như không có con gái của phu nhân Catherine cản lối. Chị Jane ơi, chị không thể nghĩ rằng chỉ vì Caroline kể cho chị nghe anh của cô ta rất thích Georgiana nên giờ anh ta không còn thương chị bằng lúc anh ta rời khỏi đây hôm thứ Ba. Chị cũng không nên nghĩ rằng cô ta có thể thuyết phục Bingley để anh ta tin rằng anh ấy yêu Georgiana thay vì yêu chị.

- Những gì em mới trình bày làm cho chị thấy dễ chịu hơn nhiều. Chị cho rằng Caroline không có chủ tâm lừa dối bất cứ ai và chị hy vọng rằng trong trường hợp này cô ta đã tự lừa dối chính bản thân mình.

- Đúng như vậy. Nếu chị không nghe lời em an ủi thì chị sẽ không thể nào cảm thấy vui vẻ được. Bằng mọi cách hãy tin rằng Caroline đang nói dối. Chị đã làm tròn bổn phận với cô ta, bây giờ không có gì phải phiền muộn cả.

- Nhưng em ơi, thí dụ Bingley chịu lấy chị, chị có thể nào vui vẻ và hạnh

phúc khi chấp nhận lấy một người mà chị em gái và bạn của anh ta đều muốn anh ta lấy người con gái khác?

- Chị phải tự quyết định cho mình. Nếu sau khi đã cân nhắc chín chắn mà chị vẫn cảm thấy khổ sở vì phải làm trái ý hai chị em gái của anh ta còn nhiều hơn cả sự hạnh phúc được làm vợ anh ta, thì em khuyên chị nên từ chối anh ta.

- “Sao em lại có thể nói như vậy?”, Jane trả lời một cách yếu ớt. “Em phải biết mặc dù chị đau buồn vì sự phản đối của họ, chị vẫn không hề lưỡng lự muốn được kết hôn với Bingley”.

- Em không nghĩ chị cần phải lưỡng lự. Em không thể cân nhắc dùm chuyện của chị nếu chị có quá nhiều lòng trắc ẩn.

- Nhưng nếu anh ta không quay trở lại đây vào mùa đông này thì sự lựa chọn của chị sẽ không còn cần thiết nữa. Cả ngàn chuyện có thể xảy ra trong vòng sáu tháng.

Ý nghĩ Bingley sẽ không quay lại nữa chỉ làm cho Elizabeth thấy coi thường. Đối với nàng đó chỉ là lời bàn ra từ Caroline theo như ước muốn của cô ta. Elizabeth không hề cho rằng những ước muốn đó, tuy đã được nói ra một cách công khai và lăm mưi mọ, có thể gây ảnh hưởng cho một thanh niên độc lập không phải lệ thuộc vào ai như Bingley.

Elizabeth cố gắng giải thích cho chị nghe suy nghĩ của nàng và chẳng bao lâu đã có kết quả mỹ mãn. Tâm trạng của Jane không còn chán nản thất vọng nữa và nàng đã bắt đầu nhen lên trong tim niềm hy vọng. Tuy nhiên thỉnh thoảng những cảm giác đau buồn vẫn quay lại trong tâm hồn Jane, lần át niềm hy vọng một ngày nào đó Bingley sẽ quay trở lại Netherfield.

Hai chị em đều đồng ý rằng mẹ chỉ nên biết là gia đình Bingley đã bỏ đi nhưng không nên làm cho bà hoảng sợ về những chuyện Bingley đã làm.

Tuy chỉ nghe những tin chưa đầy đủ như vậy, bà Bennet cũng tỏ ra rất lo lắng và than thở về việc hai chị em gái của Bingley đã bỏ đi trong lúc họ chỉ mới bắt đầu trở nên thân quen ở đây. Tuy nhiên một lúc sau khi đã than van xong chuyện này, bà tự an ủi rằng Bingley sẽ quay lại đây trong nay mai và sớm đến dùng bữa tại Longbourn. Kết luận này làm bà cảm thấy thoải mái và tuyên bố mặc dù nếu Bingley chỉ được mời đến dùng bữa chiều với gia đình, bà cũng sẽ đãi chàng thịnh soạn với hai món ăn chính.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 22

Gia đình Bennet được mời đến dùng bữa với gia đình Lucas. Trong suốt bữa ăn, Charlotte đã tỏ ra rất tử tế chăm chú lắng nghe Collins nói chuyện. Elizabeth tỏ lòng biết ơn bạn, nàng nói:

- Điều đó sẽ làm anh ta vui hơn. Tôi thật mang ơn chị và không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả.

Charlotte cam đoan với bạn cô cảm thấy vui vẻ để làm như vậy. Đối với cô, có thể giúp ích được cho bạn là một đền bù hậu hĩ cho chút thời gian cô phải hy sinh. Lời nói này thật đáng yêu, tuy nhiên lòng tốt đó còn đi xa hơn những gì Elizabeth nghĩ. Mục đích của Charlotte không ngoài việc ngăn Elizabeth có dịp đổi ý sang chấp nhận lời cầu hôn của Collins và sau đó cô sẽ có cơ hội thu hút lời cầu hôn này cho chính mình. Mưu kế của Charlotte bề ngoài trông có vẻ như đã mang lại kết quả khả quan. Tối đó khi họ chia tay, Charlotte tin chắc rằng cô gần như sẽ thành công nếu Collins không rời khỏi quận Hertfordshire sớm quá.

Thật vậy, những gì Charlotte làm đã khiến Collins sáng sớm ngày hôm sau phải rời khỏi Longbourn một cách ranh mãnh bí mật và vội vã đến Lucas Lodge để lần xả đi tìm cô. Collins lo lắng muốn tránh sự chú ý của các cô em họ, sợ rằng nếu họ thấy anh đi ra như vậy sẽ đoán được ý định của anh ngay. Anh không muốn cho ai biết về sự cố gắng của mình cho tới khi nó thành công. Mặc dù Collins đã khẳng định được tình cảm của mình và anh ta có lý do để tin chắc rằng Charlotte cũng có tình ý với mình, nhưng anh vẫn cảm thấy rụt rè nhút nhát, nhất là từ sau cuộc mạo hiểm vừa thất bại hôm thứ Tư. Sự tiếp đón Collins diễn ra rất nồng hậu. Từ cửa sổ trên lầu, Charlotte đã nhận ra dáng của Collins khi anh đang đi về phía căn nhà. Cô lập tức chạy ra đón từ ngoài ngõ nhưng lại giả vờ như đó là một sự tình cờ. Cô không thể ngờ rằng một tình yêu và tài hùng biện đang chờ cô trước mặt.

Chỉ cần một khoảng thời gian ngắn cũng vừa đủ để Collins thổ lộ lời cầu hôn dài dằng dằng. Sau đó mọi chuyện đều được thỏa thuận và sắp đặt một cách hài lòng giữa hai người. Khi cả hai đi vào nhà, Collins thiết tha nài nỉ Charlotte chọn ngày kết hôn. Lúc này lời khẩn khoản như vậy lẽ ra phải bị khước từ, nhưng Charlotte cảm thấy không muốn đùa cợt coi nhẹ hạnh phúc của Collins. Bản tính khờ khạo tự nhiên của Collins đã khiến anh không biết cách theo đuổi tận tình phụ nữ, dù rằng bất cứ cô gái nào cũng muốn kéo dài thời gian được người đàn ông theo đuổi càng lâu càng tốt. Charlotte đã chấp nhận anh ngay chỉ vì ước muốn có được một cuộc hôn nhân, cô không cần biết mình đã đạt được cuộc hôn nhân đó mau chóng cỡ nào.

Ngài William và phu nhân Lucas nhanh chóng được hai người báo tin và xin phép. Hai ông bà đã lập tức cho phép một cách hoan hỉ. Hoàn cảnh của Collins bây giờ, cộng thêm những gì anh sẽ có trong tương lai khiến anh trở thành người xứng đáng nhất cho con gái họ. Phu nhân Lucas bắt đầu tính toán một cách hào hứng hơn bao giờ hết xem ông Bennet có thể sống được thêm bao năm nữa. Ngài William thì đưa ra quyết định rằng bất cứ lúc nào Collins nắm được quyền sở hữu Longbourn thì hai vợ chồng ngài nên thiết thực đến đệ trình nó ở điện St. James's. Nói tóm lại, mọi người trong gia đình Lucas rất vui mừng về việc đã xảy ra. Mấy cô con gái nhỏ hy vọng rằng họ sẽ được giới thiệu ra ngoài một hai năm sớm hơn dự định sau khi chị lớn đã lấy chồng (1). Mấy cậu trai thì cảm thấy an lòng không còn lo sợ Charlotte đến chết vẫn phải làm gái già. Riêng với Charlotte, cô tỏ ra rất bình tĩnh. Cô đã đạt được mục đích của mình và bây giờ có thời gian suy nghĩ lại chuyện đã qua. Nói chung Charlotte rất hài lòng. Đương nhiên Collins không phải là người tế nhị hay dễ thương, lối xã giao của anh lại rất tẻ nhạt và khó chịu. Cuộc hôn nhân giữa Collins và cô thật giống như chuyện tưởng tượng nhưng giờ đây nó đã thành sự thật, Collins rồi sẽ trở thành người chồng tương lai của cô. Charlotte không bao giờ dám mơ tưởng cao xa về đàn ông hay chuyện hôn nhân của chính mình. Được kết hôn luôn là mục đích của cô. Một cuộc hôn nhân sẽ là nguồn chu cấp bảo bọc duy nhất cho một cô gái có học thức cao nhưng tài sản thì lại quá ít ỏi

(2). Cuộc hôn nhân mà cô hằng mong muốn không cần mang lại hạnh phúc, nhưng nó phải bảo đảm sẽ mang lại cho cô sự chu cấp và bảo bọc mà cô cần. Sự chu cấp bảo bọc mà đến giờ Charlotte mới đạt được ở tuổi hai mươi bảy, mặc dù cô cho rằng mình không có nhan sắc, điều khiến cô cảm thấy may mắn vô cùng. Chuyện khó chịu nhất trong vấn đề này là sự ngạc nhiên mà cuộc hôn nhân sẽ gây ra cho Elizabeth, người mà trong tình bạn Charlotte quý trọng hơn ai hết. Elizabeth sẽ phân vân và có lẽ sẽ đổ lỗi cho cô. Dù cho Elizabeth vẫn giữ nguyên ý định không chấp nhận Collins, cảm giác của nàng cũng sẽ bị tổn thương và nàng sẽ không tán thành cuộc hôn nhân này của Charlotte. Do đó Charlotte quyết định sẽ tự mình báo tin cho Elizabeth, cô giao cho Collins nhiệm vụ khi anh ta về đến Longbourn không được nói gì về những chuyện đã xảy ra cho cả nhà Bennet nghe. Đương nhiên Collins đã hứa hẹn một cách có trách nhiệm sẽ giữ bí mật. Nhưng Collins có làm được như lời hứa hay không thì rất khó, bởi vì ngay khi anh vừa về tới nơi, mọi người đã đổ dồn vào hỏi han tò mò muốn biết anh đã đi đâu vắng quá lâu. Mấy cô gái đưa ra những câu hỏi rất thẳng thừng, đòi hỏi anh một sự khéo léo để tránh né. Collins phải đưa ra những lời chối bỏ mặc dù trong lòng rất muốn công khai bày tỏ tình yêu mãnh liệt của mình.

Do Collins sẽ lên đường ra về vào sáng sớm hôm sau lúc còn rất sớm, không có dịp gặp bất cứ người nào trong nhà, nên cuộc giả từ đã được diễn ra vào buổi tối trước. Bằng một thái độ lịch sự và kính trọng, bà Bennet nói rằng gia đình bà rất vui nếu Collins có dịp quay lại thăm họ ở Longbourn.

- Thưa thím, cháu rất vui vì lời mời này. Nó là điều cháu đang hy vọng nhận được từ thím. Thím cứ yên tâm, chắc chắn cháu sẽ quay trở lại đây ngay khi có dịp.

Tất cả mọi người tỏ ra kinh ngạc về câu trả lời này. Ông Bennet trong lòng thực sự không muốn Collins quay lại sớm như vậy nên lập tức nói:

- Nhưng làm như vậy thật không được. Anh không sợ phu nhân Catherine phản đối à? Anh nên lơ đi tình bà con còn hơn làm phật lòng người bảo trợ của anh.

- Thưa chú. Cháu xin tuân theo lời khuyên chân tình này của chú. Nhưng

chú cứ an tâm, cháu sẽ không làm bất cứ chuyện gì nghiêm trọng mà không có sự tán đồng của phu nhân.

- Anh không nên quá cẩn trọng như vậy. Thà đánh đổi mọi thứ còn hơn bị phu nhân buồn lòng. Nếu như anh thấy phu nhân sẽ phật lòng vì anh sẽ đến đây lần nữa thì tốt hơn anh nên ở lại nhà. Chúng tôi không vì vậy mà buồn lòng đâu.

- Thừa chú, tin cháu đi, cháu rất cảm kích về sự quan tâm tràn đầy tình yêu thương của chú. Vì thế, chú sẽ nhanh chóng nhận được một lá thư cảm ơn từ cháu để tỏ lòng biết ơn cho việc này và tất cả những việc khác trong thời gian cháu ngụ lại Hertfordshire. Về phía các cô em họ xinh đẹp của cháu, mặc dù sự vắng mặt của cháu sẽ không lâu lắm, cháu cũng xin tự tiện chúc các em sức khỏe dồi dào và nhiều hạnh phúc, ngay cả em Elizabeth.

Sau khi chào già từ một cách rất lịch sự, các cô gái rút lui. Giống như nhau, tất cả mọi người đều tỏ ra ngạc nhiên khi nghe Collins dự tính quay lại nhanh như vậy. Bà Bennet ước mong rằng anh ta đang suy nghĩ để nhắm vào một trong những cô con nhỏ. Như vậy Mary có thể sẽ chiếm ưu thế và nhận lời anh ta. So với các chị em, Mary đánh giá Collins cao hơn. Cô nhận ra Collins có một nhận thức vững vàng. Mặc dù cô cho rằng anh không được khôn ngoan như mình nhưng nếu được khuyến khích để đọc sách và học hỏi thêm, giống như cô, anh ta sẽ tiến bộ và trở thành một người bạn đời đáng yêu. Thế nhưng sang đến sáng hôm sau, những hy vọng này đều tan thành mây khói. Charlotte đến thăm vào lúc sáng và trong một cuộc nói chuyện riêng với Elizabeth, cô đã tường thuật những gì xảy ra vào ngày hôm qua.

Ý nghĩ rất có thể Collins sẽ sinh lòng yêu bạn của mình từng lướt qua đầu Elizabeth trong vòng một hai ngày qua. Nhưng việc Charlotte có khả năng khuyến khích Collins tiến tới dường như khó có thể xảy ra hơn việc chính Elizabeth đã làm như vậy. Ngay lúc đó sự ngạc nhiên của Elizabeth quá lớn, nó khiến nàng mất đi sự tự chủ và không còn biết giữ phép lịch sự. Elizabeth không dẫn được la to:

- Đính hôn với Collins? Chị Charlotte. Không thể có được.

Vẻ mặt điềm tĩnh mà Charlotte đã dùng để tự kiểm chế mình trong lúc kể

chuyện phút chốc biến mất, nhường chỗ cho sự bối rối khi cô nhận được những lời trách móc thẳng thừng như vậy. Mặc dù những lời trách đó có quá đáng hơn những gì Charlotte mong đợi sẽ nhận được, cô vẫn mau chóng trấn tĩnh lại và nói một cách thản nhiên:

- Eliza, tại sao chị lại ngạc nhiên? Chỉ vì Collins đã không thành công với chị nên chị cho rằng chuyện anh ta có thể chiếm được tình cảm của một thiếu nữ khác là hoàn toàn phi lý?

Elizabeth đã bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Sau đó nàng cố gắng hết mình để cam đoan với bạn một cách khá cương quyết rằng nàng rất mừng cho tương lai đầy hứa hẹn của hai người và mong sao họ sẽ được hạnh phúc như mong đợi.

- “Tôi hiểu cảm giác của chị”, Charlotte trả lời. “Chắc chị rất ngạc nhiên vì chỉ mới cách đây không lâu anh Collins đã mong muốn được kết hôn với chị. Nhưng khi chị có thì giờ suy nghĩ kỹ lại, tôi hy vọng chị sẽ hài lòng với những gì tôi đã làm. Chị biết đó, tôi không phải là một người lãng mạn, tôi chưa bao giờ như vậy. Tôi chỉ mong có được một đời sống gia đình thoải mái. Với cá tính của Collins, cộng thêm quan hệ và địa vị của anh ta, tôi tin rằng cơ hội để tôi tìm được hạnh phúc với anh ta rất có thể được, giống như những người khác từng đã khoe khoang khi họ bước vào con đường hôn nhân”.

Elizabeth trả lời một cách nhẹ nhàng:

- Tôi không nghi ngờ gì điều này.

Sau một lúc im lặng trong lúng túng ngượng ngịu, hai người bạn quay lại gặp những người trong gia đình. Charlotte không nán lại lâu hơn và Elizabeth cũng bỏ đi để suy nghĩ lại những chuyện nàng vừa nghe. Mãi một lúc lâu nàng mới sắp xếp được những ý nghĩ trong đầu về một cuộc hôn nhân không thích hợp giữa hai người. Điều lạ lùng về việc Collins đã cầu hôn hai lần trong vòng ba ngày không đáng ngạc nhiên bằng việc lời cầu hôn của anh đã được chấp nhận. Elizabeth vẫn thường cho rằng quan niệm về hôn nhân của Charlotte không giống như nàng, nhưng nàng không ngờ được khi sự việc thật sự xảy ra, bạn mình lại hy sinh tất cả tình cảm cho một cuộc hôn nhân chỉ vì lợi ích vật chất. Charlotte về làm vợ Collins đối

với Elizabeth là một hình ảnh hổ thẹn. Elizabeth cảm thấy dằn vặt vì bạn mình đã tự làm hổ thẹn và tự hạ thấp sự tự trọng của mình. Ngoài ra nàng cũng thấy đau khổ khi tin chắc rằng bạn mình khó có thể tìm được hạnh phúc trong số phận mà cô ta đã lựa chọn.

Chú thích:

(1) Trong xã hội lúc đó ở Anh, một thiếu nữ phải được giới thiệu theo đúng hình thức thủ tục xã hội trước khi cô ta có thể lập gia đình.

(2) Phụ nữ lúc đó ít ai được đi làm. Họ chỉ được làm những công việc thông thường như cô giáo tại gia, đồng lương rất ít ỏi. Để bảo đảm cho cuộc sống, phụ nữ hoàn toàn lệ thuộc vào cuộc hôn nhân của mình và để chồng bảo bọc, nếu cô ta không được cha mẹ để lại gia sản.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 23

Khi Elizabeth đang ngồi với mẹ và các chị em gái để suy nghĩ lại những gì nàng đã nghe được và phân vân không biết mình có nên thuật lại không thì ngài William xuất hiện. Ngài được con gái cử đến để tuyên bố cuộc đính hôn cho gia đình Bennet nghe. Với nhiều lời khen ngợi con và tự chúc mừng mình về sự kết giao giữa hai gia đình, ngài bắt đầu bày tỏ nội dung câu chuyện với những người nghe đang ở trong trạng thái không những ngạc nhiên mà còn hoài nghi ngờ vực. Bà Bennet, bướng bỉnh hơn là lịch sự, phản đối cho rằng ngài William đã sai lầm. Còn Lydia, lúc nào cũng thiếu cẩn trọng trong lời nói và thường tỏ ra thiếu lễ độ, đã la lối ầm ĩ:

- Chúa ơi, ngài William, sao ngài có thể nói chuyện như vậy được? Ngài không biết rằng anh Collins muốn lấy chị Lizzy nhà cháu à?

Không một ai dù tính tình có dễ dãi đến đâu có thể chịu đựng mà không giận dữ khi bị đối xử như vậy. Nhưng ngài William là một người có giáo dục đàng hoàng nên ngài đã bỏ qua tất cả. Ngài vừa cố gắng xác thực sự đúng đắn của câu chuyện vừa chịu đựng lắng nghe một cách lịch sự tất cả những lời vô lý của mọi người.

Elizabeth cảm thấy nàng có phận sự giải nguy cho ngài William khỏi tình trạng khó chịu như vậy, nên đã bước ra xác nhận những lời ngài William vừa nói và nhắc qua chuyện nàng đã biết trước từ chính Charlotte. Elizabeth cố ngăn chặn sự la lối của mẹ và những chị em gái bằng cách chân thành ngỏ lời chúc mừng tới ngài William. Sau đó Jane cũng làm theo em chúc mừng như vậy, nàng còn khen ngợi tính tình tốt đẹp của Collins và về khoảng cách thuận tiện giữa Hunsford và London.

Bà Bennet trở nên ngờ ngẩn nên không nói được gì nhiều trong thời gian ngài William còn ở đó. Sau khi ngài William đã ra về, lúc đó bà mới suy

nghe ra được những điều khiến bà có thể cảm thấy được an ủi. Trước nhất, bà cương quyết không muốn tin tất cả câu chuyện. Thứ hai, bà cho rằng Collins đã bị làm cho mê muội. Thứ ba, bà cho rằng hai người rồi cũng sẽ không có hạnh phúc. Và thứ tư, rồi họ có thể cũng sẽ rã đám. Tuy nhiên có hai sự việc đã làm giảm đi những cảm giác tự an ủi của bà. Điều thứ nhất chính là Elizabeth, nàng là nguyên nhân đã gây ra những sự quái ác này. Còn điều kia, bà cho rằng mình đã bị mọi người lạm dụng một cách tàn nhẫn. Sau đó bà đã nói day đi day lại hai điểm căn bản này suốt cả ngày. Không có việc gì có thể làm bà cảm thấy an ủi hay khuây khỏa. Nguyên một ngày trôi qua cũng không làm giảm đi sự bức mình của bà. Phải mất một tuần lễ bà Bennet mới ngừng rầy la Elizabeth mỗi khi gặp mặt con gái. Và phải mất hơn một tháng bà mới có thể nói chuyện lại với ngài William hay phu nhân Lucas mà không tỏ vẻ bất lịch sự với họ. Và sau đó phải trải qua nhiều tháng trước khi bà có thể tha thứ cho cô con gái của họ.

Cảm xúc của ông Bennet thì bình thản hơn nhiều trước những chuyện đã xảy ra. Với kinh nghiệm trong đời, ông tuyên bố đó là chuyện đáng đồng ý và hài lòng khi biết được Charlotte, người mà ông thường cho là thông minh tinh tế, nay đã trở thành ngu ngốc y như vợ của mình và còn ngu ngốc hơn cả cô con gái của ông nữa.

Jane thú thật nàng hơi ngạc nhiên về cuộc tình này nhưng Jane nói về sự ngạc nhiên của mình ít hơn là nói về lòng mong ước của nàng cầu mong cho hai người được hạnh phúc, mặc dù Elizabeth đã khuyến cáo rằng chuyện đó chắc khó có thể xảy ra. Kitty và Lydia thì không cảm thấy ganh tỵ với Charlotte chút nào, đối với họ Collins chỉ là một mục sư truyền giáo. Tin tức này đối với họ cũng chỉ như những tin tức thông thường khác để họ có thể truyền quanh Meryton.

Phu nhân Lucas không thể không có cảm giác chiến thắng trong việc trả miếng bà Bennet vì phu nhân giờ đây có cô con gái sắp được gả chồng xứng đáng. Bởi vậy phu nhân đã đến thăm Longbourn nhiều hơn thường lệ

để cho biết mình đang vui mừng cỡ nào. Tuy nhiên cái nhìn chua cay và những câu phê bình xấu xa của bà Bennet đã đủ để đánh tan những niềm vui của phu nhân.

Giữa Elizabeth và Charlotte tồn tại một khoảng cách khiến họ trở nên im lặng. Elizabeth cảm thấy giữa hai người đã không còn gì để tâm sự với nhau nữa. Sự thất vọng của Elizabeth về Charlotte làm cho nàng cảm thấy gần gũi với chị mình hơn, người mà nàng cho rằng với tính chính trực và nhã nhặn sẽ không bao giờ bị xao động về ý tưởng. Ngoài ra, Elizabeth cũng đang lo lắng cho hạnh phúc của chị mình vì Bingley đi khỏi cả tuần rồi mà họ vẫn chưa nghe tin tức khi nào chàng sẽ quay trở lại.

Jane gửi cho Caroline một lá thư hồi âm và nhắn rằng nàng đang đếm từng ngày để được nhận tin từ cô ta. Về phần Collins, đúng như đã hứa, lá thư cảm ơn của anh gửi cho ông Bennet đã được ông nhận hôm thứ Ba. Lá thư viết một cách quá trang nghiêm và đầy lòng biết ơn đến nỗi gia đình Bennet có ý định cất giữ nó lại làm kỷ niệm trong vòng một năm. Sau khi viết ra hết những gì suy nghĩ trong đầu với lối diễn tả say mê cuồng nhiệt, Collins thông báo cho họ biết về niềm sung sướng của anh khi chiếm được tình cảm của cô hàng xóm Charlotte đáng yêu của họ. Anh giải thích rằng hoàn toàn chỉ vì anh đã quá thích thú kết giao với Charlotte, anh sẽ sẵn sàng làm tròn ước nguyện của mọi người trong nhà muốn gặp lại anh lần nữa ở Longbourn và như vậy anh hy vọng sẽ có thể quay trở lại trong hai tuần nữa tính từ thứ Hai. Về phần phu nhân Catherine, anh viết thêm, đã hoàn toàn chấp thuận cho cuộc hôn nhân của anh và muốn anh tổ chức đám cưới càng sớm càng tốt. Collins tin rằng điều này sẽ không gây vấn đề tranh cãi với Charlotte đáng yêu của anh để chọn ra một ngày cho hai người kết hôn.

Sự trở lại Hertfordshire của Collins không còn là niềm vui cho bà Bennet nữa. Ngược lại, bà than phiền với chồng cho rằng rất bất tiện nếu Collins đến Longbourn thay vì đến Lucas Lodge. Bà còn cho biết bà ghét có khách

đến nhà khi sức khỏe của mình không được tốt lắm và thường thì những người đang yêu đều không mấy gì dễ thương. Đó là những lời nói xí xáo của bà Bennet và bà càng buồn rầu thêm vì Bingley vẫn tiếp tục vắng mặt.

Ngay cả Jane và Elizabeth đều cảm thấy không thoải mái về đề tài này. Ngày lại ngày trôi qua họ vẫn không nhận được tin tức gì từ Bingley ngoài lời đồn lan tràn quanh Meryton rằng chàng sẽ không quay lại Netherfield trong suốt mùa đông này. Lời đồn đó càng chọc bà Bennet điên tiết và bà tiếp tục phủ nhận, cho đó là một lời dèm pha sai trái.

Ngay cả Elizabeth cũng bắt đầu lo ngại, không phải lo vì Bingley không có tình cảm với Jane, mà lo rằng hai chị em gái của chàng sẽ thành công trong việc giữ chân không cho chàng quay về. Elizabeth không dám thừa nhận suy nghĩ của mình về hạnh phúc dễ vỡ của chị và sự hổ thẹn về tính thiếu kiên định của người chị mình đang yêu. Những suy nghĩ này cứ lẫn lộn trong óc và nàng không làm cách nào xua tan chúng đi được. Sự gắng sức hợp tác giữa hai chị em gái vô cảm của Bingley và người bạn có khả năng chế ngự, áp đảo chàng, cộng thêm sự quyến rũ của Georgiana và những thú vui ở London, có lẽ như vậy là quá nhiều. Elizabeth lo sợ sức mạnh tình yêu của Bingley sẽ không thể đứng vững được.

Về phần Jane, sự lo lắng trong chờ đợi này của nàng đương nhiên còn đau xót hơn Elizabeth nhiều, tuy nhiên cho dù cảm giác của nàng có ra sao đi nữa, Jane cũng cố che giấu không để lộ ra ngoài. Bởi vậy giữa nàng và Elizabeth, đề tài này không bao giờ được hai người nói bóng gió hay ám chỉ tới. Bà Bennet thì khác, không một sự tế nhị khéo léo nào có thể kiềm chế được bà. Không giờ nào trôi qua mà bà không nhắc về Bingley hay diễn tả sự thiếu kiên nhẫn chờ đợi ngày trở về của chàng. Bà còn bắt Jane thú nhận nếu nàng biết chàng thật sự không trở lại, và nếu thật như vậy thì đúng là nàng đã bị chàng ngược đãi lạm dụng. Jane càng phải tỏ ra dịu dàng và kiên định để chịu đựng sự công kích này một cách bình tĩnh và lặng lẽ.

Hai tuần lễ sau, Collins rất đúng hẹn và quay lại vào ngày thứ Hai. Lần này đến Longbourn anh không còn được tiếp đón nồng hậu như lần đầu tiên anh tới. Tuy nhiên Collins đang quá vui vẻ, anh không cần bất cứ sự quan tâm chú ý nào của ai. Và cũng may mắn cho những người khác, vì Collins đang bận rộn về chuyện tình yêu của mình nên họ đã được thoát khỏi phải ở chung hầu chuyện với anh. Mỗi ngày Collins đều dành hầu hết thì giờ của mình ở Lucas Lodge. Thỉnh thoảng anh cũng quay về Longbourn trước khi mọi người lên giường, nhưng chỉ để nói lời xin lỗi vì sự vắng mặt của mình.

Bà Bennet thật đang ở trong tình trạng đáng thương. Mỗi lần nghe ai nhắc nhở đến cuộc hôn nhân của họ bà lại rơi vào trạng thái đau buồn. Đã vậy tới bất cứ nơi nào bà cũng chỉ nghe bàn thảo về chuyện này. Bóng dáng của Charlotte làm bà thấy ghê tởm. Bà nhìn Charlotte bằng cặp mắt ghen tỵ ghét cay ghét đắng vì sau này cô sẽ là chủ nhân căn nhà của bà. Bất cứ khi nào Charlotte đến thăm, bà đều cho rằng cô đến là để tham dự vào chuyện chiếm đoạt căn nhà. Bất cứ khi nào Charlotte nhỏ giọng nói chuyện với Collins, bà lại cho rằng họ đang nói về tài sản Longbourn, quyết tâm đẩy bà và các cô con gái ra khỏi nhà ngay sau khi ông Bennet qua đời. Bà Bennet than phiền về chuyện này cho chồng nghe một cách cay đắng. Bà nói:

- Ông à, thật ra rất khó tin rằng Charlotte rồi đây sẽ là nữ chủ nhân của căn nhà này và tôi sẽ bị ép để nhường chỗ cho cô ta, sống chỉ để nhìn cô ta chiếm chỗ của mình.

- Bà ơi, đừng nghĩ nhiều về chuyện buồn phiền này. Hãy hy vọng mọi chuyện sẽ khá hơn và hãy hy vọng tôi sẽ sống lâu hơn anh ta.

Lời nói này không trấn an được bà Bennet, bởi vậy thay vì trả lời, bà vẫn tiếp tục câu nói dở dang của mình:

- Tôi không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng họ sẽ làm chủ toàn bộ gia sản này. Nếu không vì luật kế thừa gia sản theo thứ tự trong giòng họ thì tôi cũng không quan tâm làm gì.

- Chuyện gì mà bà không cần quan tâm?

- Không cần quan tâm tới tất cả mọi chuyện.
- Thật cảm ơn trời bà đã có được tính vô cảm như vậy.
- Ông ơi, tôi không thể cảm ơn trời đất cho bất cứ những chuyện gì có liên quan đến việc kế thừa tài sản. Làm sao một người có thể nhẫn tâm để thừa hưởng tài sản của con gái người khác? Tôi thật không thể hiểu nổi, cái gì cũng có lợi cho Collins. Tại sao anh ta lại được nhiều hơn những người khác?
- “Tôi sẽ để cho bà tự xác định chuyện đó”, ông Bennet nói.

Jane Austen

Kiều Hành Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 24

Lá thư của Caroline gửi đến đã làm chấm dứt những nỗi nghi ngờ trong lòng Jane. Ngay trong đoạn đầu tiên cô ta đã cho biết đời sống của họ đã được sắp xếp ổn định ở London cho mùa đông, và lá thư được kết thúc rằng anh trai của cô cảm thấy thật tiếc vì đã không có thì giờ đi thăm những bạn bè ở Hertfordshire trước khi rời nơi đó.

Tất cả mọi hy vọng trong lòng Jane đã hoàn toàn tan nát. Khi nàng cố đọc hết lá thư, ngoài lời bày tỏ tình cảm của người viết, trong lá thư không chứa đựng điều gì khiến nàng có thể cảm thấy được an ủi. Những lời khen tặng dành cho em gái của Darcy là chủ đề chính của lá thư. Sức lôi cuốn của Georgiana được tiếp tục nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Caroline khoe khoang một cách vui mừng rằng tình cảm âu yếm giữa Bingley và Georgiana đã ngày càng gia tăng. Cô còn mạo hiểm tiên đoán ước mơ mà mình hằng mong ước như cô đã viết trong lá thư trước sẽ thành sự thật. Caroline viết một cách thích thú về sự gắn bó của anh trai mình với căn nhà của Darcy và nhắc qua một cách say mê những dự định của Darcy về việc mua sắm thêm đồ đạc mới trong nhà.

Jane nhanh chóng cho em gái biết về nội dung lá thư. Elizabeth chỉ im lặng lắng nghe một cách căm phẫn. Trái tim nàng chứa đựng hai cảm giác lẫn lộn, vừa lo lắng cho chị vừa oán hận những người kia. Nàng tin rằng Bingley rất yêu mến Jane và không tin lắm chuyện Caroline xác nhận anh trai cô ta đang mê em gái của Darcy. Mặc dù Elizabeth vẫn còn mến mộ Bingley như trước nhưng nàng không khỏi không cảm thấy giận dữ và khinh khi tính tình không cương quyết của chàng. Cá tính này đã làm chàng trở thành nô lệ cho người bạn mưu mô của mình. Nó khiến chàng hy sinh hạnh phúc riêng tư của mình để làm theo ý của người khác. Nếu hạnh phúc

của Bingley là chuyện duy nhất để chàng hy sinh thì chàng có thể muốn đùa cợt ra sao cũng được. Nhưng chuyện này có dính líu tới chị của nàng, Elizabeth cho rằng Bingley đáng ra đã nên xúc cảm. Elizabeth không thể suy nghĩ chuyện gì khác nữa. Nàng tự hỏi có phải vì tình cảm của Bingley dành cho Jane đã chết rồi, hay là vì tình cảm đó đã bị bạn của chàng ngăn cản? Chàng đã nhận thức được tình cảm của Jane dành cho chàng, hay chàng đã không nhận ra tình cảm đó? Elizabeth không còn đánh giá Bingley như xưa và cho dù chuyện gì có xảy ra đi nữa thì Jane cũng đã bị tổn thương rồi.

Bà Bennet cuối cùng cũng để cho hai chị em yên thân sau một thời gian bức tức nóng giận lâu hơn bình thường về Netherfield và chủ nhân của nó. Để một hai ngày trôi qua, Jane mới có can đảm tâm sự với em gái:

- Mẹ nên tự chủ. Mẹ không thể hiểu được sự đau đớn mà mẹ đã gây ra cho chị khi đưa ra những lời chỉ trích về Bingley. Nhưng chị sẽ không than phiền. Chuyện này rồi sẽ qua nhanh. Anh ta sẽ bị quên đi một cách nhanh chóng và chúng ta sẽ trở về như chúng ta ngày xưa.

Elizabeth nhìn chị với với cái nhìn lo lắng hoài nghi, nhưng nàng không nói gì cả.

- “Em nghi ngờ chị?”, Jane lớn tiếng, sắc mặt hơi biến đổi. “Thật ra em không có lý do gì để làm như vậy. Bingley chỉ còn tồn tại trong ký ức của chị như một người quen dễ thương. Chỉ thế thôi. Chị không có gì phải hy vọng hay lo sợ và cũng không có gì để trách mắng anh ta. Cám ơn trời, chị không đau khổ. Chỉ cần một thời gian ngắn chắc chắn chị sẽ cảm thấy khá hơn”. Bằng một giọng mạnh mẽ, nàng nói thêm: “Thật ra chị đã có sự an ủi cho mình, chị cho rằng mọi lầm lẫn hay mơ tưởng đều do chị mà ra và rằng chị đã không làm ai đau khổ ngoài bản thân mình”.

- “Chị Jane ơi.” Elizabeth kêu lên: “Chị thật là một người quá tốt. Sự dịu dàng và tính bất vụ lợi của chị thật như của thiên thần, em không biết phải nói gì với chị nữa.”

Jane nhất định không nhận những lời khen ngợi của em và nàng khen ngược lại rằng Elizabeth là một người có tình cảm nồng nàn.

- “Không đúng”, Elizabeth nói. “Như vậy không công bằng. Chị thì chỉ muốn nghĩ rằng cả thế giới này là đáng kính trọng và cảm thấy đau buồn nếu em nói xấu bất cứ người nào. Em chỉ muốn nghĩ chị là một người hoàn toàn nhưng chị thì lại không cho là vậy. Trong đời mình chỉ có một vài người là em thật lòng yêu thương và rất ít người em cho là tốt. Càng hiểu rõ thế giới bên ngoài, em càng thấy thất vọng. Mỗi ngày em mỗi nhận ra những mâu thuẫn giữa cá tính con người. Vừa rồi em đã gặp qua hai trường hợp, trường hợp thứ nhất em sẽ không nhắc tới, còn trường hợp thứ hai là cuộc hôn nhân của Charlotte. Nó thật khó chịu và không thể giải thích được”.

- Lizzy, em không cần suy nghĩ về những chuyện này. Nó sẽ làm em mất vui. Em chưa đủ điều kiện để phân biệt tình trạng và tâm trạng con người. Nếu cân nhắc ta sẽ thấy Collins là người đứng đắn và Charlotte là người cần trọng. Đừng quên rằng Charlotte là con gái một gia đình đông con, về tài sản hai người thật là xứng đôi. Còn nữa, một điều đáng mừng là Charlotte đã cảm thấy yêu mến và kính trọng anh họ của chúng ta.

- Nghe lời chị, em sẽ cố gắng tự tin vào mọi việc. Thế nhưng có tin như vậy cũng không mang lại lợi ích gì cho ai. Nếu Charlotte thật sự yêu mến Collins thì em sẽ đánh giá sự hiểu biết của chị ấy còn tệ hại hơn trái tim của chị ấy nữa. Chị Jane, Collins là một thanh niên phô trương, hẹp hòi và ngu xuẩn. Hai chị em mình đều hiểu rõ về anh ta và có cùng cảm giác như nhau rằng cô gái nào chịu kết hôn với anh ta sẽ không thể là người có cách suy nghĩ đúng đắn. Chị không nên bào chữa cho thiếu nữ đó dù cho cô ta có là Charlotte.

- Chị cho rằng ngôn ngữ mà em sử dụng là hơi nặng cho họ. Chị hy vọng em rồi sẽ thấy họ được hạnh phúc bên nhau. Chuyện đó như vậy coi như đã đủ rồi, hãy nói qua chuyện khác. Lúc này em có nhắc qua hai trường hợp và nói bóng gió về một trường hợp. Chị nghĩ chị không hiểu lắm ý em và biết em muốn ám chỉ điều gì. Elizabeth, chị năn nỉ em đừng làm chị đau lòng bằng cách đổ lỗi cho Bingley và đánh giá anh ta thấp hơn. Chúng ta không nên tự cho rằng mình bị người khác chủ ý gây tổn thương. Mơ mộng hão huyền thường đánh lừa chúng ta. Phụ nữ thường mơ tưởng sự ngưỡng

mộ của một người đàn ông dành cho họ nhiều hơn cảm giác thật của anh ta.

- Đàn ông lại muốn đàn bà nghĩ như vậy.

- Nếu đàn ông thật sự như vậy thì không còn gì để biện minh cho họ. Chị thật không thể tượng tưởng trên đời này lại có nhiều ý đồ như vậy.

- Em không hề kết tội anh Bingley về bất cứ chuyện gì anh ấy chủ ý muốn làm. Ta có thể coi mọi chuyện đã xảy ra là do sai lầm và bất hạnh nếu thật sự anh ấy không có ý đồ làm việc sai trái hay cố tình làm cho người khác đau khổ. Có lẽ sự thiếu suy nghĩ, sự thiếu quan tâm đến tình cảm người khác và tính thiếu kiên định của anh ấy là nguyên nhân chính yếu.

- Em đổ lỗi chuyện này cho một trong những điều vừa kể?

- Đúng như vậy, từ đầu đến cuối. Nhưng nếu em tiếp tục nói cho chị nghe mình suy nghĩ gì về người chị yêu, em sẽ khiến cho chị bất bình. Ngăn em lại nếu chị có thể làm được.

- Như vậy em cương quyết cho rằng Caroline đã gây ảnh hưởng cho anh ấy?

- Đúng vậy. Cô ta còn liên kết với bạn của anh ấy nữa.

- Chị không thể tin như vậy. Tại sao họ lại muốn anh ấy đổi ý? Họ chỉ nên mong cho anh ấy được hạnh phúc. Nếu như anh ấy thích chị, không có thiếu nữ nào khác có thể chiếm được anh ấy.”

- Quan điểm thứ nhất của chị thì không đúng. Họ muốn nhiều thứ bên cạnh hạnh phúc của anh ấy. Họ có thể muốn anh ấy ngày càng giàu có. Họ có thể muốn anh ấy kết hôn với một cô gái có nhiều tiền của, thuộc giòng dõi cao quý. Họ muốn được hãnh diện.

- “Không nghi ngờ gì họ thật sự muốn Bingley kết hôn với em gái của Darcy”, Jane trả lời, “nhưng có lẽ đó chỉ là điều họ muốn chứ không phải giống như những giả thuyết mà em đang đưa ra. Họ quen Georgiana lâu hơn họ quen chị, như vậy cũng đúng nếu họ thích cô ta hơn. Tuy nhiên dù cho có mong muốn chuyện gì đi nữa, họ cũng không nên đi ngược lại ý muốn của các anh em trai. Chị em gái nào lại có thể cho rằng mình có tự do đi làm chuyện đó ngoại trừ trường hợp còn có một nguyên do chính đáng để họ phản đối. Nếu họ tin rằng Bingley có tình cảm quyến luyến với chị, họ không nên chia rẽ bọn chị như vậy. Trong trường hợp anh ta thật sự

thích chị, họ sẽ không thể thành công. Những giả thuyết em đã đưa ra đều cho rằng mọi người hành động sai trái và như vậy chị cảm thấy rất đau khổ. Đừng làm chị đau buồn bởi ý nghĩ đó. Chị không thấy xấu hổ nếu bị người ta hiểu lầm. Thà chị chịu như vậy còn hơn phải nghĩ xấu về Bingley hay chị em gái của anh ấy. Hãy để chị tiếp nhận mọi sự theo sự hiểu biết của mình, một hiểu biết mà chỉ có chị mới có thể hiểu được”.

Elizabeth không thể cưỡng lại ước muốn như vậy và từ sau giây phút đó tên của Bingley rất ít được nhắc tới giữa hai chị em.

Bà Bennet vẫn tiếp tục tự hỏi và than phiền chuyện Bingley sẽ không trở lại nữa. Elizabeth cố gắng giải thích rõ cho mẹ hiểu, nhưng dường như việc khiến bà nghĩ về câu chuyện một cách ít phức tạp hơn là rất khó. Con gái của bà cố thuyết phục mẹ những điều mà chính nàng cũng không tin vào, đó là sự chú ý của Bingley đối với Jane chỉ là kết quả của một sự mến mộ thông thường và chóng phai tàn, nó sẽ tan đi nhanh chóng khi chàng không còn gặp mặt nàng nữa. Mặc dù lời trình bày này được bà chấp nhận ngay lúc đó, Elizabeth cũng vẫn cứ phải lặp đi lặp lại y như vậy mỗi ngày. Niềm an ủi lớn nhất của bà Bennet là tin vào việc Bingley sẽ quay lại vào mùa hè tới.

Ông Bennet thì nhận thức vấn đề theo cách khác. Một hôm ông nói với con:

- Thế nào, Lizzy, cha nhận thấy chị con đang gặp trở ngại trong tình yêu. Cha chúc mừng cho nó. Bên cạnh hôn nhân, một cô gái đôi khi cũng nên bị gian nan một chút trong tình yêu. Đây là điều để chị con suy nghĩ và nó sẽ khiến Jane phân biệt được những người nó yêu. Đến phiên con, con sẽ chịu đựng giỏi hơn Jane. Cơ hội của con đã đến. Hiện giờ có quá nhiều quân nhân đang đóng ở Meryton, đủ để làm thất vọng những cô gái trẻ ở trong nước. Hãy để Wickham là người đàn ông của con. Anh ta là một thanh niên vui vẻ dễ thương và sẽ phụ tình con một cách vẻ vang.

- Cám ơn cha, nhưng một người đàn ông kém dễ thương hơn Wickham cũng đủ cho con rồi. Chúng ta không nên mong đợi con có được số mệnh may mắn như chị Jane.

- Đúng như vậy. Con có một người mẹ tràn đầy tình yêu thương. Cha

thật an lòng nghĩ rằng cho dù số mạng của con có ra sao, mẹ con sẽ biết cách xử sự.

Sự kết giao với Wickham đã mang lại lợi ích quan trọng cho gia đình Bennet, nó xua tan đi cảnh ảm đạm của những chuyện buồn bực vừa xảy ra cho nhiều người trong nhà. Họ gặp chàng thường xuyên hơn và nhận thấy rằng ngoài tính tình đáng mến sẵn có chàng còn là người rất cởi mở. Tất cả những gì Elizabeth đã nghe kể qua về Darcy, chuyện Wickham bị đối xử như thế nào và chàng đã nhẫn nhục ra sao đều được chàng công khai xác nhận và mọi người có dịp đem ra thảo luận. Ai cũng hài lòng khi biết rằng họ thật ra đã ghét Darcy ngay cả trước khi biết được những chuyện chàng đã làm.

Jane là người duy nhất cho rằng có thể còn có tình tiết nào đó trong trường hợp này mà những người ở Hertfordshire vẫn chưa biết tới. Tính bộc trực và ôn hòa của nàng luôn luôn bào chữa để tìm sự dung thứ, viện cớ rằng có thể đã có sự sai lầm. Dù vậy, đối với những người khác Darcy vẫn bị kết tội là người đàn ông tồi tệ nhất.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 25

Sau một tuần lễ bận rộn trong tình yêu và lo toan cho hạnh phúc, sang đến ngày thứ Bảy Collins đành phải chia tay Charlotte, người yêu dễ thương của mình để lên đường ra về. Tuy nhiên, với anh sự đau khổ vì phải chia ly này có thể được làm dịu đi bằng cách về nhà chuẩn bị mọi thứ chờ ngày đón cô dâu. Anh có lý do để hy vọng rằng ngay sau khi quay trở lại Hertfordshire thì lúc đó ngày cưới đã được ấn định xong. Collins già từ những người bà con của mình ở Longbourn một cách rất trang trọng y như lần trước. Anh lại tiếp tục chúc những cô em họ nhiều sức khỏe, nhiều hạnh phúc và hứa với cha họ rằng khi về tới nhà anh sẽ gửi thêm một lá thư cảm ơn nữa.

Sang ngày thứ Hai, bà Bennet có được niềm vui đón tiếp hai vợ chồng em trai của bà như thường lệ đến tham dự Giáng Sinh ở Longbourn. Ông Gardiner là một người thông minh, lịch lãm và trội hơn chị của mình cả về tính tình lẫn học vấn. Hai chị em ở Netherfield có lẽ sẽ khó tin nếu biết rằng người đàn ông này đang sống bằng nghề buôn bán và chỉ quanh quẩn trong tầm nhìn của nhà kho thì làm sao lại có thể là người có giáo dục tốt và dễ thương như vậy. Bà Gardiner, trẻ hơn bà Bennet và bà Phillips nhiều tuổi, là người rất dễ thương, thông minh và quý phái. Bà được các cháu gái ở Longbourn rất ưa thích. Đặc biệt giữa bà và hai cô cháu lớn luôn tồn tại một sự yêu mến đặc biệt và hai cô cháu gái thường lên tỉnh thăm bà.

Phần đầu cuộc thăm viếng của bà Gardiner bắt đầu bằng sự phân phát quà và giải thích về những mốt thời trang mới nhất. Sau khi việc này đã xong bà không còn là nhân vật chính nữa. Lúc đó đến lượt bà ngồi im nghe bà Bennet than van và kể lể. Bà Bennet than rằng từ sau lần gặp mặt trước đến

nay, gia đình bà toàn gặp những chuyện không vui, hai cô con gái lớn đến tuổi cập kê đến giờ cuối cùng cũng không đi tới đâu.

- “Chị không đổ lỗi cho Jane, bởi vì nếu nó được chọn, Jane sẽ lấy Bingley ngay. Nhưng em coi, Lizzy thì khác. Thật khó có thể nghĩ rằng lúc này nó đáng lẽ đã là vợ của Collins rồi nếu không vì tính cứng đầu của nó. Chính trong căn phòng này Collins đã cầu hôn với nó và nó đã từ chối anh ta. Kết quả của việc làm đó là gì? Là phu nhân Lucas sẽ có con gái gả chồng trước chị và tài sản Longbourn sẽ lại tiếp tục bị người khác thừa hưởng trong tương lai. Em biết không? Thật ra gia đình Lucas là những người mưu mẹo. Họ đã sắp đặt để lấy được cái họ muốn. Xin lỗi chị phải nói như vậy nhưng đó là sự thật. Nó làm chị cảm thấy rất khó chịu khi bị chính người trong gia đình phá ngang và khi có những người hàng xóm ích kỷ như vậy. Tuy nhiên, hai em đến chơi lúc này là điều an ủi lớn nhất và chị rất thích thú nghe em tường thuật về thời trang một áo tay dài.”

Bà Gardiner đã biết hầu hết các tin tức này từ trước qua những lá thư trao đổi giữa bà, Jane và Elizabeth. Bà chỉ trả lời chị dâu mình một cách sơ sài và vì cảm thấy tội nghiệp cho hai cháu, bà đổi đề tài sang nói chuyện khác.

Cuối cùng khi chỉ còn một mình với Elizabeth, bà quay lại thảo luận vấn đề. Bà nói:

- Dường như ai cũng mong muốn Jane lấy được Bingley. Mọi thấy đáng tiếc là chuyện đã không xảy ra theo ý muốn. Tuy nhiên những chuyện như vậy lại thường xảy ra. Một thanh niên tốt, như cháu đã miêu tả về Bingley, sẽ dễ dàng yêu một cô gái xinh đẹp trong vòng vài tuần và khi bất ngờ phải chia tay họ cũng sẽ dễ dàng quên đi mau chóng. Chuyện này là chuyện thường tình.

- “Lời an ủi của mọi thật hợp lý”, Elizabeth nói. “Nhưng nó chẳng giúp ích

gì cho tội cháu. Tội cháu không phải ngẫu nhiên mà bị như vậy. Một thanh niên có tài sản to lớn đã bị một người bạn chi phối khiến anh ta không còn nghĩ tới một người con gái mà anh ta từng yêu say đắm chỉ một vài ngày trước đó”.

- Sự diễn tả của những từ “yêu say đắm” đã quá nhàm, đáng nghi ngờ và quá mập mờ không rõ ràng. Những từ đó thường bị dùng sai để diễn tả những tình cảm mới chỉ được nẩy nở trong nửa giờ đồng hồ quen biết thay vì những tình cảm đã được gắn bó bền chặt. Xin cho mợ biết tình yêu của Bingley đã mãnh liệt như thế nào?

- Cháu chưa bao giờ thấy một sự say mê nào như vậy. Anh ta không còn chú ý gì tới những người khác chung quanh và chỉ mê mãi nói chuyện với chị. Mỗi lần họ gặp nhau thì thái độ của họ càng thể hiện rõ ràng. Ở buổi dạ vũ do anh ta tổ chức, anh ta đã làm mất lòng hai ba cô gái vì không mời họ khiêu vũ. Ngay chính cháu cũng nói chuyện với anh ta hai lần nhưng lần nào anh ấy cũng không để ý trả lời. Còn dấu hiệu nào hơn vậy không? Có phải như vậy chỉ là một cử chỉ xã giao thông thường hay nó là tính chất căn bản của tình yêu?

- Rất đúng. Mợ cho rằng anh ta đã yêu giống như cháu nói. Tội nghiệp Jane. Mợ cảm thấy tội nghiệp cho nó. Với tính tình của Jane, nó sẽ không thể quên được ngay đâu. Lizzy, nếu chuyện như vậy xảy ra cho cháu, có lẽ cháu đã cười to và quên đi ngay. Cháu nghĩ Jane có thể sớm trở lại tình trạng cũ không nếu như cảnh trí được thay đổi? Hay để nó đi xa nhà một thời gian ngắn, như vậy có lẽ sẽ giúp nó quên đi.

Elizabeth cực kỳ vui lòng với lời đề nghị này và tin rằng chị mình sẽ ưng thuận. Bà Gardiner nói thêm:

- Mợ hy vọng sẽ không còn gì để nhắc nhở Jane suy nghĩ về người thanh niên này nữa. Nhà của cậu mợ và nhà của anh ta ở xa nhau. Những người mà cậu mợ quen cũng không ai biết gia đình anh ta. Đã vậy như cháu biết, cậu rất ít ra ngoài. Như vậy tội nó rất khó có thể gặp nhau chỉ trừ khi anh ta cố tình đến tìm Jane.

- Điều đó khó có thể xảy ra vì bây giờ Bingley đang ở trong sự canh giữ của người bạn. Darcy sẽ làm cho Bingley khổ sở nếu anh ta tìm cách liên lạc với chị Jane ở London. Mợ ơi, sao mợ có thể nghĩ ra một việc hay như vậy được? Darcy có lẽ đã nghe nói tới một nơi tên là đường Gracechurch, nơi khi mà anh ta muốn bước tới thì phải tắm rửa tội lỗi của mình cả tháng trời.

- Được như vậy càng tốt. Mợ hy vọng họ sẽ không gặp nhau. Tuy nhiên có phải Jane vẫn liên lạc với em gái của anh ta không? Cô ta không thể không đến thăm.

- Cô đó sẽ cắt đứt tình bạn ngay tức khắc.

Mặc dù Elizabeth đã đưa ra lập luận chắc chắn về quan điểm của mình cũng như chuyện Bingley đang bị kềm chế không được gặp Jane, nhưng lòng nàng vẫn ước ao cho rằng nếu cân nhắc lại thì không phải hoàn toàn vô vọng. Nàng nghĩ đôi khi rất có thể tình cảm của Bingley sẽ bùng sống lại và chàng sẽ chiến thắng ảnh hưởng của những người thân qua ảnh hưởng tình yêu của Jane.

Jane vui vẻ chấp nhận lời mời của mợ, lòng không còn nghĩ gì về Bingley ngoài việc hy vọng rằng Caroline sẽ không cùng sống trong cùng một căn nhà với anh trai của cô ta. Như vậy nàng có thể thỉnh thoảng tới chơi với cô ta một buổi sáng mà không sợ phải gặp Bingley.

Vợ chồng Gardiner ở lại Longbourn chơi một tuần. Trong thời gian đó không ngày nào họ không gặp gia đình ông bà Phillips, gia đình Lucas và những quân nhân. Bà Bennet quá cẩn thận đã sắp xếp thời gian giải trí cho em trai và em dâu của mình mỗi ngày đến nỗi họ không còn có thời gian ngồi lại dùng chung một bữa ăn chiều. Trong những bữa tiệc họp mặt được tổ chức tại nhà Bennet, lúc nào cũng có một vài sĩ quan tham dự và đương

nhiên Wickham luôn có mặt. Trong những buổi tiệc ấy, thái độ tán dương mà Elizabeth dành cho Wickham đã khiến bà Gardiner nghi ngờ, do đó bà quan sát hai người một cách tỉ mỉ. Bà nhận ra rằng họ dường như đang yêu nhau. Sự yêu thích lẫn nhau của họ biểu lộ thật rõ ràng khiến bà cảm thấy không yên tâm. Bà nhất quyết sẽ nói chuyện với cháu về đề tài này trước khi rời khỏi Hertfordshire và sẽ chỉ ra cho nàng hiểu những điều cần cân nhắc kỹ lưỡng trước khi bị ràng buộc vào tình yêu.

Về phía bà Gardiner, Wickham đã mang lại cho bà những sự vui mừng khác không liên quan gì đến sức quyến rũ của chàng. Vào khoảng mười hay mười hai năm về trước, trước khi lập gia đình, bà Gardiner từng sống một thời gian lâu gần Derbyshire - nơi Wickham đã sinh ra và lớn lên. Bởi vậy Wickham và bà đã cùng quen nhiều người. Tuy Wickham ít ở đó từ ngày cha Darcy qua đời năm năm trước, nhưng chàng vẫn có thể cung cấp cho bà tin tức của những người bạn cũ của bà mà bà muốn biết.

Bà Gardiner đã từng thăm Pemberley và biết rõ cha Darcy. Do đó đề tài này đã trở thành đề tài nói hoài không biết mệt. So sánh những gì bà còn nhớ trong ký ức về Pemberley và những diễn tả mà Wickham có thể tường thuật, cộng thêm những lời khen ngợi bày tỏ lòng kính trọng đối với người chủ cũ của nó, cả bà và Wickham đều nói chuyện rất tương đắc. Khi được nghe kể về cách đối xử hiện tại của Darcy với Wickham, bà Gardiner cố gắng nhớ lại một vài tính cách thường nghe nói tới của Darcy lúc chàng chỉ còn là một cậu bé, và cuối cùng bà nhớ ra đã từng nghe cha của Darcy trước đây có nói về chàng như một cậu bé kiêu ngạo và xấu tính.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 26

Đợi có dịp nói chuyện riêng với Elizabeth, bà Gardiner đã lập tức khuyến cáo nàng một cách ân cần. Sau khi thành thật bày tỏ những điều mình suy nghĩ, bà nói tiếp:

- Lizzy, cháu là một cô gái quá tinh tế để phải rơi vào tình yêu chỉ bởi vì bị mợ cảnh cáo. Do đó mợ không ngại nói ra một cách rất thẳng thắn. Nghiêm chỉnh mà nói mợ muốn cháu cẩn thận. Đừng ràng buộc mình và Wickham vào một tình cảm thiếu chín chắn về vấn đề tiền bạc. Mợ không có điều gì phản đối Wickham, anh ta là một thanh niên rất đáng chú ý. Nếu anh ta có được một tài sản mà lẽ ra anh ta đã được làm chủ, thì không còn gì tốt hơn cho cháu. Nhưng anh ta không có gì cả, với tình trạng của anh ta bây giờ cháu không nên để tình cảm lãng mạn chi phối mình. Cháu có ý thức và tất cả mọi người mong cháu biết sử dụng nó. Cha cháu tin vào sự cương quyết và cách xử sự của cháu. Đừng làm cha thất vọng.

- Mợ ơi, thật ra chuyện này là nghiêm chỉnh.

- Đúng thế, mợ hy vọng cháu cũng nghiêm chỉnh như vậy.

- Ôi chao, vậy thì mợ không có gì phải hoảng sợ. Cháu biết chăm sóc cho mình và cho cả Wickham nữa. Nếu cháu ngăn cản, anh ấy sẽ không yêu cháu.

- Lizzy, cháu lại không nghiêm chỉnh rồi.

- Xin lỗi mợ, để cháu nói lại. Hiện tại thì cháu chưa yêu Wickham, chắc chắn là không. Không cần so sánh gì, Wickham là một người đáng yêu nhất mà cháu đã từng gặp. Nếu anh ta trở nên quyến luyến với cháu, cháu cũng hy vọng điều đó chưa xảy ra, và cháu nghĩ anh ta cũng không nên như vậy. Cháu cho rằng như vậy là thiếu chín chắn. Ý kiến của cha cháu rất đáng kính trọng và cháu sẽ rất khổ sở nếu không nghe theo. Tuy nhiên, cha của cháu cũng thích Wickham lắm. Thừa mợ, nói ngắn gọn lại cháu xin lỗi đã làm cho mợ không vui. Chúng ta hàng ngày chứng kiến quá nhiều tình yêu của những người trẻ, họ thường không kiểm chế mình và lao ngay vào tình

yêu trước khi suy tính về của cải tiền bạc. Khi bị cám dỗ, làm sao cháu có thể hứa rằng mình sẽ khôn ngoan hơn những người cùng trang lứa, hoặc làm sao cháu có thể biết được làm cách nào để cưỡng lại? Như vậy cháu chỉ xin hứa với mẹ là cháu sẽ không hấp tấp. Cháu sẽ không vội vàng cho rằng mình là mục tiêu chính của Wickham. Khi cháu ở bên cạnh anh ta, cháu sẽ không mơ tưởng gì. Nói ngắn gọn lại, cháu sẽ cố gắng hết mình.

- Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cháu đừng khuyến khích anh ta tới đây thường xuyên. Ít nhất cháu không nên nhắc mẹ mời anh ta.

- “Hôm nọ cháu có làm như vậy”, Elizabeth nói với một nụ cười ẩn ý. “Đúng vậy, đó là điều khôn ngoan để cháu có thể kiểm chế mình. Nhưng xin mẹ đừng cho rằng anh ta lúc nào cũng đến đây. Bởi vì tuần này có mẹ đến chơi nên anh ta mới thường xuyên được mời đến. Mẹ biết ý mẹ cháu mà, lúc nào cũng muốn có người tiếp chuyện trong nhà. Thật ra, vì danh giá của cháu, cháu sẽ cố gắng có những suy nghĩ khôn ngoan nhất. Cháu hy vọng như vậy sẽ khiến mẹ hài lòng”.

Bà Gardiner cho biết bà rất vui lòng và Elizabeth cảm ơn bà đã có lòng tốt nhắc nhở nàng. Họ chia tay nhau, trong lòng cả hai đều cảm thấy hoan hỉ vì một lời khuyên bảo được đưa ra mà không có sự kháng cự.

Collins quay lại quận Hertfordshire ngay sau khi gia đình ông bà Gardiner và Jane rời khỏi. Lần đến này của anh không gây bất tiện cho bà Bennet lắm vì anh chọn đến ở nhà của gia đình Lucas. Cuộc hôn nhân giữa anh và Charlotte đã gần kề và bà Bennet cũng đành cam chịu cho đó là chuyện không thể tránh được. Bà đã lặp đi lặp lại nhiều lần bằng một giọng gắt gỏng rằng bà “chúc họ có thể được hạnh phúc”. Thứ Năm sẽ là ngày đám cưới, do đó trong ngày thứ Tư, Charlotte sang thăm nói lời tạm biệt. Khi Charlotte đứng lên chuẩn bị ra về, Elizabeth cảm thấy quá xấu hổ về những lời khiếm nhã và gượng ép chúc tụng của mẹ. Nó khiến Elizabeth vô cùng xúc động và nàng vội vã tiễn chân bạn ra khỏi phòng. Khi hai cô gái bước xuống cầu thang, Charlotte nói:

- Eliza, tôi mong sẽ nhận được tin tức của chị thường xuyên.

- Điều đó đương nhiên rồi.
- Và tôi cũng xin một điều, chị có thể hứa sẽ đến thăm tôi?
- Tôi hy vọng chúng ta sẽ thường gặp lại ở quận Hertfordshire.
- Có lẽ tôi sẽ không có dịp rời khỏi Kent trong một thời gian. Bởi vậy, hứa với tôi chị sẽ đến thăm tôi ở Hunsford.

Elizabeth không thể từ chối mặc dù nàng đã thấy trước mình sẽ không được thoải mái lắm nếu đến viếng thăm. Charlotte nói thêm:

- Cha của tôi và Maria sẽ đến thăm tôi vào tháng Ba, và tôi hy vọng chị sẽ ưng thuận đi với họ. Eliza, chị sẽ được đón tiếp giống như hai người họ.

Cuối cùng đám cưới cũng diễn ra. Cô dâu và chú rể lên đường đi Kent ngay sau khi ra khỏi nhà thờ và mọi người thay phiên nhau chúc tụng họ. Không bao lâu, sau khi hai người đã đi khỏi, Elizabeth nhận được thư của bạn mình ngay. Sau đó hai người thường xuyên liên lạc với nhau, tuy rằng họ vẫn chưa thể cởi mở được như xưa. Elizabeth không thể viết thư cho bạn mà không cảm thấy nguồn an ủi từ tình bạn thân của họ khi xưa đã không còn. Mặc dù nàng nhất quyết không chệnh mảng hồi âm, nhưng nó chỉ là vì hiện tại hơn là vì quá khứ. Lá thư đầu tiên của Charlotte đã được Elizabeth đón nhận một cách hăm hở thiết tha. Nàng tò mò muốn biết Charlotte sẽ nói về gia đình mới của cô ra sao, về việc cô thích phu nhân Catherine thế nào và có nói rằng cô đang hạnh phúc hay không. Tuy nhiên, mặc dù những lá thư đã được đọc qua, Elizabeth cảm thấy Charlotte đã diễn tả mọi điều về mình đúng như cô đã tiên đoán trước. Charlotte rất phấn khởi, dường như đang sống rất thoải mái và không có gì khi nhắc qua mà không kèm theo những lời khen ngợi. Charlotte cho hay từ căn nhà, đồ đạc, hàng xóm đến đường phố, mọi thứ đều hợp với ý thích của mình. Bên cạnh đó, thái độ của phu nhân Catherine cũng rất thân thiện và sốt sắng. Sự mô tả của Hunsford và Rosings đã được Charlotte giảm bớt cho vừa phải so với những mô tả trước đây của Collins. Elizabeth nhận thấy phải đợi tới khi chính nàng tới đó thăm thì mới biết hết được.

Jane cũng gửi thư cho em gái cho biết rằng họ đã đến London an toàn. Elizabeth hy vọng khi nàng nhận được lá thư kế tiếp của chị, Jane sẽ có thể nhắc về gia đình Bingley.

Sự nôn nóng của nàng đã được thỏa mãn khi nhận lá thư thứ hai từ Jane. Tuy Jane đã ở London một tuần nhưng nàng vẫn chưa gặp hay nghe tin tức gì về Caroline. Để giải thích việc này, Jane cho rằng lá thư cuối cùng của nàng gửi cho Caroline từ Longbourn đã bị thất lạc.

“Mợ của mình,” Jane tiếp, “ngày mai sẽ đi về phía khu vực đó và chị sẽ nhân dịp này ghé đường Grosvenor”.

Jane viết thư lần nữa sau khi nàng đã đến thăm, cho hay rằng nàng đã gặp Caroline. Nàng kể: *“Chị không nghĩ rằng Caroline có hứng thú, tuy nhiên cô ta vẫn tỏ ra rất hân hoan khi gặp chị và trách rằng chị đến London mà không báo trước. Điều này chứng tỏ là chị đã đoán đúng, lá thư cuối cùng của chị đã không đến tay cô ta. Đương nhiên chị đã hỏi thăm anh trai của cô ta. Chị được cho biết Bingley vẫn khỏe nhưng lúc nào cũng bận đi chung với Darcy, nhiều đến nỗi ngay cả hai chị em họ cũng ít gặp mặt. Lúc đó chị biết rằng em gái của Darcy sẽ đến nhà họ dùng bữa chiều. Chị thật mong được gặp mặt cô ta. Tuy nhiên chị không thể ở lại chơi lâu hơn, Caroline và bà Hurst có chuyện phải ra ngoài. Chị không dám chắc mình sẽ gặp lại họ trong thời gian ngắn.”*

Elizabeth lắc đầu khi đọc lá thư này. Nó khẳng định cho nàng thấy chỉ có sự ngẫu nhiên mới khiến Bingley biết chị nàng đã lên tới London.

Bốn tuần lễ trôi qua mà Jane cũng vẫn chưa gặp được Bingley. Nàng quyết tâm tự an ủi rằng mình đã không hối tiếc về những gì đã làm, tuy nhiên nàng không thể không nhận ra cách đối xử hờ hững của Caroline. Sau hai tuần chờ đợi ở nhà mỗi buổi sáng và đưa ra những lời bào chữa cho Caroline, cuối cùng Caroline cũng ghé thăm Jane. Với cuộc thăm viếng rất ngắn ngủi này và thái độ đã thay đổi của Caroline, Jane đã không còn tự lừa dối mình được nữa. Lá thư nàng viết kể cho em gái nghe chuyện này đã chứng tỏ điều đó:

“Lizzy thân thương, chị tin chắc chị đã bất lực trong việc làm cho Caroline thay đổi cái nhìn về chị. Chị xin tự thú nhận rằng Caroline đã làm chị thất vọng. Nhưng em ơi, mặc dù những điều xảy ra đã chứng minh rằng em nói đúng, và mặc dù thái độ của cô ta là như vậy nhưng đừng nghĩ là chị bướng bỉnh ngoan cố khi khẳng định rằng lòng tự tin của chị vẫn y như trước. Caroline đã không đến thăm chị cho mãi đến ngày hôm qua. Trước đó thì chị không hề nhận được một lời nhắn hay lá thư nào từ cô ta. Cuối cùng khi Caroline đến, cô ta đã biểu lộ một cách rất lộ liễu rằng cô ta không hân hoan lắm. Cô ta xin lỗi một cách ngắn gọn và kiểu cách vì đã không thông báo trước khi đến thăm nhưng lại không hề nói một lời rằng cô ta có muốn gặp chị lần nữa hay không. Con người cô ta đã thay đổi hoàn toàn đến nỗi khi cô ta ra về, chị đã quyết sẽ không muốn quen biết với cô ta nữa. Chị cảm thấy rất đáng tiếc, tuy nhiên chị không thể không đổ lỗi cho cô ta. Caroline đã xử sự sai trái khi loại bỏ chị ra như cô ta đã làm, chính cô ta là người đã đến làm thân với chị trước. Chị cũng cảm thấy đáng thương cho Caroline bởi vì cô ta chắc chắn biết mình sai. Chị cho rằng sự lo lắng cho anh trai là nguyên do chính của hành động cô ta và chị không cần tự giải thích cho chính mình thêm nhiều nữa. Chúng ta đều biết

rằng sự lo lắng đó của Caroline là không cần thiết. Tuy nhiên nó sẽ giúp ta dễ dàng giải thích cách xử sự của cô ta đối với chị. Những mối băn khoăn lo lắng mà Caroline dành cho anh mình đều là tự nhiên và tốt bụng, chúng có được là bởi tình cảm yêu thương quyến luyến của anh em họ. Tuy nhiên bây giờ có lẽ Caroline không cần phải sợ hãi nữa vì nếu Bingley còn quan tâm đến chị chút nào thì anh ấy đã đến gặp chị từ lâu lắm rồi. Qua những lời Caroline nói, chị tin chắc Bingley biết chị có mặt trong thành phố. Tuy nhiên cũng qua cách nói của Caroline thì dường như cô ta muốn tự thuyết phục với bản thân rằng Bingley rất thích em gái của Darcy. Chị thật không hiểu được. Nếu không sợ bị phán đoán là quá khắc nghiệt, chị đã muốn nói rằng cô ta là người ăn ở hai lòng. Chị sẽ cố gắng xua đi mọi ý nghĩ làm chị đau lòng và chỉ nghĩ về những chuyện khiến chị được vui vẻ, đó là tình thương của em và lòng tốt trước sau như một của cậu mợ mình. Hãy viết thư cho chị sớm. Caroline có nhắc qua việc Bingley sẽ không quay trở lại Netherfield nữa và sẽ trả căn nhà lại, nhưng cô ta hình như không chắc lắm. Tốt hơn hết chúng ta không nên nhắc đến chuyện này nữa. Chị rất vui mừng nghe tin em đã được nghe kể những chuyện vui vẻ về bạn của chúng ta ở Hunsford. Em hãy đi cùng với ngài William và Maria đến thăm hai người họ. Chị tin chắc em sẽ được thoải mái ở đó. Chị của em”.

Lá thư làm Elizabeth đau lòng, sau đó nàng lấy lại tinh thần ngay khi cho rằng cuối cùng Jane đã không còn bị Caroline lừa dối nữa. Tất cả những nỗi mong chờ mà Elizabeth dành cho Bingley giờ đây đã hoàn toàn chấm dứt. Nàng không còn ước mong tình cảm của Bingley sẽ lại như xưa nữa. Trong thâm tâm, Elizabeth giờ đã coi thường con người của Bingley. Để trừng phạt Bingley cũng như để đền bù cho Jane, Elizabeth thành thật mong rằng chàng sẽ sớm kết hôn với em gái của Darcy và nếu đúng như những gì Wickham đã kể, Georgiana sẽ làm chàng rất hối tiếc về những gì chàng đã vứt bỏ.

Bà Gardiner nhắc nhở Elizabeth về lời hứa của nàng trong chuyện Wickham và bà muốn biết diễn biến ra sao. Elizabeth đành phải viết thư kể cho bà nghe những chuyện mà có lẽ nó sẽ làm vui lòng bà hơn là vui lòng nàng. Sự đam mê của Wickham đã từ từ lắng xuống, sự chú ý của chàng tới Elizabeth đã không còn và chàng đã chuyển sự theo đuổi của mình sang một cô gái khác. Elizabeth quan sát rất kỹ và đã nhận ra tất cả những thay đổi đó, tuy nhiên nàng có thể nhìn và viết về nó mà không cảm thấy đau đớn lắm. Trái tim của nàng tuy có hơi bị tổn thương nhưng niềm kiêu hãnh đã được thỏa mãn khi nàng tin tưởng rằng có lẽ mình sẽ là chọn lựa duy nhất của Wickham nếu nàng có nhiều tiền bạc và của cải hơn. Việc một cô gái đột ngột được thừa hưởng gia sản mười ngàn Bảng đã biến cô ta thành người duyên dáng và khiến Wickham bị thu hút. Tuy nhiên lần này Elizabeth nhìn nhận sự việc ít rõ ràng hơn trong trường hợp của Charlotte và đã không cãi vã với Wickham trong chuyện chàng muốn chia tay. Elizabeth chấp nhận việc Wickham làm là khôn ngoan và thích hợp cho cả hai. Nàng thành thật cầu chúc cho chàng được hạnh phúc.

Elizabeth đã kể cho bà Gardiner nghe hết mọi chuyện. Nàng viết tiếp trong thư:

“Thưa mẹ, bây giờ cháu đã tin là cháu chưa thực sự yêu Wickham nhiều lắm. Bởi vì nếu như cháu đã yêu anh ta say đắm thì cháu đã thù hận anh ta đến tận cùng và muốn cho anh ta xuống địa ngục ngay. Thế nhưng không những cháu cảm thấy rất thân ái với anh ấy mà còn cảm thấy rất vô tư với cô King. Cháu không cảm thấy ghét cô ta tý nào cả và luôn cho rằng cô ta là một người con gái tốt. Kitty và Lydia khó có thể chấp nhận sự thay lòng của Wickham hơn cháu. Các em nó còn nhỏ và chưa được tiếp xúc với

những việc sai quấy đáng hổ thẹn mà những thanh niên đẹp trai vẫn thường làm”.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 27

Không có chuyện to tát trọng đại gì xảy ra thêm ở Longbourn khiến cho đời sống của các cô gái nhà Bennet phong phú hơn ngoài những cuộc dạo bộ tới Meryton. Tháng Giêng và tháng Hai trôi qua trong lạnh lẽo và dờn bần. Tháng Ba đến là lúc Elizabeth sẽ đi Hunsford theo như dự tính. Ban đầu nàng không có ý muốn tới đó, nhưng sau đấy nàng khám phá ra rằng Charlotte đang hân hoan mong đợi bạn mình đến thăm. Sự cách mặt đã làm tăng thêm lòng mong ước của Elizabeth muốn gặp mặt Charlotte và làm giảm sự khinh ghét của nàng với Collins. Elizabeth cũng toan tính đi chơi để học hỏi những điều mới lạ cho mình. Với một người mẹ có tính tình như vậy và những cô em gái không cùng sở thích, đối với Elizabeth việc ở nhà giờ đã trở nên không hoàn toàn như trước. Nàng nghĩ thay đổi một chút sẽ làm cho đời sống đỡ hơn. Chuyển đi chơi cũng là dịp cho nàng xem Jane đang sống ra sao. Do đó khi ngày đi càng cận kề Elizabeth càng cảm thấy háo hức. Mọi việc đều được thông suốt giống như những gì Charlotte sắp đặt, Elizabeth sẽ tháp tùng đi theo ngài William và cô con gái thứ hai của ông. Để chuyển đi tăng thêm phần hứng thú, chương trình được bổ sung thêm một đêm nghỉ ngơi ở London.

Điều đau lòng nhất cho Elizabeth là phải xa cha, ông cũng sẽ rất nhớ con khi nàng đi xa. Dù không muốn con gái rời khỏi nhà nhưng ông cũng phải đành lòng để con đi và dặn Elizabeth nhớ viết thư cho ông, ông cũng hứa sẽ hồi âm.

Cuộc chia tay giữa Elizabeth và Wickham đã diễn ra rất thân mật, nhất là về phía Wickham. Tuy đang đeo đuổi người con gái khác, Wickham vẫn không quên Elizabeth là người con gái đầu tiên đã làm chàng rung động và

chú ý, người đầu tiên đã từng lắng nghe và thương hại khi chàng than thở và cũng là người đầu tiên mà chàng ngưỡng mộ. Trong khi giã từ và chúc nàng lên đường vui vẻ, Wickham nhắc nhở Elizabeth về những gì nàng sẽ gặp nơi phu nhân Catherine. Elizabeth cảm thấy có một sự lo lắng và quan tâm luôn gắn liền nàng với Wickham đầy yêu mến và trân trọng. Khi chia tay, Elizabeth tin rằng sau này dù cho lập gia đình hay sống độc thân, Wickham sẽ luôn là mẫu người đàn ông đáng yêu và thú vị của nàng.

Những người đồng hành với Elizabeth vào ngày hôm sau không thể xóa đi hình ảnh đáng yêu của Wickham trong mắt nàng. Ngài William và con gái của ngài, Maria, một cô gái có tính khôi hài nhưng đầu óc cũng trống rỗng như cha, cả hai đều không có gì để nói và đáng để nghe. Elizabeth lắng nghe họ nói chuyện không khác gì nghe tiếng kêu lách cách của xe ngựa. Tuy Elizabeth cũng thích nghe những điều ngớ ngẩn nhưng vì quen biết ngài William đã quá lâu, nàng biết ngài không có gì mới để nói ngoài chuyện kỳ diệu lúc ngài được phong tước hiệp sĩ. Thái độ lịch sự của ngài cũng kiệt quệ giống như những chuyện ngài đã biết.

Cuộc hành trình chỉ vón vẹn hai mươi bốn dặm và họ lên đường từ sáng sớm để có thể tới được đường Gracechurch vào buổi trưa. Khi họ đến nhà ông Gardiner, Jane đang ở trong phòng giải trí trông mong mọi người đến. Khi họ vào tới hành lang, Jane đã có mặt ở đó để đón. Elizabeth rất vui mừng thấy chị khỏe mạnh và đáng yêu như thường lệ. Trên cầu thang là mấy bé trai và bé gái con ông bà Gardiner đang hăm hở mong đợi chị họ mình tới đến nỗi không thể ngồi đợi ở phòng giải trí. Tuy nhiên chúng vẫn còn mắc cỡ và không dám bước xuống cầu thang vì đã không gặp Elizabeth cả năm nay. Mọi chuyện đều vui vẻ và tốt lành. Một ngày trôi qua trong thoải mái, buổi sáng họ đi mua sắm và buổi tối thì đi xem hát.

Trong rạp hát, Elizabeth sắp xếp để được ngồi cạnh mẹ. Đề tài đầu tiên của hai người là nói về Jane. Sau khi nghe kể, Elizabeth đã cảm thấy buồn nhiều hơn là ngạc nhiên. Nàng được cho hay rằng Jane luôn phải vật lộn và tranh đấu tinh thần để chống đỡ cho chính nàng, cũng đôi khi nàng cảm thấy rất chán nản. Họ hy vọng rằng tình trạng này sẽ không kéo dài lâu. Bà Gardiner cũng kể một cách tường tận về cuộc viếng thăm của Caroline ở đường Gracechurch và lập lại những cuộc đàm thoại ở các thời điểm nhau giữa bà và Jane. Những gì xảy ra chứng tỏ rằng Caroline đã chủ tâm chấm dứt mối quan hệ với Jane.

Bà Gardiner sau đó quay sang chế giễu cháu gái mình về việc Wickham thay lòng và khen nàng chịu đựng việc đó giỏi.

- “Nhưng mà Lizzy”, bà nói thêm, “Cô King là loại con gái như thế nào? Mẹ cảm thấy đáng buồn khi nghĩ về sự lợi dụng của người bạn chúng ta”.

- Mẹ ơi, cái gì sẽ làm những cuộc hôn nhân trở nên khác biệt? Khác biệt giữa mưu lợi và cân nhắc là gì? Khi nào thì sự tính toán cần trọng chấm dứt và mưu lợi bắt đầu? Mùa Giáng sinh vừa qua mẹ lo ngại Wickham sẽ cưới cháu, bởi vì làm như vậy là thiếu suy nghĩ và thiếu cần trọng. Bây giờ vì anh ta đang cố gắng chiếm được một cô gái có tài sản mười ngàn Bảng, mẹ lại muốn tìm hiểu xem anh ta có phải là kẻ đào mỏ hay không.

- Nếu cháu cho mẹ biết cô King là người như thế nào, mẹ sẽ biết mình nghĩ sao.

- Theo cháu biết cô ta là một cô gái tốt. Cháu chưa nghe chuyện xấu gì về cô ấy cả.

- Nhưng Wickham không hề chú ý đến cô ta, cho tới khi ông nội của cô ta qua đời và để lại tài sản cho cô ta.

- Đúng vậy. Nhưng anh ta có nên không? Nếu như anh ấy đã không thể yêu cháu vì cháu không có tiền bạc, như vậy tại sao anh ấy phải đi yêu thương một cô gái khác không những anh ta không thích mà còn nghèo y như cháu nữa?

- Nhưng làm như vậy dường như là sẵn sàng khi quay sang theo đuổi cô ta ngay sau sự việc này.

- Một người đàn ông đang trong tình trạng túng quẫn sẽ không có thì giờ dành cho những việc đứng đắn lịch lãm mà người ta thường thấy. Nếu cô ta không phản đối, tại sao ta lại phản đối?

- Cô ta không phản đối không có nghĩa là anh ta được bào chữa. Nó chỉ chứng tỏ cho thấy cô ta là một người khiếm khuyết về trực giác và cảm giác.

- “Thật ra”, Elizabeth nói to, “mợ nói sao cũng được. Coi như anh ta là người ham lợi và cô ta là người ngu xuẩn”.

- “Không phải, Lizzy, đó không phải là điều mợ muốn nói. Mợ sẽ cảm thấy ân hận nếu đi nói xấu một thanh niên đã từng sống lâu năm tại Derbyshire”.

-Ồ! Nếu chỉ có như vậy thì cháu thật đã nghĩ xấu về những thanh niên sống ở Derbyshire, và những người bạn thân của họ sống ở Hertfordshire cũng không khá hơn gì. Cháu thật chán ngán họ đến tận cổ. Cám ơn trời. Ngày mai cháu sẽ đi tới một nơi mà cháu sẽ gặp một người đàn ông không có điểm gì đáng yêu, từ tri giác tới hành động. Cuối cùng chỉ có những người đàn ông ngu dại mới đáng để ta quên biết.

- Cần thận Lizzy, lời nói của cháu dường như có chứa âm vị của sự thất vọng.

Trước khi cuộc biểu diễn trên sân khấu chấm dứt, Elizabeth rất ngạc nhiên và thích thú được bà Gardiner mời tham dự với vợ chồng bà một chuyến du ngoạn được tổ chức vào mùa hè.

- Câu mợ cũng chưa quyết định sẽ đi tới đâu, nhưng có lẽ sẽ tới vùng hồ The Lakes.

Với Elizabeth, đây là điều không gì thích thú hơn và nàng nhận lời một cách hoan hỉ biết ơn. Nàng kêu lớn trong sung sướng vô ngần:

- Mợ ơi, thật hạnh phúc, thật là may mắn. Cậu mợ thật đã truyền đến cháu một sinh khí mới cho đời sống. Tạm biệt những thất vọng và những chán nản u buồn. Đối mấy chàng thanh niên ra thành những núi non sỏi đá. Ôi, chúng ta sẽ có những giờ phút tuyệt thú rong ruổi trên đường. Khi trở về,

chúng ta sẽ không giống như những người đi du lịch khác không thể diễn tả đúng hết những việc họ đã thấy. Chúng ta thì khác, chúng ta sẽ biết nơi nào mình đã đi qua, có thể hồi tưởng được những gì đã thấy. Sông, hồ, núi non sẽ không còn lẫn lộn lung tung trong trí tưởng tượng của chúng ta và khi cố gắng diễn tả về một cảnh trí nào đó, chúng ta sẽ không phải cãi vã với nhau. Những lời kể của chúng ta sẽ không tổng quát đại khái như những người đi du lịch khác”.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 28

Mọi chuyện có liên quan đến chuyến đi ngày hôm sau đều khiến Elizabeth cảm thấy thích thú và cao hứng. Nàng không còn lo lắng cho sức khỏe của chị mình nữa vì Jane trông đã khá hơn nhiều. Ngoài ra, viễn cảnh về cuộc du hành tới miền bắc lúc nào cũng đầy ắp trong đầu Elizabeth một cách đầy vui thích.

Khi họ ra khỏi đường lớn để rẽ vào con đường nhỏ dẫn đến Hunsford, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào tìm căn nhà của Collins. Cứ mỗi khi đi qua khỏi một khúc quanh thì họ lại tưởng sẽ trông thấy căn nhà. Hàng rào đóng cọc bên đường là biên giới của khuôn viên Rosings. Elizabeth mỉm cười nhớ lại những gì nàng đã nghe kể về những người sống ở đó.

Căn nhà của Collins được trông thấy từ xa. Nó nằm trong một khu vườn, chung quanh bao bọc bởi một hàng rào đóng cọc màu xanh lá cây và những chậu hoa nguyệt quế. Khu vườn được nối với đường lộ bằng một con dốc nghiêng thoải thoải. Mọi cảnh trí đều chứng tỏ cho mọi người biết rằng họ đã tới nơi. Xe ngựa ngừng trước một cánh cổng nhỏ dẫn vào nhà bởi lối đi trải sỏi. Lúc đó Collins và Charlotte đã xuất hiện ở cửa đón chào mọi người bằng những cái gật đầu và những nụ cười. Mọi người bước ra khỏi xe ngựa mừng rỡ chào hỏi lẫn nhau. Charlotte chào đón bạn mình trong niềm hân hoan sống động, còn Elizabeth thì cảm thấy càng lúc càng hài lòng về sự đón tiếp nồng hậu và thăm thiết này. Ngay lập tức nàng nhận ra cách xử sự của người anh họ mình vẫn không thay đổi gì sau khi lập gia đình. Cách xã giao của Collins vẫn trang trọng y như lúc trước. Collins đón Elizabeth ở cổng và thăm hỏi về gia đình nàng. Anh ta mau mắn chỉ cho họ lối vào nhà gọn gàng ngăn nắp, sau đó mời mọi người vào nhà. Ngay sau khi mọi người bước vào phòng khách, Collins bắt đầu khoe căn nhà của mình và

không ngừng nhắc vợ mời khách uống nước.

Elizabeth đã chuẩn bị tinh thần để gặp Collins và đoán anh ta sẽ rất tự hào, hãnh diện. Khi giới thiệu đồ đạc và cách bài trí trong phòng, Collins như cố ý nhắc cho riêng cho Elizabeth biết nàng đã mất mát những gì khi từ chối lời cầu hôn của mình. Mặc dù mọi thứ trong nhà đều ngăn nắp, gọn gàng và thoải mái nhưng Elizabeth đã không làm Collins hài lòng khi nàng không hề tỏ ra chút ăn năn hối hận. Thay vào đó nàng chỉ nhìn bạn gái của mình và tự hỏi tại sao Charlotte lại có thể quá tươi vui bên cạnh một người chồng như vậy. Mỗi khi Collins nói bất cứ điều gì có thể khiến vợ mình xấu hổ, đương nhiên điều này xảy ra không ít, Elizabeth lại đưa mắt nhìn Charlotte. Một đôi lần nàng có thể thấy rõ bạn mình hơi đỏ mặt, nhưng thường thì Charlotte tảng lờ đi như không nghe thấy. Sau khi mọi người ngồi một lúc ngắm tất cả mọi đồ đạc trong phòng, từ tủ bát đĩa tới đồ chăn lò sưởi và kể sơ qua về cuộc hành trình của họ cũng như là những chuyện ở London, Collins mời họ đi dạo một vòng trong vườn. Khu vườn rất rộng và được thiết kế rất hay. Tất cả việc trồng trọt là do Collins tự làm lấy. Chăm sóc khu vườn là một trong những sở thích chính của anh ta. Elizabeth tán phục sự kiên giữ nét mặt của Charlotte khi cô ta nói về ích lợi của việc làm có tính cách thể dục này của Collins và thừa nhận cô đã khuyến khích anh làm việc đó càng nhiều càng tốt. Lúc này Collins đang dẫn mọi người đi qua tất cả những lối đi bộ, anh hầu như không để ai có dịp thốt lên câu trả lời khen ngợi những câu hỏi mà anh đưa ra. Mỗi cảnh trí trong vườn đều được chỉ dẫn một cách rất chi tiết khiến nó lướt đi hết những vẻ đẹp. Collins có thể cho biết số lượng những cánh đồng từ mọi phía chung quanh và bao nhiêu cây đang có trong một lùm cây xa nhất. Tuy nhiên, tất cả những cảnh được khoe trong khu vườn của Collins không thể nào so sánh được với cảnh trí của tòa nhà Rosings. Nó nằm gần như đối diện với nhà của Collins và có thể nhìn được từ một khoảng hở ở giữa hàng cây chạy viền quanh làm biên giới của rừng cây. Tòa nhà được xây theo lối kiến trúc mới rất đẹp, tọa lạc ngay ngắn trên ngọn đất cao.

Từ khu vườn, Collins muốn dẫn mọi người đi vòng quanh hai đồng cỏ của nhà anh. Tuy nhiên những cô gái vì không muốn giày bị dính các hạt sương giá đóng đá trắng còn sót lại nên đã quay về trước, chỉ còn ngài William tiếp tục đi theo Collins. Charlotte dẫn em gái và bạn mình vào nhà, vui mừng giới thiệu căn nhà mà không cần sự giúp đỡ của chồng. Căn nhà hơi nhỏ một tí nhưng rất khang trang và tiện nghi. Mọi thứ trong nhà được sắp xếp vừa vặn ngăn nắp đâu ra đấy. Elizabeth cho đó là công lao của Charlotte. Khi Collins vắng mặt, ai cũng cảm thấy rất thoải mái và Charlotte đã biểu lộ sự thoải mái này một cách rõ ràng. Elizabeth mong sao anh ta sẽ vắng mặt thường xuyên hơn.

Elizabeth được cho biết phu nhân Catherine đang có mặt trong vùng. Tin tức này được lặp lại lần nữa trong bữa ăn chiều khi Collins tham dự, anh nói:

- Đúng vậy Elizabeth, cô sẽ hân hạnh được gặp phu nhân Catherine vào sáng Chủ Nhật ở nhà thờ. Không cần tôi phải nói, cô sẽ thấy thích thú với phu nhân. Phu nhân rất nhã nhặn với người dưới và tôi không nghi ngờ gì cô sẽ rất hân hạnh được phu nhân chú ý tới sau buổi lễ. Tôi cho rằng phu nhân sẽ mời cô và em Maria tới chơi trong thời gian hai người đang ở đây. Thái độ đối xử của phu nhân với Charlotte thật duyên dáng. Chúng tôi được dùng bữa ở Rosings hai lần một tuần và không bao giờ phải đi bộ về nhà. Một trong những xe ngựa của phu nhân lúc nào cũng sẵn sàng để đưa chúng tôi về. Tôi nhấn mạnh rằng một trong những xe ngựa bởi vì phu nhân có nhiều xe ngựa lắm.

- “Thật ra phu nhân Catherine là một người được kính trọng, tinh tế và là một người lúng giềng rất đáng quan tâm”, Charlotte tiếp lời.

- Rất đúng em yêu, đúng như những gì tôi đã nói. Phu nhân là mẫu người mà ta không thể không tôn kính.

Nguyên buổi chiều hôm đó cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh những tin tức ở Hertfordshire và lặp lại những điều đã được viết qua rồi. Khi đã xong, Elizabeth quay về phòng của mình để tìm sự yên tĩnh. Nàng suy nghĩ về mức độ miễn cưỡng của Charlotte, cách nói chuyện và sự điềm tĩnh của cô

khi chịu đựng chồng mình. Elizabeth phải thừa nhận rằng tất cả mọi chuyện đều rất hoàn hảo. Nàng cũng cố suy đoán trước xem cuộc thăm viếng của mình ở đây sẽ trôi qua thế nào, xem sự bình lặng của những công việc thông thường hằng ngày ra sao và chứng kiến những lỗi ngất lời đáng bực mình của Collins khi được đi thăm Rosings. Những hình ảnh tưởng tượng sống động nhanh chóng được sắp sẵn trong đầu Elizabeth.

Vào khoảng giữa ngày hôm sau, trong khi Elizabeth đang ở trong phòng chuẩn bị đi dạo, nàng bất ngờ nghe những tiếng ồn ào ở dưới lầu làm vang động cả căn nhà. Sau khi lắng nghe một lúc, Elizabeth nghe tiếng chân chạy vội lên cầu thang và ai đó gọi to tên nàng. Elizabeth mở cửa và gặp Maria đang khích động nói không ra hơi, cô kêu lớn:

- Ô, chị Eliza ơi. Xin vội xuống phòng ăn ngay, có một cảnh chị nhất định phải thấy. Em không nói cho chị biết là điều gì đâu. Nhanh lên, xuống ngay lập tức.

Elizabeth cố gắng hỏi nhưng vô hiệu, Maria nhất định không nói thêm. Cả hai chạy vội xuống phòng ăn, nơi có cửa đối diện ra ngoài đường để xem điều gì đang xảy ra. Có hai phụ nữ đang ngừng xe ngựa ở cổng vào. Elizabeth nói to:

- Chỉ có vậy thôi sao? Tôi tưởng ít ra có mấy con heo đang vào phá trong vườn. Không có gì ngoài phu nhân Catherine và cô con gái.

- “A! Chị ơi”, Maria nói, sửng sốt về sự lầm lẫn. “Đó không phải là phu nhân Catherine. Người lớn tuổi là bà Jenkinson, sống với gia đình phu nhân, còn người kia là con gái của phu nhân. Nhìn cô ta đi, thật là một con người nhỏ bé. Ai có thể nghĩ rằng cô ta lại ốm và nhỏ như vậy”.

- Cô ấy thật là bất lịch sự khi bắt Charlotte đứng ngoài cửa nhiều giờ như vậy. Tại sao cô ta không vào nhà?

- Chị Charlotte nói cô ta hầu như không bao giờ làm như vậy. Phải vinh dự lắm mới được cô ta vào nhà.

- “Chị thích hình dáng của cô ta”, Elizabeth nói, trong đầu đột nhiên nảy ra những tư tưởng khác, nàng nghĩ, “Cô ta trông bệnh hoạn và gắt gỏng. Đúng rồi, cô ta xứng đáng với Darcy, cô ta sẽ là người vợ thích hợp với anh ta.”

Collins và Charlotte đều đứng ở cổng nói chuyện với hai người khách. Còn ngài William thì đang đứng ngay ở cửa ra vào, dáng vẻ nghiêm chỉnh, trầm ngâm ngẫm nhìn sự cao quý trước mặt và không ngớt nghiêng đầu chào mỗi khi cô gái nhìn về phía ngài.

Sau một lúc lâu không còn gì để nói, hai người khách ra về và những người còn lại quay vào trong nhà. Collins gặp hai cô gái và bắt đầu chúc mừng họ có vận may. Charlotte phải giải thích cho cả hai biết rằng cả nhà sẽ được mời tới dùng bữa ở Rosings vào ngày hôm sau.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 29

Kế hoạch của Collins coi như đã thành công với kết quả mọi người được mời đến nhà phu nhân Catherine. Điều chính yếu anh muốn làm là có được quyền lực để phô trương cho những người khách quý thấy sự cao quý quyền thế của người bảo trợ mình và cũng để cho thấy được sự lịch sự của phu nhân đối với vợ chồng anh. Cơ hội để Collins làm chuyện đó sắp sửa được phu nhân Catherine hạ mình ban tặng và anh không biết làm sao để tỏ lòng biết ơn. Anh nói:

- Thú thật tôi không nên ngạc nhiên về việc Chủ Nhật này phu nhân sẽ mời chúng ta đến uống trà ở Rosings và ở lại chơi chiều hôm đó. Bằng sự hiểu biết của tôi và bằng sự niềm nở của phu nhân, lẽ ra tôi đã nên biết chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra. Làm sao ai có thể đoán trước sự quan tâm đến như thế? Ai có thể tưởng tượng ra rằng tất cả chúng ta sẽ được mời đến dùng bữa ở đó ngay sau khi mọi người mới đến đây?

- “Tôi thì ít ngạc nhiên về chuyện này”, ngài William trả lời. “Địa vị xã hội của tôi đã cho phép tôi có được sự hiểu biết về cách cư xử của những người quý phái. Ở trên cung vua, những phép lịch sự tao nhã như vậy không phải bất thường”.

Cả ngày hôm đó và nguyên buổi sáng hôm sau mọi người không nói chuyện gì khác ngoài chuyện thăm viếng Rosings. Để mọi người đừng cảm thấy choáng ngợp, Collins đã cẩn thận chỉ dẫn cho họ biết sẽ đối diện với những tình huống gì, cảnh trí của những căn phòng ra sao, sẽ có rất nhiều người hầu và một buổi ăn chiều thịnh soạn.

Khi mấy cô gái chia tay để về phòng trang điểm, Collins nói với Elizabeth:

- Nay, cô em họ, không việc gì phải ngượng ngùng về trang phục của mình. Phu nhân Catherine không bao giờ đòi hỏi chúng ta ăn mặc sang trọng như phu nhân và tiểu thư. Tôi khuyên cô chỉ nên mặc những gì trông được mắt nhất. Không có gì để phải ăn mặc sang trọng. Phu nhân Catherine sẽ không coi thường cô chỉ vì cô ăn mặc tầm thường. Phu nhân thích duy trì

rõ ràng sự phân biệt về đẳng cấp.

Trong khi bọn họ đang thay quần áo, Collins đến hai ba lần từ các cửa khác nhau nhắc họ nên nhanh chóng vì phu nhân Catherine không thích bị đợi lâu cho bữa ăn chiều của bà. Sự diễn tả kinh khủng về phu nhân và cách sống của bà đã làm Maria hoảng sợ. Maria chưa quen lắm với khách khứa xã giao và cô nghĩ đến Rosings với nhiều lo sợ, giống như cha của cô hôm ngài William được giới thiệu ở điện St. James's vậy.

Thời tiết hôm đó rất tốt, bọn họ đi bộ rất thoải mái chừng nửa dặm ngang qua rừng cây công viên. Mỗi vườn cây có nét đẹp và cảnh trí riêng của nó. Elizabeth cảm thấy rất thích thú. Tuy Elizabeth không đến nỗi bị những cảnh trí này làm cho say mê giống như Collins hằng mong đợi, nhưng nàng cũng cảm thấy hơi xao động khi anh ta đếm những cửa sổ nằm phía mặt tiền tòa nhà và thuật lại Nam tước Lewis De Bourgh, chồng của phu nhân Catherine, đã tốn bao nhiêu tiền để gắn kính hết mấy cửa sổ lúc mới xây.

Khi họ bước lên những bước thang của tòa đại sảnh, mỗi giây phút trôi qua Maria lại cảm thấy tăng thêm phần sợ hãi. Ngay cả ngài William cũng tỏ ra không được bình tĩnh. Như thường lệ, Elizabeth tỏ ra rất can đảm. Nàng chưa nghe những gì về phu nhân Catherine chứng tỏ rằng bà là người có tài năng khác thường hay những ưu điểm kỳ lạ đáng kính sợ. Với nàng, sự oai vệ của phu nhân chỉ là do tiền bạc hay chức vị của bà và Elizabeth cho rằng nàng có thể đối diện với bà mà không sợ hãi và bối rối.

Từ lối vào đại sảnh, Collins đã say mê, hào hứng chỉ cho mọi người thấy cách kiến trúc cân xứng và những đồ trang hoàng tinh xảo khéo léo trong nhà. Họ theo gót những người hầu đi ngang qua tiền sảnh tới phòng chính nơi phu nhân Catherine cùng cô con gái và bà Jenkinson đang ngồi. Phu nhân nhã nhặn đứng lên chào đón mọi người. Charlotte đã dàn xếp trước với chồng để lãnh phần giới thiệu và cô đã làm điều đó một cách rất thích hợp, không hề nói những câu xin lỗi hay cảm ơn không cần thiết giống như chồng mình.

Mặc dù đã từng đến điện St. James, ngài William vẫn hoàn toàn bị choáng ngợp trước sự tráng lệ huy hoàng chung quanh mình, đến nỗi ngài chỉ có thể nghiêng đầu thật thấp chào, sau đấy ngồi xuống mà không nói được lời

nào. Trong khi đó cô con gái của ngài quá sợ hãi đến nỗi mất hết cả tri giác, Maria ngồi xuống bên mép ghế của mình và không biết phải nhìn về hướng nào. Riêng Elizabeth thì cảm thấy rất tự chủ và nàng có thể quan sát ba người phụ nữ trước mặt một cách điềm tĩnh. Phu nhân Catherine là một người đàn bà cao lớn với những nét rất cứng rắn, có thể trước đây bà cũng từng là một người đẹp. Phong cách của bà khi chào đón những người khách mới tới không làm họ quên đi thân phận thấp kém của mình. Sự yên lặng của phu nhân không phải là điều kinh khủng nhưng bất cứ điều gì bà nói ra đều mang giọng mệnh lệnh, chứng tỏ sự quan trọng của bà và làm Elizabeth nghĩ ngay tới Wickham. Quan sát một cách toàn diện, Elizabeth càng tin rằng phu nhân giống như những gì Wickham đã diễn tả.

Sau khi quan sát dáng điệu nghiêm trang và cách đi đứng của phu nhân Catherine, Elizabeth mau chóng nhận thấy sự giống nhau giữa Darcy và bà. Khi Elizabeth đưa mắt quay sang ngắm nhìn cô con gái, nàng gần như có cùng sự kinh ngạc như Maria vì tiểu thư Anne De Bourgh quá gầy và nhỏ bé, hai mẹ con không có chút nào giống nhau từ dáng dấp tới nét mặt. Cô con gái thì xanh xao bệnh hoạn, nét mặt tuy không xấu nhưng không có gì đặc biệt. Cô ta nói rất ít, ngoại trừ nói với bà Jenkinson bằng một giọng rất nhỏ. Bà Jenkinson thì không có điểm gì đáng chú ý, bà hoàn toàn chú tâm lắng nghe cô chủ nhỏ nói và chỉ lo dời tấm che nắng tới lui để nắng khỏi chiếu vào mắt của tiểu thư De Bourgh.

Ngồi một lúc, mọi người được mời tới một trong những cửa sổ để thưởng thức cảnh trí bên ngoài. Collins làm người hướng dẫn để chỉ ra những vẻ đẹp. Phu nhân Catherine thân ái nhắc cho mọi người biết rằng quang cảnh sẽ đẹp hơn và đáng xem hơn vào mùa hè.

Bữa ăn chiều thật thịnh soạn, tất cả những người hầu và món ăn đều đúng như những gì Collins đã diễn tả trước đó. Theo sự sắp xếp của phu nhân, Collins chọn ngồi ở chiếc ghế cuối bàn, đối với anh ta đời như vậy không còn gì hơn nữa. Collins cắt thịt ra từng miếng nhỏ, vừa ăn vừa khen ngợi một cách hoạt bát tươi vui. Dĩa đồ ăn nào đưa ra cũng đều được Collins góp ý khen trước, sau đó tới ngài William. Ngài William bây giờ đã hoàn hồn để có thể lập lại theo tất cả những gì người con rể nói. Elizabeth không biết

phu nhân Catherine có thể chịu đựng được những lời khen này hay không, nhưng bà dường như rất hài lòng với cách biểu hiện khâm phục quá đáng của họ và bà luôn mỉm cười rất khoan dung thân thiện. Trong bữa ăn, mọi người không nói chuyện nhiều. Elizabeth cũng muốn góp chuyện nhưng vì nàng ngồi giữa Charlotte và tiểu thư De Bourgh nên không nói được gì. Charlotte quá chăm chú lắng nghe phu nhân Catherine nói chuyện, còn tiểu thư De Bourgh thì không nói một lời trọn cả bữa ăn. Công việc chính của bà Jenkinson là chăm sóc cho tiểu thư ăn, ép cô ăn thêm những món khác nhau và sợ rằng cô ta bị khó chịu. Maria thì khỏi cần nhắc tới, cô sợ đến nỗi không dám hở môi nói gì. Những người đàn ông thì không làm gì ngoài thưởng thức những món ăn và trầm trồ khen ngợi.

Khi những phụ nữ quay lại phòng giải trí, họ lắng nghe phu nhân Catherine nói chuyện và bà đã nói không ngừng cho tới khi cả phê được mang ra. Phu nhân phát biểu ý kiến về mọi đề tài một cách rất kiên quyết và tuyên bố rằng bà chưa từng quen bị người nghe phản đối hay tranh luận về những phán đoán của mình. Phu nhân hỏi thăm chuyện gia đình Charlotte một cách tỉ mỉ. Bà chỉ bảo tường tận làm thế nào để cai quản mọi việc trong nhà, dặn dò những việc nên làm để chỉnh đốn một gia đình nhỏ như của cô. Phu nhân còn ra chỉ thị cho Charlotte phải chăm sóc đàn bò và gia súc. Elizabeth nhận thấy không chuyện gì lọt qua được sự chú ý của người đàn bà này, không gì có thể làm bà cảm thấy có quyền lực hơn những lối ra lệnh và bức chế người khác. Trong khoảng thời gian phu nhân nói chuyện với Collins, bà đưa ra những câu hỏi khác nhau để hỏi về Maria và Elizabeth, đặc biệt là về Elizabeth, người mà bà không rành lắm về quan hệ của nàng với mọi người, cũng là người mà bà cho là một cô gái đẹp và được Collins đối xử rất nhã nhặn. Phu nhân hỏi Elizabeth những câu hỏi khác nhau ở những thời điểm khác nhau, chẳng hạn như nàng có bao nhiêu chị em gái tất cả, ai lớn ai nhỏ, đã có ai sắp lập gia đình chưa, họ có đẹp không, họ đi học ở đâu, người cha làm chủ xe ngựa loại gì và tên của mẹ lúc chưa lấy chồng là gì. Elizabeth cảm thấy những câu hỏi của bà rất khó chịu và xoi mói, nhưng nàng cũng trả lời hết một cách rất điềm đạm. Phu nhân Catherine nhận xét:

- “Theo như tôi biết tài sản của cha của cô sẽ được truyền lại cho Collins. Đối với chị Collins”, phu nhân quay sang Charlotte, “tôi rất vui cho chị. Ngoài việc đó ra, tôi không thấy có cơ gì để hưởng tài sản từ những phụ nữ trong giòng họ. Chuyện đó không đáng nghĩ tới trong gia đình ngài Lewis de Bourgh của chúng tôi. Cô có biết đàn và hát không cô Bennet?”.

- Được một chút thôi.

- Ô! Như vậy có dịp chúng ta nên xem cô biểu diễn. Cây đàn của chúng tôi là loại thượng hạng có lẽ không đâu sánh bằng. Cô nên thử chơi cho biết. Mấy chị em gái của cô có biết đàn và hát không?

- Một người thôi.

- Tại sao tất cả mấy chị em đều không học? Các cô nên học. Mấy cô con gái gia đình nhà Webb đều biết chơi đàn cả mặc dù thu nhập của cha họ không nhiều bằng cha của cô. Cô có biết vẽ không?

- Dạ không biết một tý nào cả.

- Cái gì, tất cả mấy chị em đều không?

- Không một người nào.

- Thật là lạ đời. Nhưng tôi đoán là các cô không có cơ hội. Mẹ của cô nên dẫn các cô ra tỉnh thành mỗi mùa xuân để kiếm thầy dạy.

- Mẹ của cháu thì không phản đối nhưng cha của cháu rất ghét London.

- Chẳng lẽ cô giáo tại gia bỏ đi rồi à?

- Tội cháu chưa bao giờ có cô giáo tại gia.

- Không có cô giáo tại gia? Sao có thể như vậy được? Năm cô con gái lớn lên trong nhà mà không có được một cô giáo tại gia? Tôi chưa bao giờ nghe những điều như vậy. Mẹ của cô đúng là làm nô lệ cho sự học vấn của các cô.

Elizabeth không thể nở một nụ cười khi nàng cố gắng bảo đảm với bà là chuyện đó không như vậy.

- Như vậy ai dạy các cô? Ai chăm sóc cho các cô? Không có một cô giáo dạy học, các cô thật là bị bỏ bê.

- So sánh với những gia đình khác thì có lẽ tội cháu không bằng, đúng là bị bỏ bê, nhưng vì tội cháu rất ham học nên điều đó cũng không sao. Chúng cháu lúc nào cũng được khuyến khích để đọc sách và nếu cần cũng được

gửi đến thầy dạy. Còn đứa nào không muốn học thì thôi.

- Ấy da, nhưng có một cô giáo tại gia thì cũng đỡ hơn. Nếu tôi quen biết mẹ của cô, tôi nhất định sẽ gắng sức khuyên bà muốn một người. Tôi vẫn thường nói không có gì trau dồi học vấn bằng sự thường xuyên và kiên định dạy dỗ, làm việc đó không ai bằng một cô giáo tại gia. Thật là tuyệt vời, không biết bao nhiêu gia đình đã được tôi chỉ bày cho như vậy. Tôi luôn vui vẻ muốn giúp những người trẻ kiếm được công việc tốt. Bốn người cháu của bà Jenkinson là những cô gái giống như trong trường hợp tôi vừa nói. Mới hôm nọ đây tôi đã giới thiệu một người trẻ nữa, người này tôi chỉ được biết một cách tình cờ và gia đình muốn cô ta đã hoàn toàn hài lòng với cô ta. Chị Collins, có phải tôi kể với chị là bà Metcalfe đã nhắn lời cảm ơn tôi ngày hôm qua không? Bà ta thấy rằng cô Pope là một kho tàng quý giá. Bà ta nói “Thưa phu nhân Catherine, phu nhân đã tặng cho tôi một kho báu” Trong các cô em gái của cô, có ai được cho ra ngoài giao tiếp với mọi người chưa, cô Bennet? (1)

- Dạ hết thầy các chị em cháu, thưa phu nhân.

- Hết thầy các chị em? Cái gì? Năm người một lần? Lạ đời. Và cô là người thứ hai trong gia đình? Mấy cô em được phép ra ngoài giao tiếp trước khi mấy chị lớn lập gia đình à? Các em gái của cô chắc là còn rất nhỏ?

- Dạ đúng, em gái nhỏ nhất của cháu chưa được mười sáu tuổi. Có lẽ nó còn quá nhỏ để làm quen với bạn bè bên ngoài. Nhưng thưa phu nhân, thật ra cháu nghĩ rằng cũng tội cho các em nếu họ không có cơ hội ra ngoài xã hội giải trí chỉ vì những chị lớn không muốn lập gia đình sớm. Người con gái sinh ra cuối cùng trong nhà có đủ quyền để hưởng thụ tuổi thanh xuân của mình như người sinh ra đầu tiên. Nếu bị giữ lại trong nhà vì mục đích như vậy, cháu nghĩ rằng nó sẽ không giúp ích gì cho tình cảm giữa chị em gái hay sự mở mang đầu óc.

- Cô còn nhỏ mà đã dám khẳng định như vậy à? Chúa ơi, cô bao nhiêu tuổi rồi?

- “Với ba cô em gái đã lớn khôn”, Elizabeth mỉm cười trả lời, “phu nhân khó có thể mong cháu sẽ nói ra”.

Phu nhân Catherine rất kinh ngạc vì không nhận được câu trả lời trực tiếp

và Elizabeth đoán rằng nàng là nhân vật đầu tiên dám đùa giỡn với sự cao ngạo của bà.

- Tôi đoán chắc cô không thể hơn hai mươi tuổi được, bởi vậy cô không cần phải che giấu tuổi thật của mình.

- Cháu không phải hai mươi một tuổi.

Khi những người đàn ông nhập bọn với họ và tiệc trà đã xong thì những bàn chơi bài được dọn ra. Phu nhân Catherine, ngài William và hai vợ chồng Collins ngồi xuống chơi tay tư. Tiểu thư De Bourgh chọn chơi môn bài khác, do đó hai cô gái còn lại được vinh dự giúp bà Jenkinson nhập với tiểu thư chơi cho đủ tay. Bàn chơi của họ vô cùng buồn tẻ. Hầu như không một lời nào thốt ra mà không liên quan đến trò chơi ngoại trừ khi bà Jenkinson tỏ vẻ lo lắng cho tiểu thư De Bourgh sợ cô bị quá nóng hay quá lạnh, hoặc quá nhiều hay quá ít ánh sáng. Bàn bên kia thì có nhiều chuyện để nói hơn. Phu nhân Catherine theo lệ thường bắt đầu chỉ ra những lỗi lầm của ba người trong bàn hoặc nhắc đến những giai thoại của bà. Collins thì bận rộn tán đồng tất cả những gì phu nhân nói, cảm ơn bà rồi rút mỗi khi anh thắng và không quên xin lỗi nếu anh ta nghĩ anh đã thắng quá nhiều. Ngài William không nói nhiều lắm. Ngài cố gắng ghi nhớ trong đầu những giai thoại và tên của những nhà quý tộc mà ngài nghe được.

Sau khi phu nhân Catherine và cô con gái đã chán không muốn chơi nữa, những bàn chơi bài được dọn đi và phu nhân đề nghị cho xe ngựa đưa mọi người về. Collins chấp nhận một cách biết ơn, thế là phu nhân ra lệnh cho người đi chuẩn bị ngựa. Sau đó tất cả mọi người tập trung quanh lò sưởi để nghe phu nhân Catherine xác định thời tiết ngày hôm sau sẽ ra sao. Khi xe ngựa đến, họ được mời ra cửa. Lúc chia tay Collins lại không ngừng nói những lời biết ơn và ngài William không ngừng nghiêng đầu chào. Ngay sau khi bước ra khỏi cửa, Elizabeth được người anh họ hỏi ý kiến của nàng về những gì nàng đã thấy ở Rosings. Vì nể Charlotte, Elizabeth đành đưa ra những lời nhận xét tốt đẹp, nhiều hơn những gì nàng thấy là sự thật. Những lời nhận xét này làm Elizabeth cảm thấy khó chịu nhưng chúng vẫn chưa đủ làm cho Collins hài lòng và anh ta lại phải tự khen ngợi phu nhân lấy một mình.

Chú thích:

(1) Khi một cô gái lớn lên, trước khi được cho phép tham gia những hoạt động trong xã hội như dự tiệc hay dạ vũ, cô gái đó phải được giới thiệu ra bên ngoài theo một nghi thức xã hội.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 30

Ngài William chỉ ở Hunsford một tuần nhưng cuộc viếng thăm cũng đủ dài để khiến ngài tin rằng con gái của mình đang có một cuộc sống rất thoải mái. Ngài cho rằng Charlotte có được một người chồng và người hàng xóm như vậy thật không phải là chuyện thường gặp. Trong lúc ngài William còn ở đó, mỗi ngày Collins dành trọn buổi sáng của mình để đưa ngài đi thăm viếng chung quanh bằng xe độc mã của mình. Nhưng sau khi ngài William ra về rồi, cả nhà họ lại quay trở về cuộc sống bình thường hàng ngày. Elizabeth thật cảm ơn sự thay đổi này vì mấy cô gái sẽ không phải gặp mặt Collins nhiều hơn nữa. Hầu hết thời gian từ bữa ăn sáng tới bữa ăn chiều, Collins hoặc làm việc trong vườn, hoặc đọc sách và viết lách, hoặc chỉ nhìn ra cửa sổ từ phòng sách của anh đối diện với đường đi. Căn phòng mà mấy cô gái hay ngồi thì quay mặt ngược lại phía sau. Lúc đầu Elizabeth tự hỏi sao Charlotte lại không chọn phòng ăn làm phòng gia đình cho mọi người dùng chung vì nó rộng hơn và có cửa quay về hướng có cảnh trí đẹp hơn.

Nhưng không bao lâu sau nàng nhận ra rằng bạn mình làm như vậy vì một lý do thật xuất sắc, vì có lẽ Collins sẽ rất ít ở trong phòng sách của anh ta hơn nếu mấy cô gái được ngồi ở một căn phòng nhìn ra ngoài. Elizabeth cho rằng Charlotte đáng được khen ngợi cho sự sắp xếp này.

Từ phòng họ đang ngồi, người trong nhà không thể phân biệt được những gì xảy ra trên đường. Họ phải mang ơn Collins về việc anh luôn thông báo cho họ biết xe ngựa nào của ai đang đi trên đường và đặc biệt là khi nào thì tiểu thư De Bourgh sẽ đi xe song mã ngang qua. Collins không bao giờ quên thông báo cho họ biết những chuyện này mặc dù ngày nào cũng xảy ra y như vậy. Tiểu thư De Bourgh thường cho xe ngựa ngừng trước nhà

Collins và nói chuyện với Charlotte một vài phút, tuy nhiên cô ta hầu như không bao giờ tự mình bước ra khỏi xe.

Đã một vài ngày qua Collins không đi qua Rosings và vợ anh ta cũng không nghĩ rằng họ cần thiết phải làm như vậy. Elizabeth không hiểu tại sao Collins phải đành hy sinh những giờ khắc dài như vậy không đi Rosings, mãi cho đến khi nàng nhận ra rằng anh ta còn có những sinh hoạt gia đình khác cần được sắp đặt. Thỉnh thoảng họ cũng vinh dự được phu nhân Catherine ghé thăm. Mỗi lần như vậy, không chuyện gì xảy ra chung quanh có thể thoát khỏi sự quan sát của bà. Phu nhân thường xuyên kiểm soát công việc của họ và những gì họ làm. Bà còn đưa ra những lời khuyên họ nên làm theo cách khác, tìm ra những điểm sai trái trong cách sắp xếp đồ đạc trong nhà hay phát hiện những điểm bê bối của người hầu gái. Nếu phu nhân có chấp nhận ăn uống bất cứ món gì, bà làm như vậy cốt ý chỉ để tìm coi những xúc thịt của Charlotte nấu có quá lớn cho gia đình cô không.

Chẳng bao lâu Elizabeth nhận ra rằng mặc dù người đàn bà cao quý này không được ủy thác làm nhiệm vụ giữ an bình trật tự trong vùng, nhưng bà ta quả là một quan tòa hoạt động tích cực trong xóm đạo của mình. Tất cả những chuyện đáng quan tâm vụn vặt nhất đều được Collins trình báo lên bà. Bất cứ khi nào có người trong thôn cãi nhau gây sự, cảm thấy bất mãn hay quá nghèo, phu nhân sẽ đi ngay vào trong làng để dàn xếp mâu thuẫn, dẹp đi những lời than phiền và rầy la những người này, bắt họ phải hòa giải với nhau.

Những bữa chiều ăn uống giải trí ở Rosings diễn ra hai lần một tuần. Sau khi Ngài William đi rồi, chỉ còn lại một bàn chơi bài cho mỗi buổi chiều và lần nào trò giải trí này cũng lặp lại giống như nhau. Ngoài sinh hoạt giải trí này ra họ không có việc gì khác để làm vì cách sống của những người hàng

xóm chung quanh thì khác xa Collins. Tuy nhiên chuyện này cũng không tai hại gì cho Elizabeth vì lúc nào nàng cũng có những giây phút thoải mái. Mỗi ngày Elizabeth dành chừng nửa tiếng nói chuyện với Charlotte một cách rất vui thú. Ngoài ra thời tiết lúc đó là đẹp nhất trong năm, nên nàng có thể thưởng thức những hoạt động ngoài trời. Thú tiêu khiển mà Elizabeth thích nhất là dạo bộ. Nàng thường đi dạo mỗi khi những người khác trong nhà đi thăm phu nhân Catherine. Elizabeth thường đi bộ dọc theo khu rừng cây nhỏ không đóng rào, sát một bên vườn cây chung quanh Rosings, ở đó có một con đường được cây che bóng mát. Ngoài Elizabeth không ai thưởng thức con đường này. Ở nơi đây nàng có thể vượt ra khỏi tầm nhìn thọc mạch của phu nhân Catherine.

Với đời sống lặng lẽ như vậy, hai tuần lễ đầu thăm viếng của Elizabeth đã trôi qua mau chóng. Lễ Phục Sinh đang đến gần. Elizabeth nghe nói một tuần trước lễ sẽ có thêm người đến thăm Rosings và hình như họ là người thân trong gia đình Rosings. Đối với một gia đình nhỏ như của họ, đây là một chuyện quan trọng. Elizabeth cũng nghe nói Darcy sẽ có mặt ở Rosings trong vòng một vài tuần. Mặc dù trong số ít ỏi những người quen mà Elizabeth không muốn gặp mặt, thì việc Darcy đến đây sẽ đem đến cho nàng một không khí mới trong những buổi tiệc ở Rosings. Đã thế nàng còn có thể được thích thú trông thấy Caroline thất vọng tới mức nào về thái độ của Darcy đối với cô em họ, người mà chàng hiển nhiên đã được phu nhân Catherine dành riêng cho. Phu nhân Catherine nói về việc Darcy đến thăm một cách rất vui. Bà nhắc về chàng với những lời lẽ hâm mộ thán phục và hình như hơi có vẻ giận dữ khi biết được rằng Darcy lúc trước đã thường gặp Charlotte và Elizabeth.

Tin Darcy đến lúc nào nhanh chóng được gia đình Collins biết trước hết. Để biết chắc tin này một cách sớm nhất, Collins đã đi bộ nguyên buổi sáng lòng vòng trong tầm nhìn của những căn chòi giữ cổng. Sau khi thấy chiếc

xe ngựa queo vào trong vườn cây bao quanh tòa nhà, anh ta nghiêng đầu chào và vội vã quay về nhà để báo tin quan trọng này. Sáng hôm sau, Collins liền đến Rosings để thăm hỏi. Có tất cả hai người cháu của phu nhân Catherine cùng đến, Darcy dẫn theo đại tá Fitzwilliam, người con trai thứ của một Bá tước cậu của chàng. Với sự ngạc nhiên của mọi người, khi Collins quay về nhà thì hai người đàn ông đó cũng đi theo. Charlotte từ trong phòng của chồng đã trông thấy họ đi ngang qua đường, cô lập tức chạy nhanh đến những phòng khác để báo cho mấy cô gái biết vinh hạnh được đón khách quý, cô nói thêm:

- Eliza, tôi thật cảm ơn chị về sự đón tiếp này. Anh Darcy có lẽ sẽ không bao giờ tới đây sớm như vậy để thăm tôi.

Elizabeth chưa kịp từ chối lời khen này thì những người khách đã đến cửa bấm chuông, sau đó ba người đàn ông bước vào nhà. Đại tá Fitzwilliam dẫn đầu, khoảng chừng ba mươi tuổi, không đẹp trai lắm nhưng đáng điệu và tư cách tỏ ra là người lịch sự. Darcy vẫn giống như hôm nào gặp ở Hertfordshire, chào hỏi Charlotte một cách dè dặt và kín đáo như thường lệ. Cảm giác của Darcy đối với Elizabeth ra sao thì nàng không biết, nhưng chàng quay sang chào nàng với đáng điệu rất điềm đạm bình tĩnh. Elizabeth chỉ nhún mình chào lại mà không nói một lời nào.

Đại tá Fitzwilliam sau đó đã nhanh nhẹn, thoải mái và vui vẻ bắt đầu nói chuyện ngay, tư cách tỏ vẻ là người có giáo dục. Tuy nhiên Darcy, người anh em họ của anh ta, sau khi đưa ra vài câu nhận xét về căn nhà và khu vườn của Collins, chỉ ngồi một chỗ không nói với ai một lời. Sau một lúc lâu, theo phép lịch sự, Darcy quay sang hỏi thăm sức khỏe của những người trong gia đình Elizabeth. Elizabeth đáp lại bằng lối trả lời thường lệ. Sau khi ngừng một lúc, nàng nói thêm:

- Chị của tôi đã lên đây ở gần ba tháng nay. Anh chưa có dịp gặp qua chị ấy sao?

Tuy có cảm giác rằng Darcy chưa hề gặp Jane nhưng Elizabeth vẫn mong muốn tìm hiểu xem Darcy có lừa dối không chịu nhìn nhận những chuyện đã xảy ra giữa Bingley và Jane không. Elizabeth cho rằng Darcy tỏ ra hơi lúng túng và bối rối khi trả lời rằng chàng chưa may mắn gặp được Jane. Sau đó họ không kéo dài đề tài này nữa và cuối cùng hai người đàn ông ra về.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 31

Cách cư xử của đại tá Fitzwilliam được mọi người trong nhà Collins rất ngưỡng mộ và các cô gái cho rằng anh ta sẽ làm tăng phần vui vẻ cho họ trong những lần họ đến thăm Rosings. Tuy nhiên vì Rosings lúc đó đang bận rộn, phải đợi mãi đến lễ Phục Sinh, tức là một tuần lễ sau khi Darcy và Fitzwilliam đã đến thăm, thì gia đình Collins mới được vinh hạnh mời đến. Lời mời đến vào lúc mọi người vừa rời khỏi nhà thờ và phu nhân muốn họ đến ngay trong buổi chiều. Vào tuần lễ trước đó, gia đình Collins rất ít gặp phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Đại tá Fitzwilliam thì có đến thăm gia đình họ vài lần nhưng Darcy thì họ chỉ gặp ở nhà thờ.

Đương nhiên lời mời đã được chấp nhận ngay và họ đến tham dự đúng giờ ở phòng khách của phu nhân Catherine. Phu nhân đón tiếp mọi người rất lịch sự, tuy vậy bà không biểu lộ tình cảm gì. Hiển nhiên không phải phu nhân không muốn tiếp đón họ, thật ra bà đang bận rộn chú tâm nói chuyện với hai cháu trai của mình hơn bất cứ người nào trong phòng, đặc biệt là với Darcy.

Đại tá Fitzwilliam dường như rất vui mừng khi được gặp lại mọi người. Đón tiếp bất cứ ai cũng là một sự giải thoát cho anh trong lúc này ở Rosings, và hơn lúc nào hết, cô bạn gái xinh đẹp của bà Collins rất làm anh ta chú ý. Anh chọn một chỗ ngồi bên cạnh Elizabeth và nói chuyện với nàng một cách rất dễ thương về nhiều đề tài, về Kent và Hertfordshire, về du lịch, tình hình ở nhà, về những sách và nhạc mới ra. Fitzwilliam làm Elizabeth cảm thấy rất vui vẻ và nàng cho rằng mình chưa bao giờ được vui như vậy ở đây. Hai người nói chuyện một cách rất cao hứng khiến phu nhân

Catherine và Darcy đều phải chú ý. Đôi mắt của Darcy thường xuyên hướng về phía họ một cách tò mò. Sau một lúc, phu nhân Catherine cũng có cảm giác tò mò như vậy và bà không ngại ngừng lên tiếng hỏi:

- Cháu đang nói gì đó Fitzwilliam? Cháu đang nói gì với cô Bennet? Cho cô nghe với được không?

- “Chúng cháu đang nói chuyện về âm nhạc, thưa cô”, Fitzwilliam đáp, khi không thể không trả lời.

- Nói về âm nhạc à? Như vậy thì nói to lên. Đó là đề tài mà cô rất thích. Cô có thể tham gia vào câu chuyện. Cô cho rằng ở Anh chỉ có một vài người là thực sự biết thưởng thức hoặc có lối thưởng thức âm nhạc cao hơn cô. Nếu có dịp học, cô đã có thể trở thành một chuyên gia. Con Anne cũng vậy, nếu sức khoẻ của nó cho phép, cô hoàn toàn tin tưởng nó sẽ biểu diễn rất hay. Georgiana thì sao, Darcy?

Darcy khen em gái giỏi giang của mình một cách trù mến.

- Dì rất vui khi nghe cháu nói về nó như vậy. Nhắc dùm cho dì rằng nó sẽ không tiến bộ nếu không tập luyện thật nhiều.

- “Cháu cam đoan với dì rằng con bé không cần đến lời khuyên như vậy. Nó luyện tập liên tục”, Darcy trả lời.

- Càng tập nhiều càng tốt. Không có gì gọi là quá nhiều cả. Lần sau khi viết thư cho nó, dì sẽ nhắc nhở nó không được xao lãng. Dì thường nói với các cô gái trẻ rằng nếu muốn xuất sắc trong âm nhạc thì không thể không luyện tập thường xuyên. Dì cũng có nói với cô Bennet nhiều lần rằng cô ta sẽ không bao giờ chơi giỏi được trừ khi luyện tập thêm. Dì cũng thường nói với cô ta mặc dù chị Collins không có đàn ở nhà, cô ta được tự nhiên đến Rosings mỗi ngày để chơi đàn piano trong phòng bà Jenkinson. Cháu biết đấy, ở phía đó của căn nhà cô ta sẽ không làm phiền ai cả .

Darcy cảm thấy hơi xấu hổ về sự bất lịch sự của dì mình và không trả lời bà.

Khi đã dùng cà phê xong, đại tá Fitzwilliam nhắc nhở Elizabeth rằng nàng đã hứa sẽ chơi đàn cho anh ta nghe. Trong khi Elizabeth bằng lòng và ngồi xuống trước đàn, anh ta kéo một chiếc ghế và ngồi cạnh đó. Phu nhân Catherine chỉ lắng nghe chừng nửa bài nhạc, sau đó quay lại nói chuyện với

Darcy như trước cho đến khi chàng bỏ đi. Vẫn với dáng điệu khoan thai như lệ thường, Darcy bước về phía chiếc đàn piano và kiểm một chỗ đứng thích hợp để có thể ngắm nhìn toàn bộ người đang chơi đàn. Elizabeth đã thấy hết những cử chỉ của Darcy, nhân lúc đến khúc nghỉ của bản nhạc, nàng quay sang chàng với một nụ cười tinh quái và nói:

- Anh có ý làm cho tôi hoảng sợ đấy à anh Darcy? Bằng cách đến tận đây nghe tôi đánh đàn. Tôi sẽ không sợ hãi đâu mặc dù em gái của anh chơi đàn rất giỏi. Đó là sự cứng đầu bướng bỉnh của tôi, nó làm tôi không biết sợ chủ ý của người khác. Sự gan dạ của tôi sẽ càng lúc càng tăng theo mức độ bị đe dọa.

- “Tôi không dám nói là cô đã sai”, Darcy trả lời. “Bởi vì tôi biết cô không tin rằng tôi dám lấy chủ ý khiến cô sợ hãi làm thú tiêu khiển. Tôi có hân hạnh được quen biết cô lâu nay để hiểu rằng cô đôi khi tìm thấy sự thích thú cho mình bằng cách nói ra những ý điều khác với những gì cô suy nghĩ.

Elizabeth cười vì hình ảnh của chính mình vừa được diễn tả như vậy, nàng nói với đại tá Fitzwilliam:

- Người anh em bà con của anh đã cho anh một khái niệm khá đẹp về tôi và dạy anh không nên tin vào những gì tôi nói. Tôi thật đã không may mắn khi gặp một người có thể lột trần bản chất thật sự của tôi ra như vậy trong một thế giới mà tôi hy vọng mình sẽ thành công trong việc đánh lừa người khác về con người thật của tôi. Thật ra anh Darcy đã không rộng lượng khi nói ra hết những điều bất lợi mà anh biết về tôi ở Hertfordshire, anh làm như vậy sẽ khiến tôi muốn trả đũa anh và sẽ nói ra những câu thiếu khôn ngoan. Những lời nói đó sẽ làm sững sốt những người bà con của anh ở đây.

- “Tôi thật muốn nghe cô tố cáo anh ta”, đại tá Fitzwilliam kêu lên. “Tôi muốn biết anh ta cư xử ra sao đối với những người lạ”.

- Như vậy thì anh nên nghe và chuẩn bị để nghe những chuyện kinh khiếp. Anh phải biết lần đầu tiên tôi gặp anh ta ở Hertfordshire là trong một buổi khiêu vũ. Anh có biết anh ta đã làm gì không? Anh ta chỉ nhảy đúng bốn bản mặc dù lúc đó trong buổi khiêu vũ đàn ông rất ít. Tôi được biết chắc chắn bữa đó đã có nhiều cô phải ngồi chờ người mời khiêu vũ. Anh Darcy,

anh không phủ nhận sự thật này chứ?

- Lúc đó tôi chưa có hân hạnh quen biết bất cứ cô gái nào trong phòng, ngoại trừ những người tôi đi chung.

- Đúng như vậy. Nhưng chẳng lẽ chưa bao giờ có ai được giới thiệu trong phòng khiêu vũ? Ôi chao, đại tá Fitzwilliam, tôi nên đánh bản nhạc kế tiếp nào đây? Ngón tay tôi đang chờ những mệnh lệnh của anh.

- “Có lẽ tôi đã được đánh giá một cách khá hơn nếu tìm cách để được giới thiệu. Tuy nhiên tôi rất dở trong việc tự mình đi giới thiệu với người lạ”, Darcy nói.

- “Chúng ta có nên hỏi người anh em họ của anh lý do là gì không hả?”, Elizabeth vẫn tiếp tục hướng câu nói của mình về đại tá Fitzwilliam. “Chúng ta có nên hỏi anh ta tại sao một người đàn ông có ý thức, có trình độ học vấn và đã từng sống trên đời này lại quá tệ trong vấn đề tự đi giới thiệu mình với người lạ?”.

- “Tôi có thể trả lời câu hỏi này của cô mà không phải hỏi anh ta. Bởi vì anh ta không muốn tự gây phiền hà cho chính mình”, Fitzwilliam trả lời.

- “Tôi chắc chắn là mình không có tài như những người khác”, Darcy nói, “để có thể nói chuyện một cách dễ dàng với những người mà tôi chưa hề gặp mặt. Tôi không thể hòa nhập vào câu chuyện hoặc vờ chú ý đến những chuyện của họ như tôi vẫn thường thấy người ta làm”.

- “Những ngón tay của tôi không di chuyển được linh động trên phím đàn như tôi đã từng thấy nhiều cô gái khác làm. Những ngón tay của tôi không đủ lực và không đủ nhanh nhẹn để tạo ra cùng một sự diễn tả như người khác. Nhưng lúc nào tôi cũng cho rằng đó là khuyết điểm của chính mình, bởi vì tôi đã không kiên nhẫn luyện tập chứ không phải vì không tin tưởng những ngón tay của mình không có khả năng bằng những người con gái khác”, Elizabeth nói.

Darcy cười và nói:

- Cô hoàn toàn nói đúng. Lý luận của cô đưa ra khá lắm. Sau khi nghe cô nói rồi không ai có thể nghĩ ra được điều gì ngu ngốc nữa. Cả hai chúng ta đều không đóng kịch với người lạ.

Ngay lúc đó họ bị cắt ngang bởi phu nhân Catherine hỏi vọng sang hỏi họ

đang nói chuyện gì. Elizabeth ngay lập tức tiếp tục chơi đàn. Sau khi phu nhân Catherine đến nơi và lắng nghe chừng vài phút, bà nói với Darcy:

- Cô Bennet có lẽ đã không đánh sai nhiều chỗ như vậy nếu chịu khó tập nhiều hơn nữa và được đi học ở London. Cô có khái niệm chung cho những ngón bấm, tuy nhiên cách thưởng thức của cô thì không bằng của tiểu thư Anne. Anne có thể sẽ là một người chơi đàn tuyệt vời nếu sức khỏe cho phép nó học đàn.

Elizabeth quan sát Darcy để xem chàng sẽ tán đồng lời khen dành cho cô em họ thế nào, thế nhưng từ lúc mới bắt đầu quan sát đến giờ nàng vẫn chưa nhận ra được biểu hiện gì của tình yêu. Qua tất cả cách cư xử của Darcy đối với tiểu thư De Bourgh, Elizabeth thấy được chút an ủi cho Caroline. Darcy có thể cũng sẽ cưới Caroline nếu cô ta là bà con với chàng.

Phu nhân Catherine tiếp tục phê bình về sự biểu diễn của Elizabeth, lồng thêm những lời chỉ dẫn về cách chơi và thưởng thức. Elizabeth lịch sự chấp nhận những lời này một cách chịu đựng. Sau đó với sự yêu cầu của hai người đàn ông, nàng tiếp tục dạo đàn cho đến khi xe ngựa được chuẩn bị để đưa mọi người ra về.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 32

Sáng hôm sau, trong lúc Charlotte và Maria bận đi vào trong làng có chuyện, Elizabeth ngồi một mình ở nhà viết thư cho Jane. Khi đó nàng giật mình nghe tiếng chuông cửa reo báo có khách đến. Vì không nghe tiếng xe ngựa, Elizabeth nghĩ rằng người khách này không thể là phu nhân Catherine. Nghĩ như vậy nên nàng vội cất lá thư đang viết dở sang một bên, cảm thấy nhẹ nhõm có thể tránh được những câu hỏi soi mói của bà. Khi cánh cửa được mở ra, trong sự ngạc nhiên của Elizabeth, Darcy bước vào phòng, chàng chỉ đi có một mình.

Darcy cũng tỏ ra rất ngạc nhiên khi thấy Elizabeth ở nhà có một mình. Chàng lật đật xin lỗi về sự mạo muội của mình và nói rằng chàng tưởng các cô gái khác cũng đang ở chung quanh.

Tiếp đó, cả hai ngồi xuống. Sau một lúc, Elizabeth cảm thấy họ đang có nguy cơ rơi vào tình trạng yên lặng hoàn toàn, nàng bắt đầu gợi chuyện và hỏi về Rosings đã được xây dựng ra sao. Trong lúc đang cần phải tìm ra một điều gì đó để nói, Elizabeth chợt nghĩ về lúc nàng gặp Darcy lần cuối cùng ở Hertfordshire. Nàng tò mò muốn biết Darcy sẽ nói gì về chuyện họ đột ngột rời bỏ nơi đó. Elizabeth đưa ra nhận xét:

- Anh Darcy, thật đột ngột khi các anh chị đã rời khỏi Netherfield vào tháng Mười Một vừa qua. Chắc đó là một điều ngạc nhiên thú vị cho anh Bingley khi biết rằng mọi người cũng đi nhanh như vậy. Nếu tôi nhớ không lầm, lúc ấy Bingley chỉ mới rời khỏi nơi đó một ngày. Lúc anh rời London, chắc Bingley và hai chị em gái của anh ta vẫn khỏe? Tôi hy vọng như vậy.

- Rất khỏe, cảm ơn cô.

Elizabeth thấy rằng nàng đã không nhận được câu trả lời nào hơn, sau khi

một ngừng một chút, nàng nói thêm:

- Theo như tôi biết anh Bingley không có ý định quay lại Netherfield lần nữa?

- Tôi chưa bao giờ nghe Bingley nói như vậy, nhưng cũng có thể trong tương lai anh ta sẽ chỉ dành rất ít thời gian ở nơi đó. Bingley có rất nhiều bạn. Trong lứa tuổi này, đương nhiên anh ta sẽ ngày càng có nhiều bạn bè và những chuyện ràng buộc.

- Nếu anh ta chỉ có ý ở lại Netherfield rất ít, thì sẽ tốt hơn cho hàng xóm trong vùng nếu anh ta trả nơi đó lại, như vậy chúng tôi có thể kiếm được một gia đình khác dọn đến ở. Có lẽ anh Bingley không đến ở căn nhà đó vì những lợi ích cho chính bản thân mình hơn là vì những tiện lợi cho hàng xóm chung quanh. Do đó chúng tôi mong rằng Bingley sẽ quyết định nên tiếp tục ở hay bỏ đi luôn.

- Nếu anh ta có ý định không ở đó nữa, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu anh ta bỏ nó ngay sau khi có người trả đúng giá.

Elizabeth không trả lời, nàng sợ phải nói nhiều về người bạn của Darcy. Trong lúc không còn chuyện gì khác để nói, nàng quyết định sẽ để tự Darcy khơi gợi đề tài.

Darcy nhận ra sự gợi ý này và nhanh chóng bắt đầu:

- Căn nhà này trông rất tiện nghi. Tôi tin rằng phu nhân Catherine đã cho tu sửa rất nhiều lúc Collins mới dọn đến Hunsford.

- Tôi cũng nghĩ như vậy và tôi cho rằng phu nhân đã không thể ban tặng lòng tốt của mình cho một người nào biết mang ơn hơn Collins.

- Anh Collins có vẻ rất may mắn trong việc lựa chọn được một người vợ.

- Đúng như vậy, bạn bè của anh ta nên vui mừng cho anh ta đã được một trong số ít ỏi những cô gái có sự hiểu biết chấp nhận và làm cho anh được hạnh phúc như vậy. Bạn tôi có một sự hiểu biết xuất sắc, mặc dù tôi không chắc chắn sự lựa chọn của chị ấy khi lấy anh Collins là một điều khôn ngoan nhất chị ấy từng làm. Tuy nhiên chị ấy trông rất vui vẻ, có lẽ đó là một sự kết hợp tốt.

- Chắc chị Collins rất hài lòng vì được ở trong một nơi không xa với bạn bè và gia đình.

- Anh nghĩ như vậy là gần à? Nó cách cả năm mươi dặm.

- Nếu là năm mươi dặm đường tốt thì đi chỉ mất vào khoảng nửa ngày đường. Đúng như vậy, tôi gọi đó là khoảng đường ngắn.

- “Tôi không bao giờ cho rằng khoảng cách là một trong những thuận lợi để kết hôn”, Elizabeth nói lớn. “Và tôi cũng không bao giờ nói rằng chị Collins được ở gần gia đình mình”.

- “Đó là một bằng chứng cho thấy sự gần bó của cô đối với Hertfordshire. Tôi cho rằng bất cứ nơi nào vượt qua khỏi khu vực chung quanh Longbourn của cô thì cô cho là xa”.

Darcy nói với một nụ cười nhẹ nhàng, Elizabeth hiểu nụ cười đó có ý gì. Có lẽ Darcy cho rằng nàng đang nghĩ về Jane và Netherfield. Bởi vậy Elizabeth đỏ mặt trả lời:

- Tôi không có ý nói rằng một người đàn bà nên ở quá gần nhà của cô ta. Xa và gần chỉ là tương đối, nó còn tùy thuộc vào hoàn cảnh. Nếu giàu có và chi phí cho việc đi lại không quan trọng thì khoảng cách không là gì cả. Nhưng trường hợp này không phải như vậy. Anh chị Collins có một lợi tức thoải mái nhưng nó không đủ để qua lại thường xuyên và tôi tin rằng bạn của tôi sẽ không cho rằng cô ta được ở gần gia đình mình, trừ khi khoảng đường ngắn hơn một nửa.

Darcy kéo ghế gần hơn một chút về phía Elizabeth và nói:

- Cô không nên quá gần chặt với địa phương mình ở. Cô không nên lúc nào cũng ở Longbourn.

Elizabeth tỏ vẻ ngạc nhiên. Darcy nhận ra sự thay đổi thái độ của nàng nên kéo ghế lui lại. Chàng với lấy tờ báo trên bàn, liếc nhanh qua, sau đó nói bằng một giọng lạnh lùng hơn:

- Cô có thích Kent không?

Sau đó họ nói chút ít về vùng này, cả hai đều nói một cách bình thản và ngắn gọn. Cuộc nói chuyện được chấm dứt khi Charlotte và cô em gái trở về và bước vào nhà. Hai chị em tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Elizabeth và Darcy đang nói chuyện riêng với nhau. Darcy giải thích sự lăm lăm của mình do tưởng rằng Elizabeth không ở nhà một mình. Sau khi ngồi nán lại

chừng vài phút và không nói gì với ai, chàng cáo từ ra về

- “Điều đó có nghĩa gì?”, Charlotte nói ngay sau khi chàng rời khỏi. “Eliza, chắc chắn là anh ta yêu chị, nếu không anh ta sẽ không bao giờ đến thăm chúng ta thân thiện như vậy”.

Elizabeth kể về sự im lặng của Darcy và cho rằng trong trường hợp này, điều đó không thể có, cho dù Charlotte có mong mỏi như vậy đi nữa. Sau những phỏng đoán khác nhau, hai cô gái cuối cùng cho rằng Darcy đến thăm chỉ vì đã không tìm ra việc gì khác để làm. Lời giải thích đó thích hợp với thời điểm này trong năm, khi những môn thể thao ngoài trời đã chấm dứt. Ở trong nhà thì chỉ có phu nhân Catherine, sách và bàn đánh bi da, mà hai người đàn ông thì không thể lúc nào cũng ở trong nhà. Hoặc vì nhà của Collins ở kế cận một bên, hoặc do sự thoải mái khi dạo bộ tới đó, hoặc vì những người sống trong căn nhà đó, hai anh em bà con Darcy và Fitzwilliam đều cảm thấy bị cám dỗ đi bộ về đó hầu như mỗi ngày. Mỗi sáng họ ghé chơi vào những giờ giấc khác nhau. Đôi khi họ đến riêng, đôi khi đến chung, thỉnh thoảng cũng tháp tùng đi theo phu nhân Catherine. Chuyện thật rõ ràng, đại tá Fitzwilliam đến chơi vì anh ta cảm thấy thích thú giao thiệp với mọi người trong nhà. Đương nhiên cũng còn một lý do chính yếu khác khiến anh ta tới. Elizabeth luôn cảm thấy thỏa mãn khi được ở bên cạnh Fitzwilliam, cũng như khi thấy những biểu hiện chứng tỏ nàng đang được anh ngưỡng mộ. So sánh với người mà nàng yêu quý trước đây, cung cách của Fitzwilliam tuy không dịu dàng quyến rũ bằng Wickham, nhưng anh ta lại có nhiều kiến thức hơn.

Còn tại sao Darcy thường xuyên đến thăm nhà của Collins, đây là điều khó ai có thể hiểu được. Không thể nói đó là vì mục đích giao thiệp bởi vì thường chàng ngồi với mọi người mà không hề nói gì cả. Mỗi khi Darcy lên tiếng, dường như là vì phải nói hơn là muốn nói. Chàng ít khi tỏ ra sôi động. Charlotte thật tình không thể phán đoán về Darcy. Cũng đôi khi đại tá Fitzwilliam đã cười nhạo sự ngu ngốc này của Darcy và chứng minh rằng chàng nói chung cũng đã có thay đổi. Với những gì đã biết về Darcy, Charlotte thật không thể nào hiểu được. Cô muốn tin rằng sự thay đổi này được gây ra bởi tình yêu và đối tượng của tình yêu đó là bạn gái mình.

Charlotte cương quyết muốn tìm hiểu cho ra. Cô đã quan sát Darcy bất cứ khi nào có dịp đến Rosings và khi chàng có dịp đến Hunsford, nhưng rồi Charlotte cũng không thành công. Darcy thường nhìn bạn của cô rất nhiều nhưng bằng lối nhìn mà cô không thể đoán được điều gì. Lối nhìn của chàng rất nghiêm chỉnh và thẳng thắn không dao động. Charlotte nghi ngờ không biết nó chứa đựng sự hâm mộ, hay đôi khi chỉ là cái nhìn không chú tâm.

Một hai lần Charlotte đã nói với Elizabeth rằng Darcy có thể đang bị nàng thu hút, nhưng Elizabeth luôn luôn cười và phủ nhận. Charlotte cho rằng nó không thích hợp cho cô đi sâu vào đề tài, sợ rằng hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng cao. Trong thâm tâm Charlotte, cô không chút nghi ngờ một ngày nào đó tất cả những sự ghét bỏ của bạn mình đối với Darcy sẽ qua đi, Elizabeth và Darcy cuối cùng rồi sẽ là một đôi.

Với lòng tốt muốn sắp xếp cho bạn, Charlotte đôi khi cũng toan tính muốn Elizabeth được lấy đại tá Fitzwilliam. Nếu so sánh, anh ta thật là một người đàn ông vui tính. Fitzwilliam chắc chắn đang ngưỡng mộ Elizabeth. Với hoàn cảnh của anh ta bây giờ, anh thật là xứng đáng với nàng. Tuy nhiên nếu đem so sánh những thuận lợi này với Darcy, trong khi Darcy có rất nhiều quyền lực ban bố cho các mục sư, thì người anh em họ này của chàng lại không có gì cả.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 33

Nhiều lần trong khi Elizabeth đang đi dạo chung quanh rừng cây, nàng bất ngờ gặp Darcy ở đó. Elizabeth cảm thấy rất bực cho rằng nàng đã quá rủi ro gặp phải Darcy ở một nơi không ai tới này. Để tránh chuyện gặp mặt như vậy đừng tái diễn lại, trong lần tình cờ gặp mặt đầu tiên Elizabeth đã nói cho Darcy biết rằng nơi đây là nơi nàng thích lui tới nhất. Nhưng thật lạ lùng họ vẫn lại đụng mặt lần thứ hai và sau đó còn tiếp tục xảy ra đến lần thứ ba. Elizabeth cảm thấy rất khó chịu giống như bị hành hạ bởi trong những lần gặp nhau như vậy, hai người chỉ nói những câu chào hỏi thông thường, sau đó là sự yên lặng khó chịu và cuối cùng thì chia tay. Thật ra lúc đó Darcy cũng đã nghĩ đến chuyện quay lại để đi dạo chung với nàng. Darcy không bao giờ nói nhiều và Elizabeth cũng không muốn tự gây phiền hà cho mình để cho mình phải nói hay lắng nghe nhiều. Sang đến lần gặp mặt thứ ba, Elizabeth nhận thấy Darcy đã hỏi những câu lạ lùng không liên quan gì, chẳng hạn như hỏi về sự vui vẻ của nàng khi ở Hunsford, về sở thích đi bộ đơn độc của nàng và ý kiến của nàng về hạnh phúc của vợ chồng Collins. Khi nói về Rosings và sự kém hiểu biết của nàng về nơi này, Darcy dường như ám chỉ rằng chàng nghĩ Elizabeth sẽ đến đó ở khi nàng có dịp đi Kent lần nữa. Elizabeth tự hỏi có phải Darcy đang nghĩ về Fitzwilliam khi nói ra điều này. Nàng cho rằng nếu Darcy có ngụ ý gì thì đó là muốn ám chỉ với nàng rằng chuyện nàng và Fitzwilliam chỉ là một ảo tưởng. Lời ám chỉ này khiến Elizabeth khổ sở và nàng trở nên vui mừng khi thấy mình đã về đến cổng hàng rào đối diện với nhà của Collins.

Một hôm đang đi bộ để đọc lá thư vừa nhận được từ Jane, khi Elizabeth ngẩng đầu lên, thay vì ngạc nhiên sẽ gặp Darcy thì lần này nàng gặp đại tá Fitzwilliam. Elizabeth lập tức cất lá thư đi và gượng ép nở một nụ cười, nàng nói:

- Tôi không biết anh sẽ đi bộ về hướng này.

- Tôi đang đi quanh rừng cây. Năm nào tôi cũng thường làm như vậy và chủ định chấm dứt bằng cuộc viếng thăm nơi cư ngụ của mục sư. Cô định đi xa hơn không?

- Không, tôi sắp quay về rồi.

Sau đó nàng quay ngược lại và hai người đi bộ chung với nhau về nhà Collins. Elizabeth hỏi:

- Anh có chắc chắn sẽ rời khỏi Kent vào ngày thứ Bảy?

- Đúng vậy, nếu Darcy không định hoãn thêm một lần nữa. Tuy nhiên tôi ở dưới quyền của anh ta. Anh ta sắp đặt mọi công chuyện theo ý anh ta muốn.

- Nếu như không hài lòng với chính mình vì cách sắp xếp này, ít ra anh ta cũng cảm thấy vui lòng vì quyền được lựa chọn của mình. Tôi thật chưa bao giờ biết người nào lại thích quyền lực để muốn làm gì thì làm như anh Darcy.

- Anh ta lúc nào cũng muốn làm theo ý mình. Chúng ta ai mà chẳng vậy. Sở dĩ như vậy chỉ vì anh ta có nhiều điều kiện hơn những người khác. Anh ta giàu có mà những người khác thì nghèo. Tôi nói như vậy là do xúc cảm. Cô biết đó, là một người con trai thứ trong nhà, lúc nào tôi cũng phải làm quen với hy sinh và lệ thuộc.

- Theo ý kiến của tôi, người con trai thứ trong gia đình của một bá tước chỉ có thể biết rất ít về hai điều đó. Bây giờ nói nghiêm chỉnh lại, anh thật ra đã biết gì về hy sinh và lệ thuộc? Có phải đó là khi anh không được phép muốn có tiền để đi những nơi mình muốn hay để mua những gì mình muốn?

- Trong những trường hợp thông thường như vậy, có lẽ tôi chưa có kinh nghiệm phải trải qua khó khăn. Nhưng trong những chuyện trọng đại hơn, có thể tôi sẽ phải chịu đựng đau khổ vì mong muốn có tiền. Người con trai nhỏ hơn không thể tùy ý muốn lấy ai thì lấy.

- Trừ khi các chàng trai đó yêu thích những cô nương giàu có, tôi nghĩ rằng họ thường làm như vậy.

- Thói quen tiêu xài của chúng tôi khiến chúng tôi trở nên bị lệ thuộc.

Cùng ngang địa vị như tôi, nhưng không quá nhiều người có thể đủ sức cưới vợ mà không phải lo nghĩ về tiền bạc.

- “Có phải anh ta ám chỉ mình?”, Elizabeth tự nhủ và suy nghĩ này làm nàng đỏ mặt. Nhưng sau đó Elizabeth trấn tĩnh lại và nói bằng một giọng khô khan sống động: “Giá trị của một người con trai thứ của một bá tước là bao nhiêu? Tôi cho rằng anh sẽ không đòi hỏi nhiều hơn năm mươi ngàn Bảng”.

Fitzwilliam trả lời Elizabeth cũng bằng giọng điệu đùa cợt như vậy, sau đó họ thôi không nói về đề tài này nữa. Để phá tan sự im lặng có thể khiến Fitzwilliam lầm tưởng rằng nàng đang bị ảnh hưởng về những lời nói vừa rồi, Elizabeth nhanh chóng nói:

- Tôi tưởng rằng người anh em bà con của anh dẫn anh đến đây với mục đích chính chỉ là để anh ta được tùy ý sai khiến. Tôi tự hỏi có phải anh ta chưa muốn cưới vợ vì cố giữ lâu bền quyền lực đó. Nhưng có lẽ hiện thời đã có cô em gái để anh ta tha hồ điều khiển rồi. Nếu cô ta đang nằm dưới sự chăm sóc của anh ta, anh ta có thể tùy ý muốn quyết định gì cho cô ta cũng được.

- “Không. Đó là điều anh ấy phải chia sẻ với tôi. Tôi cùng với anh ta chăm sóc cho Georgiana”, Đại tá Fitzwilliam nói.

- “Thật vậy sao? Anh làm giám hộ à? Trách nhiệm này có mang lại phiền hà gì cho anh không? Những cô gái trẻ như cô ấy đôi khi cũng khó mà quản thúc và nếu tính tình của cô ta cũng giống như Darcy, cô ta cũng sẽ chỉ thích làm theo ý mình.

Trong khi nói điều đó, Elizabeth quan sát thấy Fitzwilliam đang nhìn nàng một cách nghiêm trang. Cách anh ta ngay lập tức hỏi tại sao nàng lại cho rằng Georgiana có thể sẽ đem lại những phiền hà khiến Elizabeth tin rằng nàng đã nói gần đúng sự thật. Elizabeth trả lời:

- Anh không cần gì phải lo sợ. Tôi chưa bao giờ nghe ai nói xấu về cô ta cả và tôi dám cam đoan rằng cô ta là một trong những cô gái dễ bảo nhất trên đời. Cô ta là người được ưa thích nhất trong số các cô gái tôi đã từng quen, đó là bà Hurst và Caroline. Tôi nghĩ tôi đã nghe anh nói anh biết họ.

- Tôi có quen biết họ chút đỉnh. Người anh em trai của họ là một thanh

niên lịch sự vui vẻ, anh ta là bạn thân của Darcy.

- “Ô! Đúng rồi. Anh Darcy đối xử tốt một cách không bình thường với anh Bingley và còn chăm sóc cho anh ta một cách quá mức”, Elizabeth nói một cách khô khan.

- Chăm sóc? Đúng như vậy, tôi thật tình tin Darcy chăm sóc cho bạn mình trong những chuyện mà anh ta muốn chăm sóc. Khi chúng tôi đi về đây, Darcy đã kể cho tôi nghe một vài điều. Qua đó, tôi có lý do để cho rằng Bingley mang ơn Darcy nhiều lắm. Nhưng tôi xin mạn phép nói trước, tôi không được phép đặt giả thuyết Bingley là người mà Darcy muốn nói tới. Tất cả đó chỉ là sự phỏng đoán của tôi.

- Anh nói như vậy nghĩa là gì?

- Đó là một trường hợp mà Darcy không muốn ai biết tới bởi vì nó có liên quan đến gia đình của một thiếu nữ, có thể là một chuyện không được thú vị.

- Anh tin tôi đi, tôi không nói lại cho ai nghe đâu.

- Thật ra cô nên nhớ rằng tôi không có lý do gì để cho rằng người đã được nói tới là Bingley. Chuyện của Darcy kể cho tôi nghe chỉ là như thế này, anh ta tự hào vì gần đây đã cứu bạn mình ra khỏi phiền phức của một cuộc hôn nhân thiếu suy nghĩ chín chắn. Darcy đã không nhắc rõ tên ai trong câu chuyện, nhưng tôi nghi ngờ đó là Bingley vì anh ta là loại thanh niên trẻ dễ rơi vào tình trạng lúng túng, và cũng vì tôi biết hai người họ đã từng đi chung với nhau nguyên cả mùa hè vừa qua.

- Như vậy Darcy có cho anh biết lý do khiến anh ta tham dự vào chuyện của Bingley?

- Theo như tôi hiểu là vì sự chống đối mạnh mẽ từ thiếu nữ đó.

- Anh ta đã dùng thủ đoạn gì để chia rẽ hai người?

- “Anh ta không kể cho tôi nghe đã dùng thủ đoạn gì”, Fitzwilliam mỉm cười. “Anh ta chỉ kể cho tôi nghe những gì tôi vừa kể cho cô nghe”.

Elizabeth không trả lời và tiếp tục bước đi. Trái tim của nàng căng lên vì cảm phẫn. Sau khi quan sát Elizabeth một lúc, Fitzwilliam hỏi tại sao nàng lại suy tư như vậy.

- Tôi đang nghĩ về những gì anh vừa kể cho tôi nghe.” Elizabeth nói.

“Cách xử thế của người anh em họ của anh không thích hợp với tôi. Tại sao anh ta lại tự cho mình là người phán quyết?

- Ý của cô là cách xen vào của anh ta không được chính đáng?

- “Tôi thấy anh Darcy đã không đúng khi tự quyết định cho chuyện của bạn mình, và chỉ dựa vào xét đoán của anh ta để định đoạt và hướng dẫn hạnh phúc của bạn”, Elizabeth cố trấn tĩnh và nói tiếp: “Tuy nhiên vì chúng ta không hiểu tường tận hết những chi tiết trong câu chuyện, nên sẽ không công bằng khi kết án anh ta”.

- “Nói như vậy không phải là không đúng. Nhưng đáng buồn nó sẽ làm giảm đi niềm vinh dự chiến thắng của người anh em bà con của tôi”, Fitzwilliam nói.

Fitzwilliam điều cốt nhưng đối với Elizabeth nó là hình ảnh trung thực của Darcy, do đó nàng phải kìm lại không trả lời. Elizabeth đột ngột thay đổi câu chuyện và nói về một đề tài khác cho đến khi hai người về đến nhà Collins. Ngay sau khi Fitzwilliam rời khỏi, Elizabeth lập tức nhốt mình trong phòng và suy nghĩ không ngừng về những gì nàng đã nghe được. Elizabeth cho rằng những người đã được kể trong chuyện không ai khác hơn là những người mà nàng có liên hệ. Không thể tồn tại trên thế giới hai người đàn ông mà Darcy có thể có tầm ảnh hưởng lớn lao như vậy. Chuyện Darcy đã từng tính toán chia cách Bingley và Jane là chuyện không nghi ngờ gì, không phải như trước đây Elizabeth đã luôn luôn đổ lỗi cho Caroline là nhân vật chính chủ trương sắp xếp. Nếu tính hờn hĩnh của Darcy đã không làm chàng lầm lẫn thì chính tính kiêu hãnh và thất thường của chàng mới là nguyên nhân gây ra những điều khiến cho Jane phải chịu đựng đau khổ. Darcy đã phá tan niềm hy vọng hạnh phúc của Jane. Không ai có thể biết được thời gian chịu đựng đau khổ của Jane gây ra bởi lòng dạ xấu xa của Darcy sẽ kéo dài bao lâu.

- “Đã có những sự phản đối mạnh mẽ từ phía thiếu nữ đó”, đây là lời của đại tá Fitzwilliam. Elizabeth tự nhủ có lẽ đó là vì Jane có một người dượng làm nghề luật sư ở nông thôn và một người cậu buôn bán ở London.

- “Về phía bản thân Jane”, nàng thắng thốt, “không thể nào có chuyện chống đối vì chị ấy là người đáng yêu tốt lành, có sự hiểu biết xuất sắc và

phong cách vô cùng quyến rũ. Về phía cha thì cũng không có gì đáng để chống đối. Mặc dù có những cá tính khác thường nhưng cha lại có những khả năng mà Darcy không nên coi thường, và cha còn có được những sự kính trọng mà chính bản thân Darcy sẽ không bao giờ đạt tới”. Khi suy nghĩ về mẹ mình, lòng tự tin của Elizabeth có hơi bị yếu đi, tuy nhiên nàng cho rằng không có bất cứ sự chống đối nào có tầm quan trọng đối với Darcy cả. Có lẽ lòng kiêu hãnh của chàng đã bị tổn thương sâu xa khi cảm thấy chàng đã bị mất đi chỗ đứng quan trọng trong quan hệ với bạn mình. Cuối cùng Elizabeth hầu như đi tới kết luận rằng Darcy làm như vậy một phần vì bị chi phối bởi tính kiêu hãnh tệ hại nhất của mình, và một phần cũng vì chàng muốn giữ Bingley lại cho em gái của mình.

Sự kích động và những giọt nước mắt gây ra bởi chuyện này đã khiến Elizabeth trở nên nhức đầu và cơn nhức đầu càng lúc càng tăng mãi cho tới tối. Bị nhức đầu, cộng thêm sự miễn cưỡng không muốn gặp mặt Darcy, Elizabeth quyết định không theo gia đình Collins đến Rosings để dùng trà. Charlotte thấy bạn mình không được khỏe nên cũng không ép đi và can chớ không nên ép. Tuy nhiên Collins đã không che đậy sự lo sợ của mình, cho rằng phu nhân Catherine sẽ không vừa lòng nếu Elizabeth ở nhà.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 34

Khi mọi người đã rời khỏi nhà, Elizabeth muốn làm tăng thêm sự tức giận của mình với Darcy càng nhiều càng tốt nên đã mang ra kiểm tra lại những lá thư cũ của Jane gửi cho nàng từ khi đến Kent. Nội dung các lá thư không hề chứa đựng một lời than phiền, không một lời nhắc lại những sự kiện đã xảy ra trong quá khứ hoặc những nỗi đau khổ trong hiện tại. Tuy nhiên trong từng dòng chữ, lời lẽ dường như thiếu vắng sự vui tươi mà Jane đã từng có trước đây. Elizabeth chú ý mỗi câu trong thư của Jane đều truyền đạt một ý tưởng không được dễ chịu, những điểm này khó có thể nhận ra nếu chỉ đọc qua lần đầu tiên. Sự kiêu hân đáng xấu hổ của Darcy đã là nguyên nhân tạo ra sự đau đớn cho Jane, nó khiến Elizabeth có một cảm giác mãnh liệt hơn về những nỗi khổ đau chị mình đang phải chịu đựng. Elizabeth cảm thấy đỡ buồn hơn một chút khi nghĩ về cuộc viếng thăm của Darcy ở Rosings sẽ chấm dứt vào ngày mốt. Thêm vào đó, trong vòng ít hơn hai tuần nàng có thể gặp mặt Jane trở lại và dùng tình yêu thương của mình giúp chị hồi phục tinh thần.

Khi nghĩ về chuyện Darcy sắp ra đi, Elizabeth không thể không nghĩ rằng người anh em họ của chàng cũng sẽ đi luôn. Tuy đại tá Fitzwilliam đã nói rõ ràng rằng anh ta không có ý định tiến tới với nàng, nhưng anh ta là một người dễ thương và Elizabeth nghĩ nàng sẽ không bị đau khổ vì anh ta.

Trong khi đang cố ổn định tư tưởng, Elizabeth đột nhiên nghe tiếng chuông cửa reo. Nàng hơi rung động vì nghĩ rằng người đến là đại tá Fitzwilliam. Anh ta trước đây đã từng có lần đến thăm rất trẻ và có thể bây giờ đến đây để hỏi thăm nàng. Nhưng ý tưởng đó chẳng bao lâu bị tan biến và lần này tinh thần nàng dao động theo một cách khác khi thảng thốt ngạc

nhien thấy Darcy là người bước vào phòng. Với dáng điệu vội vã, Darcy lập tức hỏi thăm về sức khỏe của Elizabeth và bào chữa cho cuộc viếng thăm của mình chỉ là để muốn biết xem nàng đã khỏe chưa. Elizabeth trả lời Darcy một cách lạnh lùng khách sáo. Darcy ngồi xuống một lúc, sau đó lại đứng lên đi lại chung quanh phòng. Elizabeth rất ngạc nhiên nhưng không hề hở miệng nói một lời. Sau khi im lặng trong nhiều phút, Darcy tiến lại phía Elizabeth, chàng bắt đầu nói một cách rất khích động:

- Tôi đã tự dằn co với chính mình nhưng không hề có kết quả. Tình cảm của tôi không thể đè nén được nữa. Cô phải cho phép tôi được nói cho cô biết tôi đã ngưỡng mộ và yêu cô mãnh liệt đến thế nào.

Sự ngạc nhiên của Elizabeth thật không bút nào tả xiết. Nàng nhìn sững Darcy, sắc mặt nàng thay đổi, trong lòng mang đầy nỗi nghi ngờ nhưng nàng vẫn giữ im lặng. Thái độ của Elizabeth đã làm Darcy nghĩ rằng nàng đang khuyến khích mình nói tiếp nên sau đó tuôn ra thú nhận tất cả những cảm giác và tình cảm chàng dành cho nàng trong thời gian qua. Darcy nói rất trôi chảy, bên cạnh xúc cảm của trái tim, chàng còn có những cảm giác khác cần được trình bày tỉ mỉ. Ngoài việc chỉ biết nói năng kiêu hãnh, Darcy thật ra không có tài diễn tả những chuyện tình yêu dịu dàng. Chàng đã thú thật hết những suy nghĩ của mình về địa vị thấp kém của Elizabeth, về việc chàng sẽ bị giảm giá trị nếu kết hôn với nàng và về những cản trở của gia đình. Những điều này, dù suy đi tính lại cách nào đi nữa, cũng đều không thích hợp cho Darcy để tiến tới với Elizabeth. Chàng nói đi nói lại những chi tiết này một cách rất kỹ lưỡng, dường như chúng là kết quả của việc chàng đang bị đau khổ dẫn dắt để đương đầu không muốn tiến tới một cuộc hôn nhân không thích hợp.

Mặc dù trong lòng đang ghét bỏ Darcy đến tận cùng, Elizabeth cũng không khỏi cảm thấy hãnh diện vì đã được chàng yêu. Tuy không hề có chút tình cảm với Darcy, Elizabeth vẫn cảm thấy tội nghiệp và đáng tiếc cho sự đau khổ mà Darcy đang phải chịu đựng, cho tới khi nàng bị thức tỉnh về những ngôn ngữ mà chàng đã nói ra. Chúng khiến nàng mất đi tất cả lòng trắc ẩn và thay vào đó bằng sự giận dữ. Elizabeth cố gắng lấy lại bình tĩnh và kiên nhẫn chuẩn bị những câu trả lời của mình một khi Darcy

nói xong. Darcy kết thúc câu chuyện của mình bằng những thổ lộ cho biết tình cảm của chàng đối với Elizabeth quá mạnh mẽ. Nó khiến chàng, cho dù đã cố gắng rất nhiều, vẫn không thể tìm cách chế ngự được. Darcy bày tỏ niềm hy vọng chàng sẽ được đền bù qua việc Elizabeth sẽ chấp nhận lời cầu hôn của chàng. Trong khi nghe Darcy nói như vậy, Elizabeth có thể dễ dàng nhận thấy rằng Darcy đã không nghi ngờ gì chàng sẽ nhận được một câu trả lời ưng thuận. Tuy Darcy nói một cách băn khoăn và lo lắng, nhưng vẻ mặt của chàng luôn biểu hiện một sự tự tin. Dáng điệu tự tin này càng khiến Elizabeth giận sôi sục. Do đó khi Darcy đã ngừng nói, đôi má của nàng đổi sang màu hồng và nàng nói:

- Theo như nghi thức, tôi có bốn phận phải trả lời những biểu lộ tình cảm đã được anh công khai thú nhận, tuy rằng những câu trả lời của tôi chưa chắc có cùng mức độ giống như vậy. Thông thường thì bốn phận và nghĩa vụ là do mình tự cảm nhận thấy. Nếu như tôi đã có thể cảm nhận được mình đang mang ơn thì tôi sẽ nói lời cảm ơn ngay. Thế nhưng tôi không thể làm như vậy, tôi chưa bao giờ mong nhận được anh khen tặng và anh chắc hẳn đã ban tặng những lời khen ngợi này cho tôi một cách không tự nguyện. Tôi xin lỗi nếu mình đã gây ra đau khổ cho bất cứ ai, nếu có đó là ngoài ý muốn của tôi, tôi thật không cố tình. Tôi hy vọng sự đau khổ của anh sẽ chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn. Sau khi anh nghe xong những lời giải thích này, có lẽ anh sẽ dễ dàng vượt qua những cảm giác mà lâu nay đã từng ngăn giữ việc anh xác nhận anh yêu thương tôi như anh mới vừa nói cho tôi nghe.

Darcy đứng dựa vào mặt lò sưởi, cặp mắt của chàng dán chặt vào khuôn mặt của Elizabeth dường như đang đón nghe từng câu từng lời của nàng. Chàng vừa phần uất vừa ngạc nhiên. Nước da chàng trở nên trắng xanh vì giận dữ và sự rối loạn của trí óc được thể hiện một cách rõ ràng. Chàng cố gắng hết sức để tỏ ra bình tĩnh và không hề hé môi nói gì cho tới khi chàng tin rằng mình đã đạt được sự bình tĩnh. Sự im lặng này khiến Elizabeth cảm thấy rất khiếp sợ. Một lúc lâu, bằng một giọng cố trấn tĩnh, chàng nói:

- Đây là câu trả lời mà tôi được hân hạnh đón nhận. Theo phép lịch sự tối thiểu, có lẽ tôi cũng muốn biết lý do tại sao tôi bị từ chối. Nhưng thật ra nó

cũng không quan trọng.

- “Như vậy tôi cũng muốn biết”, Elizabeth trả lời, “với ý muốn làm xúc phạm và làm nhục tôi, tại sao anh lựa chọn để nói rằng chuyện anh thích tôi là đi ngược lại nguyện vọng của mình, ngược lại lý trí của anh và ngay cả ngược lại cá tính của anh? Chẳng lẽ đây không phải là bất lịch sự nếu như tôi bị cho là bất lịch sự? Thế nhưng tôi còn có những sự trêu chọc khác. Anh biết tôi có mà. Cho dù như tôi không muốn chống đối lại anh, cho dù cảm giác của tôi là dừng dừng hoặc thật ra tôi có tình cảm với anh đi nữa, anh có nghĩ rằng tôi sẽ bị cám dỗ để chấp nhận một người đàn ông mà chính anh ta là nguyên nhân trung gian phá vỡ hạnh phúc của người chị thương yêu nhất đời tôi?”.

Trong khi Elizabeth tuyên bố những lời như vậy, khuôn mặt Darcy đổi sắc. Tuy nhiên sự xúc động này đi qua rất ngắn ngủi và chàng tiếp tục lắng nghe Elizabeth nói mà không cố làm gián đoạn.

- Tôi có mọi lý do trên đời để nghĩ xấu về anh. Không gì có thể bào chữa cho hành động phi lý và ích kỷ mà anh đã làm. Anh có dám phủ nhận chuyện anh là yếu tố cơ bản, nếu như không phải là nguyên nhân chính, chia rẽ hai người họ. Anh đã đưa một người vào trong tình trạng bị mọi người chung quanh phê bình chỉ trích là có tính tình thay đổi, không kiên định và đưa người kia vào tình trạng làm trò cười vì đã nuôi hy vọng hão huyền. Anh đã khiến cả hai phải chịu đựng một sự đau khổ sâu sắc.

Elizabeth ngừng lại, thấy Darcy không biểu lộ một mảy may cảm phần. Chàng đang lắng nghe với một dáng điệu chứng minh cho thấy chàng không hề bị xúc động bởi bất cứ cảm giác hối hận nào, đã vậy Darcy còn nhìn Elizabeth với một nụ cười giả tạo hoài nghi:

- “Anh có thể phủ nhận mình đã không làm điều đó?”, Elizabeth lập lại.

Đã lấy lại bình tĩnh, Darcy trả lời:

- Tôi không có ý muốn phủ nhận chính tôi đã tìm đủ mọi cách để cố tình chia cách bạn tôi khỏi chị của cô. Tôi cũng không vì vậy mà vui mừng vì sự thành công của mình. Về phía Bingley, tôi đã tốt với anh ta còn hơn đối với chính mình.

Elizabeth khinh bỉ cách Darcy bày tỏ lập luận của mình. Nội dung của

những lời nói tuy không thoát khỏi sự chú ý lắng nghe của Elizabeth nhưng chúng cũng không thể thuyết phục được nàng. Elizabeth nói tiếp:

- Nhưng không phải chỉ vì chuyện này mà tôi không thích anh. Trước khi chuyện xảy ra khá lâu, sự đánh giá của tôi về anh đã được định hình. Cá tính của anh đã bộc lộ khi tôi được nghe Wickham tường thuật lại hơn mấy tháng trước. Trong chuyện này, anh có thể nói gì không? Anh có thể lấy gì để biện hộ cho chính bản thân hoặc đổ tội cho những người khác?

- “Cô đã tỏ ra thiết tha quan tâm những gì liên quan tới người thanh niên đó”, Darcy nói với giọng ít bình tĩnh hơn và khuôn mặt dần dần đổi sang màu sẫm.

- Ai từng biết về sự bất hạnh mà Wickham đã trải qua thì không thể không quan tâm đến anh ta.

- “Nỗi bất hạnh của anh ta?”, Darcy lập lại một cách khinh bỉ. “Đúng như vậy, nỗi bất hạnh của anh ta quả thật là lớn lao”.

- “Đó là do chính anh gây ra”, Elizabeth nói lớn với giọng hùng hồn. “Anh đã làm cho Wickham rơi vào tình trạng nghèo khó như bây giờ. Anh đã tước đi cơ hội của Wickham. Anh đã cướp đi những năm tháng tốt lành nhất trong đời của anh ta và những quyền lợi mà lẽ ra anh ta đã được hưởng. Anh đã làm tất cả những chuyện đó. Vậy mà khi nghe nói về sự bất hạnh của Wickham anh chỉ tỏ một thái độ khinh bỉ và nhạo báng”.

- “Chuyện này”, Darcy nói lớn và chàng bước nhanh chung quanh căn phòng, “chỉ là quan niệm của cô dành cho tôi. Đây chỉ là sự phỏng đoán của cô về tôi. Tôi cảm ơn cô đã giải thích những điều đó một cách đầy đủ. Dựa vào sự suy đoán này, mọi lỗi của tôi đều là rất nặng. Nhưng có lẽ”, chàng nói thêm, ngừng bước và hướng về phía Elizabeth, “những tội lỗi này của tôi đã không bị để ý tới nếu như tính kiêu hãnh của cô không bị tổn thương khi tôi thú nhận tôi đã có sự dẫn dắt ngại ngùng khi nghĩ tới chuyện yêu cô và tính chuyện dài lâu với cô. Những lời cáo buộc cay đắng này của cô có thể vẫn còn bị đè nén lại nếu như tôi khôn ngoan hơn, biết che giấu sự giằng co của chính bản thân mình và nịnh bợ cô để cô tin rằng việc tôi muốn tiến tới với cô là do từ lòng mong muốn thuần khiết không bị ràng buộc bởi lý trí của tôi. Nhưng tôi ghét cay ghét đắng sự che giấu này và tôi

cũng không cảm thấy xấu hổ khi nói ra cảm giác của mình, những cảm giác đó là tự nhiên và chính đáng. Làm sao cô có thể mong rằng tôi sẽ hoan hỉ về quan hệ thấp kém của cô? Hay mong tôi sẽ tự chúc mừng cho mình có được quan hệ gia đình với những người có địa vị thấp hơn tôi trong xã hội?

Elizabeth cảm thấy cơn giận của mình mỗi phút mỗi tăng lên nhưng nàng vẫn cố gắng tối đa để nói một cách thật bình tĩnh:

- Anh lầm rồi, anh Darcy, nếu anh cho rằng cách anh tuyên bố như vậy sẽ gây ảnh hưởng cho tôi về mọi mặt và làm tôi quên đi những chuyện có thể khiến tôi từ chối anh.

Elizabeth nhận thấy Darcy đã giật mình vì những lời này nhưng chàng không nói gì cả và nàng tiếp tục nói:

- Dù cho anh có cố gắng làm cách gì đi nữa tôi cũng sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh.

Một lần nữa Darcy lại biểu lộ sự kinh ngạc và chàng nhìn Elizabeth một cách vừa hoài nghi vừa xấu hổ. Elizabeth vẫn tiếp tục nói tiếp:

- Nói về sự quen biết với anh, ngay từ những giây phút đầu tiên, cách cư xử của anh đã gây cho tôi ấn tượng anh là một người ngạo mạn, kiêu ngạo, ích kỷ và không nghĩ gì đến cảm giác của người khác. Những điều đó đã tạo ra nền tảng căn bản cho những bất mãn trong lòng tôi và sau đó là một loạt những sự kiện xảy ra tiếp theo đã hình thành một sự căm ghét không đổi trong tôi. Một tháng trước đây tôi đã chưa hiểu rõ về con người của anh, nhưng bây giờ tôi cho rằng anh là người đàn ông cuối cùng trên thế giới này tôi muốn lấy làm chồng.

- Cô nói vậy là đủ lắm rồi, thưa cô nương. Tôi hoàn toàn hiểu tâm trạng của cô và cảm thấy thật xấu hổ về bản thân mình. Tha lỗi cho tôi đã quấy rầy thời gian của cô quá lâu. Chúc cô nhiều sức khỏe và hạnh phúc.

Nói những lời này xong, Darcy vội vã rời khỏi căn phòng. Elizabeth nghe tiếng chàng mở cửa phía trước và bỏ đi.

Sự xáo động khiến đầu óc Elizabeth càng lúc càng trở nên đau nhức. Nàng không sao gượng gợng được nữa, chỉ đành ngồi xuống một cách yếu ớt và bắt đầu khóc hơn cả nửa tiếng đồng hồ. Sự kinh ngạc khi hồi tưởng lại những gì đã xảy ra càng lúc càng đáng sợ trong đầu Elizabeth. Nàng nghĩ về chuyện đáng ra mình nên nhận lời cầu hôn của Darcy, về chuyện chàng đã thầm yêu nàng từ bao tháng qua, yêu say đắm đến nỗi muốn kết hôn với nàng, dù chàng có cùng những lý do khi cản trở bạn mình cầu hôn với Jane. Elizabeth cảm thấy thật hãnh diện khi nhận được một tình yêu mạnh mẽ như vậy từ Darcy. Tuy nhiên nàng nhanh chóng nghĩ về những thái độ và hành động của chàng, chẳng hạn về tính kiêu hãnh đáng kinh sợ, về sự tự thú nhận một cách không xấu hổ những chuyện chàng đã làm với Jane, về việc chàng tự xác nhận những chuyện tàn nhẫn đã làm đối với Wickham mà không hề bào chữa hay biện hộ về thái độ vô cảm khi nhắc đến Wickham. Những suy nghĩ đó nhanh chóng lấn lướt lòng thương hại vừa xuất hiện trong những giây phút hân hoan khi suy nghĩ về tình yêu mà Darcy đã dành cho nàng.

Elizabeth tiếp tục cảm thấy rất bối rối cho đến khi nghe tiếng xe ngựa của phu nhân Catherine. Elizabeth nhận ra mình chưa đủ sức để đối diện với sự quan sát của Charlotte trong lúc này, do đó nàng vội vã đi vào phòng mình.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 35

Sáng hôm sau khi Elizabeth thức dậy, đầu nàng còn đầy ắp những ý nghĩ của ngày hôm qua. Nàng nhắm mắt lại một lúc lâu, cảm thấy vẫn chưa hết ngạc nhiên về những chuyện đã xảy ra. Trong lúc này, nàng khó có thể nghĩ về chuyện gì khác và cũng không đủ khả năng để làm bất cứ một việc gì. Do đó Elizabeth nhất quyết sau bữa sáng sẽ đi tìm sự thoải mái bằng không khí trong lành và hoạt động ngoài trời. Nàng bắt đầu làm ngay, trước hết với sở thích dạo bộ trong rừng cây, nhưng khi chợt nhớ ra Darcy đôi khi cũng tới đó, nàng do dự. Thay vì đi vào rừng cây, nàng rẽ vào con đường nhỏ dẫn xa khỏi đường lớn. Hàng rào ranh giới của rừng cây nằm ngay bên hông, Elizabeth nhanh chóng vượt qua một trong những cánh cổng để đi ra ngoài khoảng đất trống.

Sau khi đi bộ hai hay ba lần dọc theo con đường, Elizabeth trở nên bị quyến rũ bởi phong cảnh tươi đẹp của buổi sáng, nàng ngừng lại trước một cánh cổng và nhìn về phía rừng cây. Trong năm tuần sống ở Kent, Elizabeth đã được chứng kiến nhiều thay đổi về cảnh sắc của vùng này giữa lúc giao mùa. Mỗi ngày trôi qua, phong cảnh lại đượm thêm màu xanh tươi của những nhánh cây mới đâm chồi. Khi Elizabeth đang chuẩn bị đi tiếp, nàng chợt thấy bóng một người đàn ông thấp thoáng sau lùm cây và hướng về phía mình. Sợ rằng người đó chính là Darcy, Elizabeth lập tức lùi lại. Nhưng đã quá trễ, người đàn ông đó đã thấy nàng, anh ta bước lên nhanh và gọi tên nàng. Mặc dù đã quay lưng đi nhưng khi nghe gọi tên mình và nhận ra đó là giọng Darcy, Elizabeth đã quay trở lại phía cánh cổng. Lúc đó Darcy cũng vừa bước tới, tay đưa ra một lá thư. Theo phản xạ tự nhiên, Elizabeth cầm lấy lá thư. Darcy nói với một dáng điệu kiêu ngạo:

- “Tôi đang đi dạo trong rừng cây và hy vọng sẽ gặp cô. Cô có thể ban

cho tôi một ơn huệ bằng cách đọc lá thư này chứ?”. Sau đó chàng nghiêng mình chào, quay lưng lại và bỏ đi.

Elizabeth mở thư, thật ra vì óc tò mò mạnh mẽ hơn là vì hứng thú. Sự ngạc nhiên của nàng càng lúc càng tăng, lá thư được viết gần đầy hai trang giấy với nét chữ rất cẩn thận gọn gàng. Elizabeth vẫn tiếp tục bước, vừa đi vừa đọc. Lá thư được viết từ Rosings vào lúc tám giờ sáng:

“Thưa cô, xin cô đừng hoảng sợ khi nhận được lá thư này. Xin đừng e ngại vì nội dung thư sẽ lặp lại những tình cảm hay lời cầu hôn tôi đã nói ngày hôm qua và chúng đã khiến cô trở nên căm phẫn và ghê tởm. Tôi viết lá thư này không có ý định làm tổn thương cô hay tự hạ thấp bản thân mình bằng cách cứ lặp đi lặp lại những điều mà cả hai chúng ta sẽ không thể quên đi một cách nhanh chóng. Nếu tôi có buộc cô phải cố gắng đọc kỹ lá thư, thì chỉ vì cá tính của tôi lúc nào cũng đòi hỏi một lá thư khi đã được viết ra thì người nhận phải đọc nó. Xin cô tha lỗi cho sự tự tiện của tôi để yêu cầu sự chú ý của cô. Tôi biết cô sẽ rất miễn cưỡng làm điều đó, thế nhưng tôi đòi hỏi nơi cô một sự công bằng.

“Hai tội lỗi mà tôi hôm qua cô đã buộc cho tôi tuy mang hai tính chất riêng biệt nhưng lại giống nhau về tầm quan trọng. Việc thứ nhất, không cần biết tình cảm của hai người đã ra sao, tôi đã tách rời Bingley khỏi chị của cô. Việc thứ hai, nhiều lần khác tôi đã bất chấp những đòi hỏi về quyền lợi, bất chấp danh dự và lòng nhân đạo, đã phá tan hiện tại và tương lai của Wickham. Không gì có thể so sánh được với việc tôi đã ngoan cố và vô cớ từ bỏ người bạn thời niên thiếu của mình, người mà ai cũng biết là được cha tôi yêu mến nhất, một thanh niên trẻ hầu như không có gì ngoài sự nương tựa vào sự bảo trợ của gia đình tôi, và cũng là người đã được nuôi dạy lớn lên trong niềm mong đợi anh ta sẽ biết cố gắng và nỗ lực. Với tính cách nghiêm trọng của những tội danh mà tôi hôm qua tôi đã bị gán cho

một cách công khai về mối trường hợp, tôi hy vọng mình sẽ được giải oan sau khi lời tường thuật về những hành động và chủ ý của tôi được cô đọc xong. Trong khi đưa ra những lời giải thích, tôi cần phải nói ra những cảm nghĩ của mình mà tôi sợ rằng chúng sẽ làm chạm tự ái của cô, tôi thật không biết nói gì hơn ngoài nói câu xin lỗi trước tiên. Thật ra, tôi cần thiết phải làm như vậy, những lời xin lỗi thêm đúng ra cũng chỉ là ngớ ngẩn và lỗi bịch.

“Khi ở Hertfordshire chưa lâu, tôi cũng như những người khác đều nhận ra rằng Bingley thích chị của cô hơn những thiếu nữ khác ở trong vùng. Nhưng mãi cho đến buổi tối khiêu vũ ở Netherfield, tôi mới nhận thấy rằng cảm tình của anh ta với chị cô rất nghiêm chỉnh nếu so sánh với những tình yêu trước đó của anh ta mà tôi đã có dịp chứng kiến. Ở đêm khiêu vũ, trong khi tôi đang có hân hạnh được khiêu vũ với cô, qua sự tiết lộ tình cờ của ngài William, tôi nghe ngài nói rằng Bingley đã thương yêu chị cô đến mức ai cũng cho rằng anh ta sẽ chuẩn bị ngỏ lời cầu hôn. Ngài William đã nói về chuyện đó như một chuyện chắc chắn sẽ xảy ra và chỉ còn chờ quyết định thời gian khi nào. Ngay lúc đó tôi bắt đầu chăm chú quan sát hành động cử chỉ của bạn tôi và nhận thức được rằng sự say mê của anh ta dành cho Jane vượt qua những gì tôi đã từng thấy ở anh ta trước kia. Tôi cũng quan sát chị của cô. Bề ngoài và dáng điệu của chị cô tuy rất cởi mở, vui vẻ và lôi cuốn, nhưng chị cô không hề biểu lộ sự quan tâm khác thường nào. Buổi tối đó tôi tiếp tục quan sát kỹ lưỡng và càng khẳng định rằng mặc dù chị cô đã tỏ ra thích thú khi nhận được tình yêu từ Bingley, nhưng chị cô đã không đáp lại tình cảm này. Về chuyện này, nếu như cô không lầm lẫn thì chắc hẳn tôi là người lầm lẫn. Tuy nhiên vì cô hiểu quá rõ về chị mình, nên tôi cho rằng người lầm lẫn có lẽ chính là tôi. Nếu như vậy, sự oán hận của cô không phải là không có lý do chính đáng nếu như tôi đã lầm lẫn và gây đau khổ cho chị của cô. Tuy nhiên tôi sẽ không dẫn đo, ngại ngần để khẳng định rằng sự trầm lặng thanh thản trong nét mặt và dáng điệu của chị cô sẽ khiến cho bất cứ ai có sự quan sát

sâu sắc cũng có thể đưa ra một kết luận rằng tuy tâm tính chị cô rất hòa nhã, đáng yêu nhưng trái tim lại không dễ gì bị rung động. Do đó tôi càng thêm tin tưởng thái độ dửng dưng của chị cô là chắc chắn. Tôi đã không cho rằng chị cô đã có thái độ dửng dưng bởi vì tôi muốn nó là như vậy. Tôi đánh giá sự việc trong một kết luận vô tư không thiên vị, chân thành mong muốn đúng theo lý lẽ. Những chống đối của tôi về cuộc hôn nhân của họ không chỉ dựa theo những nguyên nhân mà tối hôm qua tôi đã thừa nhận với cô. Những nguyên nhân mà khi rơi vào hoàn cảnh của chính bản thân mình, tôi đã phải sử dụng một sức mạnh tột cùng để cố gắng gạt bỏ qua một bên. Sự chống đối của tôi với họ thật ra còn dựa vào những lý do gây mâu thuẫn khác. Tôi đã tự cố gắng quên đi những lý do này vì chúng đã không còn xuất hiện trước mặt tôi nữa, nhưng vì mức độ ảnh hưởng của chúng cũng không kém những lý do kia nên tôi thấy tôi cũng nên nêu ra, dù chỉ với một cách rất ngắn gọn. Quan hệ của gia đình bên mẹ cô, mặc dù cũng có thể được coi là một lý do đáng để phản đối, nhưng nó cũng chưa đáng kể gì khi so sánh với những khiếm khuyết về phép lịch sự được biểu lộ một cách thường xuyên giống nhau từ trên xuống dưới, từ mẹ cô, đến ba cô em nhỏ của cô và đôi khi ngay cả chính cha cô nữa. Xin tha lỗi cho tôi. Tôi rất đau lòng đã làm tổn thương cô. Tuy nhiên giữa sự quan tâm của cô về những khuyết điểm của những người thân ruột thịt trong gia đình và sự buồn lòng về cách biểu hiện của họ, cô hãy nên thấy mình được an ủi để biết rằng cô và chị của cô thì khác. Ngoài cách cư xử đúng đắn ra, ý thức và cá tính của hai chị em cô rất đáng được khen ngợi. Những đức tính đó đã tránh cho hai người không bị chia sẻ chung những lời phê bình chỉ trích. Tôi xin nói xa hơn một chút, sau những gì xảy ra trong buổi tối hôm đó, thành kiến của mình về mọi người trong gia đình cô đã trở nên xác định. Những nguyên nhân gây ra sự thành kiến càng lúc càng gia tăng và đã khiến tôi muốn bảo vệ bạn mình tránh ra khỏi cái mà tôi cho là một quan hệ không hạnh phúc. Ngày hôm sau Bingley rời khỏi Netherfield để đi London với ý định sẽ nhanh chóng quay trở lại, tôi tin chắc cô vẫn còn nhớ.

“Những gì tôi làm về phần tôi đã được giải thích xong. Qua phần hai chị em gái của Bingley thì cũng không kém gì tôi. Chúng tôi mau chóng khám phá ra chúng tôi có sự trùng hợp về cảm giác. Giống nhau, chúng tôi cho rằng mình nên tách Bingley ra khỏi cuộc tình này càng sớm càng tốt. Do đó chúng tôi đã quyết định đi theo anh ta đến London. Khi đến đó, tôi đã phân tích cho bạn mình thấy những nguy hại trong sự lựa chọn của anh ta. Sự can gián này có thể đã làm dao động hoặc làm nhụt đi quyết tâm của Bingley. Tuy nhiên tôi không cho rằng nó là nguyên nhân chính yếu ngăn trở cuộc hôn nhân nếu như không có sự bồi thêm của một nguyên nhân mà lúc ấy tôi đã ngần ngại không muốn nói ra, đó là sự dửng dưng của chị cô. Trước đây Bingley đã thật sự tin rằng chị cô đáp lại tình yêu của anh ta một cách chân thật, nhiều như anh ta yêu cô ta. Tuy nhiên vì Bingley là một người có tính nhún nhường, luôn lệ thuộc mạnh mẽ vào sự phán đoán của tôi hơn là của chính anh ta, cho nên để thuyết phục Bingley rằng anh ta đã sai lầm thật không có gì khó khăn cả. Sau những lời của tôi lúc đó, việc thuyết phục Bingley không nên quay về Hertfordshire nữa thật là một chuyện dễ dàng. Tôi không hề đổ lỗi cho mình vì đã làm ra như vậy. Trong toàn bộ vấn đề chỉ có một phần trong cách xử sự của tôi là khiến tôi không được hài lòng. Đó là việc tôi đã hạ mình đi làm điều gian dối không cho Bingley biết chị của cô đã đến và đang có mặt ở thủ đô. Caroline và tôi cho rằng tình cảm của Bingley dành cho chị cô vẫn chưa hết, nếu để anh ta gặp được chị của cô thì thật không được an toàn. Có lẽ sự giấu diếm này là quá thấp hèn và không xứng đáng với tôi, tuy nhiên, tôi làm như vậy hoàn toàn vì lợi ích của bạn tôi. Tôi không còn gì để nói thêm về đề tài này và cũng không còn lời xin lỗi nào khác để nói thêm. Nếu như tôi đã gây thương tổn cho chị cô, đó hoàn toàn bởi tôi không biết, và tôi vẫn chưa thấy có gì đáng để kết án chúng.

“Về chuyện thứ hai thì sự buộc tội càng nặng nề hơn, tôi bị kết án đã làm tổn thương Wickham. Về điều này, tôi chỉ có thể bác bỏ lại bằng cách

bày tỏ cho cô thấy toàn bộ những mối liên hệ của anh ta đối với gia đình tôi. Anh ta đã đổ lỗi cho tôi về chuyện gì thì thật tôi không làm sao biết được, nhưng sự thực của những gì tôi sẽ kể ở đây, tôi có thể mời nhiều người đứng ra làm chứng để xác định tính trung thực của chúng.

“Wickham là con trai của một người đàn ông rất được kính trọng, người mà trong nhiều năm đã quản lý tất cả những gia sản của Pemberley. Cách cư xử đúng đắn và lòng trung thành của ông ấy đã khiến cha tôi luôn sẵn lòng giúp đỡ. Cha tôi đã nhận Wickham làm con đỡ đầu của mình và ông đã ban tặng lòng tốt của mình cho Wickham một cách hào phóng. Cha tôi đã nuôi anh ta ăn học và còn gửi đi học ở trường đại học Cambridge. Đây chính là một sự giúp đỡ to lớn và quan trọng nhất vì khi trước cha của Wickham lúc nào cũng lâm vào cảnh nghèo khó do sự tiêu xài phung phí của người vợ, ông ta đã không thể đem lại cho Wickham một nền giáo dục xứng đáng. Cha của tôi không những gần bó tình cảm với người thanh niên trẻ này, người mà cách cư xử lúc nào cũng tỏ ra lôi cuốn hấp dẫn, mà còn đặt kỳ vọng cao nhất của mình cho anh ta, hy vọng chức vụ mục sư nhà thờ sẽ là nghề nghiệp của anh ta và có ý định sẽ chu cấp giúp đỡ anh ta làm việc này. Về phần tôi, phải trải qua nhiều năm cho tới khi tôi bắt đầu có cái nhìn khác về Wickham. Thiên chất xấu xa và tính thiếu nguyên tắc là những bản tính mà anh ta đã cẩn thận che đậy, ngay cả với người thân tình nhất là cha tôi. Tuy nhiên những bản tính đó không thể thoát khỏi sự quan sát của tôi, một thanh niên chỉ gần ngang tuổi với anh ta. Tôi đã có cơ hội chứng kiến những giây phút anh ta thiếu cảnh giác và thấy được những bản chất thật mà cha tôi không thể thấy. Một lần nữa, việc này có lẽ sẽ khiến cô đau đớn nhưng đau tới mức nào chỉ có cô mới biết được. Tuy nhiên, dù Wickham đã tạo ra trong cô bất cứ tình cảm nào đi nữa, tôi cũng sẽ không vạch ra con người thật của anh ta.

“Người cha yêu quý của tôi đã qua đời năm năm về trước. Sự quyến

luyện của ông và Wickham rất bền chặt cho đến phút cuối, đến nỗi trong di chúc của mình ông đã gửi gắm tôi ủng hộ và giúp đỡ anh ta thăng tiến tới những gì cao nhất trong sự nghiệp mà anh có thể đạt được và nếu anh ta nghe theo những sắp đặt để trở thành một mục sư, thì một căn nhà và lợi tức có giá trị dành cho mục sư sẽ là phần của anh ngay sau khi căn nhà và chức vụ được bỏ trống. Di chúc cũng nêu rõ anh ta được kế thừa một ngàn Bảng. Cha của Wickham không sống lâu hơn cha tôi. Chỉ trong vòng nửa năm sau khi hai người đã qua đời, Wickham viết thư cho tôi cho biết anh không còn muốn làm theo sự sắp đặt đó nữa. Anh ta hy vọng tôi sẽ không cho là quá đáng để gửi cho anh ngay lập tức một số tiền ứng trước thay vì cho anh nghề nghiệp mục sư mà anh ta cho rằng không có lợi gì cho mình cả. Anh ta nói thêm rằng có ý định học luật và tôi nên biết rằng một ngàn Bảng thì không đủ để trang trải. Tôi thà nuôi hy vọng còn hơn là tin anh ta có thành ý, thế nhưng, với bất cứ mức độ nào tôi cũng đã sẵn sàng đồng ý tán thành lời đề nghị của anh ta. Tôi đã biết rằng Wickham không muốn trở thành một mục sư, do đó sự việc được dàn xếp, Wickham sẽ rút lui không giúp việc cho nhà thờ mặc dù anh có đủ điều kiện để nhận điều đó. Để đánh đổi lại, Wickham đã được nhận ba ngàn Bảng. Tất cả quan hệ giữa chúng tôi coi như đã được giải quyết. Tôi nghĩ anh ta quá tệ, không muốn mời anh ta tới Pemberley nữa và cũng không muốn giao thiệp với anh ta khi tôi lên thủ đô. Tôi biết Wickham nói đi học luật chỉ là một cái cớ giả tạo. Mục đích chính của anh ta là lên thủ đô ở để có thể hoàn toàn tự do không bị ràng buộc gì. Cuộc sống của anh ta là một cuộc sống ăn không ngồi rồi và chơi bời phóng đãng. Sau đó trong vòng ba năm, tôi rất ít nghe tin tức về Wickham. Tuy nhiên đến khi người đang giữ chức mục sư và sống trong căn nhà lúc trước đã hứa để lại cho Wickham qua đời, anh ta lại viết thư kể lể với tôi một lần nữa. Trong thư anh ta quả quyết với tôi và tôi cũng không khó khăn gì tin như vậy, rằng tình hình của anh ta lúc đó rất bi đát. Anh ta khám phá ra rằng ngành luật không kiếm được nhiều tiền nên anh đã nhất quyết muốn được về phong chức nếu như tôi dành căn nhà mục sư đó cho anh ta. Wickham tin rằng tôi sẽ làm như vậy vì anh biết lúc đó tôi không có người nào khác để giao cho, vả lại tôi cũng không thể quên đi chủ

ý của người cha tôn kính của mình. Cô không thể đổ lỗi cho tôi vì tôi đã từ chối làm theo lời nài nỉ này mặc dù nó đã được lập lại nhiều lần. Sự bức mình phần nộ của Wickham ngày càng gia tăng theo tình trạng quần bách của anh ta, và anh ta đã hung dữ nói xấu tôi với những người khác, một cách để lảng nhục tôi. Sau thời gian đó, mọi sự xuất hiện và thăm viếng của anh ta hoàn toàn biến mất. Tôi đã không biết Wickham sống như thế nào mãi cho đến mùa hè vừa qua anh ta lại một lần nữa bắt tôi phải đau đớn chú ý tới anh ta.

“Bây giờ tôi phải nhắc về một chuyện mà tôi ước gì mình có thể quên đi được. Chuyện này, dù là trong quá khứ hay hiện tại, tôi có nghĩa vụ không được tiết lộ cho bất cứ người nào. Sau khi nói ra như vậy, tôi mong rằng cô sẽ giữ bí mật cho tôi. Em gái của tôi, nhỏ hơn tôi mười tuổi, đã được cha tôi để lại dưới sự giám hộ chung của người cháu mẹ tôi là đại tá Fitzwilliam và tôi. Khoảng một năm trước đây, em tôi ra khỏi trường học không sống ở đó nữa. Sau đó nó được sắp xếp về sống ở London. Mùa hè năm rồi nó nghe theo lời của cô giáo tại gia, bà Younge, đi tới Ramsgate. Cùng đi tới chỗ đó còn có Wickham. Không nghi ngờ gì, chuyện này đã được sắp đặt sẵn. Nó còn chứng minh rằng sự liên hệ giữa Wickham và bà Younge đã có từ trước. Cá tính của cô giáo tại gia này thật làm chúng tôi vô cùng thất vọng. Qua sự đồng lõa và trợ giúp của bà ta, Wickham đã dụ dỗ và làm Georgiana cảm mến anh ta. Trái tim của em tôi lúc đó vẫn còn chứa đựng đầy ắp những tình cảm và ấn tượng tốt lành về Wickham như đối với nó lúc còn bé. Cho nên con bé đã tự thuyết phục mình để tin rằng nó đã yêu Wickham và bằng lòng bỏ trốn theo anh ta. Lúc đó em tôi mới có mười lăm tuổi, có thể được bào chữa là nó còn quá nhỏ. Sau khi đã kể cho cô nghe về sự đại đột thiếu chín chắn của nó, tôi cũng xin vui mừng để nói thêm rằng, cũng nhờ vậy mà tôi biết biết việc làm của nó. Tôi bất ngờ đến gặp hai người một hai ngày trước khi họ bỏ trốn. Lúc đó Georgiana vì không chịu nổi ý tưởng việc nó làm sẽ gây đau khổ và xúc phạm tới một người anh mà nó tôn sùng như một người cha, nên nó đã thú thật hết với

tôi. Chắc cô có thể tưởng tượng được cảm giác của tôi ra sao và tôi đã xử sự như thế nào lúc đó. Vì nghĩ đến danh dự của em tôi và không muốn chuyện này được phơi bày ra công chúng, tôi không còn cách nào hơn đành phải viết cho Wickham. Anh ta đã rời khỏi chỗ đó ngay lập tức và bà Younge đương nhiên cũng bị cách chức. Mục đích chính của Wickham không nghi ngờ gì chính là vì tài sản của em gái tôi, vào khoảng ba mươi ngàn Bảng. Tuy nhiên tôi cũng không loại bỏ giả thuyết nguyên nhân chính là chuyện anh ta hy vọng sẽ trả thù được tôi. Thật ra sự trả thù của anh ta như vậy coi như cũng đã hoàn tất.

“Thưa cô, đây là một lời kể trung thực về các sự việc có liên quan đến hai chúng ta và nếu như cô không tuyệt đối từ khước cho rằng nó không đúng sự thật, tôi hy vọng từ nay về sau cô sẽ không còn kết tội tôi đã có những thái độ tàn ác tới Wickham. Tôi không biết rõ bằng cách nào hoặc bằng hình thức nào anh ta đã đánh lừa cô. Và vì trước đây cô hoàn toàn không biết gì về những chuyện này, nên cô thật khó có thể khám phá ra hay nghi ngờ sự thật của câu chuyện.

“Có thể cô sẽ tự hỏi tại sao tôi đã không kể cho cô nghe hết những chuyện này vào tối hôm qua. Thật ra lúc đó tôi đã không làm chủ được mình để biết chuyện gì nên kể và chuyện gì không nên kể. Về những sự thật mà tôi vừa kể ra, tôi bảo đảm đại tá Fitzwilliam có thể đứng ra làm chứng. Anh ta là người họ hàng thân thiết của tôi và cũng là một trong những người đứng ra thi hành di chúc của cha tôi. Do đó anh ta biết rất rõ những sự chuyển nhượng của di chúc. Nếu như trong lòng cô vẫn còn ghét tôi cay đắng và coi những lời khẳng định này của tôi là vô giá trị, cô có thể đi hỏi người anh em họ Fitzwilliam của tôi. Tôi sẽ cố gắng tìm cơ hội gửi lá thư này đến cho cô vào buổi sáng mai. Cuối cùng, tôi xin cầu phước lành đến cho cô.”

“Fitzwilliam Darcy”

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 36

Khi Darcy đưa cho nàng lá thư, ngoài việc cho rằng lá thư có lẽ sẽ nhắc lại lời cầu hôn của chàng, Elizabeth thật đã không thể đoán ra nội dung của nó sẽ chứa đựng những gì. Nhưng sau khi đọc những lời mở đầu trong thư, Elizabeth trở nên nóng ruột và muốn đọc cho đến hết, lòng mang một cảm xúc nôn nao khó tả hầu như không thể xác định được. Sự kinh ngạc trước tiên của nàng là việc Darcy đã xác nhận nếu phải xin lỗi thì chàng là người nên xin lỗi. Trong cách diễn đạt, chàng đã không có lời giải thích gì thêm ngoài một sự hồ thẹn không cần che đậy. Với một thành kiến mạnh mẽ đối với tất cả những gì Darcy có thể giải thích, Elizabeth bắt đầu đọc những lời chàng kể về những chuyện đã xảy ra ở Netherfield. Vì đọc một cách quá nôn nóng, Elizabeth đã không thể lĩnh hội hết nội dung lá thư. Lại thêm vì sốt ruột muốn biết câu kế tiếp sẽ viết về chuyện gì, nên nàng đã không thể chú ý tới ý nghĩa của câu đang đọc. Elizabeth ngay lập tức đánh giá quan điểm sai lầm của Darcy về sự vô cảm của chị mình. Sự giải thích của chàng về lý do nghiêm trọng nhất khiến chàng chống đối hai người làm Elizabeth trở nên vô cùng tức giận, không còn suy xét coi chàng làm như vậy có chính đáng không. Đã vậy Elizabeth càng không hài lòng khi thấy Darcy đã không tỏ ra ăn năn về những việc chàng làm. Cách thức diễn tả của chàng không có tí gì là hối lỗi cả, nó chỉ mang đầy vẻ ngạo mạn.

Tuy nhiên Elizabeth đã chú tâm đọc một cách từ tốn hơn khi lá thư giải thích về đề tài kế tiếp liên quan đến Wickham. Lời tường thuật của Darcy về những sự việc, nếu đúng như sự thật, sẽ đánh đổ hết tất cả những quan điểm của nàng về con người Wickham và còn vạch trần ra những quá khứ của chàng. Cảm giác của Elizabeth lúc ấy trở nên đau đớn sâu sắc. Nỗi ngạc nhiên, lo sợ và ngay cả khiếp sợ đang đè nặng lên nàng. Elizabeth mong ước nàng có thể không tin tất cả mọi thứ. Nàng tự kêu lên nhiều lần “Chuyện này hoàn toàn không có thật. Không thể nào như thế được. Đây

chính là một sai lầm trắng trợn nhất.” Nhưng sau khi đọc hết lá thư, mặc dù chưa hiểu rõ hai trang cuối cùng, Elizabeth vội vã cất thư sang một bên, tự nhủ rằng nàng sẽ không quan tâm tới nó, rằng nàng sẽ không bao giờ nhìn tới nó một lần nữa.

Elizabeth tiếp tục bước đi trong một tinh thần xáo trộn, không còn biết dựa vào đâu để giúp đầu óc mình được thanh thản. Tuy nhiên sau đó thấy rằng có làm vậy cũng vô ích, chỉ nửa phút sau nàng lại mở lá thư ra lần nữa, cố gắng trấn tĩnh lại và tự hành hạ mình đọc kỹ lại tất cả những điều có liên quan đến Wickham. Lần này Elizabeth tự kiểm chế mình để xem xét kỹ ý nghĩa của từng câu trong thư. Sự giải thích về quan hệ của Wickham với gia đình ở Pemberley hoàn toàn đúng với như những gì Wickham đã kể trước đây. Lời tường thuật về lòng tốt của cha Darcy, mặc dù lúc trước Elizabeth không rõ mức độ ra sao, nhưng tất cả đều phù hợp với những lời từ chính từ miệng Wickham đã kể. Tới đoạn đó, mỗi lời tường thuật lại đều phù hợp minh xác. Nhưng khi Elizabeth đọc tới phần nói về di chúc thì sự khác biệt về lời kể giữa hai người thật lớn. Elizabeth vẫn còn nhớ như in trong đầu những gì mà Wickham đã kể về căn nhà và chức vụ mục sư. Do đó khi so sánh với những gì Darcy đã kể, nàng thật không cách nào phân biệt được ai là người đã nói dối. Elizabeth mong những gì Wickham đã nói không phải là dối trá. Thế nhưng khi chú ý đọc đi đọc lại thật kỹ những chi tiết kể về chuyện Wickham tự rút lui ra khỏi sự đòi hỏi và điều kiện của căn nhà và chức vụ, thay vào đó nhận số tiền ba ngàn Bảng, Elizabeth buộc phải ngập ngừng do dự. Nàng bỏ lá thư xuống, cố cân nhắc mọi chuyện một cách không thiên vị và suy xét thận trọng sự đúng đắn của mỗi chi tiết. Tuy nhiên với Elizabeth, chuyện của hai bên dường như đã quá rõ ràng. Một lần nữa, nàng tiếp tục đọc nhưng mỗi dòng chữ đều như chứng minh rõ ràng cách cư xử của Darcy không phải quá xấu xa và chàng thật ra không đáng bị đổ lỗi.

Tính phung phí và phóng dăng mà Darcy đã dẫn đo ngại ngần gán cho Wickham hoàn toàn làm Elizabeth sửng sốt. Thế nhưng nàng không thể tìm được bằng chứng nào để bác bỏ sự cáo buộc bất công này. Elizabeth chưa bao giờ nghe nói về Wickham cho đến khi chàng gia nhập quân đoàn. Nàng

chỉ biết rằng chàng đã gia nhập quân đoàn qua lời khuyến khích của một thanh niên lúc họ tình cờ quen biết nhau trên thủ đô. Không ai ở Hertfordshire biết gì về cuộc sống của chàng trước đó ngoại trừ những gì chàng tự kể về chính mình. Thật ra lúc đó cho dù có thể, Elizabeth cũng không muốn hỏi han tìm hiểu về con người thật của Wickham. Khuôn mặt của chàng, giọng nói và dáng điệu của chàng đều chứng tỏ chàng là người có đức hạnh tốt. Elizabeth cố gắng tìm những tính tốt tiêu biểu của chàng, một vài nét nổi bật của sự liêm chính và lòng nhân đức của chàng. Những điểm đó có thể kéo Wickham ra khỏi lời cáo buộc của Darcy, hay ít nhất cũng có thể đền bù cho những lỗi lầm vô ý, mà theo như Darcy kể là ăn không ngồi rồi và xấu xa đê tiện liên tục trong nhiều năm. Tuy nhiên Elizabeth đã không thể nhớ ra chuyện gì đáng để cho nàng nghi ngờ. Nàng có thể hình dung ra những cử chỉ và dáng điệu đáng yêu của Wickham, nhưng không thể nhớ ra điểm tốt nào đáng kể ngoài sự tán dương chung chung thông thường từ những người trong vùng về cách giao thiệp của chàng. Sau khi ngừng lại một lúc lâu suy nghĩ, Elizabeth lại đọc lá thêm một lần nữa. Khi đọc đến đoạn nói về mưu mô của Wickham với em gái của Darcy thì Elizabeth có thể khẳng định điều đó bằng câu chuyện giữa đại tá Fitzwilliam và nàng vào buổi sáng hôm qua. Elizabeth nhớ lại lúc Fitzwilliam bày tỏ sự quan tâm về cô em họ của mình và dựa vào đó nàng tin chuyện Darcy kể là sự thật. Elizabeth đã có ý định đi hỏi Fitzwilliam ngay, nhưng sau khi suy nghĩ lại nàng cảm thấy ngượng ngùng. Sau cùng Elizabeth hoàn toàn xua đuổi đi tư tưởng này và cho rằng Darcy sẽ không bao giờ mạo hiểm đưa ra đề nghị lấy Fitzwilliam làm người làm chứng nếu như chàng không tin vào sự làm chứng của người anh em họ của mình.

Elizabeth hoàn toàn vẫn còn nhớ những chuyện đã được nói qua trong cuộc nói chuyện giữa Wickham và nàng trong buổi tối đầu tiên gặp mặt ở nhà dượng Phillips. Nhiều câu nói của chàng vẫn còn in sâu trong tâm trí nàng. Elizabeth đột nhiên nhận ra Wickham đã không xứng đáng khi đi kể những chuyện như vậy cho một người xa lạ và nàng tự hỏi hỏi có phải mình đã bỏ sót điểm này trước kia. Elizabeth nhận ra sự khiếm nhã của Wickham khi kể về mình như cách chàng đã làm. Nàng cũng nhìn ra sự

mâu thuẫn giữa những gì chàng đã nói với những gì chàng đã làm. Elizabeth nhớ rằng Wickham đã từng khoe chàng không có gì phải sợ khi đối diện với Darcy, rằng Darcy có thể phải rời khỏi vùng nhưng chàng vẫn đứng vững trên mặt đất. Thế nhưng ngay sau tuần lễ kế tiếp, chính Wickham là người đã tránh không tham dự buổi dạ vũ ở Netherfield. Elizabeth cũng nhớ lại rằng mãi cho đến khi gia đình Bingley đã rời khỏi nơi đó, Wickham đã không kể cho ai nghe về chuyện của mình ngoại trừ nàng. Thế nhưng sau khi những người kia đã đi rồi thì Wickham lại đi kể với hết tất cả mọi người, không dè dặt, không đắn đo ngại ngùng nói xấu về con người Darcy, mặc dù chàng đã cam đoan với nàng sự kính trọng người cha sẽ ngăn cản chàng không nói xấu con trai của ông ta.

Những gì liên quan đến Wickham giờ xem ra thật là khác biệt. Thật ra việc Wickham theo đuổi cô King cũng chỉ là kết quả của một sự đào mỏ đáng ghét và tài sản xoàng xĩnh của bản thân nàng đã chứng minh đó không phải là điều Wickham mong muốn, chàng chỉ nôn nóng muốn có tiền. Thái độ của Wickham đối với Elizabeth đã thay đổi, nàng không còn là mục tiêu gì của chàng. Có lẽ trước kia chàng theo đuổi Elizabeth vì đã lầm lẫn về số tài sản của nàng, hoặc vì chàng muốn làm thỏa mãn tính kiêu căng hợm hĩnh của mình khi thấy Elizabeth đã biểu lộ tình ý với mình. Sự tranh đấu để giữ lại sự quý trọng đối với Wickham còn sót lại trong lòng Elizabeth đã ngày càng giảm đi. Trong khi tìm cách bào chữa thêm cho Darcy, Elizabeth không thể không nghĩ về Bingley lúc chàng bị Jane gạn hỏi. Trước đó từ lâu, Bingley đã khẳng định Darcy không đáng bị đổ lỗi trong câu chuyện. Trong suốt thời gian Elizabeth quen biết với Darcy và nhất là gần đây khi nàng có dịp gần gũi chàng hơn, ngoài việc chàng tỏ ra kiêu hãnh và lạnh lùng xa cách, Elizabeth chưa bao giờ thấy biểu hiện gì chứng tỏ chàng là người thiếu nguyên tắc, bất công, hay có những tính tình không tôn trọng tín ngưỡng, trái đạo đức. Trong số những người quen thân của Darcy, chàng rất được mọi người kính trọng và yêu mến, ngay cả Wickham cũng từng xác nhận chàng là người anh trai xứng đáng. Elizabeth cũng thường nghe Darcy nói về em gái mình một cách đầy trìu mến, chứng tỏ rằng chàng có thể có những đức tính tốt. Nếu như những hành động của Darcy thực sự

giống như những gì Wickham đã kể thì tại sao những việc sai trái đáng ghê tởm như vậy lại có thể giấu được tất cả mọi người? Còn nữa, tình bạn giữa chàng và một người có đức tính tốt như Bingley thì thật là một điều không thể hiểu được.

Elizabeth càng lúc càng cảm thấy xấu hổ cho chính mình. Đối với cả hai, Darcy và Wickham nàng đã đều mù quáng, không công bằng, có thành kiến và ngu xuẩn đến nỗi bực. Elizabeth kêu lên:

- Ta đã hành động thật đáng khinh. Ta, người thường tự hào cho mình có nhận thức sáng suốt. Ta, người đã đặt giá trị của mình lên khả năng của bản thân, thường coi thường sự rộng lượng khoan hồng và tính vô tư không thiên vị của chị mình, chỉ biết tưởng thưởng cho sự hóm hỉnh của mình trong vô dụng hay hồ nghi đáng trách. Sự khám phá này thật là nhục nhã. Thật vậy, nó thật đáng xấu hổ. Nếu ta đã từng yêu, có lẽ ta đã không còn gì mù quáng đáng chê hơn. Nhưng không phải tình yêu mà chính sự hóm hỉnh mới là sự điên rồ đại dột của ta. Ưa thích, thiên vị, ưu đãi một người và xúc phạm, bỏ bê người kia ngay từ lúc đầu mới quen. Ta đã mang trong mình tính thiên kiến và ngu dốt không biết gì, xua đi những lý lẽ đáng ra nên được quan tâm. Thật ra cho tới bây giờ ta vẫn hoàn toàn không hiểu gì về mình.

Từ chính bản thân mình tới Jane, từ Jane tới Bingley, những suy nghĩ của Elizabeth mau chóng theo trình tự gợi cho nàng nhớ tới sự giải thích của Darcy về chuyện của họ dường như chưa đầy đủ, do đó nàng đọc lại lần nữa. Kết quả thật khác biệt khi lá thư được đọc kỹ lại. Làm sao nàng có thể chối bỏ không công nhận sự khẳng định của chàng trong một trường hợp mà nàng đành phải cho là đúng? Chàng tuyên bố mình không hề biết tình yêu của Jane. Lúc đó Elizabeth không thể không nhớ về ý kiến của Charlotte và nàng cũng không thể phủ định lời phê bình về thái độ của Jane. Elizabeth cảm thấy tuy tình cảm của Jane có nóng bỏng thiết tha, nhưng nó đã không được nàng biểu lộ ra ngoài. Lúc nào Jane cũng mang một dáng vẻ hài lòng thỏa mãn mà không phải lúc nào cũng đi đôi với cảm giác của nàng.

Khi đọc tới đoạn thư nhắc về những người trong gia đình của mình làm

những việc thật xấu hổ và đáng trách, cảm giác của Elizabeth cực kỳ hổ thẹn. Darcy đã kể một cách rõ ràng về các chi tiết trong đêm khiêu vũ ở Netherfield, xác định tất cả những phản đối đầu tiên của chàng.

Lời khen của Darcy dành cho Elizabeth và Jane có làm cảm giác của nàng dịu lại đôi chút, nhưng nó vẫn không thể làm nàng quên đi sự khinh khi mà những người trong gia đình nàng đã tự gây ra. Khi Elizabeth suy xét kỹ lại, nàng thấy thật ra sự thất vọng của Jane đã bị gây ra bởi việc làm của chính những người thân trong gia đình. Nghĩ tới việc tiếng tăm của cả hai chị em sẽ bị thương tổn bởi những hành động không đúng đắn lịch sự của người nhà, Elizabeth cảm thấy chán nản vô cùng, vượt khỏi những gì nàng đã cảm thấy trước kia.

Sau khi đi thư thần trên đường cả đến hai tiếng đồng hồ để suy nghĩ và cân nhắc lại mọi chuyện đã xảy ra, Elizabeth cảm thấy mệt mỏi và chợt nhớ ra rằng mình đã vắng nhà quá lâu, do đó nàng muốn trở về nhà ngay. Elizabeth bước vào nhà với dáng điệu vui tươi như thường lệ, quyết kiểm chế thái độ của mình cho thích hợp để nói chuyện với mọi người.

Elizabeth được cho hay rằng hai người đàn ông ở Rosings đã đến thăm trong lúc nàng vắng mặt. Darcy chỉ ghé lại chừng vài phút để chào từ giã nhưng đại tá Fitzwilliam đã ngồi chơi ít nhất một giờ đồng hồ hy vọng Elizabeth sẽ quay trở về. Anh ta dường như muốn đi tìm Elizabeth bằng được cho đến khi gặp nàng mới thôi. Elizabeth không cảm thấy rung động khi nghĩ nàng đã không được gặp Fitzwilliam. Thật ra nàng cảm thấy vui mừng. Đại tá Fitzwilliam bây giờ không còn là mục tiêu của nàng nữa, trong đầu Elizabeth chỉ còn nghĩ về lá thư của Darcy.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 37

Darcy và Fitzwilliam rời Rosings vào sáng hôm sau. Lúc đó Collins đã đứng đợi họ ở gần trạm giữ cổng dẫn ra khỏi rừng cây, mục đích để tỏ lòng kính trọng lúc chia tay và cũng để có dịp mang tin vui về báo cho mọi người biết rằng sau những giây phút chia tay âu sầu ở Rosings, hai người đã rời khỏi đó trong tình trạng sức khỏe tốt đẹp. Khi tới Rosings, Collins vội vã an ủi giải khuây phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Sau đó anh mừng rỡ về nhà báo tin rằng phu nhân đang cảm thấy buồn chán, và bà thật sự đang mong mỏi họ đến chơi.

Khi gặp phu nhân Catherine, Elizabeth không khỏi không hồi tưởng nếu như nàng ưng thuận lời cầu hôn thì giờ đây nàng đã được giới thiệu với bà như một cô cháu dâu tương lai. Elizabeth không cầm được nụ cười nghĩ tới cảnh bà sẽ cảm phần khi nghe giới thiệu như vậy. “Không biết lúc đó bà ta sẽ nói gì hay sẽ có thái độ thế nào?”. Elizabeth thầm nghĩ trong đầu một cách thích thú.

Đề tài nói chuyện được thu nhỏ lại trong số những người còn lại ở Rosings. Phu nhân Catherine nói:

- Tôi cam đoan với mấy người cảm giác của tôi đã bị ảnh hưởng rất nhiều. Tôi tin rằng không ai cảm nhận được sự mất mát người thân nhiều bằng tôi. Tôi thật rất quyến luyến với hai thanh niên nọ và biết rằng họ cũng rất quyến luyến với tôi. Họ cảm thấy rất đáng tiếc khi phải lên đường. Họ lúc nào cũng vậy cả. Chàng đại tá thì vẫn như trước nhưng tôi nghĩ Darcy lần này hình như có vẻ sâu sắc hơn năm ngoái. Sự quyến luyến của nó với Rosings chắc hẳn đã tăng lên nhiều.

Collins khen ngợi và chêm vào một câu bóng gió. Anh đã được trả lễ lại

bằng nụ cười thân thiện của cả người mẹ và cô con gái.

Phu nhân Catherine quan sát và nhận thấy rằng Elizabeth lúc đó dường như không được tập trung. Bà lập tức tra hỏi, cho rằng có lẽ không phải do nàng muốn về nhà sớm quá. Sau đó phu nhân nói thêm:

- Trong trường hợp như vậy cô phải viết thư cho mẹ và năn nỉ để được ở lại lâu hơn nữa. Tôi tin rằng chị Collins sẽ rất vui nếu cô ở lại chơi.

- “Cháu rất cảm ơn lòng tốt và lời mời của phu nhân, nhưng cháu không có quyền chấp nhận. Cháu phải về đến nơi vào thứ Bảy tới”, Elizabeth trả lời.

- Sao vậy? Nếu như vậy cô chỉ ở đây tổng cộng có sáu tuần lễ. Tôi cho rằng cô phải ở đây ít nhất là hai tháng cơ. Trước khi cô tới đây, tôi đã nói với chị Collins như vậy rồi. Không có chuyện gì khiến cô phải vội vã ra về cả. Bà Bennet có thể để cô ở lại thêm hai tuần nữa.

- Nhưng cha cháu thì không muốn. Tuần vừa rồi cha đã viết thư thúc dục cháu về sớm.

-Ồ, nếu mẹ cô cho phép thì cha cô cũng sẽ cho phép. Đối với cha, con gái không bao giờ có tầm quan trọng. Nếu cô ở lại đây thêm một tháng nữa tôi sẽ có thể dẫn một trong các cô đi London vì tôi sẽ đến đó một tuần vào đầu tháng Sáu. Nếu như anh phu xe Dawson không phản đối cho thêm người vào ngồi thì tôi sẽ có đủ chỗ cho một cô đi theo. Thật ra nếu khí hậu mát mẻ, tôi thấy cũng không có gì trở ngại để dẫn cả hai cô theo vì cả hai cô không ai to con cả.

- Thưa phu nhân, phu nhân thật tốt bụng, nhưng cháu nghĩ cháu sẽ giữ nguyên sự sắp đặt cũ.

Phu nhân Catherine cuối cùng cũng thôi không kéo nài nữa.

- Chị Collins, chị phải gửi theo một người hầu đi với họ. Chị vẫn biết tôi luôn nghĩ gì thì nói đó. Tôi không thể chịu được cảnh hai cô gái trẻ đi đường một mình. Làm như vậy thật coi không được. Chị phải sắp xếp tính toán để gửi người theo. Tôi thật ghét những chuyện đó trên đời. Thiếu nữ trẻ nên luôn được bảo vệ và chăm sóc cẩn thận, tùy theo hoàn cảnh và địa vị của họ. Khi cháu gái Georgiana của tôi đi Ramsgate vào mùa hè vừa qua,

tôi đã phải để cho hai người hầu của tôi đi theo nó. Georgiana là con gái gia đình vọng tộc Darcy ở Pemberley và phu nhân Anne, nó không thể xuất hiện ra ngoài trong một thể thức không đúng đắn. Tôi là người rất chú ý quan tâm đến những điều đó. Chị Collins, chị phải gửi người hầu đi theo mấy cô. Tôi vui mừng là tôi đã nhắc nhở chuyện này trước nếu không thì chị lại bị mang tai tiếng là đã để các cô đi một mình.

- Cậu của cháu sẽ gửi người hầu đến đón tại cháu.

- “Ô! Cậu của cô? Ông ta cũng có người hầu cơ à? Tôi mừng cho cô cũng có người để nhờ cậy trong trường hợp thế này. Đến vùng nào thì cô đổi ngựa? Ồ! Đương nhiên là vùng Bromley rồi. Tới đó nếu cô nhắc tới tên tôi ở tiệm Bell, cô sẽ được người ta chú ý quan tâm.

Phu nhân Catherine còn hỏi rất nhiều câu liên quan đến cuộc hành trình của hai cô gái. Đa số những câu hỏi này không cần Elizabeth phải trả lời, nàng chỉ cần im lặng lắng nghe. Elizabeth nghĩ như vậy là may mắn cho nàng bởi vì với đầu óc đang bận rộn suy nghĩ về chuyện khác nàng có thể sẽ quên đi mình đang nói chuyện gì.

Những lúc cô độc là thời gian rất thích hợp để suy nghĩ, bởi vậy bất cứ khi nào được dịp ở riêng một mình, Elizabeth cũng tận dụng thời gian này để làm khuây khỏa tâm hồn. Không ngày nào mà Elizabeth không đi dạo bộ một mình trong cô đơn, những giây phút đó nàng để mình tự do đắm chìm trong suy tư buồn bã.

Lá thư của Darcy chẳng bao lâu đã được Elizabeth thuộc lòng trong đầu. Nàng suy ngẫm từng câu một trong thư, cảm giác của nàng dành cho người viết thư hoàn toàn thay đổi khác nhau tùy từng lúc. Khi Elizabeth nhớ về cách diễn tả của Darcy thì nàng cảm thấy rất phẫn nộ, nhưng khi suy xét lại rằng mình đã kết án không công bằng và còn mắng nhiếc chàng thì nàng lại đổ sự giận dữ lại phía mình. Elizabeth động lòng trắc ẩn khi nghĩ về sự thất vọng mà Darcy đã nhận được. Nàng cảm thấy may mắn đã chiếm được tình yêu của Darcy và nàng cũng cảm thấy kính trọng con người của chàng. Thế nhưng Elizabeth thấy nàng vẫn không thể chấp nhận Darcy được, nàng không hề ăn năn sự từ chối của mình và cũng không muốn gặp mặt chàng lần nữa. Khi nghĩ về những thái độ của mình lúc trước, nàng luôn cảm thấy

buồn bực và đáng tiếc. Trong nỗi đau buồn khi suy nghĩ về những khiếm khuyết của gia đình mình, Elizabeth cho đó là một đề tài tủi nhục. Những người trong gia đình nàng thật không có hy vọng gì sửa đổi. Cha của nàng chỉ thích cười nhạo người khác. Còn mẹ của nàng, với thái độ cử chỉ sai trái sẽ không bao giờ nhận thức được những điều mình làm là không tốt. Elizabeth và Jane vẫn thường xuyên hợp tác với nhau để kiểm soát sự thiếu cẩn trọng của Catherine và Lydia, thế nhưng hai người em này được mẹ che chở nuông chiều thì làm sao có cơ hội để cải thiện? Catherine có tâm hồn yếu đuối, dễ bị kích thích và hoàn toàn bị Lydia chi phối, lúc nào cũng cãi lại sự chỉ bảo của Elizabeth. Còn Lydia thì cứng đầu và cầu thả, hầu như không bao giờ chịu nghe lời chị. Cả hai cô em này đều ngu dại, lười biếng và rỗng tuếch. Nếu ngày nào còn một quân nhân ở Meryton, họ sẽ còn lăng lơ tán tỉnh quân nhân đó và ngày nào Meryton còn ở gần kề bên Longbourn, họ sẽ vẫn còn đi đến đó chơi mãi.

Sự lo lắng cho Jane giờ đây trở thành mối quan tâm hàng đầu trong lòng Elizabeth. Lời giải thích của Darcy đã khôi phục những cảm nghĩ tốt của nàng đối với Bingley. Nó đã chứng minh tình cảm của Bingley là chân thật và Elizabeth không đổ lỗi cho cách xử sự của chàng nữa, trừ khi ai đó có thể gán lỗi cho chàng về việc đã hoàn toàn tin tưởng vào người bạn của mình. Elizabeth cảm thấy đáng thương cho chuyện tình cảm của Jane, lẽ ra đã tràn đầy hứa hẹn và thuận tiện trên mọi phương diện. Thế nhưng hạnh phúc của Jane đã bị cướp đi bởi những hành động điên rồ và bất lịch sự của chính những người trong gia đình mình.

Sự hồi tưởng những chuyện đã qua cộng thêm những hiểu biết mới về con người của Wickham đã khiến tinh thần vui tươi, ít khi buồn rầu trước kia của Elizabeth bị ảnh hưởng rất nhiều. Nàng không thể trở nên vui vẻ yêu đời như xưa nữa.

Những buổi đến thăm viếng Rosings đã diễn ra thường xuyên hơn trong tuần lễ cuối cùng. Trong buổi tối cuối cùng, phu nhân Catherine lại một lần nữa tra hỏi chi tiết chuyến đi về của hai cô gái. Bà hướng dẫn họ cách đóng hành lý làm sao và sự cần thiết phải sắp những chiếc áo đầm dài cho đúng

cách. Những lời chỉ bảo này đã khiến Maria nghe theo răm rắp, cho nên ngay khi về tới nhà cô ta đã mở hết đồ đạc trong rương ra và sắp xếp chúng lại từ đầu.

Khi chia tay, phu nhân Catherine chúc họ thượng lộ bình an và mời họ trở lại Hunsford vào năm tới. Tiểu thư De bourgh cũng cố sức nhún người chào và giơ tay bắt.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 38

Sáng sáng ngày thứ Bảy, Elizabeth và Collins gặp nhau trong bữa ăn sáng một vài phút trước khi những người khác trong nhà xuất hiện. Collins nhân cơ hội nói lên những câu từ già xã giao mà anh cho là cần thiết và không thể thiếu được. Collins nói:

- Elizabeth, tôi không biết nhà tôi đã bày tỏ cho cô biết hay chưa, rằng chúng tôi cảm ơn lòng tốt của cô đã đến thăm chúng tôi. Tôi chắc chắn cô sẽ không rời khỏi nơi này mà không nhận được lời cảm ơn từ vợ tôi. Những ngày cô ở đây đã mang lại cho chúng tôi một tình cảm thương mến. Chúng tôi biết rằng chỗ ở khiêm nhường của mình khó có thể hấp dẫn khách khứa tới đây thăm. Cách sống thanh đạm của chúng tôi trong căn nhà nhỏ, phòng ốc chật hẹp và đồ đạc ít ỏi này, lại thêm chúng tôi không biết nhiều chỗ đi chơi, sẽ khiến cho Hunsford trở thành nơi rất tẻ nhạt cho một cô nương như cô. Nhưng hy vọng cô hiểu rằng chúng tôi rất biết ơn sự chiếu cố của cô, và chúng tôi đã cố gắng hết mình không để cho cô trải qua những giây phút buồn tẻ.

Elizabeth cảm ơn Collins và cam đoan nàng đã sống những ngày rất vui vẻ ở đây. Elizabeth đã được trải qua sáu tuần lễ vui tươi bên cạnh Charlotte và với sự ưu đãi quan tâm mà nàng đã nhận được, nàng cảm thấy mình có bốn phần trả lời như vậy. Nghe xong Collins rất hài lòng, anh ta trang trọng nở một nụ cười và trả lời:

- Tôi cảm thấy rất hài lòng được nghe nói cô đã có những ngày sống thoải mái vui vẻ ở đây. Chắc chắn chúng tôi đã cố gắng hết mình và cũng được cái may mắn để giới thiệu cô quen biết với một xã hội tuyệt đỉnh thượng lưu. Chính từ mối quan hệ của chúng tôi với Rosings, việc lui tới thường xuyên nơi đó sẽ làm thay đổi quang cảnh khiêm nhường ở nhà. Chúng tôi tự cảm thấy hân diện rằng cuộc viếng thăm của cô tới Hunsford hoàn toàn không quá chán ngấy. Địa vị của gia đình chúng tôi đối với gia đình phu

nhân Catherine thật ra là một phúc lộc khác thường mà ít ai có thể tự khoe khoang. Cô cũng thấy đó, với địa vị của mình, chúng tôi đã được thường xuyên đến đó như thế nào. Tôi phải thừa nhận một sự thật là tuy căn nhà mục sư khiêm nhường của tôi cũng chẳng cao sang gì cho lắm, nhưng tôi không nghĩ những ai ở đó phải chịu đựng một sự khổ sở nào khi họ được chia sẻ sự thân thiết của chúng tôi với Rosings.

Những lời nói đó vẫn không đủ để Collins diễn tả hết cảm giác của mình. Trong khi anh ta cứ đi tới lui chung quanh căn phòng, Elizabeth cố gắng sắp xếp trong đầu vài câu xã giao khách sáo ngắn ngủi nhưng chưa đựng một ít sự thật không giả tạo.

- Thật ra, nhờ cô về kể những chuyện tốt lành của chúng tôi cho những người ở Hertfordshire. Tôi cảm thấy hãnh diện rằng cô ít nhất cũng sẽ làm được điều này. Hàng ngày, cô đã được chứng kiến sự quan tâm to tát của phu nhân Catherine dành cho nhà tôi. Và trên hết, tôi tin rằng Charlotte không có gì là không may mắn. Hãy để tôi bảo đảm với cô, rằng từ đáy trái tim tôi, tôi chân thành chúc cô cũng sẽ có được một cuộc hôn nhân giống như của chúng tôi. Charlotte và tôi đều có những suy nghĩ tương tự. Về cá tính cũng như tư tưởng, tất cả mọi thứ giữa hai chúng tôi đều đặc biệt giống nhau. Dường như chúng tôi sinh ra là để giành cho nhau.

Trong trường hợp này, Elizabeth cảm thấy có thể yên tâm để khen rằng hai người thật là hạnh phúc. Với cử chỉ nghiêm trang y như Collins, Elizabeth nói nàng hoàn toàn tin tưởng và vui mừng cho sự thoải mái của gia đình họ. Lời kể lể giữa hai người bị cắt ngang vì sự xuất hiện của Charlotte. Elizabeth cảm thấy u sầu và tội nghiệp cho Charlotte khi phải sống trong một hoàn cảnh với những người như vậy chung quanh. Thế nhưng, mặc dù Charlotte cảm thấy tiếc nuối vì bạn và em gái sắp rời xa mình, hình như cô không hề có ý xin xỏ lòng trắc ẩn của họ. Charlotte đã lựa chọn đời sống này với con mắt mở rộng và tỉnh táo. Đối với cô, căn nhà cô đang làm chủ, xóm đạo mà cô đang chăm sóc, gia cầm mà cô đang có và tất cả những chuyện liên quan chung quanh đều chưa mất sức quyến rũ.

Một lúc sau xe ngựa tới. Những rương quần áo được chất lên mui xe và

những gói đồ được để vào trong xe, họ sẵn sàng để lên đường. Sau những lời chia tay thăm thiết giữa hai người bạn gái, Elizabeth được Collins tiễn chân ra xe ngựa. Lúc hai người bước ngang qua khu vườn, Collins nhắn Elizabeth gửi những lời chúc kính trọng tới những người trong gia đình nàng, và anh ta không quên gửi lời cảm ơn về việc đã được đón tiếp tử tế trong thời gian ở Longbourn mùa đông vừa qua. Mặc dù chưa hề quen, Collins cũng ngỏ lời khen ngợi hai ông bà Gardiner. Sau đó Collins đỡ tay Elizabeth vào xe, rồi tới Maria. Khi cửa xe ngựa chuẩn bị được đóng lại, với một chút sững sốt, Collins đột nhiên nhắc nhở hai người rằng mãi tới giờ hai cô vẫn quên không nhắn gì tới những phụ nữ ở Rosings. Tuy nhiên, Collins nói thêm:

- Thật ra có lẽ hai cô cũng muốn tôi nhắn gửi những lời thăm hỏi kính trọng tới họ để tỏ lòng cảm ơn về lòng tốt của họ trong thời gian hai cô đang ở đây.

Elizabeth không phản đối lời đề nghị này. Cánh cửa xe ngựa cuối cùng cũng được đóng lại và xe bắt đầu chuyển bánh lên đường. Maria kêu to sau một vài phút trong im lặng:

- Chao ôi! Nó giống như chúng ta mới tới đây chỉ một hai ngày, thế nhưng có biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra.

- “Đúng vậy, đã có quá nhiều chuyện xảy ra”, người đồng hành bên cạnh nói theo, kèm một tiếng thở dài.

- Chúng ta đã đến dùng bữa chiều ở Rosings tới chín lần, cùng với hai lần dùng trà ở đó. Về đến nhà tôi sẽ nên kể bao nhiêu đây?

Elizabeth thầm nghĩ, “Còn mình, mình phải giấu đi bao nhiêu?”

Suốt trên đường, hai người nói chuyện với nhau rất ít và cũng không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra dọc đường. Khoảng bốn giờ sau khi rời khỏi Hunsford, họ đến nhà ông Gardiner và sẽ ở lại đây thêm một vài ngày.

Jane trông rất khá. Quá bận rộn giữa những bữa tiệc mà vợ nàng đã tốt bụng sắp xếp dành cho các cháu, Elizabeth chỉ có rất ít cơ hội thăm dò ý của chị mình. Vì Jane cũng sẽ ra về cùng với em, Elizabeth cho rằng lúc đó nàng sẽ tha hồ có dịp quan sát chị khi về tới Longbourn.

Elizabeth cứ muốn đợi thông thả về đến nhà mới kể cho Jane nghe về lời tỏ tình cầu hôn của Darcy. Nghĩ tới cảnh mình có thể kể cho chị nghe một chuyện mà khi nghe xong Jane sẽ hoàn toàn bị kinh ngạc, và cũng cùng một lúc có thể làm thỏa mãn sự hãnh diện của chính mình thật là một cảm dỗ khiến Elizabeth muốn kể ra hết mọi chuyện không giấu diếm điều gì, kể cả những chuyện mà nàng cố giữ lại không muốn nói. Elizabeth chỉ sợ rằng một khi đi vào đề tài, nàng sẽ mau chóng nói ra những điều mình biết được về Bingley mà Jane khi nghe xong sẽ chỉ thêm đau lòng.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 39

Lúc đó là tuần lễ thứ hai của tháng Năm, ba cô gái trẻ, Jane, Elizabeth và Maria cùng rời khỏi nhà của ông bà Gardiner ở đường Gracechurch để đi đến một quán trọ đã hẹn trước trong một thành phố vùng Hertfordshire, nơi ông Bennet đã sắp đặt đưa xe ngựa tới đón họ về nhà. Lúc sắp sửa tới nơi, mấy cô gái thấy Kitty và Lydia đang đứng từ cửa sổ nhà hàng ăn trên lầu nhìn ra. Hai cô em gái đã đến từ hơn một giờ. Trong lúc chờ đợi, hai cô đã không bỏ phí thời gian đi thăm viếng cửa hàng may trang phục bên kia đường và đứng ngắm những người lính đang đứng gác. Sau đó họ về nhà trọ để chuẩn bị cho món xà lách dưa leo.

Sau khi chào đón các chị của mình, hai cô em hân hoan kê dọn ra bàn bất cứ món thịt ướp lạnh nào mà nhà hàng có thể cung cấp được. Họ la lối inh ỏi:

- Các chị xem có đẹp không? Có phải đây là một sự ngạc nhiên lý thú không?

- “Tụi em đã có ý định đãi các chị bữa này”, Lydia nói thêm “nhưng các chị phải cho tụi em mượn tiền bởi vì tụi em đã xài hết tiền của mình ở cửa hàng bên kia rồi”. Sau đó Lydia khoe những món hàng mình mới mua. “Nhìn này, em mới mua chiếc nón này. Em nghĩ nó không đẹp lắm nhưng vẫn cứ mua. Ngay sau khi về nhà em sẽ gỡ nó ra từng mảnh và gắn lại xem có đẹp hơn không”.

Khi bị mấy chị chê chiếc nón xấu quá, Lydia nói một cách dửng dưng:

-Ồ! Nhưng ở trong tiệm đó còn hai ba cái khác còn xấu hơn cái này nữa. Khi em mua một vài miếng vải satin màu đẹp hơn và sửa sang lại, em nghĩ nó sẽ không đến nỗi tệ lắm. Hơn nữa, mùa hè này sau khi quân đoàn rời khỏi Meryton rồi thì mình có ăn mặc gì cũng không còn giá trị. Mấy quân

nhân sẽ đi khỏi đó trong vòng hai tuần.

- “Họ dời đi thật sao?”, Elizabeth kêu lên một cách hài lòng thỏa mãn.

- Họ sẽ dọn đến đóng ở gần Brighton. Em muốn mùa hè này cha sẽ dẫn tất cả chúng ta đến đó chơi. Đây là một dự định tuyệt hảo. Em tin chắc nó sẽ không tốn kém bao nhiêu. Mẹ cũng đi luôn. Nếu không, chị nghĩ coi, mình sẽ có một mùa hè thật sâu thẳm.

- “Đúng vậy”, Elizabeth nghĩ trong đầu. “Đó thật là một dự định đáng mừng cho tất cả chúng ta. Trời ơi, Brighton và nguyên cả một trại lính, chúng ta là những người đã từng bị làm đảo lộn bởi một trung đoàn lính tầm thường và những buổi khiêu vũ hàng tháng ở Meryton”.

- “Bây giờ em có tin này cho các chị”, Lydia nói khi bọn họ ngồi xuống bàn. “Các chị nghĩ sao? Đây là một tin tức rất có giá trị, nó liên quan đến một người mà chắc chắn tất cả chúng ta ai cũng đều yêu mến”.

Jane và Elizabeth nhìn nhau, sau đó họ cho người bồi bàn biết anh ta không cần ở lại đó nữa. Lydia cười và nói:

- Ôi trời, các chị lúc nào cũng lễ nghi và cẩn trọng. Hai chị cho rằng người bồi bàn không nên nghe, làm như anh ta quan tâm lắm. Em dám chắc anh ta đã nghe những chuyện còn kinh khủng hơn những chuyện em đang sắp nói ra. Tuy nhiên anh bồi bàn này xấu trai quá. Em cũng mừng rằng anh ta đã đi khỏi đây. Em chưa từng thấy một cái cằm nào dài như vậy trong đời. Chà, bây giờ thì tới tin tức mà em muốn nói. Đó là chuyện của anh Wickham thân thương, có phải là tốt hơn anh bồi bàn phải không? Sẽ không còn ai phải sợ anh Wickham cưới cô King nữa. Các chị nghe đây, cô King đã dọn đi sống với người chú ở Liverpool luôn rồi, đi luôn không trở lại. Anh Wickham bây giờ được an toàn rồi.

- “Và cô King cũng được an toàn”, Elizabeth tiếp lời “an toàn khỏi một mối tình có được chỉ vì tiền bạc”.

- Cô ta thật khờ dại mới bỏ đi như vậy, nếu như cô ta thích anh ấy.

- “Chị hy vọng cả hai bên đều chưa có sự gắn bó sâu đậm”, Jane nói.

- Em tin chắc về phía anh Wickham thì không. Em sẽ trả lời dùm luôn cho anh ấy, anh ấy chưa bao giờ thật sự quan tâm đến cô ta. Ai có thể thương một người tàn nhang như cô ta được?

Elizabeth bàng hoàng khi nghĩ đến điều này, tuy nhiên nàng không thể đưa ra một diễn tả thô tục như vậy.

Ngay sau khi mọi người đã ăn uống xong, hai chị lớn trả tiền và cho gọi xe ngựa đến. Sau một hồi khéo léo sắp 30

xếp, tất cả mọi người cộng thêm đồ đạc, túi xách, hành trang và những món đồ mà Lydia và Kitty mua đều được sắp hết lên xe. Lydia nói lớn:

- Thật hay là mình đã nhét được hết cả lên. Em cũng mừng về việc đã mua chiếc mũ, ít ra cũng vui vì có thêm được một cái hộp bìa cứng. Chao ời, bây giờ tha hồ thoải mái, ầm cúng nói cười cho tới nhà. Trước tiên hãy nghe chuyện gì đã xảy ra cho các chị từ ngày hai chị rời khỏi nhà. Các chị có thấy anh thanh niên nào khá không? Các chị có được tán tỉnh không? Em đã hy vọng một trong hai chị sẽ kiếm được một người chồng trước khi về nhà. Em xin tuyên bố Jane sắp trở thành bà già ế chồng rồi. Chị ấy sắp hai mươi ba tuổi rồi. Trời ời, em sẽ thật xấu hổ nếu chưa lấy chồng trước khi em hai mươi ba tuổi. Dì Phillips muốn các chị phải lấy chồng, các chị không ai biết suy nghĩ gì cả. Dì nói chị Elizabeth lẽ ra nên lấy Collins, nhưng em nghĩ làm vậy cũng không có gì vui thú. Trời ời, em sẽ ra sao nếu em lấy chồng trước cả các chị? Như vậy em sẽ phải đi hộ tống các chị tới những buổi khiêu vũ. Thật đáng thương cho em. Tội em vừa có một bữa vui nhộn ở nhà đại tá Forster. Kitty và em ở đó nguyên ngày và bà Forster hứa hẹn sẽ có buổi khiêu vũ nhỏ vào buổi tối. Nhân tiện nói luôn, bà Forster và em trở thành bạn rồi. Bà ta mời hai chị em gia đình Harringtons đến luôn nhưng Harriet thì bị bệnh và chị Pen buộc phải đến một mình. Các chị nghĩ xem sau đó tội em đã làm gì? Tội em cho Chamberlayne mặc quần áo đàn bà để anh ta giả làm phụ nữ, thật là vui nhộn. Không một ai biết được chuyện này ngoài ông bà Forster, Kitty, em và dì. Dì có phần vì tội em buộc phải mượn dì chiếc áo đầm dài cho anh ta mặc. Các chị không thể tưởng tượng anh ta trông giống con gái như thế nào. Khi Danny, Wickham, Pratt và hai ba thanh niên khác đến nơi, cũng không ai nhận ra anh ta cả. Trời ời! Em cười quá trời. Bà Forster cũng vậy. Em tưởng mình sẽ chết vì cười. Chính vì tội em cười nhiều như vậy nên đã làm cho mấy thanh niên sinh lòng nghi ngờ và chẳng bao lâu thì họ khám phá ra chuyện tội em làm.

Với cách kể chuyện khéo léo khôi hài, thêm vào sự gợi ý và góp chuyện của Kitty, Lydia đã cố tìm cách tiêu khiển các chị em trên đường về Longbourn. Elizabeth rất ít để ý nhưng mỗi khi nghe nhắc tới tên Wickham thì nàng không bỏ sót một chi tiết nào.

Cả gia đình chào đón mấy cô con gái thật nồng hậu. Bà Bennet vui sướng gặp lại Jane và thấy rằng con bà đã không mất đi chút nào sắc đẹp. Trong bữa ăn chiều, ông Bennet lập đi lập lại nhiều lần với Elizabeth:

- Lizzy. Cha rất mừng con đã trở về.

Mọi người tập trung ở phòng ăn. Gần như cả gia đình Lucas đều đến để thăm Maria và nghe tin tức mà họ đang trông chờ. Phu nhân Lucas hỏi thăm Maria, lúc đó đang ngồi đối diện trong bàn, về phúc lợi và gia cầm của cô con gái lớn. Bà Bennet thì bận rộn vừa lắng nghe Jane lúc đó đang ngồi dưới chân bà kể về những thời trang đang thịnh hành, vừa kể lại những lời này cho mấy đứa con nhỏ nhà Lucas. Lydia bằng một giọng nói lớn hơn hết mọi người, đang kể lại những điều vui thích trong buổi sáng.

Lydia nói:

- Chị Mary ơi. Em ước gì chị được đi với tụi em, vui ời là vui. Tụi em đều đi chung, Kitty và em kéo tấm màn lên giả bộ như không có ai ngồi trong xe ngựa. Em có thể làm như vậy suốt đoạn đường nếu như Kitty không cảm thấy khó chịu trong người. Khi bọn em tới quán trọ, em cho rằng tụi em đã cư xử rất hào phóng, tụi em đãi ba chị ăn một bữa ăn với thịt ướp lạnh ngon nhất thế giới. Nếu chị đi theo, tụi em cũng đãi chị luôn. Sau đó tụi em đi về thật là vui. Em tưởng tụi em sẽ không thể nào nhét vừa hết vào xe ngựa. Em đã chuẩn bị chết vì cười. Sau đó trên đường về mọi người thật là vui vẻ. Tụi em nói và cười lớn ời là lớn, người ở cách xa mười dặm chắc cũng còn nghe được.

Tới đây Mary chỉ trả lời một cách thờ ơ:

- Không hợp với chị, em ơi. Chị coi nhẹ những thú vui đó. Những chuyện đó có thể thích hợp với đầu óc của đa số các phụ nữ, nhưng chị thú nhận chúng đã không hấp dẫn chị mấy. Chị thà có một quyển sách.

Lydia không hề nghe câu trả lời này. Cô ít khi lắng nghe bất cứ một ai lâu hơn nửa phút và lại càng không bao giờ chú ý đến Mary.

Buổi chiều, Lydia dục hết mấy cô gái đi bộ đến Meryton để thăm những người ở đó nhưng Elizabeth nhất định phản đối. Nàng không muốn người ta nói các cô gái nhà Bennet vừa về tới nhà chưa được nửa ngày đã đi theo đuổi các quân nhân.

Còn một lý do nữa khiến cho Elizabeth phản đối, lý do này là vì chính nàng. Elizabeth cảm thấy kinh sợ phải gặp lại Wickham và quyết định cố tránh mặt chàng càng lâu càng tốt. Elizabeth không sao diễn tả được sự thoải mái của mình về chuyện quân đoàn sắp thuyền chuyển đi. Chỉ trong hai tuần nữa những quân nhân đó sẽ không còn ở đây. Sau khi họ đã rời khỏi, Elizabeth hy vọng nàng sẽ không nhớ tới chuyện của Wickham nữa.

Về nhà chưa được mấy tiếng đồng hồ, Elizabeth đã biết kế hoạch đi Brighton mà Lydia nhắc qua ở căn nhà trọ thật ra đã được thảo luận thường xuyên giữa cha mẹ nàng. Elizabeth nhận ngay ra rằng tuy cha nàng không có ý chấp thuận nhưng cách trả lời của ông rất mơ hồ và không rõ ràng, khiến mẹ nàng dù trong lòng không được vui, lại không thấy bị thất vọng.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 40

Elizabeth không thể kiềm chế được sự nhẫn nại của mình thêm nữa và muốn kể cho Jane nghe về những chuyện đã xảy ra. Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng quyết định giấu đi những chuyện có liên quan đến Jane và chỉ kể những chuyện đã xảy ra giữa Darcy và nàng.

Jane lúc đầu rất ngạc nhiên, nhưng sau đó sự ngạc nhiên này đã nhanh chóng giảm đi nhiều. Vì là chị em thiên vị nhau, nàng cho rằng chuyện người khác ngưỡng mộ Elizabeth là chuyện bình thường. Jane cảm thấy đáng tiếc cho Darcy vì đã bị Elizabeth từ chối lời cầu hôn. Nàng cho rằng lẽ ra Darcy nên ngỏ lời cầu hôn của mình bằng một cách khác thích hợp hơn. Jane nói:

- Anh ta thật sai lầm khi đã quá chắc chắn về sự thành công của mình, và như vậy anh ta càng thêm thất vọng khi bị em từ chối.

- Thật ra em cũng cảm thấy tội nghiệp cho Darcy. Tuy nhiên rồi anh ta sẽ quên em nhanh chóng. Chị không đổ lỗi cho em vì em đã từ chối anh ta chứ?

- Đổ lỗi cho em? Không đâu.

- Nhưng chị đã đổ lỗi cho em vì em đã nói tốt về Wickham.

- Không phải, chị làm sao biết được em đã sai lầm trong những điều em đã nói.

- Nhưng rồi chị sẽ biết em đã sai khi em kể cho chị nghe về chuyện xảy ra vào ngày kế tiếp.

Sau đó Elizabeth kể cho chị nghe về lá thư và lập lại nội dung của nó, tuy nhiên nàng chỉ kể phần liên quan đến Wickham. Đây thật là một cú sốc cho Jane đáng thương, người lúc nào cũng cho rằng trên đời này không hề tồn tại bất cứ sự xấu xa nào. Thế nhưng giờ đây Jane đã khám phá ra rằng tất cả mọi điều xấu xa lại đều tập trung chỉ ở nơi một con người. Sự khám phá

này khiến Jane đau lòng, cho dù ngay cả với những chứng minh chính đáng mà Darcy đã đưa ra cũng không đủ sức làm nàng tin. Jane cố gắng tìm cách để chứng minh đã có sự hiểu lầm xảy ra giữa Darcy và Wickham. Nàng tìm cách bào chữa cho mỗi người mà không động chạm tới người kia. Elizabeth nói:

- Chị làm vậy cũng không giúp được gì. Chị sẽ không bao giờ có thể cho cả hai người đều là người tốt. Chị phải lựa chọn và nhớ là chỉ được chọn một người. Giữa hai người chỉ có một người là người tốt. Về phần em, em có khuynh hướng tin những gì Darcy đã kể nhưng em sẽ để tùy chị quyết định theo ý mình.

Phải đợi một lúc lâu Jane mới nở được một nụ cười. Nàng nói:

- Lúc này chị cảm thấy sững sờ hơn bao giờ hết. Wickham thật là một người xấu. Thật không thể tin được. Tội nghiệp cho Darcy. Lizzy, khi chị nghĩ về những gì anh ta đã chịu đựng, thật là một sự thất vọng cho anh ta. Đã vậy còn thêm sự hiểu lầm của em và rồi còn phải kể chuyện của em gái mình ra nữa. Chị tin rằng anh ta chắc chắn phải cảm thấy rất đau khổ.

- Không đâu, lòng ân hận và trắc ẩn của em đã tan biến hết rồi khi em thấy chị đã hội đủ cả hai cảm giác đó thay cho em. Em biết chị sẽ dành cho Darcy một sự công bằng, bởi vậy em càng lúc càng trở nên đứng vững. Có chị thương xót cho anh ta rồi, em không phải làm chuyện đó nữa và nếu chị còn cứ tiếp tục thương xót anh ta như vậy, trái tim của em chẳng mấy chốc sẽ nhẹ như lông chim.

- Tội nghiệp cho Wickham. Khuôn mặt anh ta lúc nào cũng tỏ vẻ tốt lành. Cách xử sự của anh ta thì cởi mở và dịu dàng.

- Chắc chắn là có sự thiếu sót trong vấn đề giáo dục giữa hai người đàn ông. Một người thì thừa hưởng hết những tính tốt, còn người kia thì được hưởng hết những vẻ đẹp bề ngoài.

- Chị chưa bao giờ nghĩ rằng Darcy có những khuyết điểm về hình dáng như em từng nghĩ.

- Vậy mà em đã làm như mình là khôn ngoan khác người để lựa chọn ghét bỏ anh ta, dù em không có một lý do gì. Nếu như em tự cho mình là thông thái và khôn ngoan thì sao lại quá ngu muội để đi ghét bỏ người tốt

như vậy. Trên đời, một người có thể không cần nói những lời chính đáng mà vẫn có thể không ngừng lăng nhục người khác, nhưng một người không thể lúc nào cũng cười nhạo người khác mà đôi khi không phải sử dụng những câu dí dỏm.

- Lizzy, khi em mới bắt đầu đọc lá thư đó chị tin rằng em không thể bình tĩnh đối diện với mọi chuyện như cách em đang làm bây giờ.

- Đúng vậy, em đã không được như bây giờ. Lúc đó em rất khó chịu, phải nói là đau khổ. Không có ai để em tâm sự về cảm giác của mình, không có Jane bên cạnh để an ủi em và để nói rằng em không quá yếu đuối, không quá vô tích sự và vô lý như em đã cho mình là như vậy. Trời ơi, lúc đó em thật muốn có chị ở bên cạnh.

- Thật không may, em đã dùng những lời lẽ quá mạnh mẽ với Darcy về chuyện Wickham, không đáng để cho em phải làm như vậy.

- Bởi vì em đã sẵn mang trong lòng những thành kiến với anh ta và kết quả em đã không may mắn nói ra những lời cay đắng đó. Có một điểm em muốn nghe lời khuyên của chị. Em có nên nói cho những người quen biết Wickham biết về tính tình của anh ta không?

Jane ngừng một lúc, sau đó trả lời:

- Chắc chắn ta không có cơ gì để vạch trần anh ta một cách dễ sợ như vậy. Ý của em thì sao?

- Em cũng nghĩ không nên làm như vậy. Darcy không cho em nói những chuyện mà anh ta đã kể với em cho mọi người biết. Ngược lại, em phải giữ kín những chuyện có liên quan đến em gái của anh ta. Nếu như em cố gắng làm cho những người khác không lầm lẫn về cách xử sự của Wickham, ai sẽ chịu tin em? Ở đây, những thành kiến về Darcy thì quá khủng khiếp, nửa dân số ở Meryton sẽ ngã ra chết nếu như ta cố gắng chứng minh anh ta là người tốt lành đáng yêu. Em không đủ sức làm như vậy. Wickham trước sau gì cũng rời khỏi đây và như vậy ta không cần thông báo cho bất cứ ai về con người thật của anh ta. Có thể sau đây sự thật sẽ phơi bày và lúc đó ta có thể cười chế nhạo sự ngu xuẩn của những người chung quanh vì họ đã không biết trước. Nhưng lúc này em sẽ không nói gì cả.

- Em nói rất đúng. Vạch những lỗi lầm của anh ta ra trước công chúng sẽ

hủy hoại anh ta mãi mãi. Bây giờ có lẽ anh ta đang hối hận về những việc đã làm và rất muốn sửa đổi con người mình. Chúng ta đừng làm cho anh ta không còn hy vọng.

Sự bối rối trong đầu Elizabeth đã giảm bớt sau khi nói chuyện với chị. Nàng đã tổng khứ đi được hai bí mật từng đè nặng trong lòng suốt hai tuần lễ qua. Sau đó Jane tự nguyện sẵn sàng nghe Elizabeth tâm sự bất cứ khi nào Elizabeth cần đến. Elizabeth vẫn còn những việc giấu Jane mà sau khi cân nhắc kỹ, nàng cho rằng mình không nên nói ra. Elizabeth không dám kể về nửa lá thư còn lại hoặc giải thích cho Jane nghe chị đã được Bingley coi trọng thế nào. Không ai để Elizabeth có thể chia sẻ chuyện này và nàng nhận thức được rằng cho dù cả Bingley và Jane đều không biết hết sự thật của câu chuyện, thì cũng không có nghĩa là nàng có thể nói ra điều bí ẩn cuối cùng này.

Lúc này Elizabeth đã quay trở về với cuộc sống ổn định hàng ngày ở nhà và nàng có dịp thanh thoi quan sát trạng thái tinh thần của chị. Jane không tỏ vẻ gì là vui vẻ, nàng vẫn còn nâng niu trong lòng tình cảm thân yêu đối với Bingley. Jane chưa bao giờ yêu ai trước đó, tình yêu của nàng dành cho Bingley là tình yêu nồng cháy ban đầu. Với lứa tuổi và tính tình của nàng, tình cảm đó mạnh mẽ và vững chãi hơn những cuộc tình đầu thông thường khác. Nó nóng bỏng đến nỗi nàng không thể nào quên được Bingley và không còn yêu thích ai ngoài chàng.

Một hôm bà Bennet nói với con gái:

- Chao ơi, Lizzy, con có ý kiến gì về sự phiền não này của Jane không? Về phần mẹ, mẹ có nói với dì Phillips của con rằng mẹ nhất quyết sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này cho bất cứ ai. Mẹ không biết Jane có gặp Bingley ở London không? Thế đấy, hân ta là một thanh niên không xứng đáng, mẹ nghĩ rằng cơ hội cho Jane chiếm được Bingley chỉ còn rất ít. Mẹ cũng đã dò hỏi những người có thể biết tin về hân, không nghe ai nói mùa hè này hân sẽ trở về Netherfield lần nữa.

- Con tin rằng anh ta sẽ không bao giờ về sống ở Netherfield nữa.

- Thế đấy. Đó là do hân ta chọn. Không ai muốn hân tới. Mẹ lúc nào cũng cho rằng hân ta đã đối xử với con gái của mình rất tệ và nếu mẹ là Jane, mẹ

sẽ không để yên cho hẳn. Thật ra, mẹ sẽ thoải mái nếu Jane có chết về thất tình và sau đó hẳn ta sẽ phải hối hận về việc mình đã làm.

Elizabeth thấy thật không có gì gọi là thoải mái từ những mong đợi như vậy. Nàng không trả lời. Cuối cùng mẹ nàng nói tiếp:

- Rồi sao Lizzy? Có phải gia đình Collins sống rất thoải mái phải không? Thật ra mẹ mong họ sẽ được lâu bền như vậy. Họ tiêu xài ăn uống ra sao? Mẹ dám nói Charlotte là một người biết quản lý giỏi. Nếu cô ta thông minh bằng nửa bà mẹ của mình, cô ta sẽ dành dụm đủ. Mẹ tin rằng không có gì xa hoa phung phí trong cách họ cai quản gia đình.

- Không, hoàn toàn không có.

- Chuyện gì cũng phụ thuộc vào cách quản lý giỏi. Đúng như vậy, quản lý giỏi sẽ khiến họ không tiêu xài vượt khỏi mức lợi tức kiếm được của mình. Họ sẽ không bao giờ bị túng thiếu. Chao ôi, cũng mong họ được hạnh phúc. Còn nữa, mẹ cho rằng họ thường nhắc về Longbourn khi mà cha con qua đời. Mẹ cam đoan họ sẽ coi Longbourn như của chính mình ngay sau khi cha không còn nữa.

- Đó là chuyện họ không thể nói trước mặt con.

- Nếu họ dám nói trước mặt con, đó mới là điều lạ. Nhưng mẹ không nghi ngờ rằng họ có nói riêng với nhau. Thật ra nếu họ cảm thấy thoải mái để hưởng một gia sản mà đúng theo tình lý là không phải là của mình, vậy thì càng tốt. Với mẹ, mẹ sẽ cảm thấy nhục nhã khi lấy một tài sản đã để lại cho mình theo chế độ thừa hưởng thứ tự trong giòng tộc.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 41

Tuần lễ đầu tiên từ khi họ trở về nhà đã trôi qua nhanh chóng. Tuần lễ thứ hai bắt đầu đến và đó cũng là tuần cuối cùng còn lại của quân đoàn lính đóng lại Meryon. Tất cả các thiếu nữ trẻ trong vùng đều cảm thấy ủ rũ. Sự thất vọng hầu như được thể hiện giống nhau ở khắp mọi nơi. Hai cô con gái lớn nhất của gia đình Bennet vẫn có thể ăn, uống, ngủ nghỉ và tiếp tục những công việc hàng ngày của họ. Tuy nhiên hai cô em, Kitty và Lydia thì không được như vậy. Hai cô đau khổ tột bậc, thường xuyên trách mắng thái độ vô cảm của hai chị và không thể hiểu được trái tim chai đá của những người trong gia đình. Họ thường than thở trong cay đắng buồn phiền:

- Trời ơi! Chúng ta sẽ ra sao? Chúng ta sẽ làm gì? Làm sao chị có thể cười được như vậy, Lizzy?

Người mẹ tràn đầy tình cảm của họ chia sẻ nỗi sầu khổ này của mấy cô con gái. Bà nhớ lại hai mươi lăm năm về trước trong những ngày còn trẻ, bà đã trải qua những trường hợp tương tự. Bà nói:

- Mẹ chắc chắn đã khóc hai ngày khi quân đoàn của đại tá Miller dọn đi. Lúc đó mẹ tưởng rằng trái tim mình đã tan nát.

- “Con chắc rằng trái tim của con rồi cũng sẽ tan nát”, Lydia nói.

- Không đến nỗi đâu nếu có người được đi Brighton”, bà Bennet nói một cách dọ dẫm.

- Ồ đúng rồi, nếu có người được đi Brighton. Nhưng cha sẽ không bằng lòng.

- Thì nói đi tắm biển, đó sẽ là một điều tốt cho mẹ.

- Nếu có dì Phillips nói thêm vài lời thì chắc chắn sẽ khả quan hơn”, Kitty nói thêm.

Những lời như vậy đã được than thở bất tận ở Longbourn. Elizabeth cố gắng nghĩ qua chuyện khác và không để ý gì đến họ nhưng tất cả niềm vui của nàng đã mất đi, dành chỗ cho sự hổ thẹn. Elizabeth một lần nữa cảm

giác được sự phản đối công bằng của Darcy. Hơn lúc nào hết, nàng quyết định tha thứ cho việc chàng đã can thiệp vào chuyện của Bingley.

Sự u sầu ảm đạm của Lydia chẳng mấy chốc đã tiêu tan vì cô nhận được lời mời của bà Forster, vợ của đại tá quân đoàn, để cùng với bà đi Brighton. Bà Forster là một người rất trẻ, chỉ mới lập gia đình không lâu. Cũng giống như Lydia, bà rất khôi hài và lạc quan. Điểm này khiến cho hai người hợp nhau và mặc dù chỉ mới quen nhau ba tháng cả hai đã trở nên thân thiết.

Lydia hoàn toàn không chú ý gì đến những cảm giác của chị mình, chạy như bay vào nhà gọi hết mọi người lại để chúc mừng cho cô. Cô vừa cười vừa nói hào hứng hơn bao giờ hết. Trong khi đó Kitty kém may mắn hơn đang ở trong phòng khách tiếp tục than phiền về số phận của mình với một giọng đầy giận dữ:

- Em chẳng hiểu sao bà Forster không mời cả em lẫn Lydia. Mặc dù em không phải là bạn thân của bà ta nhưng em vẫn xứng đáng để được mời giống như vậy. Hơn nữa, em lớn hơn Lydia đến hai tuổi.

Elizabeth cố gắng giải thích cho em hiểu và Jane thì khuyên em nên bỏ qua, tuy nhiên sự cố gắng của họ cũng không mang lại kết quả gì. Về phía Elizabeth, chuyến đi này không làm nàng thấy thích thú giống như mẹ hay Lydia. Nàng cho rằng nó sẽ là một bản án tử hình cho khả năng phán đoán của Lydia và nghĩ rằng nàng nên nói ra cảm nghĩ của mình về chuyện đáng phản đối này. Elizabeth không cảm lòng được nên đã bí mật khuyên cha không cho em đi. Nàng nêu ra những biểu hiện không đúng đắn trong cách cư xử hàng ngày của Lydia. Làm bạn với một người như là bà Forster thật không mang lại lợi ích gì cho Lydia và có nhiều khả năng Lydia sẽ không có những hành động cân nhắc chín chắn khi đi chung với người bạn như vậy tới Brighton, nơi mà sự cám dỗ còn nhiều hơn ở nhà. Ông Bennet nghe con nói một cách chăm chú và trả lời:

- Lydia sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái cho tới khi nó được tiếp xúc

với bên ngoài, và chúng ta sẽ không bao giờ có thể trông mong nó không làm việc gì gây ra sự bất tiện hay tổn kém ảnh hưởng tới gia đình, giống như bây giờ.

- Nếu cha đã biết sự bất lợi to lớn mà chúng ta sẽ nhận được khi người ngoài thấy cử chỉ thiếu ý tứ và thiếu thận trọng của em, không phải, thật ra người ta đã thấy rồi, thì con chắc chắn cha sẽ có sự xét đoán khác về chuyện này.

- “Đã thấy rồi?”, ông Bennet lặp lại. “Cái gì? Có phải Lydia đã làm những người con yêu hoảng sợ? Tội nghiệp cho Elizabeth của cha. Đừng nên thất vọng như vậy. Những thanh niên nào có tính khắt khe câu nệ, không thể chịu đựng được chút xíu ngớ ngẩn lộ bịch như vậy thì không đáng để con tiếc nuối đâu. Lại đây để cha xem danh sách những anh chàng đáng thương nào đã phải lánh xa bởi thái độ điên rồ của Lydia”.

- Thật ra cha hiểu lắm rồi. Con chưa bao giờ bị tổn thương để phải tỏ ra oán hận. Không có gì cụ thể cả, con chỉ đang phàn nàn về những tai hại chung chung. Thanh danh và tư cách của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng bởi tính bừa bãi phóng túng, bởi sự trơ tráo đáng khinh và không chừng mực của Lydia. Tha lỗi cho con, con phải nói thẳng như vậy. Cha ơi, nếu cha không chịu khó kiểm soát tính phóng túng của em và dạy cho nó biết rằng những sự việc nó đang theo đuổi hiện thời không phải là chuyện nên làm, thì chẳng bao lâu nó sẽ không còn cách gì sửa đổi. Cá tính của Lydia sẽ thành khuôn và ở lứa tuổi mười sáu nó sẽ trở thành người con gái lẳng lơ nhất, khiến cho chính nó và cả cho những người trong gia đình trở thành lỗ lã. Một sự bồn chồn tầm thường cũng có cùng mức độ tồi tệ giống như một sự tán tỉnh lẳng lơ lẳng nhăng. Lydia không có gì để thu hút người khác ngoài tuổi trẻ trong một con người tầm thường. Trong lúc quá mê say với mọi việc chung quanh, với sự kém hiểu biết và đầu óc trống rỗng, em nó sẽ không biết giữ gìn và sẽ gây ra những điều đáng khinh bỉ đối với mọi người chung quanh. Điều đáng sợ là Kitty cũng sẽ bị ảnh hưởng. Nó sẽ nổi bước theo Lydia để trở nên rỗng tuếch, ngu dốt, lười biếng và hoàn toàn không quản thúc được. Cha ơi, cha không nghĩ là hai em sẽ bị người ngoài phê bình, chỉ trích và bị coi thường ở bất cứ nơi nào chúng được người ta biết

tới? Và các chị em trong nhà sẽ không bị nhục nhã lây?

Ông Bennet nhận thấy Elizabeth thật sự hết lòng quan tâm đến vấn đề nên ông nắm lấy tay con gái và trả lời một cách rất trù mến:

- Con cứng, đừng làm cho mình phải khó chịu. Những nơi nào con và Jane được quen biết, các con sẽ được kính trọng và đánh giá cao. Cha cho rằng hai con sẽ không bị thất thế nếu các con lỡ có hai hay ba đứa em ngu ngốc. Chúng ta sẽ không được sống trong thanh bình ở Longbourn nếu Lydia không được đi Brighton. Như vậy cứ để cho nó đi đi. Đại tá Forster là một người tinh tế, anh ta sẽ giữ nó tránh khỏi những việc làm phiền lụy. Và lại cũng may mắn là nó quá nghèo để trở thành con mồi cho những người khác. Ở Brighton nó sẽ lại càng không là gì cả, còn kém hơn khi nó còn là một người thích tán tỉnh tầm thường như ở đây. Mấy anh sĩ quan sẽ thấy ở đó có nhiều cô gái đáng để họ chú ý hơn. Bởi vậy, hãy hy vọng rằng nơi đó sẽ dạy cho nó biết là nó rất tầm thường. Dù sao đi nữa nó cũng không thể tệ hơn ở đây. Chúng ta không có quyền nhốt nó ở đây suốt đời.

Elizabeth không có tính nói đi nói lại một chuyện nhiều lần, hoặc băn khoăn lo nghĩ, tranh cãi về những điều tệ hại không thể tránh được. Với câu trả lời này, Elizabeth không còn gì để nói thêm, tuy nhiên những suy nghĩ của nàng vẫn không hề thay đổi. Nàng nghĩ mình đã làm tròn bổn phận và rời khỏi phòng cha, tuy trong lòng cảm thấy rất thất vọng.

Dù cho Lydia và mẹ có biết được nội dung cuộc nói chuyện giữa Elizabeth và cha đi nữa thì sự căm phẫn của họ cũng khó có thể thấy được qua cách họ liên kết, liên tưởng nói chuyện với nhau. Trong trí tưởng tượng của Lydia, cuộc viếng thăm Brighton bao gồm tất cả những niềm lạc thú trên đời. Lydia tưởng tượng ra những đường phố ở khu tắm biển tươi vui đầy những sĩ quan. Lydia thấy mình là trung tâm chú ý của rất nhiều người xa lạ mà cô chưa hề quen biết. Cô còn thấy vẻ lộng lẫy của trại lính với những chiếc lều giống nhau nằm trải dài ngay hàng thẳng lối trông thật đẹp. Trong những lều trại này đầy những thanh niên trẻ tươi vui hơn hờ trong bộ quân phục đỏ tươi chói mắt. Ở cảnh trí cuối cùng, Lydia thấy mình ngồi dưới một tấm lều trại và đang dịu dàng tán tỉnh với ít nhất sáu chàng sĩ quan một lúc.

Nếu như Lydia biết được chị mình đã kiếm cách để phá vỡ những viên tường đó thì cảm giác của cô sẽ ra sao? Hiểu được cảm giác này chỉ có mẹ, bà có lẽ cũng có cùng cảm giác như con gái. Lydia đi Brighton là niềm an ủi cho bà, nó giúp bà quên đi sự u sầu gây ra bởi người chồng không bao giờ muốn đi tới nơi đó.

Nhưng sự thật thì họ hoàn toàn không biết về những gì đã xảy ra, và sự say mê cuồng nhiệt của họ cứ thế mà tiếp tục cho tới ngày Lydia rời khỏi nhà.

Lần này Elizabeth có dịp gặp lại Wickham lần cuối trước khi chàng ra đi. Từ ngày trở về nhà đến nay, Elizabeth đã có nhiều dịp gặp Wickham nhưng nàng nhận thấy sự rung động của nàng lúc trước hầu như đã không còn nữa, sự rung động mà trước đây nó đã khiến nàng hoàn toàn thiên vị với chàng. Bây giờ Elizabeth đã biết được rằng nàng cần phải cảnh giác cao độ. Trong mỗi sự dụ dỗ của Wickham mà nàng từng say mê trước đây, giờ chỉ còn lại sự khinh ghét và chán chường. Đã thế Elizabeth còn cảm thấy bất mãn về thái độ mới của Wickham, bởi vì chẳng bao lâu Wickham đã biểu lộ ý định muốn nối lại tình cảm với nàng giống như những ngày đầu họ mới quen nhau. Qua những sự việc đã xảy ra, điều này chỉ càng khiến cho Elizabeth càng thêm tức giận. Elizabeth cảm thấy đã mất hết lòng kính trọng với Wickham khi thấy mình trở thành mục tiêu cho chàng tán tỉnh yêu đương. Trong khi Elizabeth một mực tìm cách ngăn chặn sự tán tỉnh này, nàng vẫn có thể cảm giác được Wickham có lòng tự tin cho rằng dù đã bao lâu và vì bất cứ lý do gì khiến chàng rút lại tình cảm của mình với nàng trước kia, chàng vẫn có khả năng chiếm được trái tim của nàng thêm lần nữa vào bất cứ lúc nào.

Trong ngày cuối cùng khi quân đoàn còn ở lại Meryton, Wickham cùng những sĩ quan khác tới dùng bữa ở Longbourn. Lúc đó Elizabeth thật không còn hứng thú muốn gặp mặt chia tay với chàng chút nào. Khi Wickham hỏi thăm Elizabeth về thời gian nàng ở Hunsford, Elizabeth nhắc tới chuyện đại tá Fitzwilliam và Darcy đã đến ở lại Rosings ba tuần. Sau đó nàng hỏi Wickham có quen biết với đại tá Fitzwilliam không.

Wickham tỏ vẻ ngạc nhiên pha chút hơi phật lòng và hoảng hốt, nhưng

sau khi trấn tĩnh lại đã nở một nụ cười và trả lời rằng khi xưa chàng có gặp Fitzwilliam thường xuyên. Wickham nhận xét rằng Fitzwilliam là một người thanh lịch, chàng hỏi cảm nghĩ của Elizabeth về Fitzwilliam ra sao. Elizabeth cho hay nàng rất mến Fitzwilliam. Với một thái độ dửng dưng, Wickham cười và cuối cùng nói thêm:

- Anh ta đã ở lại Rosings bao lâu?
- Gần ba tuần.
- Và cô đã gặp anh ta thường xuyên?
- Đúng như vậy, hầu như mỗi ngày.
- Thái độ của Fitzwilliam rất khác với thái độ người anh em họ của anh ấy.
- Phải rồi, rất khác. Nhưng tôi nghĩ thái độ của anh Darcy sẽ khá hơn tùy theo mức độ quen biết.

- “Đúng như vậy”, Wickham nói to với một thái độ không lọt qua được cặp mắt quan sát của Elizabeth. “Xin cho tôi có thể hỏi thêm...” nhưng sau đó Wickham đã kiềm chế mình, thay bằng một giọng tươi vui hơn “Cách nói chuyện của anh ta có tiến bộ được chút nào không? Anh ta có cố gắng gì để sửa đổi phép lịch sự và cách cư xử của mình không? Tôi thật không hy vọng”, Wickham tiếp tục nói bằng một giọng thấp hơn và nghiêm trang hơn, “bản chất của anh ta đã tiến bộ”.

- “Ồ, không. Về bản chất, anh ta vẫn giống như lúc trước”, Elizabeth nói.

Trong khi Elizabeth đang nói, Wickham trông có vẻ như không biết phải vui mừng về những lời này hay không tin vào chúng. Vẻ mặt của Elizabeth mang một nét gì đó khiến Wickham phải chăm chú lắng nghe và lo âu bồn chồn. Elizabeth nói tiếp:

- Khi tôi nói anh ta sẽ khá hơn tùy theo mức độ quen biết, tôi không có ý nói rằng đầu óc hay thái độ của anh ta đã tiến bộ. Ý của tôi là khi mình quen anh ta thân hơn, mình sẽ hiểu tính tình anh ta nhiều hơn.

Sự lo sợ của Wickham giờ đã lên cao và thể hiện rõ ràng trên sắc mặt và dáng điệu khích động, bối rối của chàng. Wickham yên lặng vài phút, cố xua đuổi đi sự hổ thẹn của mình và sau đó quay lại tiếp tục câu chuyện. Lần này chàng nói bằng một giọng dịu dàng nhất của mình:

- Cô là người hiểu rõ tình cảm của tôi dành cho Darcy, như vậy cô sẽ hiểu tôi thật sự vui mừng khi thấy Darcy đã trở nên khôn ngoan và biết nhận thức được những việc làm đúng đắn. Nếu được như vậy thì tính kiêu hãnh của anh ta có lẽ sẽ mang lại lợi ích, không cho anh ta thì cũng cho những người khác. Nó sẽ ngăn anh ta làm những việc vô đạo đức, giống như việc anh ta đã đối xử với tôi. Tôi sợ những lời anh ta đã nói với cô trong thời gian đến viếng thăm dì của mình chỉ là giả tạo. Khi ở chung với phu nhân Catherine, Darcy rất sợ sự xét đoán và tư tưởng của bà. Sự sợ hãi này chung quy cũng chỉ vì anh ta muốn kết hôn với tiểu thư De Bourgh, điều mà anh ta thực sự ao ước nhất.

Elizabeth không thể nhịn cười nhưng nàng chỉ trả lời bằng một cái nghiêng đầu hơi nhẹ. Elizabeth thấy Wickham muốn gọi cho nàng nhớ về đề tài cũ, nhưng lúc này nàng không còn cảm thấy hứng thú chiều theo ý Wickham nữa. Buổi tối còn lại trôi qua một cách hời hợt. Wickham vẫn tỏ ra vui vẻ như thường lệ, không có thái độ gì đặc biệt đối với Elizabeth. Cuối cùng hai người chia tay trong xã giao thông thường và dường như đều không muốn gặp mặt lại nhau lần nữa.

Khi bữa tiệc đã tàn, Lydia từ Meryton trở về nhà cùng bà Forster. Sau đó họ chuẩn bị để sáng sớm hôm sau lên đường. Cuộc chia tay giữa Lydia với gia đình diễn ra một cách ồn ào náo nhiệt hơn là cảm động. Kitty là người duy nhất rơi nước mắt, nhưng thật ra những giọt nước mắt của cô là chính vì buồn phiền và ghen tỵ. Bà Bennet dài dòng văn tự chúc mọi điều tốt lành may mắn cho con gái và đưa ra những lời huấn thị đầy ấn tượng rằng Lydia không nên bỏ lỡ các cơ hội để hưởng thụ những ngày đi chơi vui vẻ. Không cần phải nói, những lời khuyên răn này chắc chắn sẽ được cô con gái làm theo. Trong niềm vui tràn trề, Lydia la hét ôm sòm chào tạm biệt mọi người. Mấy chị em gái cũng thốt ra những lời tạm biệt nhưng nhỏ nhẹ hơn, tuy vậy chắc Lydia chẳng hề để ý nghe thấy gì.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 42

Nếu như những quan điểm của Elizabeth về hạnh phúc đời sống vợ chồng và gia đình đều chỉ dựa trên mẫu gia đình của mình, thì có lẽ nàng sẽ rất thất vọng. Cha nàng khi xưa vì say đắm quyến rũ bởi tuổi trẻ, sắc đẹp và dáng điệu vui tươi bên ngoài nên đã kết hôn với một người đàn bà có trình độ hiểu biết yếu kém và một tâm hồn hẹp hòi. Ngay từ thời gian đầu của cuộc hôn nhân, những khuyết điểm của vợ đã nhanh chóng giết đi tình yêu chân thật mà ông dành cho bà. Lòng tôn trọng, yêu quý và tự tin của ông đã biến mất không bao giờ trở lại, và quan niệm của ông về hạnh phúc gia đình bị đảo ngược. Tuy nhiên ông Bennet không phải là loại người vì thế mà đi tìm những thói hư tật xấu để giải tỏa nỗi thất vọng gia đình. Ông rất yêu thích vùng nông thôn và sách vở, những sở thích này đã trở thành thú tiêu khiển chính của ông. Với vợ mình, ông không còn tình cảm gì hơn là mang ơn bà. Chính sự ngu dốt và những lời nói nực cười của bà đã góp phần nào giúp ông được giải trí. Thông thường có người đàn ông nào muốn vợ mình như vậy? Nhưng ông biết biến bất cứ những điều không tốt xảy đến cho mình thành những thú vui giải trí.

Elizabeth không phải không thấy thái độ không đúng đắn của cha trong cương vị làm chồng. Nàng lúc nào cũng cảm thấy đau buồn khi quan sát sự việc, tuy nhiên vì kính trọng cha và biết ơn tình yêu thương ông đã dành cho mình, Elizabeth đã cố gắng quên đi những điều mà nàng không thể cố tình làm ngơ như không thấy. Elizabeth cũng cố xua khỏi tâm trí mình ý nghĩ cha nàng rất đáng bị khiển trách khi đã liên tục xử sự sai trái trong bốn phần vợ chồng, và đã đặt vợ mình vào vị trí khiến cho bà bị chính con cái trong nhà khinh khi. Dù vậy, Elizabeth cũng chưa bao giờ có những cảm giác nặng nề về chuyện này cho mãi tới bây giờ, khi nó đã trở thành một sự thiệt thòi trong việc chăm sóc dạy dỗ con cái. Cha nàng có những xét đoán

kém cỏi, không biết sử dụng năng lực của mình một cách đúng đắn, những năng lực nếu như không thể làm tiến bộ đầu óc của vợ mình thì ít nhất cũng có thể giữ được sự kính trọng của những cô con gái trong nhà.

Trong khi Elizabeth cảm thấy vui mừng về chuyện Wickham đã rời khỏi, thì cảm giác mất mát vì sự ra đi của quân đoàn lính vẫn làm nàng khó chịu. Những buổi tiệc của họ ở bên ngoài tuy đã trở nên đơn điệu hơn trước nhưng ở nhà mẹ nàng và Kitty lúc nào cũng chỉ than phiền không ngừng về sự buồn tẻ của mọi thứ chung quanh và chính hành động này của họ đã gây ra một cảnh ảm đạm thật sự trong gia đình. Sau khi đã quên đi những chuyện xào xáo, Kitty cuối cùng cũng đã lấy lại được tình cảm bình thường hàng ngày của mình. Tuy nhiên Elizabeth lại thấy lo lắng cho Lydia. Elizabeth sợ rằng Lydia, với tính tình xấu của mình, có thể sẽ càng lún sâu hơn vào những việc làm điên rồ, càng trở tráo và vô liêm sỉ hơn ở những nơi nguy hiểm gấp đôi ở nhà như bãi biển hay trại lều. Giờ chỉ có suy nghĩ về cuộc du lịch sắp tới đến vùng Lakes mới làm Elizabeth cảm thấy vui vẻ. Nó là một niềm an ủi tốt nhất giúp nàng vượt qua những giờ khắc khó chịu không thể tránh được bên cạnh hai người đang trong tình trạng buồn bã là mẹ và Kitty. Elizabeth cho rằng nếu Jane có thể cùng đi với nàng thì chuyến đi coi như hoàn hảo.

- “Nhưng đó cũng là điều may”, Elizabeth nghĩ trong đầu. “Ít ra mình cũng còn một điều để mong ước. Nếu như chuyện gì cũng được hoàn hảo thì mình chắc chắn sẽ lại sinh ra thất vọng. Nếu như lúc nào cũng không ngớt tiếc rẻ về sự vắng mặt của chị mình, có thể mình sẽ có một lý do chính đáng để hy vọng cho mong ước của mình được thành sự thật”.

Khi Lydia đi khỏi, cô hứa sẽ viết thư thường xuyên và kể cặn kẽ mọi chuyện cho mẹ và Kitty biết. Tuy nhiên những lá thư của cô phải đợi thật lâu mới tới và lúc nào cũng ngắn ngủi. Thư viết cho mẹ thì không chứa đựng gì nhiều ngoài những việc chẳng hạn như họ mới đi thư viện về, nơi

nào sĩ quan nào chú ý đến họ, ở đâu họ thấy những đồ trang sức đẹp làm cho cô phải điên dại lên, rằng cô đã sắm một áo mới hay một cây dù mới. Chỉ lúc đó Lydia mới diễn tả đầy đủ, nhưng rồi cũng phải ngừng bút trong sự vội vã vì bà Forster đang gọi và họ phải đi tới trại lính. Trong những lá thư Lydia trả lời Kitty thì có dài hơn một chút nhưng lại chỉ chứa đựng toàn những lời không thể đem ra kể công khai được.

Sau hai hay ba tuần lễ từ khi Lydia vắng nhà thì sự vui vẻ bắt đầu xuất hiện lại ở Longbourn. Mọi việc trông như đều tốt hơn. Những gia đình trong vùng lúc trước lên thủ đô trong thời gian mùa đông nay đã quay trở lại. Áo quần lộng lẫy và những hoạt động liên quan đến mùa hè đã bắt đầu xuất hiện. Bà Bennet đã lấy lại được tính hay than phiền và sự bình thản cho mình. Vào khoảng giữa tháng sáu, Kitty đã thôi không còn buồn bực nữa, cô có thể đến Meryton mà không phải rơi nước mắt. Biểu hiện đáng mừng này là điềm hứa hẹn cho Elizabeth hy vọng rằng sang đến mùa Giáng Sinh Kitty có thể sẽ biết suy nghĩ hợp lý hơn và không còn nhắc đến bất cứ quân nhân nào nữa, trừ khi có một sự sắp xếp tàn nhẫn và ác độc từ Cục Chiến Tranh để lại đưa một quân đoàn khác về đóng ở Meryton.

Thời gian dự định cho cuộc du hành về miền bắc đã cận kề. Thế nhưng khi chỉ còn chừng hai tuần trước ngày đi, bà Gardiner gửi thư đến nói họ sẽ phải hoãn ngày khởi hành và rút ngắn lại thời gian của chuyến đi. Lý do vì ông Gardiner bận công chuyện sẽ không thể đi được cho mãi tới giữa tháng bảy, và sau đó họ phải quay trở lại London ngay trong vòng một tháng. Với dự định mới này, họ sẽ không có đủ thời gian để đi xa và tham quan những nơi họ đã dự định để được thông thả ngắm nhìn như họ muốn. Họ đành phải từ bỏ dự định đến thăm vùng The Lakes và thay vào đó là một chuyến du lịch tham quan hạn hẹp hơn. Theo như chương trình và dự tính mới, họ sẽ không đi xa hơn vùng Derbyshire. Derbyshire sẽ có đủ cảnh đẹp cho họ thăm viếng trong ba tuần. Thêm vào đó bà Gardiner có một tình cảm quyến

luyện mạnh mẽ với vùng này. Đó là thành phố mà bà đã từng sống qua vài năm trước đó. Khi họ đi tham quan và nghỉ lại một vài ngày ở đó, bà cũng tò mò muốn đi thăm những thắng cảnh nổi tiếng như Matlock, Chatsworth, Dovedale, hoặc vùng Peak.

Elizabeth cảm thấy thất vọng thật nhiều. Nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để đi thăm vùng The Lakes và nghĩ rằng họ vẫn có đủ thời gian. Nhưng với tính tình dễ chịu và vui tươi, tâm trạng thất vọng này sau đó cũng tan biến đi nhanh chóng.

Sự nhắc nhở về Derbyshire đã khiến Elizabeth có nhiều ý tưởng liên quan đến nơi này. Khi nghe nhắc về Derbyshire, nàng không khỏi không liên tưởng về Pemberley và người chủ của căn nhà. “Nhưng chắc chắn,” Elizabeth nghĩ trong đầu, “mình có thể đi vào địa phương của anh ta mà không sợ bị trừng phạt gì nếu như chỉ để lấy trộm vài mẫu khoáng thạch về làm kỷ niệm và chắc anh ta cũng không thể nhận ra mình”.

Sự mong đợi của Elizabeth giờ đã tăng lên gấp đôi. Chỉ còn bốn tuần nữa là cậu và mợ của nàng sẽ đến nơi. Sau đó bốn tuần cũng trôi qua, ông bà Gardiner cùng với bốn con nhỏ cuối cùng đã đến Longbourn. Mấy đứa trẻ, gồm hai bé gái sáu và tám tuổi và hai bé trai nhỏ tuổi hơn, sẽ được để lại cho Jane chăm sóc. Jane là người chị bà con mà mấy đứa trẻ con ông bà Gardiner rất yêu mến. Với tính tình lúc nào cũng dịu dàng và ngọt ngào, Jane rất dễ dàng hòa đồng, nàng chăm sóc, dạy dỗ, chơi chung và rất yêu thương mấy em nhỏ.

Vợ chồng ông bà Gardiner chỉ ở lại một đêm ở Longbourn và sáng hôm sau đã cùng Elizabeth lên đường đi tham quan giải trí những nơi mới lạ.

Một điều chắc chắn là họ sẽ cảm thấy rất vui là được bầu bạn với những người thích hợp. Sự hợp ý nhau sẽ giúp cho cuộc du ngoạn của họ trở nên lý thú hơn.

Câu chuyện ở đây sẽ không diễn tả về vùng Derbyshire hay những nơi đặc biệt đáng chú ý mà họ đã đi qua. Những nơi như Oxford, Blenheim, Warwick, Kenilworth, Birmingham và vân vân, thì ai cũng biết rồi. Chỉ có một vùng nhỏ bé ở Derbyshire là đáng quan tâm. Thị trấn nhỏ Lambton là vùng họ có thể đi thăm cảnh trí của nơi bà Gardiner đã ở trước kia. Mới đây bà đã biết được một vài người quen cũ của mình vẫn còn ở lại trong vùng. Do đó sau khi đã viếng thăm tất cả những cảnh trí tuyệt đẹp chính trong vùng, họ rẽ vào Lambton. Cách Lambton khoảng năm dặm, Elizabeth nghe mợ nàng nói đó là chỗ của Pemberley. Nó không ở ngay trên đường họ đang đi mà ở cách đó hơn một hai dặm. Ngày hôm trước trong khi bàn thảo về hành trình đường đi, bà Gardiner tỏ vẻ muốn đi thăm lại vùng đó. Ông Gardiner nói ông hoàn toàn sẵn sàng ủng hộ, thế nhưng hai ông bà vẫn hỏi ý kiến Elizabeth xem nàng có đồng ý không. Bà Gardiner nói:

- Cháu cưng, cháu nên đến thăm một nơi mà cháu đã từng nghe nói nhiều về nó. Một nơi từng có nhiều người quen của cháu. Wickham đã trải qua tuổi thơ của anh ta ở đây.

Elizabeth cảm thấy rất buồn. Nàng thấy mình không có cơ gì để đến Pemberley, do đó nàng viện cớ rằng mình rất mệt khi đi phải thăm những căn nhà lớn. Sau khi đã từng đi thăm qua nhiều căn nhà, nàng thật sự không còn hứng thú ngắm nhìn những tấm thảm trải hay những màn che cửa satin thanh đẹp nữa.

Bà Gardiner trách mắng sự ngu ngốc của cháu:

- Nếu nó chỉ là một căn nhà đẹp với đồ đạc sang trọng thì chính mợ cũng không thèm để ý. Nhưng đất đai vườn tược của căn nhà này thật đáng ngưỡng mộ. Chúng chứa đựng những vườn cây đẹp nhất ở trong vùng.

Elizabeth không nói gì thêm nhưng đầu óc của nàng ngẫm không bằng lòng. Ngay lập tức nàng nghĩ đến cơ hội sẽ gặp Darcy trong khi viếng thăm

nơi đó. Thật là khiếp sợ. Elizabeth đỏ mặt khi có tư tưởng ấy và nghĩ rằng tốt hơn nàng nên nói cho mọi người nghe một cách thẳng thắn để đừng mạo hiểm. Tuy nhiên Elizabeth lại lưỡng lự không muốn làm như vậy. Cuối cùng nàng quyết định sẽ đợi đến phút cuối cùng rồi hãy nói nếu như nàng dọ hỏi riêng và biết được gia đình của Darcy đang có ở nhà.

Vì vậy, buổi tối khi Elizabeth quay về phòng ngủ, nàng hỏi người hầu phòng có phải Pemberley là một nơi rất đẹp hay không, tên của người sở hữu của nó là gì và với một chút lo ngại, nàng hỏi thêm gia đình người chủ có trở về vào mùa hè không. Câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng là “không” khiến Elizabeth rất mừng. Sự lo lắng của nàng như vậy đã được cởi bỏ. Elizabeth giờ đây cảm thấy thanh thản, nàng có thể tự do đi thăm căn nhà để thỏa mãn sự tò mò. Khi đề tài đi thăm Pemberley được nhắc lại vào sáng hôm sau và Elizabeth được hỏi ý kiến thêm một lần nữa, lần này nàng đã có thể sẵn sàng trả lời một cách thản nhiên rằng không có lý do gì khiến nàng không thích đi. Do đó bọn họ lên đường đi Pemberley.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 43

Trên đường đi, Elizabeth ngắm nhìn những rừng cây ở Pemberley với tâm hồn xao xuyến. Cuối cùng họ rẽ vào trạm giữ cổng chính, lúc đó tâm trạng của nàng hoàn toàn run rẩy vì kích động.

Rừng cây rất rộng, trải dài bao la. Họ bắt đầu đi vào từ vùng đất thấp nhất của nó, sau đó xe ngựa đi mất một lúc lâu ngang qua những hàng cây dài xa tắp rất đẹp.

Đầu óc Elizabeth tràn đầy những suy nghĩ khiến nàng không thể tập trung tư tưởng để nói chuyện với mọi người, tuy nhiên nàng vẫn có dịp ngắm nhìn và thưởng thức mọi cảnh trí phía trước. Xe ngựa từ từ đi lên dốc khoảng nửa dặm, sau đó họ lên tới đỉnh của một vùng đất rất cao. Nơi đây cây cối đã trở nên thưa thớt và mọi người đã có thể nhìn thấy được Pemberley. Căn nhà nằm phía bên kia thung lũng được dẫn tới bởi một con đường dốc ngoằn ngoèo. Nó là một tòa nhà to lớn rất đẹp, xây bằng đá, đứng ngay trên một vùng đất cao, phía sau nhấp nhô những ngọn đồi cây. Trước mặt căn nhà là một giòng sông nhỏ được đào mở rộng ra nhưng trông rất tự nhiên. Hai bờ sông được tô điểm không quá cầu kỳ hay giả tạo. Elizabeth cảm thấy rất thích thú, nàng chưa từng thấy nơi nào có cảnh quan tự nhiên đẹp như vậy, nơi mà vẻ đẹp tự nhiên không bị mất đi bởi sự trang trí thêm thắt vào bởi những khiếu thẩm mỹ vụng về. Tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi và ngay lúc đó Elizabeth cảm thấy nếu được làm nữ chủ nhân của Pemberley thì quả thật là một điều rất thú vị.

Họ bắt đầu đi xuống đồi, băng ngang qua một cây cầu và đến cửa tòa

nhà. Trong khi đang xem xét những cảnh bên ngoài chung quanh nhà, nỗi lo sợ gặp chủ nhân của căn nhà lại đến với Elizabeth. Nàng cực kỳ lo sợ rằng người hầu phòng gái đã sai lầm. Khi hỏi xin vào trong tham quan, họ được cho phép bước vào hành lang.

Người quản gia ra đến nơi, đó là một người đàn bà lớn tuổi có dáng điệu đáng kính trọng, không đẹp lắm nhưng rất lịch sự. Mọi người theo bà đi vào phòng ăn. Căn phòng rất rộng và cân xứng, đồ đạc được bày biện rất đẹp. Elizabeth sau khi quan sát sơ qua căn phòng đã đi đến cửa sổ để ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Ngọn đồi đầy những cây cao, nơi mà họ mới xuống lúc nãy, nếu nhìn từ xa trông như dốc đứng, tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp. Tất cả sự trang trí chung quanh đất đai vườn tược đều được sắp đặt rất khéo léo và công phu. Elizabeth ngắm nhìn một cách thú vị cảnh quan bao quát bên ngoài, từ con sông đến những cây cối nằm rải rác hai bên bờ uốn quanh thung lũng, chạy xa tắp cho tới khi mắt thường không thể thấy được. Khi họ đi ngang những căn phòng khác, mỗi phòng được xây theo các hướng khác nhau, vì vậy từ cửa sổ của mỗi phòng đều có những cảnh đẹp bên ngoài để ngắm nhìn. Những căn phòng có trần nhà cao ngất và rất đẹp, đồ đạc trong phòng đều thích hợp và xứng đáng với sự giàu có của chủ nhân. Elizabeth cảm thấy ngưỡng mộ khiếu thẩm mỹ của Darcy, nàng cho rằng nó không quá cầu kỳ hay hoa hòe lòe loẹt, ít chói lọi nhưng thanh tao hơn những đồ đạc ở Rosings. Elizabeth tự nghĩ trong đầu:

- “Và nơi này, lẽ ra ta đã là nữ chủ nhân. Những căn phòng này đáng ra ta đã trở nên thân thuộc. Thay vì chỉ ngắm nhìn chúng như một người xa lạ, đáng ra ta đã được hân hoan sử dụng chúng như của mình và được quyền mời đón cậu vợ vào chơi”. Elizabeth chợt nhớ ra, “Ôi, nhưng không, chuyện đó không thể nào xảy ra, nếu xảy ra như vậy ta sẽ không được giao thiệp với cậu vợ và sẽ không được phép mời họ đến đây”.

Suy nghĩ này đến với Elizabeth như một sự may mắn, nó đã kéo nàng ra khỏi những suy nghĩ của hồi tiếc.

Elizabeth nóng nòng muốn hỏi người quản gia có thể chủ nhân của bà

thật sự đi vắng hay không nhưng nàng không đủ can đảm lên tiếng hỏi. Tuy nhiên sau một lúc lâu, câu hỏi đó đã được cậu của nàng hỏi trước. Elizabeth quay mặt đi với sự sợ hãi khi bà Reynolds trả lời rằng Darcy sắp về, bà nó thêm “Chúng tôi đang trông chờ cậu chủ về vào ngày mai và dẫn theo rất đông bạn bè”. Elizabeth cảm thấy vui mừng vì cuộc viếng thăm của nàng ở đây sẽ không thể kéo dài thêm một ngày, cho tới tận hôm sau.

Bà Gardiner gọi Elizabeth lại để ngắm một bức chân dung. Nàng đến gần và thấy người trong hình có nét giống Wickham, bức chân dung treo ở giữa những bức tiểu họa khác trên mặt lò sưởi. Bà mợ mỉm cười hỏi cảm giác cháu gái ra sao. Ngay lúc đó người quản gia bước đến và nói rằng đó là bức chân dung của một thanh niên trẻ, con trai người quản gia của người chủ quá cố, cậu thanh niên này đã được chính ông nuôi lớn. “Anh ta bây giờ đang ở trong quân đội”, bà nói thêm “nhưng tôi sợ anh ta đã trở nên rất phóng túng và bừa bãi”.

Bà Gardiner nhìn cháu gái với một nụ cười nhưng Elizabeth không thể nào cười đáp lại.

- “Và đó”, bà Reynolds nói, chỉ tay vào một bức tiểu họa khác, “là chủ nhân của tôi, bức tranh vẽ rất giống cậu chủ. Nó được vẽ cùng lúc với bức họa kia khoảng tám năm về trước”.

- “Tôi đã được nghe nói nhiều về vẻ đẹp của cậu chủ”, bà Gardiner vừa nói vừa nhìn vào bức họa. “Khuôn mặt thật đẹp trai. Nhưng Lizzy, cháu có thể cho chúng tôi biết bức họa này có giống người thật không”.

Sự kính trọng của bà Reynolds đối với Elizabeth dường như đã tăng lên khi bà biết nàng quen thân với cậu chủ của mình.

- Cô gái trẻ đó có quen biết với cậu Darcy à?

Elizabeth đỏ mặt và nói:

- Dạ chỉ quen chút xíu thôi.

- Vậy cô có thấy cậu chủ là một người rất đẹp trai không, thưa cô?

- Dạ đúng, rất đẹp trai.

- Tôi chắc rằng không ai đẹp như vậy, nhưng nếu đi lên lầu cô sẽ thấy một bức tranh to hơn và rất đẹp của cậu chủ. Căn phòng này được cố chủ

nhân tôi rất ưa thích, vị trí của những bức tiểu họa này đều được giữ nguyên như lúc trước. Ông ta rất quyến luyến trù mẫn chúng.

Câu nói này chứng tỏ Wickham là người bà vừa nói tới, người đã được cha Darcy rất yêu thích.

Bà Reynolds sau đó chuyển sự chú ý của mọi người sang một trong những bức truyền thần của Georgiana, vẽ khi cô được tám tuổi.

- “Và đây là cô em gái, cũng đẹp như anh trai của mình phải không?”, bà Gardiner hỏi.

- Ô! Đúng rồi, một cô bé đẹp nhất mà ta từng gặp và cô ta có rất nhiều tài năng. Cô chủ đàn hát cả ngày. Trong căn phòng bên cạnh là một chiếc đàn mới được gửi đến. Nó là một món quà từ chủ nhân tặng cho em gái. Ngày mai cô sẽ tới đây với anh trai.

Ông Gardiner, với cung cách cởi mở và vui vẻ, đã khuyến khích bà Reynolds nói chuyện bằng cách gợi ra những câu hỏi và những lời nhận xét. Bà Reynolds, hoặc là vì hãnh diện hoặc vì sự yêu thương quyến luyến, đã tỏ ra rất thích thú kể chuyện về chủ nhân của bà và cô em gái của anh ta.

- Chủ nhân của bà có thường về đây ở không?

- Không được nhiều như tôi mong muốn, thưa ngài. Nhưng tôi có thể nói cậu chủ về ở đây vào khoảng phân nửa thời gian của mình. Cô Georgiana thì chỉ tới đây vào những tháng mùa hè.

- “Ngoại trừ lúc cô ta đi Ramsgate”, Elizabeth nghĩ trong đầu.

- Nếu chủ nhân của bà lập gia đình, bà có thể sẽ gặp anh ta thường xuyên hơn.

- Đúng như vậy, thưa ngài. Nhưng tôi không biết khi nào chuyện đó sẽ xảy ra. Tôi không biết ai sẽ là người xứng đáng với cậu chủ.

Ông bà Gardiner mỉm cười. Elizabeth không cầm lòng được:

- Con người anh ta như vậy, thảo nào bà nghĩ thế.

- “Ở đây tôi chỉ nói toàn sự thật. Ai đã từng quen cậu chủ tôi đều phải nói như vậy”, bà Reynolds trả lời. Elizabeth nghĩ câu nói này có hơi quá đáng một chút và nàng đã lắng nghe với sự ngạc nhiên tăng dần khi người giữ nhà nói thêm. “Tôi chưa bao giờ nghe một lời nói giận dữ từ cậu chủ trong suốt cuộc đời mình và tôi đã biết cậu chủ từ ngày cậu mới lên bốn

tuổi”.

So với những lời tán dương ca tụng khác, đây là một lời tán dương hầu như trái ngược với ý kiến của Elizabeth. Trong thâm tâm mình Elizabeth lúc nào cũng cho rằng Darcy là một người có tính tình không được dịu dàng. Sự tò mò mãnh liệt của nàng đã bị đánh thức, nàng mong đợi để được nghe thêm nên đã cảm thấy biết ơn khi cậu nàng lên tiếng nói:

- Chỉ có rất ít người mà chúng ta có thể nói những điều như thế về họ. Bà thật may mắn có được một người chủ như vậy.

- Thưa ông, đúng như vậy, tôi biết mình rất may mắn. Có đi khắp thế giới này tôi cũng không tìm được ai tốt hơn. Như tôi đã thường luôn quan sát, những đứa trẻ nào có tính tình tốt từ nhỏ sẽ trở thành người tốt khi chúng lớn khôn. Cậu chủ của tôi là một một đứa bé có tính tình tốt và biết thương người nhất trên thế gian này.

Elizabeth hầu như nhìn sững bà. “Có thể nào đây là Darcy?”, nàng nghĩ.

- “Cha của anh ta là một người rất xuất sắc”, bà Gardiner nói.

- Thưa bà vâng, ông ta thật là một người như vậy và con trai của ông cũng giống hệt như cha, rất ân cần với những người nghèo khổ.

Elizabeth lắng nghe, ngạc nhiên pha lẫn nghi ngờ và nàng thật muốn được nghe thêm nhiều nữa. Bất cứ chuyện gì khác mà bà Reynolds nói đều không làm nàng thích thú lắng nghe như khi bà nói về Darcy. Lúc mọi người đi lên lầu, bà Reynolds nói đi nói lại một cách hùng hồn về giá trị con người của Darcy:

- Cậu chủ là người chủ đất và là chủ nhân tốt nhất trên đời, không giống như những thanh niên trẻ phóng túng ngày nay chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Tất cả những người hầu và người làm cho cậu đều kính trọng cậu. Nhiều người cho rằng cậu là người kiêu ngạo, nhưng riêng tôi, tôi chưa bao giờ thấy điều đó. Trong trí tưởng tượng của tôi, chỉ vì cậu không ba hoa trống rỗng như những thanh niên khác.

- “Lời kể tốt lành này về anh ta”, bà Gardiner thì thầm với cháu khi hai người đi bộ với nhau, “không ăn khớp với thái độ mà người bạn đáng thương của chúng ta đã kể”.

- Có lẽ chúng ta đã bị đánh lừa.

- Không thể nào có chuyện đó được, sự đánh giá của chúng ta là đúng mà.

Khi lên đến hành lang rộng thênh thang ở lầu trên, họ được cho xem một căn phòng khách rất xinh xắn, được trưng bày bởi những đồ đạc thanh tao và nhẹ nhàng hơn những căn phòng ở dưới lầu. Họ được cho biết căn phòng này đã được trang hoàng cho phù hợp với sở thích của Georgiana khi cô ta tỏ ra yêu thích nó trong lần về Pemberley vừa qua.

- “Anh ta chắc chắn là một người anh tốt”, Elizabeth nói khi nàng đi về phía một trong những cửa sổ.

Bà Reynolds đưa ra phỏng đoán Georgiana sẽ rất vui sướng khi cô bước vào căn phòng này. Bà nói thêm:

- Cậu chủ của tôi lúc nào cũng như vậy. Bất cứ gì có thể đem lại sự vui vẻ cho em gái mình cậu đều làm ngay lập tức. Không có chuyện gì là cậu không thể làm cho em gái mình.”

Chỉ còn lại phòng trưng bày nghệ thuật và hai hay ba phòng ngủ nữa là họ chưa được dẫn tham quan. Trong phòng trưng bày nghệ thuật có rất nhiều bức tranh đẹp quý giá. Nhưng vì Elizabeth không biết nhiều về nghệ thuật, nên nàng quay sang ngắm những bức tranh do Georgiana vẽ bằng chì màu. Đề tài của những bức tranh này rất đáng chú ý và chứa đựng sự thông minh.

Căn phòng trưng bày nhiều bức tranh truyền thần của gia đình nhưng chúng không có gì đặc sắc đáng làm người lạ chú ý. Elizabeth đi chung quanh tìm kiếm cho được một khuôn mặt duy nhất nàng quen biết. Cuối cùng nàng đã kiếm được, nàng thấy một người trong tranh có một khuôn mặt rất giống Darcy, với nụ cười tươi như nàng nhớ đôi khi nàng đã từng nhìn thấy khi chàng nhìn mình. Elizabeth đứng nhiều phút trước bức tranh, tha thiết ngắm nhìn và thưởng thức, sau đó nàng quay lại nhìn bức tranh một lần nữa trước khi mọi người bước ra khỏi phòng. Bà Reynolds cho họ biết bức tranh đó đã được vẽ lúc cha của Darcy còn sống.

Một điều chắc chắn là ngay trong giây phút này lòng Elizabeth đã dành cho Darcy những tình cảm dịu dàng hơn, nhiều hơn bao giờ hết trong thời gian hai người quen nhau. Những lời khen ngợi từ bà Reynolds không phải

mang tính tầm thường. Còn lời khen tặng nào có giá trị hơn lời khen từ một người làm công? Với cương vị một người anh, một người chủ đất, một chủ nhân, Elizabeth cân nhắc xem bao nhiêu người đã được sống vui vẻ hạnh phúc dưới sự bảo bọc của chàng? Bao nhiêu vui sướng hay khổ đau chàng đã ban tặng cho người khác? Bao nhiêu điều xấu hay tốt chàng đã làm? Mỗi ý kiến đưa ra từ người giữ nhà đều thuận lợi cho chàng. Elizabeth đứng trước bức chân dung của Darcy, đôi mắt của chàng trong bức tranh hình như đang dán chặt vào nàng. Elizabeth nghĩ về tình yêu mà Darcy đã dành cho mình với một cảm xúc sâu xa và biết ơn hơn bao giờ hết.

Khi họ đã tham quan hết các căn phòng mà người ngoài được phép vào thăm, họ quay xuống cầu thang và chào tạm biệt người giữ nhà. Bà Reynolds ủy thác cho người làm vườn đến đón họ ở cửa chính để đưa về. Khi mọi người đi ngang qua bãi cỏ về phía giòng sông, Elizabeth quay lại nhìn tòa nhà lần nữa. Cậu mợ của nàng cũng ngừng lại. Trong khi Elizabeth đang phỏng đoán xem tòa nhà đã được xây dựng từ năm nào thì chủ nhân của nó bất ngờ xuất hiện trên đường, đang đi tới từ hướng chuồng nhốt ngựa.

Họ cách nhau khoảng hai mươi thước Anh và vì sự xuất hiện của Darcy quá đột ngột Elizabeth đã không thể nào tránh mặt. Cặp mắt của hai người chạm nhau và đôi má của cả hai đều hồng lên như đánh phấn. Darcy giật mình và đứng chết trân một hồi vì quá ngạc nhiên. Sau một lúc lấy lại được sự tự nhiên cho chính mình, chàng đi thẳng tới nhóm người để nói chuyện với Elizabeth, nếu không với một dáng điệu bình tĩnh thì cũng bằng dáng điệu hoàn toàn lịch sự.

Theo bản năng tự nhiên Elizabeth tính quay đi, nhưng không hiểu tại sao nàng lại ngừng lại khi Darcy đi đến gần và tỏ ra xấu hổ khi chàng ngỏ lời thăm hỏi. Nếu như hình dáng bên ngoài của Darcy hoặc sự hao hao giống với bức tranh họ mới xem trong nhà chưa đủ để ông bà Gardiner xác định người thanh niên mới xuất hiện là Darcy, thì sự ngạc nhiên của người làm vườn khi trông thấy chủ của mình đã chứng minh cho ông bà điều đó. Ông bà Gardiner đứng cách một quãng hơi xa nhìn Darcy nói chuyện với cô cháu gái. Elizabeth lúc đó rất kinh ngạc và bối rối, nàng không dám ngắt

đầu lên nhìn thẳng vào mặt Darcy và cũng không biết trả lời ra sao trước những câu lịch sự mà chàng hỏi thăm gia đình nàng. Cảm thấy sững sốt vì sự thay đổi về thái độ của Darcy so với lần chia tay vừa qua, mỗi câu nói mà Darcy thốt ra càng làm Elizabeth thêm phần hổ thẹn. Mọi suy nghĩ không đúng của nàng lúc trước lại quay trở về trong đầu Elizabeth. Mấy giây phút ngắn ngủi này là những khoảnh khắc khó chịu nhất trong đời nàng. Darcy dường như cũng không cảm thấy thoải mái. Khi nói, giọng của chàng không còn bình thản khoan thai như thường lệ. Darcy cứ lặp đi lặp lại lời hỏi thăm từ lúc nàng rời Longbourn, và sự cư trú của nàng ở Derbyshire ra sao. Nhiều lần quá vội vã chàng đã nói lẫn lộn không đúng theo ý tưởng của mình.

Một lúc lâu, mọi ý tưởng hầu như đã cạn và sau khi đứng một hồi mà không nói được gì, Darcy bất chợt định thần lại và từ giả bỏ đi.

Những người trong nhóm bước tới nhập chung với Elizabeth và biểu lộ sự ái mộ hình dáng cao đẹp của Darcy. Tuy nhiên Elizabeth dường như không hề nghe thấy một lời, hoàn toàn chìm trong suy tư và bước theo sau mọi người trong im lặng. Elizabeth hoàn toàn bị chế ngự bởi sự hổ thẹn và khó chịu. Nàng cho rằng việc mình đến thăm nơi này thật là một điều rủi ro và là một quyết định sai lầm nhất trên đời. Elizabeth nghĩ thầm trong đầu: “Darcy sẽ cho việc đó là lạ lắm. Một người đàn ông hóm hĩnh sẽ cho đây là một việc làm xấu hổ, chuyện mình đến đây giống như mình đã lao đi tìm Darcy. Ôi, tại sao ta lại đến đây? Tại sao Darcy lại về sớm hơn một ngày như đã định? Nếu như cậu mợ và ta đã ra về sớm chừng mười phút thì đã ra khỏi tầm nhìn của Darcy rồi, bởi vì lúc đó Darcy cũng chỉ mới về đến nhà và vừa bước ra khỏi xe ngựa”. Elizabeth lại đỏ mặt thẹn thùng vì cuộc gặp gỡ tai ác này. “Thái độ của Darcy thì hoàn toàn đối khác, như vậy là sao? Chàng chịu nói chuyện với mình đã là kỳ lạ, đã vậy còn nói một cách lịch sự và hỏi thăm gia đình mình”. Chưa khi nào trong đời Elizabeth thấy thái độ của Darcy có vẻ ít trang nghiêm như vậy. Trong cuộc gặp gỡ bất ngờ này, chàng đã nói chuyện một cách thật dịu dàng, hoàn toàn trái ngược với cách nói chuyện lần cuối cùng ở rừng cây Rosings lúc chàng đặt lá thư vào tay nàng. Elizabeth thật không biết nghĩ gì và tính toán ra sao nữa.

Cả nhóm bây giờ đi vào một con đường rất đẹp bên cạnh giong sông, mỗi bước đi lại đưa họ tới những cảnh đẹp hay những cánh rừng thanh nhã hơn. Tuy nhiên phải đợi một lúc lâu Elizabeth mới nhận thức được vẻ đẹp chung quanh. Nàng trả lời như một cái máy về những câu hỏi lặp đi lặp lại của cậu mợ, mắt hướng nhìn vô thần về những vật mà họ chỉ cho nàng xem. Suy nghĩ của Elizabeth đang tập trung vào một điểm nào đó ở tòa nhà Pemberley, nơi mà Darcy bây giờ đang đứng. Nàng tha thiết muốn biết lúc này chàng đang nghĩ gì, chàng đang nghĩ về nàng ra sao và nhất là, bất chấp những gì đã xảy ra, nàng có còn được chàng yêu quý hay không. Có lẽ chàng tỏ ra lịch sự với nàng chỉ vì chàng đã cảm thấy thoải mái, thế nhưng trong giọng nói của chàng thì không tự nhiên thoải mái chút nào. Elizabeth không biết Darcy đã cảm thấy đau khổ hay sung sướng khi gặp nàng, nhưng chắc chắn chàng đã không được bình tĩnh khi đối diện với Elizabeth.

Một lúc lâu, Elizabeth chợt bừng tỉnh quay về với thực tại khi những người chung quanh đưa ra nhận xét về sự lơ đãng của nàng và Elizabeth cảm thấy mình cần thiết phải tự chủ và biểu hiện thái độ như bình thường. Họ bắt đầu đi vào rừng cây và rời xa khỏi giong sông, sau đó đi lên dốc tới một mảnh đất cao hơn. Khi tới những chỗ thưa cây, tầm mắt của họ có thể trải rộng ra rất nhiều cảnh quyến rũ của thung lũng, của những ngọn đồi đối diện, những cánh rừng trải dài dọc theo con sông và thấp thoáng những đoạn của con sông. Ông Gardiner thể hiện ước muốn được đi vòng quanh khu rừng cây nhưng sợ nó quá xa để đi bộ. Với một nụ cười đắc thắng, họ được người làm vườn cho biết đi hết chung quanh sẽ mất khoảng mười dặm. Điều này khiến ông bỏ ý định của mình và tiếp tục đi theo những con đường quen thuộc. Sau một lúc, con đường lại đưa họ xuống dốc nơi cây ở đây có nhiều nhánh nằm rũ xuống bên bờ nước ở chỗ hẹp nhất của con đường. Họ đi ngang qua một chiếc cầu mộc mạc được kiến trúc thích hợp với cảnh trí chung quanh. Nơi này ít được tô điểm trang trí hơn những chỗ mà họ vừa đi thăm. Thung lũng rộng lúc này giờ đã trở thành một thung lũng hẹp chỉ vừa đủ chỗ cho một con lạch và một con đường đi nhỏ ở giữa đám cây lồm chồm không chặt tía. Elizabeth muốn được đi thám hiểm xem con đường sẽ dẫn đến đâu. Thế nhưng đến khi đi ngang qua cây cầu họ

nhận thấy rằng họ đã đi khá xa tòa nhà. Và lại bà Gardiner không phải là người đi bộ giỏi, bà không thể đi xa hơn nữa và chỉ muốn quay về chỗ xe ngựa càng sớm càng tốt. Cô cháu gái vì vậy đành phải chiều theo và họ quay lại tìm lối gần nhất đi về phía tòa nhà đối diện với giòng sông. Họ đi không được nhanh lắm. Ông Gardiner là một người rất thích câu cá nhưng lại ít khi có dịp được thỏa mãn ý thích này. Do đó khi đi ngang qua giòng sông, ông mê mải ngắm nhìn những con cá hồi thỉnh thoảng trồi lên mặt nước và nói chuyện với người làm vườn về lũ cá nên đi không được nhanh lắm. Trong lúc lang thang một cách chậm chạp như vậy họ bị ngạc nhiên thêm một lần nữa. Cũng như lần trước, lần này Elizabeth ngạc nhiên không kém vì bóng dáng của Darcy lại xuất hiện rất gần và đang đi về phía họ. Con đường bên này có ít lùm cây che hơn phía bên kia nên họ có thể nhận ra chàng trước khi đối mặt. Elizabeth tuy ngạc nhiên nhưng do có chuẩn bị hơn lần trước nên nàng thầm nghĩ nhất định sẽ tỏ ra bình tĩnh nếu Darcy có ý định đến gặp họ. Sau vài phút, khi thấy bóng của Darcy đã khuất sau khỏi khúc quanh trong tầm mắt họ, Elizabeth tưởng rằng chàng đã đi qua hướng khác. Thế nhưng suy nghĩ này kéo dài không được bao lâu, khi họ vượt qua khỏi khúc quanh Elizabeth đã thấy Darcy hiện ra ngay trước mắt. Liếc nhìn, Elizabeth thấy Darcy vẫn chưa mất đi vẻ lịch sự mới đây. Bắt chước sự lịch sự của chàng, khi gặp nhau nàng bắt đầu ngỏ lời tỏ ý hâm mộ nét đẹp của nơi này. Những lời khen của nàng chưa vượt qua khỏi những từ như “thú vị” và “duyên dáng” thì Elizabeth đột nhiên sực nghĩ rằng những lời khen ngợi của nàng về Pemberley có thể sẽ bị hiểu lầm thành những ý khác, do đó nàng đỏ mặt và không nói gì thêm.

Bà Gardiner lúc đó đang đứng gần. Đợi cho Elizabeth ngừng nói, Darcy lên tiếng hỏi liệu nàng có thể giới thiệu chàng với những người đi chung không. Đây là một sự làm quen bất ngờ mà Elizabeth không chuẩn bị tới. Nàng không thể kiềm được nụ cười khi thấy rằng chàng đã bắt đầu tự biết đi hỏi làm quen với chính những người mà chàng trước đây vì kiêu hãnh đã không muốn quen. Elizabeth nghĩ “Anh ta sẽ ngạc nhiên thế nào khi biết họ là ai? Bây giờ anh ta đang cho họ là những người sang trọng”.

Cuộc giới thiệu lập tức diễn ra. Khi Elizabeth cho biết về mối liên hệ của

nàng và cậu mợ, nàng liếc trộm Darcy một cách kín đáo để xem chàng sẽ phản ứng ra sao. Sự ngạc nhiên của Darcy về quan hệ bà con này quả thật đã biểu hiện rõ ràng. Tuy nhiên chàng đã cố kềm giữ, thay vì bỏ đi, chàng đã quay lại để nói chuyện với ông Gardiner. Elizabeth cảm thấy không gì làm nàng hài lòng và hân hoan hơn, Darcy nên biết rằng nàng cũng có những người bà con không làm nàng xấu hổ. Elizabeth chăm chú lắng nghe câu chuyện trao đổi giữa hai người và cảm thấy hân diện. Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của ông Gardiner đều biểu hiện sự thông minh, khiếu thẩm mỹ và cách cư xử tử tế.

Cuộc đàm thoại không mấy chốc chuyển sang đề tài câu cá. Elizabeth nghe Darcy mời ông Gardiner một cách rất lịch sự đến đó câu cá bất cứ lúc nào ông muốn trong thời gian còn ở lại trong vùng, đồng thời cũng hứa cung cấp dụng cụ câu cá và chỉ chỗ giòng nước nào có nhiều cá tập trung. Bà Gardiner lúc đó vừa đi vừa quàng tay Elizabeth, trao cho cháu cái nhìn diễn tả đây là một kỳ công. Elizabeth không nói gì, nhưng cái nhìn đó làm nàng vô cùng hài lòng, cho rằng lời khen ngầm này hoàn toàn dành cho mình. Tuy nhiên Elizabeth vô cùng ngạc nhiên và không ngừng tự hỏi: “Tại sao anh ta thay đổi như vậy? Từ đâu mà ra? Không thể là vì mình mà cách cư xử của anh ta trở nên mềm dịu như vậy. Việc mình mắng mỏ anh ta ở Hunsford không thể nào tạo ra sự thay đổi này. Không thể nào anh ta vẫn còn yêu mình”.

Cả nhóm đi bộ như vậy, hai người phụ nữ đi phía trước và hai đàn ông theo sau. Nhưng sau khi đi xuống mé bờ sông để xem những cây lạ mọc trong nước họ đã có cơ hội để đổi chỗ cho nhau. Khởi đầu từ bà Gardiner, đã quá mệt mỏi vì hoạt động nguyên cả buổi sáng, cảm thấy cánh tay của Elizabeth không đủ mạnh cho bà dựa nên muốn đổi tay của chồng mình. Darcy đổi chỗ cho bà để đi chung với Elizabeth và sau đó cả hai đi bộ với nhau. Sau một hồi yên lặng ngẫm, Elizabeth lên tiếng nói trước. Nàng nói nàng mong Darcy biết rằng nàng đã cẩn thận tìm hiểu để chắc chắn rằng chàng không có mặt ở nhà trước khi đến đây. Nàng cho hay sự xuất hiện của chàng là đột ngột và không mong đợi, nàng nói thêm “Bởi vì người giữ nhà đã cho chúng tôi biết là anh chắc chắn sẽ không ở đó cho tới ngày mai.

Thật ra trước khi rời Bakewell, chúng tôi biết rằng anh sẽ không quay về vùng này ngay như vậy”. Darcy xác nhận điều đó hoàn toàn là sự thật, vì phải sắp đặt công chuyện với người quản lý nên chàng phải đến sớm mấy giờ. “Họ sẽ gặp lại tôi vào sớm ngày mai và trong số họ có những người mà cô quen biết, anh Bingley và chị em gái của anh ta”.

Elizabeth chỉ trả lời bằng cái gật đầu nhẹ. Darcy tiếp tục nói sau khi ngừng một chút:

- Trong bọn họ còn có một người nữa. Người này đặc biệt muốn quen biết cô. Nếu cô không cho là tôi đòi hỏi quá đáng, cô có bằng lòng để tôi giới thiệu em gái của mình được quen với cô trong thời gian cô ở lại Lambton?

Sự ngạc nhiên về lời xin phép này thật quá lớn khiến Elizabeth không biết mình có nên tán thành hay không. Elizabeth cảm thấy việc Georgiana muốn làm quen với nàng chính là do ý muốn của anh trai. Điều này làm Elizabeth cảm thấy thỏa mãn và hài lòng vì nàng nghĩ rằng sự oán giận của Darcy đã không còn làm chàng nghĩ xấu về nàng.

Lúc này cả hai cùng đi trong im lặng, người nào cũng chìm đắm trong những suy nghĩ riêng tư. Elizabeth cảm thấy không thoải mái tuy nhiên nàng rất hân hoan và vui lòng. Ước mong của Darcy muốn giới thiệu em gái cho nàng là một nhã ý cao quý nhất. Cả hai chẳng mấy chốc vượt xa những người khác và khi họ đến chỗ xe ngựa thì ông bà Gardiner vẫn còn đi phía sau cả nửa dặm.

Darcy mời Elizabeth vào nhà nhưng Elizabeth nói rằng nàng không thấy mệt, do đó cả hai đứng lại trên sân cỏ. Trong khoảng thời gian này, họ không nói gì nhiều và sự yên lặng đã trở nên rất lúng túng ngượng nghịu. Elizabeth muốn nói nhưng dường như có gì đó luôn cản trở nàng. Cuối cùng nàng nhớ lại mình đang đi du lịch và thế là cả hai bắt đầu kiên nhẫn nói chuyện về vùng Matlock và Dove Dale. Lúc đó thời gian dường như đi qua một cách rất chậm chạp. Sự kiên nhẫn cũng như những ý tưởng của Elizabeth đã gần cạn trước khi cuộc nói chuyện riêng của hai người chấm dứt. Khi ông bà Gardiner đến nơi họ được mời vào nhà uống nước nhưng cả hai đều từ chối và họ từ giã nhau trong không khí rất lịch sự. Darcy đỡ

hai phụ nữ lên xe ngựa. Khi xe lăn bánh, Elizabeth thấy Darcy chậm rãi đi bộ về phía căn nhà.

Ông bà Gardiner bắt đầu đưa ra những lời nhận xét của mình. Hai người đều cho rằng Darcy cực kỳ xuất sắc ở mọi điểm. “Anh ta cư xử thật hoàn hảo, lễ độ và khiêm tốn”, ông Gardiner nói.

Bà Gardiner trả lời:

- Có một cái gì đó thật là oai nghiêm ở con người anh ta. Bây giờ tôi có thể đồng ý với người giữ nhà, đó là dù nhiều người có thể cho là anh ta kiêu hãnh, nhưng tôi thì hoàn toàn không thấy như vậy.

- Tôi thật ngạc nhiên về thái độ nhã nhặn và lịch sự của anh ta đối với mình. Nó không chỉ là sự xã giao thông thường, mà chứa đựng sự quan tâm chân thật. Thật ra anh ta không có gì cần thiết để quan tâm đến mình như vậy. Sự quen biết của anh ta với Lizzy rất bình thường và không quan trọng.

- “Lizzy, một điều chắc chắn”, vợ nàng nói, “anh ta không quá đẹp trai như Wickham, nhưng thật ra anh ấy cũng không cần phải có khuôn mặt đẹp như Wickham bởi dáng dấp anh ta đã đẹp lắm rồi. Nhưng tại sao cháu nói với vợ anh ta rất đáng ghét?”.

Elizabeth cố gắng bào chữa cho mình, nói rằng trong khoảng thời gian hai người gặp nhau ở Kent nàng đã cảm thấy mến Darcy hơn trước đó, và nàng chưa bao giờ thấy Darcy tỏ ra quá vui vẻ dễ thương như sáng hôm nay. Ông Gardiner trả lời:

- Có lẽ anh ta hơi bất thường trong cách xã giao của mình. Những người đàn ông có vai vế thường hay như thế. Bởi vậy bà không nên tin vào những lời anh ta nói, lỡ sang ngày khác anh ta sẽ đổi ý và lúc đó lại cảnh cáo chúng ta không được bước vào đất nhà anh ta nữa.

Elizabeth cảm thấy họ đã hoàn toàn hiểu lầm cá tính của Darcy nhưng nàng không nói gì thêm. Bà Gardiner tiếp tục:

- Từ những gì ta đã được chứng kiến về anh ta, tôi thật sự không nghĩ rằng anh ta có thể cư xử một cách tàn nhẫn với bất cứ ai như anh ta đã đối xử với Wickham. Thật ra Darcy không có dáng điệu ác độc. Ngược lại, có một vẻ gì đó rất dễ chịu khi anh ta nói ra. Khuôn mặt của anh ta cũng tỏ vẻ

đàng hoàng chừng chạc, không ai có thể có ấn tượng rằng anh ta có một trái tim xấu xa. Nhưng một điều chắc chắn, người đàn bà tốt bụng đã dẫn chúng ta đi thăm căn nhà của Darcy vừa rồi đã thổi phồng con người của anh ta một cách quá đáng khiến đôi lúc tôi thật khó nhìn được cười. Nhưng tôi cho rằng vì anh ta là một chủ nhân rộng lượng hào phóng, nên trong mắt một người hầu nó được lĩnh hội như một đức hạnh tốt.

Elizabeth cảm thấy nàng cần phải nói vài lời bào chữa cho cách đối xử của Darcy với Wickham, do đó nàng đã cố gắng thận trọng giải thích cho cậu mợ hiểu sự việc dựa vào những gì nàng đã nghe kể lúc còn ở Kent. Những hành động mà Darcy đã làm thật ra là do những nguyên nhân khác, chàng không phải hoàn toàn là có lỗi và Wickham không thật sự tốt như họ đã tưởng trước đây lúc ở Hertfordshire. Để xác nhận chuyện này, Elizabeth đã kể lại tường tận tất cả những chuyện có liên quan đến việc chuyển nhượng tiền bạc mà hai người có dính líu tới. Elizabeth không nói ra ai đã kể cho mình nghe chuyện này nhưng cho cậu mợ biết rằng nàng đã nghe được từ một nguồn đáng tin cậy.

Bà Gardiner tỏ vẻ rất ngạc nhiên và quan tâm, nhưng khi họ bắt đầu đi tới vùng mà bà yêu thích trước kia thì mọi tư tưởng của bà đều nhường chỗ cho những hồi tưởng của ký ức. Bà Gardiner luôn bận rộn chỉ cho chồng thấy tất cả những nơi đáng chú ý chung quanh mình và không còn nghĩ thêm được gì nữa. Tuy rằng đã mệt mỏi vì đi bộ nguyên cả buổi sáng, nhưng ngay sau khi ăn bữa chiều bà lại lên đường lần nữa đi tìm những người quen biết thuở trước. Buổi tối đã trôi qua trong bầu không khí vui vẻ khi tình bằng hữu của bà Gardiner và những người quen cũ gặp lại nhau sau những năm dài gián đoạn.

Những việc xảy ra trong ngày thật đáng chú ý và chúng đã không để

Elizabeth có thời giờ chú tâm tới những người bạn mới này. Nàng không thể làm bất cứ chuyện gì ngoài việc suy nghĩ và tự hỏi về thái độ lịch sự của Darcy, và hơn hết về ý muốn của chàng muốn nàng làm quen với em gái mình.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 44

Elizabeth đã bằng lòng để Darcy đưa em gái của chàng đến thăm nàng một ngày sau khi cô bé đến Pemberley, vì vậy nàng dự định không ra khỏi nhà trọ nguyên buổi sáng hôm đó. Thế nhưng sự tính toán của nàng đã sai lầm vì ngay khi Elizabeth vừa về đến Lambton, hai anh em Darcy đã đến ngay. Lúc nhóm người của Elizabeth cùng mấy người bạn mới quen đi bộ chung quanh vùng và vừa quay trở lại nhà trọ để thay quần áo chuẩn bị dùng bữa chiều thì có tiếng xe ngựa chạy tới khiến họ chú ý và mọi người dồn ra cửa sổ để nhìn. Họ trông thấy một nam và một nữ đang đi xe song mã trên đường. Elizabeth nhận ra đồng phục của những người hầu đi theo và lập tức đoán ra ngay họ là ai. Nàng thông báo sự ngạc nhiên của mình tới những người trong nhà để cho họ biết được niềm vinh hạnh mà nàng sắp nhận được. Ông bà Gardiner hết sức sửng sốt nhưng khi thấy cách nói chuyện thẹn thùng của cháu gái cộng thêm những sự việc đã xảy ra trong ngày hôm trước và hiện tại, hai ông bà đã đoán ra được chuyện gì. Tuy không ai nói gì nhưng ông bà Gardiner cảm thấy để giải thích cho sự quan tâm đặc biệt này chỉ có một lý do duy nhất, đó là Darcy có cảm tình với cháu gái của họ. Trong khi ý nghĩ mới nảy sinh này đang thoáng qua trong đầu hai ông bà Gardiner thì sự xáo trộn về cảm giác của Elizabeth càng lúc càng gia tăng. Nàng thật sự quá ngạc nhiên vì sao mình lại mất bình tĩnh như vậy. Một trong những lý do của sự bồn chồn lo lắng đó là vì Elizabeth sợ rằng Darcy vì tình cảm dành cho nàng đã nói những lời quá tốt về nàng với cô em gái, lo rằng nàng sẽ thất bại trong việc làm vừa lòng cô em gái này cho dù có cố gắng tới đâu đi nữa.

Elizabeth lùi bước tránh ra khỏi cửa sổ, sợ sẽ bị người khác nhìn thấy. Nàng đi qua đi lại trong phòng cố gắng trấn tĩnh lại. Dáng điệu ngạc nhiên

pha lẫn dò hỏi của ông bà Gardiner càng khiến tinh thần của nàng thêm tệ hại hơn.

Georgiana và Darcy sau đó xuất hiện và màn giới thiệu đầy lo lắng đối với Elizabeth diễn ra. Tuy nhiên sau đó Elizabeth ngạc nhiên nhận ra cô gái mới quen này cũng bền lễn hết như nàng. Từ lúc tới Lambton, Elizabeth đã nghe đồn Georgiana là một người cực kỳ kiêu hãnh nhưng sau khi quan sát vài phút, nàng tin rằng cô thật ra rất nhút nhát, và nàng thật khó làm cách nào gợi cho Georgiana nói chuyện ngoại trừ những câu trả lời ngắn ngủi từng từ một.

Georgiana rất cao, trông còn to cao hơn cả Elizabeth. Tuy chỉ hơn mười sáu tuổi nhưng thân thể cô đã phát triển toàn vẹn như một thiếu nữ. Cô không đẹp bằng anh trai mình nhưng khuôn mặt toát lên vẻ thông minh, tươi vui và cử chỉ thì rất khiêm tốn dịu dàng. Trước đó Elizabeth cho rằng Georgiana là một cô gái có lối quan sát sắc bén và không ngượng ngùng như Darcy, nhưng bây giờ thì nàng cảm thấy an tâm khi thấy rõ Georgiana không phải như mình đã nghĩ.

Sau khi gặp nhau không bao lâu thì Darcy cho hay Bingley cũng có tới để thăm nàng. Elizabeth chưa kịp tỏ vẻ vui mừng trước tin này thì đã nghe tiếng chân Bingley bước lên cầu thang. Sau một lúc, Bingley bước vào phòng. Tất cả những sự giận hờn mà Elizabeth dành cho Bingley giờ đã không còn, thế nhưng cho dù có còn chút giận hờn nào trong lòng đi nữa, có lẽ nó cũng không thể tồn tại được trước cách Bingley bày tỏ tình thân ái không thay đổi đối với nàng. Bingley hỏi thăm gia đình Elizabeth một cách rất chung chung và khi nói chuyện, trông chàng vẫn hóm hỉnh vui vẻ như lúc trước.

Ngoài Elizabeth, đối với ông bà Gardiner, Bingley chắc chắn cũng là nhân vật rất được chú ý, lâu nay họ vẫn hằng mong đợi có dịp được gặp chàng. Tất cả những người khách mới tới thật ra đã tạo một sự chú ý nơi hai ông bà. Sự nghi ngờ mới nảy sinh về quan hệ giữa Darcy và cô cháu gái đã khiến họ bắt đầu quan sát cả hai. Từ sự dò xét, hai ông bà nhanh chóng đi đến kết luận rằng giữa Darcy và Elizabeth, ít nhất có một người đang yêu. Với Elizabeth thì ông bà Gardiner còn hơi có chút nghi ngờ, nhưng với Darcy thì họ thấy rằng sự hâm mộ yêu mến của chàng đã thể hiện quá rõ ràng.

Còn Elizabeth lúc đó muốn xác định tình cảm của mỗi người khách đang ở trong phòng, đồng thời lấy lại bình tĩnh cho mình và cố gắng biểu hiện sao cho thật dễ thương với mọi người.

Khi gặp Bingley, Elizabeth tự nhiên liên tưởng ngay tới chị của mình. Nàng rất muốn biết Bingley có cảm giác giống như vậy không. Nhiều lúc Elizabeth tưởng tượng trong đầu rằng Bingley dường như nói chuyện ít hơn trước kia, chàng đem lại cho nàng một ý tưởng đáng vui mừng rằng đôi lúc chàng đã ngắm nhìn nàng để tìm kiếm những nét giống như người chàng yêu. Tuy những ý nghĩ này chỉ là tưởng tượng nhưng Elizabeth thấy rằng nàng không lầm lẫn khi quan sát thái độ của Bingley dành cho Georgiana, người mà nàng cho là đối thủ cạnh tranh của Jane. Dáng điệu của cả Bingley lẫn Georgiana dường như không tỏ vẻ yêu thương gì đặc biệt. Không có thái độ gì giữa hai người đáng để Elizabeth phải lo lắng cho hy vọng của Jane. Vì vậy chẳng bao lâu Elizabeth cảm thấy thỏa mãn. Nàng mong sao nếu có dịp nói chuyện nhiều hơn và nếu như Bingley dám nói tới, câu chuyện có thể sẽ hướng về Jane. Nhân thấy những người khác đang bận nói chuyện, Bingley bằng giọng chứa đựng một điều gì đó tiếc nuối đưa ra lời nhận xét rằng đã lâu quá rồi chàng chưa được hân hạnh gặp Elizabeth.

Trước khi Elizabeth kịp trả lời thì Bingley đã nói thêm: “Đã hơn tám tháng rồi. Chúng ta đã không gặp nhau từ ngày hai mươi sáu tháng Mười Một, từ sau lúc chúng ta khiêu vũ ở Netherfield”.

Elizabeth rất hài lòng về việc Bingley nhớ chính xác mọi chuyện. Cuối cùng khi không thấy ai chú ý, chàng đã nắm lấy cơ hội hỏi thăm Elizabeth rằng tất cả các chị em của nàng có còn ở Longbourn không. Câu hỏi chỉ vụn vụn như vậy, nhưng cách nhìn và ánh mắt của chàng thì chứa đựng nhiều ý nghĩa.

Elizabeth không thường xuyên nhìn Darcy, nhưng bất cứ khi nào đưa mắt lướt qua, nàng đều thấy nơi chàng biểu hiện một sự dễ dãi ân cần. Trong tất cả những điều chàng nói, giọng chàng dường như đã không còn chứa đựng thái độ kiêu hãnh hay khinh thường đối với những người chung quanh. Điều này làm Elizabeth tin rằng cách cư xử lịch sự của chàng mà nàng đã được chứng kiến ngày hôm qua, nếu như chỉ là tạm bợ, thì ít ra nó cũng kéo dài được hơn một ngày. Elizabeth thấy Darcy tìm cách làm quen và lấy lòng những người mà mấy tháng trước đây chàng cho rằng nếu phải quen biết họ là một điều hổ thẹn. Darcy cư xử lịch sự không những chỉ riêng đối chính nàng mà còn với cả cậu mợ nàng, người mà chàng trước đây đã công khai tỏ ý coi thường. Hồi tưởng và so sánh về thời gian sôi nổi khi hai người đang ở Hunsford thì sự thay đổi của Darcy bây giờ thật lớn lao, nó gây ấn tượng mạnh mẽ trong lòng Elizabeth và nàng không khỏi ngạc nhiên về sự biểu hiện rõ ràng này của chàng. Chưa bao giờ trước đây, những người bạn của Darcy ở Netherfield hay những người bà con tôn kính của chàng ở Rosings, từng thấy chàng có ý muốn làm đẹp lòng mọi người như vậy. Giờ đây Darcy không còn cho mình là quan trọng, cao quý hay lạnh lùng không chịu hạ mình khi mà không có chuyện đáng quan trọng khiến chàng phải cố làm như vậy. Nhất là khi thái độ này sẽ làm những phụ nữ ở cả Netherfield và Rosings chế nhạo và chỉ trích chàng.

Ba người trong nhóm Darcy ở lại chơi chừng nửa tiếng và sau đó đứng lên ra về. Darcy nhắc em gái cùng với mình bày tỏ lòng mong muốn mời ông bà Gardiner và Elizabeth đến dùng bữa tại Pemberley trước khi họ lên đường. Georgiana xưa nay không có thói quen mời khách đến nhà, nhưng lần này đã sẵn sàng vâng theo lời anh. Bà Gardiner nhìn sang cháu gái của mình, nhân vật chủ yếu của lời mời này, nôn nóng muốn biết nàng có ý định chấp nhận lời mời này không, thế nhưng Elizabeth lúc đó đã quay đầu đi chỗ khác. Cho rằng sự tránh né có tính toán này chỉ vì e thẹn hơn là vì ghét bỏ không muốn đi, và cũng vì thấy chồng mình rất trân trọng mỗi giao thiệp này nên bà Gardiner đã hoan hỉ chấp nhận và họ thỏa thuận sẽ đến thăm Pemberley. Bà còn mạo hiểm hứa hẹn luôn về sự tham dự của Elizabeth và thế là mọi người đều đồng ý ngày một sẽ là ngày gặp mặt.

Bingley bày tỏ sự vui mừng đã gặp lại Elizabeth và có dịp nói chuyện với nàng. Chàng hỏi thăm rất nhiều về những người bạn ở Hertfordshire và vẫn còn nhiều chuyện muốn nói. Elizabeth đoán những điều Bingley nói có ngụ ý chàng đang muốn nghe nàng kể chuyện về Jane, do đó nàng rất vui lòng. Khi những người khách đã ra về, Elizabeth cho rằng nửa giờ đồng hồ qua tuy ngắn ngủi, không đủ để hưởng hết những niềm vui, thế nhưng nàng vẫn thấy mãn nguyện. Nôn nóng muốn được ở riêng một mình và cũng vì sợ rằng cậu mợ mình sẽ tra hỏi tới, Elizabeth chỉ ở lại với họ chút xíu, đủ để nghe họ nói những câu khen ngợi Bingley, sau đó nàng vội vã bỏ đi thay quần áo.

Elizabeth không có lý do gì để phải lo lắng về sự tò mò của ông bà Gardiner. Hai người thật ra không có ý muốn ép nàng nói. Họ đã thấy bằng chứng Elizabeth có sự thân quen với Darcy hơn họ tưởng và Darcy cũng rõ ràng đang mang lòng yêu thương cô cháu gái của họ rất nhiều. Hai ông bà cảm thấy rất thích thú muốn được biết thêm nhưng không có cơ gì để hỏi.

Về phần Darcy, giờ đây cả hai ông bà Gardiner đều có cảm tình tốt với

chàng. Họ không thể không cảm động với cách đối xử lịch sự và lễ độ của chàng. Nếu hai ông bà đánh giá con người của Darcy chỉ dựa theo cảm giác và lời kể lại từ người giúp việc của chàng mà không để bị ảnh hưởng bởi ý kiến nào khác, thì những người ở quanh Hertfordshire từng quen biết Darcy lại không cách nào nhận ra đó chính là chàng. Giờ đây hai ông bà đã có thể tin vào lời kể của người giữ nhà, từng biết rõ về Darcy từ khi chàng chỉ mới bốn tuổi. Lúc này, dù có nghe bất cứ lời kể nào từ những người bạn ở Lambton đi nữa hai ông bà cũng không quan tâm nữa. Họ không có cơ gì để buộc tội Darcy ngoài tính kiêu hãnh, và tính cách này có thể đổ lỗi cho những dân cư sống trong một thị trấn nhỏ bé, nơi mà gia đình chàng chưa hề đến viếng thăm. Tuy nhiên ai cũng phải thừa nhận rằng Darcy là một người hào phóng và luôn làm việc thiện với những người nghèo.

Về phần Wickham, ông bà Gardiner và Elizabeth sau đó biết được rằng chàng đã không được những người ở đó kính trọng. Tuy dân trong vùng không hiểu rõ những chuyện liên quan giữa Wickham và con trai của người bảo trợ chàng, thế nhưng một sự thật mà ai cũng thấy rõ là sau khi Wickham rời Derbyshire, chàng đã để lại sau lưng nhiều món nợ và chính Darcy sau này đã giúp thanh toán hết.

Về phần Elizabeth, buổi chiều hôm đó đầu óc của nàng đều tập trung ở Pemberley, còn nhiều hơn cả ngày hôm trước. Buổi tối dường như trôi qua rất chậm chạp nhưng cũng không đủ để nàng xác định được tình cảm của mình dành cho chủ nhân tòa nhà. Elizabeth đã thao thức không ngủ suốt cả hai tiếng đồng hồ, nhất quyết suy nghĩ cho ra chuyện. Một điều chắc chắn là nàng đã không còn ghét Darcy nữa. Sự căm ghét thật ra đã biến mất từ lâu rồi, lúc trước nàng ghét bỏ Darcy bao nhiêu thì bây giờ lại cảm thấy hổ thẹn bấy nhiêu. Lúc đầu, Elizabeth không chịu thú nhận với chính mình nàng đã kính trọng những đức tính tốt đẹp của Darcy, nhưng càng về sau sự chống cự trong lòng nàng đành phải chịu thua để nhường bước cho những cảm giác thân thiện hơn. Những bằng chứng và lời kể trong ngày hôm qua đều tỏ ra thuận lợi cho Darcy, cho thấy chàng là một người có tính tình tốt. Tuy nhiên ngoài sự kính trọng và quý mến, Elizabeth còn có một cảm giác khác mà nàng không thể làm ngơ. Đó là sự biết ơn, không phải chỉ biết ơn

Darcy vì chàng đã yêu nàng, mà vì chàng vẫn còn yêu nàng tha thiết đến độ có thể tha thứ hết thái độ nóng giận, những lời lẽ gay gắt chua cay và những lời buộc tội không chính đáng của nàng khi từ chối lời cầu hôn của chàng. Elizabeth tưởng rằng sau những chuyện đó Darcy rồi sẽ tránh xa và coi nàng như kẻ thù. Thế nhưng trong lần gặp mặt bất ngờ vừa rồi, chàng đã tỏ ra tha thiết muốn trân trọng sự quen biết và không hề tỏ một thái độ thiếu khiêm nhã hay khác thường nào. Đã vậy chàng còn tìm cách gây ấn tượng tốt với những người thân của nàng và hạ mình giới thiệu em gái đến làm quen với nàng. Sự thay đổi to tát như vậy từ một người đàn ông quá kiêu hãnh không những chỉ gây cho nàng sự ngạc nhiên mà còn là lòng biết ơn. Chỉ có tình yêu, một tình yêu bỏng cháy mới có thể khiến chàng làm những việc như vậy. Tuy Elizabeth vẫn cảm thấy thật khó để xác định tình cảm của mình, nhưng ấn tượng về Darcy đã khiến nàng cảm thấy được khích lệ và hài lòng. Elizabeth mang cảm giác kính trọng, quý mến và biết ơn Darcy. Nàng thích thú muốn tìm hiểu thêm về đời sống của chàng và muốn biết xem tầm ảnh hưởng của nàng đối với chàng có còn mạnh không. Nàng mơ ước trong lòng mình vẫn còn sức thu hút để khiến Darcy sẽ ngỏ lời cầu hôn thêm lần nữa.

Tối hôm đó bà Gardiner và Elizabeth đều đồng ý rằng họ nên đáp lại phép lịch sự xã giao đáng quý của Georgiana khi đến thăm họ ngay trong ngày đầu đến Pemberley. Cả hai quyết định sẽ đi thăm đáp lễ lại Georgiana ở Pemberley vào buổi sáng hôm sau. Mọi người đều đồng ý đi và Elizabeth cảm thấy rất vui, mặc dù nàng đã tự hỏi nguyên do của sự vui mừng này là gì, nhưng nàng không có câu trả lời cho mình.

Dự định đi câu cá đã được nhắc lại từ ngày hôm trước, do đó sau bữa ăn sáng, ông Gardiner đã rời khỏi quán trọ đi họp mặt với mấy thanh niên ở Pemberley trước buổi trưa để cùng đi câu.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 45

Vì tin tưởng rằng Caroline không thích mình do ghen tương, nhưng Elizabeth không khỏi có cảm giác rằng sự xuất hiện của nàng ở Pemberley sẽ không được hoan nghênh cho lắm. Tuy nhiên nàng cũng vẫn tò mò muốn biết Caroline sẽ đối xử với mình thế nào và liệu cô ta có muốn nối lại tình quen biết trước kia hay không.

Khi tới nơi, họ được dẫn đi ngang qua sảnh đường để tới phòng khách, vị trí hướng bắc của nó rất thích hợp để ngắm cảnh đẹp mùa hè. Tất cả các cửa sổ được mở rộng bày ra cảnh quan tươi mát của những đồi cây phía sau căn nhà, tô điểm bởi những cây gỗ ốc hay những cây hạt dẻ Tây Ban Nha nằm rải rác trên các bãi cỏ.

Vào nhà họ được Georgiana, lúc đó đang ngồi với bà Hurst, Caroline và bà Annesley, người sống và chăm sóc cho cô bé ở London, bước ra tiếp đón. Georgiana chào đón mọi người một cách lễ độ và rất bền lence. Chính vì tính nhút nhát và lúc nào cũng lo sợ mình sẽ xử sự không đúng, Georgiana đã khiến những người có địa vị thấp kém hơn cô cho rằng cô là người kiêu ngạo và lạnh nhạt. Tuy nhiên bà Gardiner và cô cháu gái đã nhận ra điều này và cảm thấy tội nghiệp cho cô bé.

Về phần bà Hurst và Caroline, họ chỉ khẽ nhún đầu chào nhưng vẫn tiếp tục ngồi trên ghế. Một sự yên lặng khó chịu bao trùm mọi người. Sự yên lặng này chỉ được xua tan khi bà Annesley, một phụ nữ lễ độ, nhã nhặn và đáng yêu, cố gắng gợi chuyện để nói, chứng tỏ bà ta được giáo dục tốt hơn

những người kia. Giữa bà Annesley và bà Gardiner, cộng thêm sự đóng góp của Elizabeth, cuộc đàm thoại nhờ vậy được tiếp tục. Georgiana xem ra cũng muốn lấy can đảm tham gia vào câu chuyện và đôi khi cô cũng đánh liều chen vào nói một câu ngắn khi cảm thấy không nguy hiểm vì bị ai nghe thấy.

Elizabeth chẳng mấy chốc nhận ra rằng mình đang bị Caroline quan sát từng ly từng tý. Khi nàng nói chuyện với Georgiana, không câu nói nào của nàng không bị Caroline chú ý. Thật ra sự nhòm ngó này không làm Elizabeth quan tâm. Nếu như không phải vì ngồi cách xa một khoảng bất tiện để nói chuyện, có lẽ Elizabeth cũng không phải vì Caroline mà ngưng nói chuyện với Georgiana. Tuy nhiên Elizabeth cũng muốn như vậy để tránh phải nói nhiều, vì nàng còn đang bận suy nghĩ đến những chuyện riêng. Elizabeth đang trông đợi mấy người đàn ông đi vào phòng từng phút một. Nàng vừa mong muốn vừa sợ rằng chủ nhân căn nhà cũng sẽ có mặt trong nhóm người đó. Thật ra mong muốn hay sợ sệt, chính nàng cũng không xác định được cảm giác của mình. Sau khi ngồi như vậy chừng mười lăm phút mà không nghe tiếng nói của Caroline, cuối cùng Elizabeth cũng nghe cô ta lên tiếng, lạnh lùng hỏi thăm Elizabeth về sức khỏe gia đình nàng. Elizabeth trả lời một cách lãnh đạm và ngắn gọn, sau đó không nói gì thêm.

Không khí cuộc thăm viếng được thay đổi khi những người hầu đem vào món thịt ướp lạnh, bánh ngọt và đủ loại trái cây ngon nhất trong mùa để tiếp đãi. Thế nhưng không ai dám ăn gì cho tới khi bà Annesley phải nhìn và mỉm cười nhiều lần gợi ý với Georgiana, nhắc nhở cô về địa vị của mình. Bây giờ mọi người đã có việc để làm, mặc dù không có gì để nói, nhưng họ có thể tha hồ ăn. Những trái cây như nho, xuân đào và đào lông được bày theo hình kim tự tháp trông rất đẹp mắt, nhanh chóng thu hút mọi người quây quanh thưởng thức.

Lúc đó, Elizabeth vẫn tự hỏi lòng xem nàng đang sợ hay mong đợi sự có mặt của Darcy và cảm giác nào sẽ chiếm ưu thế khi chàng bước vào phòng. Thế nhưng đến khi Darcy bước vào thì Elizabeth lại cảm thấy tiếc rằng chàng đã đến, mặc dù mới chỉ một vài phút trước đó nàng tin rằng cảm giác mong đợi chàng đến đã chiếm ưu thế.

Darcy trước đó đã đi chung với ông Gardiner. Ông Gardiner cùng hai ba người đàn ông khác trong nhà định đi ra ngoài giòng sông, nhưng sau đó họ đã để Darcy ở lại nhà khi nghe tin hai mợ cháu Elizabeth có ý định đến thăm Georgiana vào buổi sáng. Ngay sau khi Darcy xuất hiện, Elizabeth đã cố gắng tỏ dáng điệu hết sức thoải mái và không lúng túng. Cố gắng này với nàng là một sự cần thiết nhưng lại thật khó để duy trì bởi nàng cảm thấy hình như tất cả mọi người đều có vẻ nghi ngờ nàng và Darcy, và hầu như không một cặp mắt nào không quan sát cử chỉ của Darcy khi chàng bước vào phòng. Không khuôn mặt nào tỏ vẻ tò mò chú ý hơn Caroline mặc dù cô ta đã cố gắng nở một nụ cười mỗi khi nói chuyện. Sự ghen tuông vẫn chưa đến nỗi làm Caroline tuyệt vọng và tình cảm của cô dành cho Darcy vẫn chưa hết. Georgiana sau khi thấy anh mình bước vào thì nói chuyện nhiều hơn trước. Elizabeth nhận thấy Darcy rất nóng lòng muốn cho em gái mình và nàng được quen biết nhau, chàng đã cố gắng khơi chuyện cho cả hai tham gia. Caroline cũng nhận thấy điều đó. Trong cơn nóng giận thiếu suy nghĩ, Caroline đã nắm lấy cơ hội đầu tiên lên tiếng nhạo báng một cách rất lịch sự:

- Eliza, có phải quân đoàn lính đã rời khỏi Meryton? Việc họ dọn đi có lẽ là một sự mất mát lớn cho gia đình chị.

Trước mặt Darcy, Caroline không dám nhắc đến tên Wickham, nhưng Elizabeth lập tức hiểu ra rằng cô ta có ý định ám chỉ chàng. Khi hồi tưởng về những ký ức khác nhau liên quan đến Wickham, Elizabeth cảm thấy đau buồn trong thoáng chốc, nhưng sau đó nàng đã cố gắng hết sức đẩy lùi sự

tấn công ác độc này và ngay lập tức trả lời một cách rành rẽ. Khi đang trả lời Caroline, Elizabeth tình cờ liếc nhìn Darcy và thấy sắc mặt chàng xạm lại. Darcy nhìn Elizabeth một cách rất nghiêm trang, trong lúc cô em gái thì trở nên mất tự chủ, bối rối và không dám ngước mắt lên. Nếu Caroline hiểu được nỗi đau khổ cô vừa gây ra cho cô bạn gái Georgiana thân thương của mình, có lẽ cô ta sẽ kèm những lời ám chỉ như vậy lại ngay. Mục đích chính của Caroline chỉ là làm cho Elizabeth bối rối bằng cách nhắc đến một người thanh niên mà cô tin rằng là người Elizabeth thương mến. Caroline cũng cho rằng điều này sẽ làm thương tổn hình tượng của Elizabeth trong lòng Darcy và cố nhắc cho chàng nhớ lại tất cả những chuyện nực cười lố bịch giữa gia đình Elizabeth và quân đoàn lính. Thật ra Caroline chưa hề nghe nói một lời về sự toan tính bỏ trốn theo trai của Georgiana. Chuyện đó đã được giữ hết sức bí mật, không tiết lộ đến bất kỳ người nào ngoại trừ Elizabeth. Darcy đã giấu không muốn cho những người thân trong gia đình Bingley biết. Chính vì Darcy làm như vậy nên Elizabeth từ lâu vẫn cho rằng chàng đã có ý định sau này cho Georgiana và Bingley kết hợp với nhau và như vậy hai chị em của Bingley sẽ trở thành chị em dâu của Georgiana. Thật ra Darcy đã toan tính điều đó trong đầu, tuy nhiên chàng hoàn toàn không có ý vì sự toan tính này mà cố gắng chia rẽ Bingley khỏi Jane.

Thái độ tự chủ của Elizabeth nhanh chóng làm Darcy trở nên thanh thản và ngược lại khiến Caroline cảm thấy bức bối, thất vọng không dám nói thêm về Wickham. Georgiana cũng từ từ bình tĩnh lại, tuy nhiên vẫn chưa đủ để cho cô tiếp tục nói chuyện. Anh trai của cô, người mà cô không dám nhìn vào mắt, chắc chắn là không muốn nhắc cô nhớ về chuyện cũ. Và như vậy, kế hoạch của Caroline để cố tình gây chia rẽ tình cảm của Darcy với Elizabeth giờ đây lại khiến chàng cảm thấy càng chú ý tới nàng hơn.

Cuộc thăm viếng không kéo dài. Trong khi Darcy tiễn chân Elizabeth và

mợ nàng ra xe ngựa, Caroline trút cảm nghĩ của mình ra bằng cách phê bình con người Elizabeth, về cử chỉ và cách ăn mặc của nàng. Tuy nhiên Georgiana không tham dự vào. Việc anh trai giới thiệu Elizabeth cho cô đã đủ để cô quý mến nàng và Georgiana cho rằng sự phán đoán của anh cô không thể nào sai lầm. Darcy đã kể cho Georgiana nghe về Elizabeth, những điều khiến cho Georgiana không có điểm gì để chê trách Elizabeth ngoại trừ tìm thấy ở nàng sự đáng yêu và tính tốt. Khi Darcy quay lại phòng khách, Caroline không dẫn được mình và đã lặp lại những lời mà cô vừa nói với Georgiana. Caroline lớn giọng:

- Anh Darcy, Eliza Bennet sáng nay trông rất tệ. Chưa bao giờ trong đời tôi thấy ai lại thay đổi nhiều như vậy mới từ mùa đông vừa qua. Da cô ta trở nên rám nắng và thô. Chị Louisa và tôi đều đồng ý rằng chúng tôi không muốn quen biết cô ta nữa.

Tuy nhiên Darcy thật không muốn nghe những điều đó. Chàng lạnh lùng trả lời rằng chàng nhận thấy Elizabeth chỉ hơi ăn nắng một chút thôi và điều đó cũng dễ hiểu vì nàng đang đi du ngoạn trong mùa hè. Caroline cãi lại:

- Về phần tôi, phải thú thật tôi chưa bao giờ thấy cô ta đẹp ở điểm nào. Khuôn mặt cô ta quá gầy, da dẻ không sáng sủa và hình dáng thì chẳng hấp dẫn tí nào. Cái mũi của cô ta cần có đặc tính, nó không có gì tỏ ra đặc biệt cả. Hàm răng thì cũng tạm được nhưng không có gì đặc sắc lắm. Còn đôi mắt, thường được xem là tuyệt đẹp, thì tôi lại thấy chẳng có gì đặc biệt. Đôi mắt với ánh nhìn sắc sảo và đanh đá làm tôi không thích tí nào cả. Nói tổng quát về dáng điệu của cô ta trông cũng tạm tạm, ngoại trừ cách ăn mặc thì thật không chịu nổi.

Nếu như Caroline tin rằng Darcy rất ngưỡng mộ Elizabeth thì đây không phải là cách hay nhất để làm cho chàng có cảm nghĩ tốt về cô. Nhưng thường thì những người giận quá sẽ mất khôn. Cuối cùng khi thấy Darcy hơi có chút giận dữ, Caroline cho rằng mình đã thành công như mong muốn. Tuy nhiên Darcy cương quyết giữ yên lặng. Với một quyết tâm

muốn làm cho chàng phải lên tiếng, Caroline nói tiếp:

- Tôi nhớ rằng khi chúng ta mới quen biết cô ta lần đầu ở Hertfordshire, chúng ta đã sửng sốt được cho biết rằng cô ta nổi tiếng là xinh đẹp. Tôi còn nhớ một buổi tối sau khi chị em họ dùng bữa với chúng ta ở Netherfield, anh đã nói: “Cô ta là một người đẹp à? Như vậy thì ngay lập tức tôi phải gọi mẹ cô ta là sáng suốt thông minh”. Tuy nhiên sau đó hình ảnh cô ta trong lòng anh dường như có vị trí khá hơn và tôi tin rằng có lần anh đã cho là cô ta xinh xắn.

- “Đúng như vậy”, Darcy trả lời, không kiềm chế mình được nữa. “Nhưng chuyện đó chỉ là lúc đầu khi tôi mới gặp cô ta. Từ đó đến nay đã nhiều tháng trôi qua và bây giờ tôi cho cô ta là người đẹp nhất trong số những người mà tôi quen biết”.

Nói xong Darcy bỏ đi. Caroline đứng lại sau lưng với niềm thoả mãn vì đã buộc chàng phải nói ra những điều đau đớn cho riêng mình.

Khi trở về nhà, bà Gardiner và Elizabeth nói chuyện với nhau về những sự kiện đã xảy ra trong cuộc viếng thăm của họ. Tuy nhiên hai mợ cháu nhất định không ai lên tiếng nói trước về một người mà cả hai đều đặc biệt quan tâm tới, đó là Darcy. Hai mợ cháu thảo luận về tất cả mọi thứ, từ bề ngoài và cử chỉ của mọi người, về Georgiana em gái của chàng, về những người bạn của chàng, về căn nhà chàng ở và những loại trái cây. Chuyện gì và người nào họ cũng nói tới ngoại trừ chàng. Lúc đó Elizabeth thật thiết tha muốn biết bà Gardiner nghĩ gì về Darcy và bà Gardiner đã rất hài lòng thấy cháu gái tự khơi gợi đề tài.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 46

Elizabeth rất thất vọng khi không nhận được lá thư nào của Jane từ ngày nàng đến Lambton. Trong thời gian đó, mỗi buổi sáng trôi qua là mỗi ngày nàng cảm thấy thất vọng như nhau. Thế nhưng sang đến ngày thứ ba thì Elizabeth không còn phải phiền não nữa vì đã nhận được thư của chị, bù lại nàng nhận được một lúc tới hai lá. Theo dấu bưu ấn, một lá đã được gửi nhầm đi chỗ khác. Elizabeth không cảm thấy ngạc nhiên tý nào về điều đó vì Jane ghi địa chỉ rất tồi.

Hai lá thư được đưa đến khi họ đang chuẩn bị đi dạo, do đó ông bà Gardiner quyết định đi một mình, để Elizabeth được yên tĩnh đọc thư. Lá thư gửi lạc được Elizabeth đọc trước, nó được viết trước đó năm ngày. Đầu thư Jane kể về các bữa tiệc nhỏ và những việc xảy ra ở trong vùng, toàn là những tin tức thông thường ở vùng nông thôn. Nhưng nửa lá thư sau được viết tiếp vào ngày hôm sau, biểu lộ những bằng chứng đã được viết trong lúc Jane đang xúc động để báo một tin tức quan trọng. Thư được viết như sau:

“Lizzy thân yêu. Từ lúc viết xong đoạn thư trên, đã có chuyện xảy ra bất ngờ và rất nghiêm trọng. Nhưng xin em đừng lo sợ, hãy an tâm, gia đình mình ai cũng bình an. Chuyện mà chị sắp kể có liên hệ tới em Lydia đáng thương của mình. Thư hỏa tốc được giao đến nhà mười hai giờ đêm hôm qua lúc mọi người đã lên giường. Thư gửi từ đại tá Forster để thông báo cho gia đình mình biết rằng Lydia đã bỏ đi Scotland với một trong những sĩ quan của ông - nói thật ra là đi với Wickham. Em thử tưởng tượng xem gia đình mình đã ngạc nhiên như thế nào. Thế nhưng đối với Kitty chuyện này dường như không có gì là ngạc nhiên đối với nó. Chị thấy chuyện này thật đáng tiếc, thật là đáng tiếc. Đây thật là một tình yêu thiếu chín chắn cho cả hai bên, tuy nhiên chị hy vọng mọi chuyện sẽ tốt lành và mong rằng mình đã hiểu lầm tư cách của Wickham. Chị có thể tin anh ta là người thiếu suy

ngũ và thiếu thận trọng, nhưng chuyện anh ta làm lần này (thôi thì hãy coi như là chuyện vui mừng) chị mong rằng không có chủ ý xấu xa gì. Ít nhất sự chọn lựa của anh ta không phải là vụ lợi bởi anh ta phải biết rằng cha của mình không có tiền của gì cho Lydia. Người mẹ đáng thương của mình đang đau khổ buồn bã. Cha thì khá hơn một chút. Chị cảm thấy may mắn là tụi mình chưa nói cho họ biết về những chuyện xấu của Wickham. Thật ra chúng ta cũng phải tự mình quên nó đi. Theo như phỏng đoán, hai người họ bỏ trốn vào khoảng mười hai giờ khuya tối thứ Bảy, nhưng không ai nhận ra mãi đến tám giờ sáng ngày hôm qua. Sau đó thư hỏa tốc đã được gửi đi ngay lập tức. Lizzy thân yêu, có lẽ họ đã đi khỏi cách nhà chúng ta chừng mười dặm. Đại tá Forster cho hay anh ta sẽ mau chóng đến nhà mình ngay. Lydia để lại một vài dòng gửi vợ anh ta cho biết mục đích ra đi của họ. Chị phải ngừng bút ở đây vì chị không thể rời khỏi người mẹ đáng thương của mình quá lâu. Chị sợ rằng em sẽ không hiểu hết lá thư này bởi chính chị cũng không biết mình đang viết những gì nữa”.

Không cho mình thì giờ để cân nhắc và cũng không biết mình đang có cảm giác gì, ngay sau khi đọc xong lá thư, Elizabeth lập tức đọc sang lá thư kia. Nàng hấp tấp mở thư một cách thiếu kiên nhẫn. Lá thư này được viết một ngày sau lá thư thứ nhất và có nội dung như sau:

“Em yêu của chị, có lẽ em bây giờ đã nhận được lá thư viết trong tâm trạng hồi hải trước đây của chị. Chị ước mong lá thư này sẽ dễ hiểu hơn. Mặc dù thời gian không hạn chế, nhưng đầu óc của chị thì quá bối rối đến nỗi chị không có thể viết một cách mạch lạc được. Lizzy thân thương, chị thật không biết mình sẽ nên viết cái gì, nhưng chị nghĩ mình không nên chậm trễ vì chị có tin xấu báo cho em. Từ sau cuộc bỏ trốn thiếu thận trọng giữa Wickham và em đáng thương Lydia, gia đình mình bây giờ đang khắc khoải mong sao cho đám cưới của họ sẽ xảy ra, bởi vì có nhiều lý do để mình lo sợ rằng bọn họ đã không đi Scotland (1). Đại tá Forster đến đây hôm qua, anh ta rời Brighton ngày hôm trước chỉ vài giờ sau khi gửi lá thư hỏa tốc. Mặc dù lá thư ngắn của Lydia gửi cho bà Forster cho biết họ sẽ đi Gretna Green, nhưng anh Danny nói anh tin rằng Wickham không bao giờ có ý định đi đến đó và cũng không có ý định làm đám cưới với Lydia. Câu

nói này đã đến tai đại tá Forster, anh ta lập tức trở nên lo sợ và khởi hành đi từ Brighton ngay, mục đích là đi theo con đường họ đã đi qua. Anh ta đã dễ dàng truy theo tông tích của họ tới Clapham, nhưng sau đó thì không truy được xa hơn vì hai người khi vào đến vùng đó đã đổi sang thuê xe ngựa bốn bánh và trả về xe ngựa hai bánh đã đưa họ đến từ Epsom. Sau đó đại tá Forster chỉ biết được thêm là có người thấy họ tiếp tục đi về hướng London. Chị không biết phải nghĩ gì. Sau khi bằng mọi cách dò hỏi hướng đi của họ đến London, đại tá Forster đã nóng lòng đến Hertfordshire tìm kiếm họ ở tất cả các cổng dẫn vào vào thành phố, các nhà trọ ở Barnet và Hatfield, nhưng cũng không thành công gì – không ai thấy họ đi ngang qua đó. Với sự quan tâm tốt bụng, đại tá Forster đã đến Longbourn để báo cho chúng ta biết về sự lo sợ của anh ta một cách hết sức thành khẩn đáng tiếc. Chị thật cảm thấy buồn cho vợ chồng anh Forster, không ai có thể đổ lỗi cho họ được. Lizzy thân yêu, sự đau khổ của chúng ta thì quá lớn. Cha và mẹ tin rằng chuyện này sẽ ngả theo chiều hướng nghiêm trọng, nhưng với chị thì chị không thể nghĩ xấu về Wickham. Hai người họ có nhiều cách để làm đám cưới riêng một cách hợp pháp ở thủ đô hơn là làm đúng theo kế hoạch trước đây của họ. Trông ra thì không phải như vậy, nhưng nếu Wickham không có ý định kết hôn với Lydia, hoặc nếu như anh ta chỉ có ý định lừa dối, lợi dụng một thiếu nữ trẻ như Lydia thì chị có nên đặt giả thuyết rằng Lydia sẽ mất hết thanh danh không? Thật là một điều không thể được. Tuy nhiên chị đau lòng nhận thấy rằng đại tá Forster đã không tin vào cuộc hôn nhân của họ. Anh ta đã lắc đầu khi chị bày tỏ niềm hy vọng của mình và nói rằng anh ta lo ngại Wickham không phải là một người đáng tin tưởng. Mẹ thì vẫn bệnh nặng và nằm hoài trong phòng. Nếu như mẹ chịu tự mình gắng sức, có lẽ sẽ đỡ hơn, nhưng chị không mong gì chuyện này sẽ xảy ra. Về phần cha, chị chưa bao giờ thấy cha lo lắng như vậy. Tội nghiệp cho Kitty, nó đã rất giận dữ vì muốn giấu diếm mối quan hệ của hai người, tuy nhiên em nó làm như vậy là vì nó có uy tín và muốn giữ bí mật, mình cũng không nên tìm hiểu. Lizzy, chị thật mừng rằng em đã không phải chứng kiến những cảnh tượng buồn bã này. Bây giờ cơn chấn động đầu tiên đã qua rồi và chị thật mong em trở về. Không phải chị ích kỷ

để ép em như vậy, nếu điều đó không tiện cho em, nhưng trong hoàn cảnh như vậy chị không thể không thiết tha cầu khẩn mọi người hãy quay về càng sớm càng tốt.

Tạm biệt.

Tái bút:

Chị lại phải cầm bút lên để viết về điều mà chị mới nói với em là chị sẽ không làm. Thế nhưng trong những tình trạng như hiện giờ chị thật tha thiết mong em quay trở về càng sớm càng tốt. Đáng lẽ chị phải hỏi xin cậu mợ mình trước đã, tuy nhiên vì hiểu rõ cậu mợ nên chị không ngần ngại cầu xin cậu mợ điều này. Cha sẽ đi London với đại tá Forster ngay lập tức để cố gắng tìm ra Lydia. Cha định làm gì thì chị không biết, nhưng sự đau buồn quá độ của cha sẽ khiến cha không thể sáng suốt đưa ra những cách xử lý tốt nhất và an toàn nhất. Đại tá Forster thì phải về lại Brighton buổi chiều ngày mai. Trong tình trạng cấp bách như vậy, những lời khuyên bảo và trợ giúp của cậu sẽ là những điều quý giá nhất trên đời. Cậu sẽ ngay lập tức biết được chị phải làm sao. Chị thật tin vào lòng tốt của cậu”.

- Ôi! Đâu rồi, cậu đâu rồi?

Elizabeth kêu lên, phóng như bay từ chỗ ngồi của mình sau khi đọc xong lá thư, không phí phạm một giây phút quý báu nào, nàng hối hả chạy đuổi theo cậu mình. Khi nàng đến cửa thì cánh cửa cũng vừa được mở ra bởi người hầu và Darcy xuất hiện. Khuôn mặt xanh xao và thái độ kích động của Elizabeth làm Darcy giật mình. Trước khi Darcy có thể lấy lại bình tĩnh để nói thì Elizabeth, lúc đó đầu óc đã hoàn toàn bị chuyện của Lydia choán chỗ, gấp rút kêu lên:

- Tôi thật xin lỗi nhưng tôi phải đi ngay. Tôi phải đi tìm cậu tôi ngay lập tức, tôi có chuyện không thể chậm trễ được. Tôi không thể phí một giây phút nào.

- “Trời ơi, chuyện gì vậy?”, Darcy lớn tiếng hỏi, giọng chan chứa tình cảm hơn là lịch sự, nhưng sau đó chàng vội trấn tĩnh lại. “Tôi sẽ không cản trở và làm chậm của cô một phút nào nhưng hãy để tôi, hay là để người hầu đi tìm ông bà Gardiner về. Trông cô không được khỏe, cô không nên tự đi một mình”.

Elizabeth ngấp ngừng, hai đầu gối của nàng run rẩy và nàng cảm thấy không còn sức để bước đi. Elizabeth thấy rằng dù cho nàng có cố gắng tự đi chẳng nữa cũng không đem lại lợi ích gì. Bởi vậy với một giọng hết hơi và không còn mạch lạc, nàng gọi người hầu lại và bảo anh ta đi tìm chủ nhân của mình về ngay.

Khi người hầu đi rồi, Elizabeth cảm thấy không thể đứng vững nổi nên đã ngồi xuống. Nàng trông bệnh hoạn đến nỗi Darcy cảm thấy chàng không thể rời bỏ nàng trong lúc đó. Chàng không dẫn được mình, cất giọng dịu dàng và ái ngại:

- Để tôi gọi người hầu gái cho cô. Cô có muốn dùng gì để cảm thấy dễ chịu hơn không? Một ly rượu nhé? Hay tôi lấy cho cô một ly được không? Cô trông không được khỏe.

- “Không cần, cảm ơn anh”, Elizabeth trả lời, cố trấn tĩnh. “Không, tôi không sao cả. Tôi rất khỏe. Tôi chỉ đang buồn bởi một vài tin tức khủng khiếp mới nhận được từ Longbourn”.

Nước mắt tuôn trào, Elizabeth kể một cách khái quát sự việc nhưng chỉ vài phút sau thì nàng không thể nói thêm một lời nào. Darcy chờ đợi nàng nói tiếp và chỉ có thể bày tỏ một vài lời không được rõ ràng bày tỏ sự quan tâm của mình. Chàng quan sát Elizabeth một cách yên lặng và thương xót. Sau một hồi, Elizabeth tiếp tục:

- Tôi mới nhận được thư từ chị Jane báo một tin thật khủng khiếp. Tôi không thể giấu diếm bất cứ ai. Em gái út của tôi đã bỏ gia đình trốn theo trai. Nó đã lao mình vào mãnh lực cám dỗ của Wickham. Cả hai người bỏ trốn từ Brighton. Anh đã hiểu rất rõ về Wickham, chắc anh sẽ không nghi ngờ về những chuyện xảy ra kế tiếp. Em tôi không có tiền, không quen biết ai, không có bất cứ gì để hấp dẫn anh ta. Coi như thanh danh của em tôi sẽ mất hết không còn gì.

Darcy chỉ biết đứng bất động kinh ngạc trong khi Elizabeth nói thêm bằng một giọng rất xúc động:

- Khi cân nhắc lại, thật ra tôi đã có thể ngăn cản trước chuyện này. Tôi đã biết anh ta là người thế nào. Nếu như tôi đã giải thích chỉ một phần nào chuyện mà tôi đã biết cho gia đình mình nghe, nếu như mọi người đều biết

được tư cách của anh ta thì chuyện này đã không xảy ra. Nhưng tất cả đã trễ rồi.

- “Thật ra tôi rất đau buồn”, Darcy lớn tiếng, “đau buồn và chấn động. Nhưng chuyện này có chắc chắn không?”.

- “Đúng như vậy. Họ rời Brighton với nhau đêm thứ Bảy và tung tích của họ đã được truy lùng gần tới London, sau đó không có tin gì nữa. Họ chắc chắn không đi Scotland.

- Đã làm được gì rồi? Đã có cố gắng gì để tìm cô ta chưa?

- Cha của tôi đã đi London và Jane mới viết thư năn nỉ cậu tôi trợ giúp ngay lập tức, vì vậy chúng tôi phải về ngay, hy vọng tôi sẽ có thể rời đây trong vòng nửa tiếng. Nhưng tôi biết rất rõ chúng tôi cũng không thể làm được chuyện gì trong lúc này. Làm sao có cách giải quyết với một người đàn ông như vậy? Làm sao có thể tìm ra họ? Tôi thật không có một tí hy vọng nào. Thật là khủng khiếp.

Darcy biểu hiện sự đồng ý trong yên lặng.

- Bây giờ thì tôi đã hiểu thấu bản chất thật sự của anh ta. Ôi! Nếu như tôi biết mình nên làm gì thì tôi đã làm việc đó rồi. Nhưng tôi thật đã không biết, tôi lo sợ mình sẽ làm quá trớn. Thật là một lỗi lầm thảm hại.

Darcy không trả lời. Chàng dường như không nghe Elizabeth nói, chỉ đi tới đi lui trong phòng, đầu óc đắm chìm trong suy tư. Lông mày chàng nheo lại, dáng điệu nghiêm trang. Nhìn dáng điệu Darcy, Elizabeth nhanh chóng nhận ra chúng có ý nghĩa gì. Sức lực của nàng dường như đã mất hết. Câu chuyện là bằng chứng cho thấy dưới mắt Darcy gia đình nàng giờ đây đầy khiếm khuyết và đáng khinh. Việc Darcy tự chế ngự biểu hiện của mình không mang lại sự thanh thản cho tâm hồn hay làm giảm bớt sự đau buồn của nàng. Ngược lại nó đã khiến nàng hiểu rõ những mong ước trong lòng mình. Chưa bao giờ Elizabeth cảm thấy mình thật sự yêu Darcy như lúc này. Thế nhưng giờ đây sau chuyện này, tình yêu đó sẽ chỉ là hư ảo và vô vọng.

Elizabeth không có thì giờ để suy nghĩ lâu hơn về chuyện của bản thân mình. Việc Lydia mang đến sự bẽ mặt nhục nhã và đau khổ cho mọi người mau chóng choán hết suy nghĩ của nàng. Che mặt dưới tấm khăn tay,

Elizabeth cảm thấy mình hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa. Sau nhiều phút im lặng, nàng chợt bừng tỉnh lại khi nghe Darcy lên tiếng. Bằng dáng điệu đầy trắc ẩn và giọng nói cố kiềm chế, Darcy nói:

- Tôi cho rằng trong lúc này cô không muốn tôi ở lại đây, và tôi cũng không có cớ gì để ở lại ngoại trừ chỉ đưa ra những sự quan tâm không tác dụng. Tôi ước gì mình có thể nói hay làm điều gì có thể làm tan đi sự đau buồn của cô. Tuy nhiên tôi không muốn dẫn vật cô thêm bằng những lời an ủi vô ích của mình, chỉ để cô phải nhọc công cảm ơn tôi. Tôi cho rằng sự việc không may này sẽ khiến em gái tôi không được hân hạnh gặp lại cô ở Pemberley ngày hôm nay.

-Ồ, đúng như vậy. Làm ơn xin lỗi Georgiana giùm chúng tôi. Nói rằng vì có chuyện khẩn cấp nên chúng tôi phải về nhà ngay. Làm ơn giữ kín sự thật không vui này càng lâu càng tốt, tuy tôi biết rằng rồi có lẽ cũng chẳng giấu được bao lâu.

Darcy cam đoan chàng sẽ giữ bí mật, một lần nữa chàng bày tỏ sự đau buồn của mình và mong sao Elizabeth sẽ có kết quả vui hơn. Darcy cũng gửi lời thăm đến những người thân của nàng, sau đó với dáng điệu rất nghiêm trang chàng chia tay giã từ.

Sau khi Darcy đi rồi, Elizabeth cảm thấy rồi đây họ sẽ không bao giờ có dịp gặp lại nhau nữa trong mối quan hệ thân ái giống như những lần gặp mặt vừa qua ở Derbyshire. Khi hồi tưởng qua về toàn bộ quá trình quen biết giữa hai người, nàng thấy nó đầy đầy những mâu thuẫn và muôn màu muôn vẻ. Elizabeth thở dài, trước đây có lẽ nàng đã rất vui mừng nếu như quan hệ giữa nàng và Darcy chấm dứt, nhưng giờ đây cảm giác của nàng dành cho chàng quá mạnh mẽ và nàng thật sự không muốn mối quan hệ của hai người phải chấm dứt như vậy.

Nếu như sự biết ơn và kính trọng là nền tảng tốt đẹp của tình yêu, thì sự thay đổi về tình cảm của Elizabeth không phải là khó có thể xảy ra hay đáng chê trách. Khi so sánh với những tình yêu mà người đời thường cho là yêu ngay trong lần đầu gặp mặt hay yêu trước khi có dịp nói chuyện với nhau được dăm ba câu, thì Elizabeth thật không đáng được bào chữa. Tuy nhiên Elizabeth đã nếm trải qua thứ tình yêu thứ hai vừa kể và nàng đã

không thành công, vì vậy nàng cần đi tìm tình yêu qua cách thứ nhất. Vì lẽ đó Elizabeth đã tiếc nuối nhìn Darcy bỏ đi và khi nghĩ đến việc ô nhục mà Lydia đã gây ra nàng càng thấy giận dữ thêm.

Kể từ khi đọc lá thư thứ hai của Jane, Elizabeth chưa bao giờ hy vọng Wickham có ý định kết hôn với Lydia. Nàng nghĩ không ai ngoài Jane có thể tự làm cho mình vui mừng với hy vọng như vậy. Trong khi nội dung lá thư thứ nhất nàng vẫn còn nhớ như in trong đầu, Elizabeth thật ngạc nhiên không hiểu tại sao Wickham lại có thể kết hôn với một cô gái mà chàng không thể nào cưới vì tiền, và vì sao Lydia có thể thu hút được Wickham. Nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, coi như Lydia có sức quyến rũ riêng của mình. Tuy nhiên Elizabeth không cho rằng Lydia đã cân nhắc cẩn trọng khi quyết định bỏ trốn và cũng không hề có ý định làm đám cưới. Elizabeth không tin rằng đức hạnh lẫn sự hiểu biết của Lydia sẽ cứu cô khỏi vấp ngã.

Trong khi quân đoàn lính còn đang đóng ở Hertfordshire, Elizabeth chưa hề nhận thấy Lydia đem lòng thương yêu Wickham. Nàng tin rằng Lydia lúc nào cũng chỉ muốn dụ dỗ và thu hút tất cả những thanh niên chung quanh mình, không chừa một ai. Lúc thì sĩ quan này, khi thì quân nhân kia, Lydia thay đổi sự yêu thích của mình từ người này sang người kia tùy hứng. Tình cảm của Lydia không ngừng thay đổi và lúc nào cũng có người là mục tiêu chú ý của cô. Giờ đây Elizabeth mới cảm nhận được một cách sâu sắc mối nguy hại của việc không chú tâm vào dạy dỗ và nuông chiều con gái như vậy.

Chưa bao giờ Elizabeth cảm thấy muốn được ở nhà như lúc này để nghe, nhìn và để được chia sẻ với Jane việc quán xuyến chăm sóc gia đình. Lúc này gia đình nàng xáo trộn và mọi chuyện đều đang đổ lên đầu Jane, khi mà cha thì vắng mặt, mẹ thì không có khả năng phấn đấu và cần sự chăm sóc thường xuyên. Elizabeth tin rằng họ không thể làm được gì cho Lydia, việc cậu nàng ra tay trợ giúp trong lúc này là một việc cực kỳ quan trọng. Khi ông bà Gardiner về và bước vào phòng thì sự thiếu kiên nhẫn của Elizabeth càng trở nên mãnh liệt. Ông bà Gardiner đã vội vã hốt hoảng quay trở lại ngay sau khi nghe báo tin. Theo lời tường thuật của người hầu, họ nghĩ rằng cô cháu gái đột nhiên ngã bệnh. Elizabeth phải cải chính lại để

cho cậu mợ được yên tâm, nàng nôn nóng thông báo lý do tại sao phải gọi họ về và đọc lớn cho họ nghe hai lá thư, lập đi lập lại lời tái bút trong run rẩy và lo lắng. Mặc dù Lydia chưa bao giờ là cô cháu gái được họ thương mến nhất, nhưng ông bà Gardiner cũng không khỏi cảm thấy ưu phiền sâu xa. Sau những lời thảng thốt bày tỏ sự ngạc nhiên và kinh hoàng, ông Gardiner sau đó đã hứa sẽ giúp trong phạm vi khả năng của mình, không chỉ riêng vì Lydia mà cả những gì có liên quan đến chuyện này. Elizabeth thật không mong đợi gì hơn, vội vàng ngỏ lời cảm ơn cậu, mắt rưng rưng giòng lệ cảm kích. Cả ba người đều đồng lòng lên đường ra về. Tất cả những gì liên quan đến chuyến du lịch của họ sau đó đã được sắp xếp xong và họ chuẩn bị lên đường ngay lập tức.

- “Nhưng còn Pemberley thì sao?”, bà Gardiner kêu lên. “Anh người hầu nói với cậu mợ Darcy đã đến đây khi cháu sai anh ta đi tìm cậu mợ, phải vậy không?”.

- Vâng, và cháu đã nói với Darcy chúng ta sẽ không thể giữ lời hứa đến thăm. Chuyện đó đã giải quyết xong rồi.

- “Chuyện đó đã giải quyết xong rồi”, bà Gardiner lẩm bẩm lặp lại câu này khi bà đi nhanh về phòng mình chuẩn bị hành lý. “Hai người đã thân nhau đến nỗi con bé có thể kể hết sự thật cho anh ta nghe? Ôi, ta đã biết như thế mà”.

Thế nhưng sự mong ước đó chỉ là mơ tưởng hay ít nhất chỉ có thể giúp bà tiêu khiển trong lúc đang vội vàng và tâm trí rối bời. Elizabeth giúp bà Gardiner thu xếp những chuyện cần làm còn lại, nàng giúp viết giấy nhắn lại cho tất cả các bạn của họ ở Lambton và đưa ra lời cáo lỗi với lý do bận hộ cho sự ra đi đột ngột của họ. Chỉ trong vòng một giờ tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị xong. Sau khi ông Gardiner thanh toán tiền bạc với nhà trọ, họ không còn vướng bận chuyện gì và bắt đầu lên đường. Qua những giờ phút đau buồn của buổi sáng, Elizabeth biết rằng thời gian còn lại cho nàng chỉ còn rất ít. Nàng bước vào ngồi trong xe ngựa và trực chỉ lên đường về lại Longbourn.

Chú thích:

(1) Những cặp tình nhân có thể tới Scotland để làm đám cưới mà không cần theo những thủ tục đòi hỏi như ở Anh.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 47

- "Elizabeth, cậu đã nghĩ kỹ rồi", ông Gardiner nói khi họ đang trên đường trở về nhà. "Lúc này cậu đã có thể xét đoán sự việc rõ ràng hơn. Giống như chị của cháu, cậu đã cân nhắc sự việc một cách cẩn thận và theo như cậu thấy thì không chắc bất cứ một thanh niên trẻ nào cũng có ý dám xúc phạm một thiếu nữ, nhất là thiếu nữ ấy không phải là không được bảo vệ hoặc không có thân nhân, đã vậy cô gái đó còn đang ở trong nhà đại tá cấp trên của anh ta. Do đó cậu tin rằng sự việc sẽ không đến nỗi nào. Chẳng lẽ Wickham nghĩ rằng những người thân của Lydia sẽ không có hành động gì sao? Anh ta có nghĩ tới việc mình sẽ bị đuổi ra khỏi quân đoàn sau khi làm nhục đại tá Forster như vậy không? Sự căm dỗ thật không đáng để anh ta mạo hiểm như vậy.

- "Cậu thật sự nghĩ như vậy à?", Elizabeth nói to, trở nên hy vọng trong giây lát.

- "Theo mẹ", bà Gardiner nói, "mẹ bắt đầu đồng ý với ý kiến của cậu cháu. Chuyện này thật là một sự xúc phạm quá lớn tới lễ giáo, danh dự và thanh danh của gia đình cháu. Mẹ không thể nghĩ quá xấu về Wickham. Cháu có thể làm được như vậy không Lizzy? Cháu có cảm thấy hoàn toàn tuyệt vọng và tin rằng anh ta có thể làm một việc như vậy?".

- Bất chấp lợi ích của chính mình thì có lẽ anh ta không làm, nhưng bất chấp những việc khác thì cháu tin anh ta có thể. Thật ra cháu không dám mong như vậy. Nếu như cậu mẹ nói, tại sao họ không đi Scotland?

- "Ngay trong giây phút đầu đã không có những bằng chứng chắc chắn hai người họ không đi", ông Gardiner trả lời.

- Chuyện họ đã chuyển từ một xe ngựa hai bánh sang mượn xe ngựa bốn bánh chỉ là phỏng đoán. Ngoài ra không tìm được dấu tích nào của họ ở đường Barnet.

- Như vậy hãy giả thuyết là họ đang ở London. Họ có thể đang ở đó không ngoài mục đích gì hơn là trốn tránh. Xem ra cả hai đều không có tiền

bạc dư giả và họ sẽ nhận ra ngay rằng sẽ đỡ tốn tiền và lại không phải đi xa hơn nếu làm đám cưới ở London, chứ không phải ở Scotland.

- “Nhưng tại sao họ lại phải bí mật như vậy? Tại sao lại sợ bị khám phá? Tại sao họ lại phải làm đám cưới chỉ riêng với nhau? Nếu như cậu nghe chị Jane kể thì người bạn thân nhất của Wickham tin rằng anh ta không hề có ý định kết hôn với Lydia. Wickham sẽ không bao giờ chịu lấy một cô gái không có tiền. Anh ta sẽ không làm như vậy. Lydia có giá trị gì? Lydia có gì để thu hút anh ta ngoài tuổi trẻ, sức khỏe và tính khôi hài, mà phải khiến anh ta, chỉ vì Lydia, phải bỏ đi mọi cơ hội có lợi cho mình để tìm những cuộc hôn nhân với các cô gái giàu có khác? Về việc bỏ trốn ô nhục với Lydia có khiến anh ta bị giáng chức trong quân đoàn hay không thì cháu không thể xét đoán, bởi cháu thật không biết gì về những hậu quả mà hành động đó gây ra. Tuy nhiên về ý kiến của cậu thì cháu e rằng nó không đủ lý lẽ. Lydia không có anh em trai để đứng ra bảo vệ nó. Còn nữa, qua thái độ của cha cháu và cách cha rất ít để ý tới những chuyện xảy ra trong gia đình, Wickham có lẽ đã tưởng rằng cha sẽ không nghĩ tới và không làm gì đối với chuyện đã xảy ra, giống như mọi người cha khác sẽ làm khi gặp một vấn đề quan trọng như vậy.

- Nhưng cháu có nghĩ rằng Lydia sẽ chịu hy sinh hết tất cả chỉ đổi lấy tình yêu Wickham dành cho mình và cam lòng chung sống với anh ta bằng bất cứ giá nào mà không cần đám cưới?

- “Xem ra thì giống như vậy. Thật là quá kinh hoàng”, Elizabeth trả lời với cặp mắt ngấn lệ. “Khả năng phán đoán về lễ giáo và đạo đức của cô em gái này đã đến lúc phải bị nghi ngờ. Cháu thật không biết nói gì nữa. Có lẽ cháu không biết phán xét nó. Lydia còn rất trẻ, nó chưa bao giờ được dạy dỗ để suy nghĩ về mọi chuyện một cách nghiêm túc. Trong nửa năm vừa qua, không, phải nói là trong một năm qua, nó không hề bỏ qua những cuộc giải trí vui đùa và những việc làm vô tích sự. Nó đã sử dụng thời giờ của mình không ngoài gì hơn là ăn không ngồi rồi, làm những việc vô tích sự và nhiễm các tư tưởng mà nó có dịp tiếp xúc hàng ngày. Từ những ngày đầu khi quân đoàn lính đến đóng tại Meryton, nó không làm gì cả ngoài việc lo toan cho tình yêu, lảng lơ tán tỉnh và trong đầu lúc nào cũng nghĩ về

các quân nhân. Nó chỉ tìm mọi cách để nghỉ và nói về đề tài này. Tính của nó thật ra ngày thường đã quá sôi nổi rồi. Thêm vào đó chúng ta ai cũng biết Wickham là người rất quyến rũ, dễ dàng làm say đắm một thiếu nữ”.

- “Nhưng cháu có nhận thấy rằng Jane đã không nghĩ xấu về Wickham cho lắm và tin tưởng anh ta có thể cố gắng sửa đổi”, bà Gardiner nói.

- Ôi, Jane có nghĩ xấu về ai bao giờ đâu? Bất cứ với người nào cũng vậy, cho dù người đó đã làm bất cứ việc gì sai trái trong quá khứ, chị cũng cho rằng người đó sẽ biết sửa đổi cho đến khi có những bằng chứng rõ ràng cho thấy rằng mình đã bị sai lầm thêm một lần nữa. Tuy nhiên cũng như cháu, Jane biết rằng Wickham là một người phóng đảng phá của, rằng anh ta không liêm chính và không có đức hạnh, rằng anh ta là người dối trá lừa đảo và khéo luôn lọt.

- “Cháu thật sự biết rõ chuyện này à?”, bà Gardiner hỏi lớn, sự tò mò làm bà trở nên linh động hẳn lên.

- “Thật ra cháu biết”, Elizabeth trả lời, đỏ mặt. “Cháu đã nói với mẹ ngày hôm nọ về cách cư xử bỉ ổi của anh đối với anh Darcy, và ngay chính mẹ khi còn ở Longbourn đã nghe cách anh ta diễn tả về Darcy như thế nào, cho dù Darcy đã chịu đựng và đối xử một cách rộng lượng đối với anh ta. Còn một việc nữa mà cháu không được tự tiện nói ra và cũng thấy nó không xứng đáng để kể ra. Nhưng tóm lại những lời nói dối của Wickham với cả gia đình ở Pemberley thì kể hoài cũng không hết. Qua những chuyện anh ta kể về Georgiana, cháu đã chuẩn bị để gặp một cô gái kiêu hãnh, lạnh lùng và đáng ghét. Nhưng anh ta đã biết những điều đó là hoàn toàn trái ngược. Anh ta phải biết rõ rằng Georgiana là một cô gái đáng yêu, tốt bụng và không giả tạo, như chúng ta đã nhận thấy”.

- Bộ Lydia không biết tý gì về những chuyện đó à? Sao nó lại có thể không để ý đến những gì mà Jane và cháu đều biết?

- Đó chính là điểm tồi tệ nhất. Cháu cũng không biết được sự thật mãi cho đến khi cháu đi Kent, có dịp tiếp xúc nhiều với Darcy và người anh bà con của anh ta là đại tá Fitzwilliam. Khi cháu về nhà, lúc đó quân đoàn lính đã chuẩn bị rời khỏi Meryton trong vòng một hai tuần. Cháu có kể cho Jane nghe và cả hai chúng cháu đều cảm thấy rằng trong trường hợp như vậy,

chúng cháu không cần thiết phải mang chuyện này nói cho mọi người nghe, nó sẽ khiến những cảm nghĩ tốt đẹp mà mọi người dành cho anh ta tiêu tan nhanh chóng. Ngay cả khi Lydia sắp xếp để đi theo bà Forster, cháu cũng không nghĩ rằng báo cho Lydia biết về con người của anh ta là chuyện cần thiết, và không nghĩ rằng em nó sẽ ở trong tình trạng nguy hiểm bị người ta dối gạt. Hậu quả của việc cháu làm đã xảy ra, mọi người có thể dễ dàng tin rằng cháu không hề nghĩ tới điều đó trong đầu.

- Bởi vậy mọi người tin rằng khi những quân nhân được chuyển đến Brighton cháu cũng không tin rằng họ có tình cảm với nhau?

- Không một chút nào. Cháu nhớ rằng mình đã không hề thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ họ thương yêu nhau. Mọi người nên biết rằng nếu như có dấu hiệu gì thì gia đình cháu không phải dễ dàng bỏ qua. Khi Wickham mới gia nhập quân đoàn, Lydia lúc ấy thật ra có thích anh ta, nhưng tại cháu đưa nào chẳng vậy. Trong hai tháng đầu, tất cả những cô gái trong vùng hay ở chung quanh Meryton đều bị Wickham quyến rũ. Nhưng Wickham đã không tỏ vẻ chú ý đặc biệt gì đến Lydia, kết quả là sau một thời gian ngưỡng mộ Wickham quá độ và say đắm, sự yêu thích Wickham trong lòng Lydia đã nhường cho sự yêu thích những quân nhân khác. Họ đã đối xử với Lydia một cách đặc biệt và mau chóng trở thành những người được nó yêu quý.

Trong suốt cuộc hành trình dài này, mọi người không bàn thảo vấn đề nào khác ngoại trừ chuyện đang xảy ra. Càng thảo luận họ càng đưa ra thêm những phỏng đoán mới, khiến họ lo sợ hơn hoặc tăng thêm hy vọng. Đầu óc Elizabeth không phút giây nào được khuây khỏa hay quên lãng. Nàng không ngừng suy nghĩ, giận dữ và tự trách mình.

Họ di chuyển một cách khẩn trương, ngủ lại dọc đường một đêm và sau đó về đến Longbourn vào bữa ăn chiều ngày hôm sau. Elizabeth cảm thấy an ủi vì Jane đã không phải lo lắng mong đợi lâu.

Khi xe ngựa rẽ vào bãi cỏ, những đứa con nhỏ của ông bà Gardiner đang đứng chơi ở bậc cửa và chúng đã nhận ra bóng dáng của xe ngựa. Khi xe ngựa dừng trước cửa, những đứa trẻ mừng rỡ ngạc nhiên, để lộ sự hân hoan trên nét mặt. Chúng nhảy nhót và múa máy chân tay để tỏ vẻ chào mừng.

Elizabeth nhảy xuống xe ôm hôn các em, sau đó vội vã đi vào hành lang và gặp ngay Jane lúc đó cũng đang từ trên phòng mẹ chạy vội xuống.

Elizabeth ôm chị một cách tha thiết nồng nàn, cả hai chị em đều không cầm được những giọt nước mắt tuôn trào. Elizabeth không bỏ phí một giây phút nào, hỏi thăm chị xem đã có tin tức gì của hai người đang bỏ trốn. Jane trả lời:

- Vẫn chưa có, nhưng bây giờ cậu đã về đây, chị hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.

- Cha đã đi thủ đô chưa?

- Rồi, cha đi hôm thứ Ba như chị đã viết thư cho em hay.

- Chị có thường nhận được tin tức của cha không?

- Chỉ nghe tin có hai lần. Như chị đã van nài, cha viết cho chị vài dòng hôm thứ Tư nói rằng cha đã đến nơi bình an và chỉ dẫn cho chị ở nhà phải làm những gì. Cha chỉ nói rằng sẽ không viết thư nữa cho tới khi có chuyện quan trọng để nói thêm.

- Mẹ thì sao? Mẹ có khỏe không? Các em có khỏe không?

- Chị tin rằng mẹ cũng khỏe mặc dù tinh thần của mẹ rất rúng động. Mẹ đang ở trên lầu và có lẽ sẽ rất hài lòng được gặp lại em và cậu mợ. Đến giờ mẹ vẫn chưa rời khỏi phòng của mình. Về phần Mary và Kitty, cảm ơn trời hai em vẫn khỏe.

- “Nhưng còn chị? Chị có khỏe không?”, Elizabeth nói lớn. “Chị trông xanh xao quá. Chị thật đã phải chịu đựng quá nhiều về những chuyện đã xảy ra”.

Để làm Elizabeth an lòng, Jane nói rằng nàng hoàn toàn khỏe mạnh. Cuộc đàm thoại của hai chị em diễn ra trong khi chờ đợi ông bà Gardiner đang bận rộn nói chuyện với các con của mình, tới đó thì chấm dứt khi cả nhóm người kéo tới. Jane chạy lại phía cậu mợ mình chào đón và cảm ơn hai người. Nàng mừng rỡ đến nỗi vừa cười vừa khóc.

Sau khi mọi người đã vào trong phòng khách, những câu Elizabeth vừa hỏi xong lại được ông bà Gardiner hỏi lại lần nữa và họ nhận ngay ra rằng Jane không có thêm tin tức gì mới. Với lòng nhân từ độ lượng, Jane vẫn chưa mất đi niềm hy vọng lạc quan. Nàng cho rằng họ sẽ nhận được tin tức

tốt lành, mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết ổn thỏa và một buổi sáng nào đó họ sẽ nhận được một lá thư từ cha hay từ Lydia giải thích chuyện Lydia đang đi đâu, sau đó có thể là sẽ lời tuyên bố đám cưới của hai người.

Bà Bennet đã đón chào mọi người đúng như họ dự đoán. Với những dòng nước mắt và những lời than van, bà chửi rủa thậm tệ cách cư xử xấu xa đê tiện của Wickham, than phiền cho sự đau khổ và việc bị đối xử tàn nhẫn của mình. Bà đổ lỗi cho hết tất cả mọi người, ngoại trừ người đã sai lầm nuông chiều Lydia. Bà nói:

- Giá mà tôi có thể thuyết phục được cả gia đình đi Brighton thì chuyện này đã không xảy ra. Không có ai chăm sóc cho Lydia đáng thương. Tại sao ông bà Forster lại không hề để ý đến nó như vậy? Tôi cam đoan rằng họ đã chèn mả, con bé không phải là loại người làm những chuyện rồ dại đó nếu nó được chăm sóc kỹ lưỡng. Tôi luôn luôn cho rằng hai ông bà Forster không thích hợp để trông nom Lydia. Thế nhưng những lời này của tôi đã bị gạt bỏ, lúc nào tôi cũng bị đối xử như vậy mà. Ôi con gái đáng thương của tôi! Bây giờ ông Bennet phải đi xa tìm nó và tôi biết rằng bất cứ khi nào ông gặp Wickham, ông sẽ đánh nhau với hắn và bị hắn giết chết. Rồi tất cả chúng ta sẽ ra sao? Gia đình Collins sẽ đuổi chúng ta ra khỏi đây trước khi ông ta lạnh mồm. Em ơi, lúc đó nếu em không đối xử tốt với mẹ con chị, chị không biết mẹ con chị sẽ phải làm sao.

Mọi người phản đối lại những ý tưởng khủng khiếp ấy của bà. Ông Gardiner trấn an bà Bennet bằng những lời cam đoan rằng ông rất thương bà và gia đình bà. Ông còn cho hay mình có ý định đi London ngày hôm sau và sẽ giúp ông Bennet cố gắng bằng mọi cách tìm ra Lydia. Ông Gardiner nói thêm:

- Đừng lo nghĩ những chuyện không có lợi. Mặc dầu biết chuẩn bị cho những hoàn cảnh tệ hại nhất là điều rất đúng, nhưng không nên coi đó là chuyện chắc chắn sẽ xảy ra. Mới chưa đầy một tuần từ ngày hai đứa rời khỏi Brighton, thêm vài ngày nữa chúng ta có thể sẽ có thêm tin tức của họ. Đừng nên quá bi quan cho đến khi chúng ta biết đích xác họ vẫn chưa lấy nhau và cũng không có ý định lấy nhau. Ngay sau khi tới thủ đô, em sẽ đến gặp anh rể và đón anh về nhà em ở đường Gracechurch Street. Lúc đó tụi

em sẽ thảo luận nên làm gì.

- “Ôi! Em trai của chị”, bà Bennet trả lời. “Đó chính là điều chị mong mỏi. Khi về đến thủ đô, em ráng tìm ra chúng dù ở bất cứ nơi nào. Nếu chúng chưa lấy nhau thì cho chúng làm đám cưới với nhau ngay. Về phần quần áo cưới, đừng để tụi nó đợi, nói với Lydia rằng nó muốn bao nhiêu tiền để mua áo cưới cũng được khi nó chịu làm đám cưới. Ngoài những việc đó, đừng để ông Bennet đánh lộn. Cho ông hay về tình trạng thể chất của chị bây giờ, nói rằng chị đã lo sợ đến ngu muội đi rồi, cả người chị bủn rủn và run rẩy vì kích động. Hông của chị bị co thắt và đầu chị thì đau đớn vô cùng, đêm cũng như ngày chị không khi nào nghỉ ngơi được. Nói với con cưng Lydia của chị đừng đặt quần áo cưới cho tới khi gặp chị, bởi vì nó không biết tiệm nào bán đồ đẹp nhất. Em ơi, em thật là tốt. Chị biết em sẽ trù tính được mọi thứ.

Ông Gardiner cam đoan với bà Bennet về những nỗ lực cố gắng của mình trong chuyện này, ông khuyên chị dù có hy vọng hay lo sợ cũng chỉ nên ở mức độ vừa phải. Họ đã dùng những lời lẽ như vậy trấn an bà Bennet mãi cho đến khi bữa ăn chiều được dọn ra. Sau đó mọi người bỏ đi để bà than thở tâm sự với người hầu giúp việc trong nhà.

Mặc dù ông bà Gardiner đều cho rằng không có chuyện gì khiến bà Bennet cứ phải ở cách biệt trong phòng hoài như vậy, nhưng họ cũng không phản đối việc này, bởi vì họ biết bà sẽ không cần trọng giữ mồm giữ miệng với những người hầu trong nhà. Hai ông bà nghĩ rằng tốt hơn chỉ để cho người trong gia đình và những người đáng tin cậy được nghe bà tâm sự và an ủi bà.

Trong phòng ăn, chẳng bao lâu Mary và Kitty cũng xuất hiện nhập bọn với họ. Hai cô gái này này giờ vẫn bận rộn trong phòng riêng của họ để trau chuốt dung nhan. Một cô bước đến với quyển sách trên tay còn cô kia thì đến từ phòng trang điểm. Khuôn mặt của hai cô hoàn toàn bình thản, không thể hiện sự thay đổi gì. Không biết vì sự mất mát người em mà họ thích nhất hay vì sự tức giận mà hai cô đã phải chịu đựng trong chuyện này, giọng của Kitty mang vẻ cáu kỉnh hơn lệ thường. Về phần Mary, ngay sau khi họ ngồi xuống bàn, cô làm như mình am hiểu mọi vấn đề và thì thầm

với Elizabeth bằng một vẻ mặt lạnh lùng:

- Đây là một cuộc tình không may mắn nhất và có lẽ sẽ được nói đến nhiều nhất. Tuy nhiên chúng ta phải tìm cách ngăn chặn ngay những lời đồn ác tâm và rưới vào trái tim đã bị thương tổn của nhau niềm an ủi của tình chị em thăm thiết.

Sau khi không thấy Elizabeth có ý định trả lời, Mary nói thêm:

- “Chuyện này thật đáng buồn cho Lydia, từ đó chúng ta có thể rút ra được những bài học hữu ích. Đó là, đức hạnh của một phụ nữ khi đã mất đi rồi thì sẽ không thể lấy lại được. Chỉ một bước sai lầm là cuộc đời sẽ mãi tan nát. Thanh danh dễ vỡ như sắc đẹp. Và cuối cùng, không phải lúc nào một cô gái cũng có thể kiểm soát thái độ của mình đối với một người khác phái không xứng đáng.

Elizabeth ngược mắt nhìn em kinh ngạc, nhưng nàng cảm thấy phải chịu quá nhiều áp lực để trả lời, và như thế Mary cứ tiếp tục tự an ủi mình bằng những câu trích dẫn luân lý áp dụng cho điều xấu xa đang xảy ra.

Tối hôm đó, Jane và Elizabeth có cơ hội để nói chuyện riêng với nhau khoảng nửa tiếng. Elizabeth ngay lập tức nôn nóng muốn hỏi thêm mọi chuyện và Jane cũng nôn nóng trả lời em. Sau khi hai chị em cùng nhau than thở về ảnh hưởng kinh khủng của sự việc này, Elizabeth tiếp tục đề tài và nói:

- Hãy kể cho em nghe tất cả những gì mà em chưa được nghe và cho em biết những chi tiết đặc biệt. Đại Tá Forster đã nói những gì? Họ không hề biết chút gì trước khi Lydia trốn nhà theo trai à? Hai vợ chồng đại tá đáng lẽ phải thấy hai người có tình ý với nhau trước đó?

- Đại Tá Forster thú nhận rằng anh ta thường nghi ngờ họ có tình cảm với nhau, đặc biệt là về phía Lydia, nhưng anh ta thấy không có gì đáng phải hốt hoảng. Chị thấy thật tội nghiệp cho anh ta. Anh ta rất tốt bụng. Trước khi họ đi Scotland, đại tá Forster đã có ý định đến đây gặp mình để cho hay sự lo lắng của anh ta. Nhưng sau khi hiểu rõ sự tình, anh ta đã vội vã lên đường ngay.

- Và anh Danny bạn Wickham đã tin rằng Wickham sẽ không làm đám cưới? Anh Danny có biết ý định trốn đi của họ không? Đại Tá Forster có tự

đến gặp Danny không?

- Có đến, nhưng khi bị đại tá Forster tra hỏi, thì Danny lại phủ nhận nói không biết gì hết về kế hoạch bỏ trốn của hai người và cũng không cho biết cảm nghĩ thực của mình. Danny không lặp lại chuyện anh ta tin rằng hai người sẽ không làm đám cưới và như thế chị có thể hy vọng anh ta đã lầm lẫn trước kia.

- Mãi cho đến khi đại tá Forster đích thân đến đây, không ai trong nhà có ý nghi ngờ chuyện họ sẽ thực sự lấy nhau?

- Cả nhà mình lúc đó cũng có nghĩ như vậy. Chị cảm thấy không thoải mái và lo sợ cho hạnh phúc của Lydia nếu nó kết hôn với Wickham, bởi vì chị biết cách cư xử của anh ta không được đúng đắn. Cả cha và mẹ đều không biết về chuyện đó, họ chỉ nghĩ rằng đây là một cuộc tình thiếu suy nghĩ. Sau đó Kitty đã thừa nhận một cách hoan hỉ rằng nó đã biết nhiều hơn tất cả chúng ta qua những lá thư cuối cùng của Lydia, viết để chuẩn bị tinh thần cho nó. Dường như Kitty biết là hai người đã yêu nhau từ nhiều tuần rồi.

- Nhưng trước khi đi Brighton họ vẫn chưa cặp với nhau?

- Không, chị tin lúc đó thì chưa.

- Đại Tá Forster có nghĩ xấu gì về Wickham không ? Anh ta có biết con người thật của Wickham không?

- “Chị phải thú nhận anh ta không nói tốt về Wickham lắm như đã từng làm trước kia. Anh ta tin rằng Wickham là người thiếu chín chắn và ăn xài xa hoa. Từ lúc chuyện tình đáng buồn này xảy ra, lúc đó mới đổ bể ra rằng Wickham đã rời Meryton với rất nhiều nợ nần, nhưng chị hy vọng điều này không có thật.

- Ôi Jane, nếu mình đừng quá bí mật và nói ra những gì mình biết về anh ta thì chuyện này đã không xảy ra.

- “Có lẽ nó sẽ đỡ hơn”, Jane trả lời. “Nhưng để vạch trần lỗi lầm trong quá khứ của bất cứ người nào mà không biết bây giờ họ đang cảm giác ra sao thì thật không công bằng. Chúng ta đã hành động với thiện ý tốt nhất”.

- Đại Tá Forster có đọc lại lá thư mà Lydia đã để lại cho vợ anh ta không?

- Anh ta có mang lá thư lại đây cho chúng ta.

Jane lấy lá thư từ trong trong số tay của mình và đưa cho Elizabeth. Nội dung của lá thư như sau:

“Chị Harriet thân,

“Chị sẽ cười nếu biết em đi đâu và chính em cũng không kiểm chế được nụ cười của mình khi nghĩ tới cảnh ngày mai chị sẽ ngạc nhiên khi không thấy em. Em sẽ đi Gretna Green và nếu chị không đoán được em sẽ đi với ai thì em cho rằng chị thật là ngốc, bởi vì trên đời này chỉ có một người đàn ông để em yêu. Anh ta là một thiên thần và đời em sẽ không có gì hạnh phúc nếu không có anh ta. Bởi vậy đừng lo sợ gì. Nếu chị không thích, chị không cần phải nhắn tin đến Longbourn về sự ra đi của em. Sự kích động sẽ to lớn hơn lúc em tự viết thư báo tin cho gia đình và ký tên mình là Lydia Wickham. Thật là một chuyện khôi hài. Em viết không muốn nổi nữa vì buồn cười. Xin nhắn với Pratt em xin lỗi đã không giữ lời hứa gặp mặt để khiêu vũ với anh ta tối nay, em hy vọng anh ta sẽ tha lỗi cho em khi đã hiểu rõ mọi chuyện và em sẽ rất hân hạnh khiêu vũ với Pratt khi gặp lại trong đêm dạ vũ lần tới. Em sẽ cho người đến lấy lại quần áo của mình khi về đến Longbourn, nhưng em hy vọng chị có thể nhờ Sally vá lại chỗ rách lớn trong chiếc áo đầm vải muslin của em trước khi đóng thùng gửi đi. Xin tạm biệt. Nhắn lời hỏi thăm của em đến đại tá Forster. Em hy vọng chị sẽ nâng ly chúc mừng cho cuộc hành trình của chúng em.

Người em đầy tình cảm của chị,

Lydia Bennet.”

- “Ôi, thật là thiếu suy nghĩ, con bé Lydia này thật thiếu suy nghĩ”, Elizabeth kêu lên khi đọc xong lá thư. “Thư kiểu gì đây, lại được viết trong những giây phút như vậy. Nhưng ít nhất lá thư cũng cho thấy Lydia đã có ý định nghiêm chỉnh về cuộc hành trình của nó. Cho dù bằng cách nào đi

nữa, Wickham cuối cùng đã thuyết phục được nó, toan tính chuyện ô nhục này hoàn toàn không phải chỉ có Lydia. Tội nghiệp cha của mình, không biết cha sẽ nghĩ sao”.

- Chị chưa bao giờ thấy ai bị khủng hoảng như vậy. Trong khoảng mười phút cha không thể thốt lên lời nào. Mẹ thì ngã bệnh ngay lập tức và cả nhà rối loạn cả lên.

- Không người hầu nào biết được chuyện này trước hôm đó chứ?

- Chị không biết. Nhưng hy vọng là không. Trong giờ phút khó khăn việc cảnh giác là điều rất khó khăn. Mẹ đã rất kích động, mặc dù chị đã cố gắng trấn an mẹ bằng mọi cách, chị sợ rằng mình đã chưa cố hết sức. Sự kinh hoàng khi nghĩ về những chuyện có thể xảy ra hầu như đã khiến chị không còn làm gì được nữa.

- Sự chăm sóc của chị dành cho mẹ là quá nhiều rồi. Chị trông không khỏe tí nào. Phải chi lúc đó có em ở bên cạnh chị. Chỉ có chị một mình lo lắng và chăm sóc cho mọi người.

- Chị tin Mary và Kitty cũng rất tốt và cùng chia sẻ nỗi mệt mỏi này. Nhưng chị nghĩ cũng không nên để các em gánh vác. Kitty thì ốm yếu mảnh mai, Mary thì học hành chăm chỉ, không nên quấy rầy thời giờ học hành của em nó. Dì Phillips có đến Longbourn hôm thứ Ba sau khi cha đã đi khỏi, dì rất tốt bụng và ở đây với chị mãi đến thứ Năm mới về. Dì giúp đỡ và an ủi mọi người. Phu nhân Lucas cũng rất tốt, bà đến đây hôm sáng thứ Tư để an ủi mọi người và nói bà hoặc các con gái của bà sẽ sẵn sàng giúp đỡ bất cứ việc gì.

- “Tốt hơn bà ta nên ở nhà của mình”, Elizabeth nói lớn. “Có lẽ bà ta có ý tốt, nhưng trong một tình cảnh không may mắn như vậy, hàng xóm láng giềng không nên qua lại. Giúp đỡ thì giúp không được, chia buồn thì không đủ. Hãy để họ cảm thấy chiến thắng và thỏa mãn từ một khoảng cách xa”.

Elizabeth sau đó hỏi thêm về cha xem ông có ý định xử trí ra sao khi lên đến thủ đô để tìm cô con gái của mình. Jane trả lời:

- Ý của cha là đi đến Epsom, nơi cuối cùng họ đổi ngựa để gặp người đầu trạm xem có thể lấy thêm tin tức gì từ họ hay không. Mục đích cơ bản của cha là tìm ra số chiếc xe ngựa đã chở họ đến từ Clapham. Lúc đó trên xe

cũng chở một người mượn xe chung khác từ London. Cha cho rằng trong trường hợp một người đàn ông và một phụ nữ đổi từ xe ngựa này sang xe ngựa kia như vậy có thể sẽ được người ta chú ý, do đó cha có ý đi dò hỏi ở Clapham. Dù sao đi nữa, nếu cha có tìm ra căn nhà người đánh xe ngựa đã thả người khách đi chung đó xuống, cha nhất quyết sẽ dò hỏi và hy vọng có thể tìm ra chỗ để xe và số xe. Ngoài ra chị không biết cha còn có kế hoạch nào khác nữa không. Cha đã vội vã lên đường và rất mất bình tĩnh, thật khó cho chị có thể tìm hiểu gì thêm.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 48

Cả gia đình đều hy vọng sáng hôm sau họ sẽ nhận được một lá thư từ ông Bennet. Thế nhưng người phát thư đi ngang qua nhà và họ không thấy một lá thư nào được gửi về. Ai trong gia đình cũng biết rõ tính ông Bennet, bình thường ông là người rất chảnh mắng trong việc trả lời thư từ. Tuy nhiên với tình trạng hiện thời, ai cũng hy vọng ông sẽ cố gắng viết cho họ được vài dòng. Không nhận được thư ông, mọi người buộc phải kết luận rằng ông đã không có tin gì đáng mừng để nhắn về. Họ có lẽ sẽ vui hơn nếu biết được mọi tin tức một cách chắc chắn chứ không phải ngồi suy đoán. Ngay cả ông Gardiner cũng mong nhận được một lá thư từ anh rể trước khi ông lên đường.

Khi ông Gardiner đã đi khỏi, mọi người đều tin chắc rằng ít ra họ sẽ nhận được tin tức thường xuyên từ ông cho hay chuyện gì đang xảy ra. Lúc chia tay, ông Gardiner hứa hẹn sẽ thuyết phục ông Bennet trở về Longbourn ngay lập tức. Điều này làm bà Bennet cảm thấy yên tâm, bà cho rằng đó là cách duy nhất bảo đảm sự an toàn cho chồng không bị giết chết khi đánh nhau tay đôi với Wickham.

Bà Gardiner và mấy đứa bé con của bà tiếp tục ở lại Hertfordshire thêm một vài ngày vì chồng bà cho rằng sự hiện diện của bà sẽ giúp ích cho mấy cô cháu gái. Bà Gardiner phụ giúp các cháu chăm sóc bà Bennet và an ủi họ những lúc không có người lớn ở cạnh. Di Phillips cũng đến thăm thường xuyên và theo như bà nói, bà đến đó với mục đích làm cho họ được vui vẻ và lên tinh thần. Tuy nhiên khi đến thì không khi nào bà không kể những chuyện về việc Wickham ăn xài phung phí và tính thiếu nguyên tắc của chàng. Ít khi nào bà Phillips ra về mà không để lại cho các cháu gái nỗi thất vọng buồn bã, còn nhiều hơn khi bà mới đến.

Mọi người ở Meryton dường như đang cố gắng bôi nhọ người thanh niên mà chỉ ba tháng trước đây còn như một thiên thần đối với họ. Người ta nói Wickham đã nợ nần hầu hết mọi người buôn bán ở đây và có những chuyện tình dan díu dính líu tới mọi gia đình. Mọi người cho rằng chàng là một thanh niên hư hỏng nhất trên đời. Sau đó người ta bắt đầu nhận ra rằng trước đó họ thật ra đã không hề tin vào đáng vẻ thánh thiện bên ngoài của chàng. Elizabeth mặc dù không tin đến hơn một nửa những chuyện nói xấu Wickham, nhưng chúng cũng làm nàng thêm khẳng định rằng em gái mình đã bị dụ dỗ. Ngay cả Jane tuy vẫn chưa tin nhiều lắm và trước đây vẫn chưa mất hết hy vọng, giờ cũng trở nên tuyệt vọng vì nếu như Wickham và Lydia đã thật sự đi Scotland thì lúc này gia đình nàng đã có tin tức về họ.

Ông Gardiner rời Longbourn ngày Chủ Nhật, sang đến thứ Ba, vợ ông nhận được một lá thư của ông cho mọi người biết rằng ngay khi ông đến nơi đã lập tức gặp anh rể của mình và thuyết phục ông Bennet đến ở nhà ông ở đường Gracechurch Street. Ông Gardiner kể rằng trước khi ông về tới đó, ông Bennet đã đi tới Epsom và Clapham nhưng không có được tin tức gì đáng hài lòng. Bây giờ ông Bennet quyết chí đi dò hỏi tất cả những khách sạn chính trong vùng. Ông nghĩ rằng khi mới tới London có thể Wickham và Lydia đã ngụ lại một trong những khách sạn trước khi đi tìm một chỗ ở ổn định. Ông Gardiner không hy vọng chút thành công nào trong cách làm này, nhưng vì anh rể thiết tha muốn vậy nên ông cũng đành giúp đỡ anh mình thực hiện. Ông nói thêm rằng ông Bennet hiện thời dường như hoàn toàn không có ý định rời khỏi London và ông hứa sẽ viết thư sớm. Cuối thư ông Gardiner tái bút:

“Em đã viết thư cho đại tá Forster, mong anh ta có thể tìm trong số những người quen thân với Wickham trong quân đoàn xem Wickham có bà con hay người quen nào có thể biết anh ta đang ở nơi nào trong vùng. Thật quan trọng nếu như tìm ra bất cứ ai cho mình tới hỏi tin và manh mối. Trong lúc này, tụi em vẫn chưa có manh mối gì. Em tin đại tá Forster sẽ

làm bất cứ chuyện gì trong khả năng của anh ta để giúp mình. Nhưng nghĩ lại, tốt hơn cả, có lẽ Elizabeth nên cho chúng ta biết Wickham có người bà con nào còn sống không”.

Elizabeth không phải không hiểu dựa vào gì mà ông Gardiner viết câu này và với nàng nó thật là một câu ngụ ý khen ngợi, thế nhưng nàng cho rằng mình thật ra không có tin tức gì hơn. Elizabeth chưa bao giờ nghe qua Wickham có người bà con thân quen nào ngoại trừ cha và mẹ của chàng, nhưng cả hai người đều đã qua đời nhiều năm rồi. Tuy nhiên cũng có thể một vài người bạn của chàng trong quân đoàn có thể cho biết thêm tin tức. Tuy nàng cũng không lạc quan tin tưởng mấy, nhưng ít ra nó cũng còn mang chút hy vọng.

Mỗi ngày trôi qua ở Longbourn đều tràn ngập những nỗi lo lắng và chờ đợi. Sự bồn chồn nhất của mọi người là mong đợi những lá thư, đó là mục tiêu quan trọng nhất của mỗi buổi sáng. Qua chúng mọi người sẽ biết được những tin tốt hay xấu.

Thế nhưng trước khi nhận được thêm tin tức của ông Gardiner, một lá thư được gửi đến cho ông Bennet từ Collins. Jane đã được cha cho phép mở hết các thư đề tên cha khi ông vắng mặt, nàng theo lời cha dặn và đọc lá thư này. Elizabeth đã biết trước rằng những lá thư của Collins lúc nào cũng chứa đựng sự tò mò, nên đã đọc ké với chị. Thư được viết như sau:

“Thưa chú,

“Dựa trên mối quan hệ của chúng ta, cháu cảm thấy cần phải chia buồn với chú trong tình trạng đau khổ mà chú đang chịu đựng. Ngày hôm qua chúng cháu đã nhận được tin tức từ Hertfordshire. Thưa chú, vợ cháu và cháu thành thật chia sẻ với chú và gia đình đáng kính của chú. Trong tình trạng đau buồn hiện thời, chuyện xảy ra chắc chắn là một nỗi cay đắng nhất, bởi vì nó đã bị gây ra bởi một việc làm mà thời gian không thể xóa

nhà. Dù cho cháu có nói lời gì đi nữa cũng không thể giúp giảm bớt được chuyện rủi ro này hay có thể làm chú nguôi ngoai, khi chú đang ở trong một hoàn cảnh mà không một bậc cha mẹ nào không cảm thấy buồn phiền khổ sở. Cái chết của cô con gái chú có lẽ sẽ là điều phúc lành hơn so với việc cô ấy đã làm. Rồi sẽ còn nhiều chuyện để than van hơn, bởi vì như Charlotte đã cho cháu biết, bản chất phóng túng dâm loạn của con gái chú là do mức độ nuông chiều sai trái của gia đình. Tuy nhiên để an ủi cho chú và thím, cháu nghĩ rằng tính tình xấu xa của con gái chú là bẩm sinh, nếu không sao cô ta có thể gây ra một chuyện như vậy ở lứa tuổi còn rất nhỏ. Dù sao đi nữa, chú thật đáng tội nghiệp một cách đến đau buồn, không chỉ riêng mình cháu, mà cả Charlotte, phu nhân Catherine và tiểu thư con gái của phu nhân đều nghĩ như vậy khi cháu kể chuyện này cho họ nghe. Ai cũng đều đồng ý với cháu và lo sợ rằng bước đi sai lầm như vậy của một cô con gái sẽ làm tổn thương đến tương lai của những cô con gái khác trong nhà. Như phu nhân Catherine đã chiếu cố nói, ai sẽ chịu kết giao với một gia đình như vậy? Chuyện này cũng khiến cháu nghĩ lại về chuyện xảy ra vào tháng Mười Một vừa qua và làm cháu càng thêm hài lòng. Suýt chút nữa thì cháu cũng đã dấn lú và trở thành người trong gia đình chú, để giờ đây phải chịu sự đau buồn nhục nhã này. Thưa chú, hãy để cho cháu được khuyển nhủ chú, nên tự giải khuây cho mình càng nhiều càng tốt, hãy từ bỏ đứa con vô giá trị này ra khỏi tình thương của chú đi và hãy để cho cô ta lãnh chịu hậu quả từ tội lỗi ghê tởm của chính mình.

“Kính thư”

Ông Gardiner không viết thêm lá thư nào nữa mãi tới khi ông nhận được câu trả lời từ đại tá Forster, nhưng sau đó ông cũng không có tin gì vui để tường thuật. Vẫn chưa tìm ra được Wickham có liên hệ với ai, nhưng điều chắc chắn là không người thân nào của chàng còn sống. Những người chàng quen biết trước kia rất nhiều, nhưng kể từ ngày gia nhập quân đội, dường như chàng không còn giữ quan hệ đặc biệt với ai, do đó không ai có thể cung cấp tin tức gì về chàng. Trong tình trạng nợ nần khốn khó về tài chính của mình, bên cạnh sự lo ngại bị khám phá ra mối quan hệ của chàng

và Lydia, Wickham càng có động cơ mạnh để trốn tránh bí mật. Chuyện mới được tiết lộ ra là chàng đã để lại phía sau một món nợ cờ bạc lớn. Đại tá Forster tin rằng ít nhất phải mất hơn một ngàn Bảng mới có thể trả xong những món nợ của chàng ở Brighton. Chàng nợ rất nhiều tiền bạc ở trong vùng, nhưng sự nợ nần về thanh danh của chàng còn ghê gớm và kinh khủng hơn. Ông Gardiner đã không cố giấu diếm những chi tiết này với gia đình ở Longbourn. Jane nghe kể về những chuyện đó với sự hãi hùng. “Người nghiện cờ bạc!” nàng la lên. “Đây là điều chị hoàn toàn không nghĩ đến. Chị không thể nào ngờ được”.

Ông Gardiner nói thêm trong lá thư, cha họ có thể sẽ trở về vào ngày hôm sau, thứ Bảy. Vì đã thất bại trong mọi cố gắng, nên giờ ông Bennet không còn tinh thần và đành chịu thua. Ông đã nhường bước trước lời nài nỉ của em vợ khuyên ông nên trở về với gia đình và để cho ông Gardiner tiếp tục cuộc tìm kiếm. Khi điều này được thuật lại cho bà Bennet nghe, không như mấy cô con gái tưởng, bà tỏ vẻ không hài lòng gì mấy dù rằng bà đã lo lắng cho mạng sống của chồng trước đó. Bà Bennet la to:

- Cái gì? Cha con về đây không có Lydia đi theo à? Cha các con không nên rời khỏi London trước khi tìm ra tụi nó. Ai sẽ đánh nhau với Wickham và buộc hẳn phải cưới Lydia nếu ông ta bỏ về?

Bà Gardiner bắt đầu tỏ ý muốn về nhà. Mọi người sắp xếp cho bà và các con đi London, cùng ngày ông Bennet về nhà từ London. Xe ngựa chở mẹ con bà Gardiner đến London trước, sau đó đón ông Bennet về sau.

Bà Gardiner ra về, trong lòng bối rối về chuyện Elizabeth và người bạn của nàng ở Derbyshire, người đã tỏ ra chăm lo chú trọng tới nàng lúc nàng ở đó. Tên của Darcy chưa bao giờ được Elizabeth nhắc trước mặt mọi người. Bà Gardiner có chút mong đợi Darcy sẽ gửi cho họ một lá thư, thế nhưng chuyện đó vẫn chưa thấy xảy ra. Elizabeth không nhận được một lá thư nào gửi đến từ Pemberley kể từ ngày nàng trở về .

Tình trạng khổ sở của gia đình đã khiến Elizabeth gạt qua một bên những chuyện buồn bã riêng tư không cần thiết của mình. Giờ đây Elizabeth đã hiểu thấu cảm giác của chính mình, nàng hoàn toàn nhận thức được rằng

nếu như nàng đã không quen Darcy, có lẽ nàng đã chịu đựng khá hơn sự hời hợt của nỗi ô nhục mà Lydia gây ra và đã không phải thức trắng suốt nhiều đêm.

Khi ông Bennet về đến nhà, ông vẫn mang dáng điệu trầm tĩnh thường ngày của mình. Theo thói quen, ông nói rất ít và không nhắc gì về chuyện ông đã đi xa. Phải đợi một lúc lâu các cô con gái mới có can đảm hỏi chuyện cha.

Mãi cho đến buổi tối, khi ông Bennet ngồi cùng các con trong lúc dùng trà, Elizabeth mới mạo hiểm khơi chuyện. Sau khi nghe Elizabeth bày tỏ ngắn gọn sự buồn phiền về những chuyện ông phải chịu đựng, ông trả lời:

- Con không cần phải bận tâm chuyện đó. Nếu không phải là cha thì ai là người nên gánh chịu? Chính cha gây ra chuyện này thì hãy để cha tự gánh lấy.

- “Cha đừng nên quá nghiêm khắc với mình như vậy”, Elizabeth trả lời.

- Chính con đã cảnh giác cha về những chuyện xấu xa đó. Elizabeth, hãy để cho cha một lần có cảm giác mình có lỗi như thế nào. Cha không sợ bị người ngoài đàm tiếu, rồi cũng qua đi thôi.

- Cha có cho rằng họ đang ở London?

- Đúng. Nếu không thì họ có thể trốn kỹ ở đâu như vậy?

- “Lúc trước Lydia thường hay muốn đi London”, Kitty nói thêm.

- “Như vậy thì nó được vui vẻ rồi”, người cha nói với giọng khô khan, “và chỗ đó sẽ là nơi ở của nó trong một thời gian lâu.”

Sau đó, im lặng một lúc, ông nói tiếp:

- Lizzy, cha không trách con đã bào chữa cho lời khuyên của mình vào tháng Năm vừa qua. Xét kỹ trường hợp này, chứng tỏ rằng con có đầu óc khá sáng suốt.

Câu chuyện của họ bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của Jane, nàng đến để mang trà cho mẹ. Ông Bennet nói lớn:

- Thật là một sự phô trương, ít ra nó cũng mang lại lợi ích cho một người. Nó tạo ra được sự thanh lịch từ một rủi ro bất hạnh. Một ngày nào đó cha cũng sẽ làm y như vậy. Cha sẽ ngồi ở phòng sách của mình, đội nón ngủ, mặc áo đầm dài, trang điểm và sẽ gây càng nhiều phiền phức càng tốt.

Hay có lẽ cha nên hoãn lại cho tới phiên Kitty bỏ nhà đi.

- “Con sẽ không bao giờ bỏ nhà đi, thưa cha”, Kitty nói một cách cáu kỉnh. “Nếu có dịp đi Brighton, con sẽ không cư xử như Lydia”.

- Con đi Brighton? Cha dám đánh cá năm mươi Bảng, cha không tin con sẽ tới được Eastbourne. Không được, Kitty, ít nhất cha đã học được bài học phải cẩn thận và vì vậy con phải coi chừng. Từ giờ trở đi không quân nhân nào được bước vào nhà mình nữa, ngay cả đi ngang qua làng này. Khiêu vũ sẽ bị cấm ngặt hoàn toàn, trừ khi con đi với một trong các chị em. Con cũng sẽ không được bước ra khỏi cửa cho tới khi con chứng minh được rằng mỗi ngày mình có đúng mười phút tỏ ra có cách cư xử đúng mực.

Kitty chấp nhận những lời đe dọa này một cách nghiêm túc, cô bắt đầu khóc. Ông Bennet nói:

- Được rồi, được rồi, đừng có làm cho mình đau khổ như vậy. Trong vòng mười năm nữa nếu con vẫn chứng tỏ mình là một cô gái tốt, cha sẽ xem xét lại.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 49

Hai ngày sau khi ông Bennet trở về, trong khi Jane và Elizabeth đang đi bộ bên hàng cây sau nhà, họ thấy người giúp việc đi về phía họ. Hai chị em cho rằng bà ta đến để gọi hai chị em vào mẹ gặp. Thế nhưng khi hai chị em đến gần người hầu, thay vì gọi vào, bà nói với Jane:

- Xin lỗi cô chủ đã làm gián đoạn cô. Vì hy vọng có lẽ cô vừa nhận được tin tốt từ trên tỉnh, bởi vậy tôi mới mạo muội tới đây để hỏi.

- Bà nói sao bà Hill? Chúng tôi chưa nghe tin tức gì cả.

- “VẬY sao cô chủ?”, bà Hill kêu to một cách ngạc nhiên. “Bộ cô không biết có tin hỏa tốc do ông ông Gardiner gửi cho cho ông chủ? Người đưa tin đã đến đây nửa giờ đồng hồ rồi và ông chủ có một lá thư”.

Hai cô gái chạy vội vào nhà, quá nóng lòng muốn vào cho kịp để nghe nói chuyện. Hai chị em chạy ngang qua tiền sảnh vào đến phòng ăn sáng, từ đó họ tới phòng đọc sách, cũng không thấy cha ở đó. Khi chuẩn bị đi tìm cha ở trên lầu chỗ mẹ thì họ gặp người quản gia, ông ta nói:

- Nếu hai cô đang kiếm ông chủ, ông đang đi bộ về phía vườn cây.

Hai chị em lập tức đi ngang hành lang lần nữa và chạy ngang qua vườn cỏ theo cha mình. Ông Bennet lúc đó đang cẩn trọng đi về phía một rừng cây nhỏ.

Jane vì gầy hơn và không quen chạy như Elizabeth nên chẳng mấy chốc đã bị bỏ rơi lại phía sau. Trong khi đó Elizabeth đã bắt kịp cha, vừa thở hổn hển nàng vừa nóng lòng nói to:

- Cha ơi, có tin gì, tin gì vậy? Cha có nghe tin của cậu con không?

- Có, cha mới nhận được thư hỏa tốc của cậu.

- Thư cho biết tin gì vậy cha, tốt hay xấu?

- “Có gì tốt đâu để mà mong?”, ông Bennet nói, lấy lá thư từ trong túi ra, “Nhưng có lẽ con sẽ muốn đọc nó”.

Elizabeth không nhẫn nại được vội cầm lấy lá thư từ tay cha. Lúc đó Jane cũng vừa chạy tới.

- “Đọc lớn lên”, người cha nói, “ngay cả cha cũng chưa biết rõ nó nói gì”.

“Đường Gracechurch, ngày 2 tháng 8.

“Anh kính mến của em,

“Cuối cùng em cũng có thể cho anh hay một vài thông tin về cháu. Em hy vọng nó sẽ mang lại cho anh sự hài lòng. Ngay sau khi anh rời khỏi nhà em hôm thứ Bảy, em đã may mắn tìm ra nơi tụi nó đang ở tại London . Cụ thể là nơi nào thì hãy đợi đến khi chúng ta gặp nhau em sẽ cho anh biết, bây giờ để biết rằng đã tìm ra tụi nó cũng đủ rồi. Em đã gặp cả hai đứa tụi nó”.

- “Giống như con đã hy vọng”, Jane kêu lên. “Họ đã làm đám cưới”.

Elizabeth đọc tiếp:

“Em đã gặp cả hai đứa tụi nó. Tụi nó chưa lấy nhau và em cũng không thấy tụi nó có ý định làm đám cưới. Tuy nhiên nếu anh sẵn lòng chịu cam kết và hứa hẹn những điều mà em đánh liều làm cho anh, em hy vọng chẳng bao lâu thì tụi nó sẽ làm đám cưới. Anh chỉ cần cam kết với con gái của anh, nếu bằng lòng điều đình dàn xếp giữa hai bên, nó sẽ được bảo

đảm để được thừa hưởng đồng đều như các chị em gái khác trong số năm ngàn Bảng sau khi anh và chị của em qua đời. Thêm nữa nó sẽ còn được hưởng một trăm Bảng mỗi năm trong suốt thời gian anh còn sống. Đây là những điều kiện đã được em cân nhắc mọi bề, em không ngần ngại chấp thuận làm theo, miễn là em nghĩ mình có đủ điều kiện. Về phần anh, đừng chậm trễ trả lời ngay cho em. Từ những chi tiết này anh có thể dễ dàng nhận thấy rằng tình trạng của hai đứa nó không tuyệt vọng như mình tưởng. Mọi người đã bị lầm lẫn trong chuyện này. Em có thể vui mừng nói rằng sau khi thanh toán hết nợ nần, Wickham vẫn còn dư tiền cho cháu gái, cộng thêm tài sản riêng của cháu mà mình đã cho. Nếu em có thể kết thúc chuyện này, anh hãy cho em toàn quyền thay mặt anh xử trí, em sẽ ngay lập tức chỉ dẫn Haggerston chuẩn bị dàn xếp cho thích đáng. Không có chuyện gì cần anh phải đến đây lần nữa, bởi vậy anh cứ yên tâm ở lại Longbourn và tin vào sự chuẩn bị chu toàn của em. Cho em biết câu trả lời của anh càng nhanh càng tốt và nhớ viết một cách rõ ràng cụ thể. Chúng em đã xét đoán nên làm cách nào tốt nhất cho cháu, nên em quyết định sẽ làm đám cưới ở nhà của em và em hy vọng anh chấp thuận. Cháu nó đã đến gặp em hôm nay. Em sẽ viết cho anh tiếp ngay sau khi mọi việc được quyết định .

Em

“Gardiner.”

- “Có thể như vậy sao?”, Elizabeth kêu lên sau khi đã đọc xong. “Wickham chịu cưới nó à?”.

- “Wickham không phải là không xứng đáng như ta nghĩ. Thừa cha, con chúc mừng cha”, Jane nói.

- “VẬY cha đã trả lời thư chưa?”, Elizabeth nói lớn.

- Chưa, nhưng cha sẽ làm ngay.

Elizabeth nài nỉ cha một cách thiết tha không nên bỏ phí thời gian để viết thư ngay. Nàng nói lớn:

- Cha ơi, quay về nhà và viết thư ngay đi. Trong trường hợp này mỗi phút

đều quan trọng.

- “Để con viết cho cha nếu cha không muốn mất công”, Jane nói.

- “Cha thật không thích viết thư chút nào, nhưng chuyện này thì cha phải làm”. Ông Bennet trả lời.

Sau khi nói vậy, ông Bennet cùng hai con quay trở về nhà. Elizabeth nói:

- Con xin hỏi, con cho rằng mình phải làm theo những điều kiện này.

- Làm theo à? Cha chỉ thấy hồ thẹn khi anh ta đòi hỏi ít như vậy.

- Và rồi họ sẽ làm đám cưới. Ít ra anh ta vẫn tỏ ra là một người đàn ông.

- Đúng, đúng, họ phải làm đám cưới. Ngoài ra không còn chuyện gì để làm nữa. Nhưng có hai việc cha thật lòng muốn biết, thứ nhất cậu của con đã bỏ ra bao nhiêu tiền để giải quyết chuyện này và thứ hai, làm sao cha có thể trả hết cho cậu.

- “Tiền bạc? Cậu của con?”, Jane la lên. “Ý cha muốn nói gì, thưa cha?”.

- Ý của cha, không có người đàn ông nào, nếu có trí thông minh, sẽ muốn cưới Lydia chỉ vì sự quyến rũ của một trăm Bảng mỗi năm trong lúc cha còn sống và năm chục Bảng sau khi cha qua đời.

- “Điều đó rất đúng tuy rằng trước đây con chưa nghĩ ra”, Elizabeth nói. “Nợ nần của anh ta sẽ được trả hết và vẫn còn lại một ít tiền. Ôi, cậu chắc chắn đã làm điều đó. Cậu thật là rộng rãi, thật là một người tốt bụng, con lo rằng cậu đã phải cố gồng gánh. Một số tiền nhỏ thì thật không đủ cho chuyện này.”

- “Không đủ”, người cha nói. “Wickham không phải là thằng khờ nếu nó chịu lấy con bé với ít hơn mười ngàn Bảng. Cha đáng tiếc phải nghĩ xấu về nó như vậy trong bước đầu quan hệ giữa cha và nó”.

- Mười ngàn Bảng? Trời ơi, làm sao trả nợ dù chỉ là một nửa?

Ông Bennet không trả lời, mỗi người chìm sâu trong suy nghĩ và tiếp tục im lặng cho tới khi về đến nhà. Người cha đi vào phòng đọc sách để viết thư, còn hai cô con gái vào phòng ăn sáng.

- “Rồi hai người sẽ thật sự sẽ làm đám cưới”, Elizabeth la to ngay sau khi hai chị em được nói chuyện riêng. “Thật là lạ lùng. Chúng ta nên cảm ơn về việc này. Khi họ lấy nhau, tuy cơ hội hạnh phúc của họ rất nhỏ vì bản tính của anh ta thì xấu xa, nhưng chúng ta buộc phải vui mừng. Ôi, Lydia!”.

- Chị tự an ủi mình khi nghĩ rằng Wickham chắc chắn sẽ không cưới Lydia nếu anh ta không thích nó. Mặc dù cậu tốt bụng của chúng ta đã làm nhiều việc cho anh ta, chị vẫn không tin rằng mười ngàn Bảng, hay những gì tương tự như vậy sẽ giúp sự việc được tiến triển. Cậu có các con, trong tương lai còn có thêm con nữa. Làm sao cậu có thể bỏ ra ngay cả năm ngàn?” Jane nói.

- Nếu ta biết được Wickham nợ nần bao nhiêu và bao nhiêu được góp trả từ phía em của mình, bởi vì Wickham không có một xu dính túi, chúng ta sẽ biết được chính xác cậu đã chi ra bao nhiêu tiền. Mình sẽ không bao giờ đền bù được lòng tốt của cậu mợ. Việc cậu mợ dẫn Lydia về nhà và bảo vệ nó là một sự hy sinh mà dù cho bao nhiêu năm nữa cũng không đủ cho mình đền đáp. Giờ này có lẽ Lydia đang ở cùng với cậu mợ. Nếu lòng tốt của cậu mợ cũng không làm cho nó suy nghĩ lại thì nó thật không xứng đáng để được hạnh phúc. Cuộc gặp mặt chắc là đặc biệt lắm.

- Chúng ta nên cố quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra từ cả hai bên. Chị hy vọng và tin tưởng họ sẽ được hạnh phúc. Việc Wickham chịu đồng ý kết hôn với Lydia, chị tin rằng anh ta rồi sẽ biết suy nghĩ đúng đắn. Tình yêu thương lẫn nhau giữa hai người sẽ khiến họ chững chạc lại. Chị rất mừng hai người rồi sẽ kết hôn êm ả và sống một cuộc sống có chừng mực. Thời gian trôi qua, những việc làm thiếu chín chắn của họ rồi cũng sẽ chìm vào quên lãng.

- “Thái độ của họ là như vậy, cả chị lẫn em, hay bất kỳ người nào khác sẽ không thể nào quên được. Có nói về chuyện của họ cũng vô ích”, Elizabeth trả lời.

Hai cô gái chợt nhớ ra rằng mẹ có lẽ vẫn chưa biết được những gì xảy ra. Họ đi vào phòng đọc sách hỏi ý kiến cha xem có nên nói cho mẹ nghe không. Ông Bennet đang viết thư nửa chừng, không ngẩng đầu lên, trả lời một cách lạnh lùng:

- Các con thích thì làm.

- Tội con đọc thư của cậu cho mẹ nghe được không?

- Muốn lấy gì thì lấy và ra khỏi đây ngay.

Elizabeth lấy lá thư từ trên bàn và hai chị em đi lên lầu. Lúc đó Mary và

Kitty cũng đang ở chung với bà Bennet, bởi vậy hai chị em thông báo một lần tới hết mọi người. Sau khi trấn an tinh thần cho mọi người chuẩn bị đón nhận tin tốt, lá thư được đọc lớn. Bà Bennet không thể kiềm chế được mình. Ngay sau khi Jane đọc rằng ông Gardiner hy vọng Lydia sẽ sớm kết hôn, niềm vui của bà đã bộc phát ngay. Mỗi một câu được đọc sau đó càng làm bà thêm hồ hởi. Sự kích thích vì vui mừng của bà trở nên mãnh liệt giống hệt như lúc bà bồn chồn lo lắng vì lo sợ và buồn phiền. Chỉ cần biết con gái sắp kết hôn như vậy là đã quá đủ đối với bà. Bà không còn lo âu về hạnh phúc của con gái hay tỏ ra nhún nhường bởi những kỷ ước về cách cư xử sai trái của con. Bà Bennet nói lớn:

- Lydia con gái cưng của tôi. Thật là một việc hoan hỉ. Nó sẽ lấy chồng. Tôi sẽ được gặp lại nó. Nó sẽ lấy chồng lúc mười sáu tuổi. Chúa ơi, cảm ơn em trai tốt bụng của tôi. Mẹ biết sẽ được mà. Mẹ biết cậu sẽ lo lắng được ổn thỏa. Bao lâu thì mẹ sẽ được gặp lại nó và cả Wickham nữa? Nhưng còn quần áo, quần áo cưới. Mẹ sẽ viết thư thẳng cho mẹ của con. Con cưng Lizzy, chạy xuống hỏi xem cha sẽ cho nó bao nhiêu tiền. Thôi, mẹ sẽ tự đi. Rung chuông đi, Kitty, rung chuông gọi bà Hill. Mẹ sẽ thay quần áo ngay lập tức. Con cưng Lydia của mẹ, thật là những phút giây hạnh phúc khi mẹ con mình gặp lại.

Cô con gái lớn nhất của bà cố gắng làm dịu đi cảm xúc quá mạnh mẽ của mẹ bằng cách đổi hướng câu chuyện về những bốn phận và giao ước mà ông Gardiner đã đặt ra và phải làm theo. Nàng nói tiếp:

- Chúng ta phải biết rằng kết cuộc vui vẻ này là do lòng tốt to tát của cậu. Chúng ta tin rằng cậu đã đứng ra bảo đảm để giúp đỡ Wickham trong vấn đề tiền bạc.

- “Như thế,” bà mẹ nói to, “thật là đúng đắn. Ai có thể làm được như vậy nếu không phải chính là cậu của nó? Con nên biết, nếu như cậu con không có gia đình riêng thì mẹ và các con sẽ được hưởng tất cả tiền của cậu rồi. Ngoại trừ quà cáp, đây là lần đầu tiên mình được cậu cho một thứ đáng giá. Chao ơi. Mẹ sung sướng quá. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, mẹ sẽ có một đứa con gái gả chồng. Bà Wickham. Nghe thật là hay. Đã vậy tháng Sáu vừa qua nó mới được mười sáu tuổi. Jane, con cưng ơi, Mẹ thật là bối

rồi, mẹ biết chắc mẹ sẽ không thể viết thư được. Thôi để mẹ đọc cho con viết dùm mẹ vậy. Rồi thì mẹ sẽ tính toán chuyện tiền bạc với cha con. Nhưng bây giờ mọi thứ cần được chuẩn bị ngay lập tức.

Bà Bennet sau đó bắt đầu lựa chọn chi tiết các loại vải áo cưới như vải chúc bầu, vải muslin và vải lanh mịn. Bà nhanh chóng ra lệnh mua thật nhiều hơn cả cần dùng. Jane đã phải khó khăn thuyết phục mẹ nên đợi tham khảo ý kiến của cha khi ông có thì giờ rảnh. Nàng nói có chậm trễ một ngày cũng không có gì đáng quan trọng. Bà mẹ lúc đó vì quá sung sướng đã tỏ ra bướng bỉnh như lệ thường. Ngoài ra bà còn có những toan tính khác mới nảy ra trong đầu. Bà nói:

- Mẹ sẽ đi Meryton ngay sau khi thay quần áo và sẽ báo tin tốt lành này cho dì Phillips biết. Khi trở về, mẹ sẽ ghé phu nhân Lucas và bà Long. Kitty, chạy xuống nhà sắp xếp xe ngựa cho mẹ. Mẹ tin chắc đi hóng gió một chút sẽ giúp ích cho mẹ trong lúc này. Các con gái, muốn mẹ làm gì cho các con khi mẹ đến Meryton không?Ồ, bà Hill đến đây rồi. Bà Hill thương mến của tôi, bà có nghe tin tốt lành chưa? Cô Lydia sắp sửa lập gia đình và bà sẽ phải làm một hũ rượu pha trái cây cho đám cưới của nó được vui vẻ”.

Ngay lập tức bà Hill diễn tả sự vui mừng của mình. Elizabeth đã quá chán chường với những cảnh điên rồ này, nàng lặng lẽ rút lui về phòng mình để được tự do suy nghĩ.

Tình trạng của Lydia đáng thương tuy có xấu nhưng cũng chưa đến nỗi tuyệt vọng. Lydia nên cảm thấy may mắn và biết ơn. Khi nhìn về tương lai, Elizabeth thấy rằng cả từ hạnh phúc tới tiền tài của em gái mình hình như đều không có gì đáng mừng. Thế nhưng khi nghĩ đến quá khứ và những lo sợ mà gia đình nàng đã trải qua chỉ mới hai giờ trước đây, nàng cảm thấy chuyện mới nghe được thật là ích lợi.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 50

Ông Bennet thường ước muốn trước khi ông qua đời, thay vì xài hết lợi tức của mình, hàng năm ông có thể để ra một số tiền dành cho các con và vợ mình nếu ông chết trước bà. Bây giờ, hơn bao giờ hết ông ước chi mình đã làm như vậy. Nếu ông đã dành dụm như vậy từ trước, Lydia giờ đây đã không phải mang ơn cậu lấy tiền ra bảo trợ cho mình. Sự thỏa mãn của Lydia trong việc lấy được một trong những thanh niên không có tí giá trị nào ở Anh quốc làm chồng như vậy coi như đã xong.

Ông Bennet rất lo ngại việc chỉ vì giúp đỡ cho gia đình mình như vậy, gia đình em rể đã phải chịu nhiều tổn kém. Do đó ông nhất quyết nếu có thể sẽ tìm hiểu xem em rể mình đã bỏ ra giúp bao nhiêu tiền, để sau này ông sẽ cố gắng hoàn trả lại càng sớm càng tốt nếu có khả năng.

Khi ông Bennet mới lập gia đình, chuyện để dành tiền đương nhiên không cần thiết nếu ông có con trai. Người con trai này khi đến tuổi trưởng thành sẽ giúp ngăn chặn việc giao gia sản lại cho một người nam khác trong giòng họ, như vậy người vợ và các cô con gái trong nhà sẽ được người con trai này chu cấp. Tuy nhiên sau đó năm cô con gái liên tiếp được sinh ra nhưng lại không có một mống con trai nào. Bà Bennet nhiều năm sau khi sinh Lydia vẫn còn tin chắc rằng họ thế nào cũng có con trai. Nhưng sau đó họ đã hoàn toàn thất vọng, đến lúc này thì đã quá trễ để bắt đầu dành dụm. Bà Bennet là người không cần kiệm, đã vậy chồng bà là người có cá tính độc lập chỉ làm theo ý mình nên họ luôn tiêu xài quá mức lợi tức của mình.

Những thỏa ước trong hôn nhân đã định ra năm ngàn Bảng cho bà Bennet và các con. Tuy nhiên chia cho các con như thế nào thì tùy thuộc vào di chúc của cha mẹ. Ở điểm này, phần tiền Lydia bây giờ coi như đã được giải quyết và ông Bennet không ngập ngừng tán thành sự đề nghị đã đưa ra. Ông viết thư diễn tả chính xác rành rọt lòng biết ơn của mình tới em rể, cho hay ông hoàn toàn tán đồng những việc đã làm và sẵn lòng thi hành những điều khoản dành cho mình. Ông Bennet chưa bao giờ cho rằng Wickham sẽ nhượng bộ và chịu lấy con gái mình. Đối với ông, sự sắp đặt hiện thời thật chỉ có một bất lợi rất nhỏ. Ông chỉ phải bỏ ra thêm chừng mười Bảng trong số một trăm Bảng ông phải trả hàng năm cho hai người. Với tiền ăn uống của Lydia, tiền xài riêng cho cô, cộng thêm số tiền cô thường xuyên được lãnh từ phía mẹ, như vậy tính ra tốn kém tổng cộng cho Lydia đã gần bằng số tiền phải trả kia.

Một điểm đáng ngạc nhiên khác trong chuyện này là nó đã được giải quyết một cách quá dễ dàng không cần sự nỗ lực gì nhiều từ phía ông. Thật ra lúc này ông chỉ mong sao gặp càng ít phiền phức càng tốt. Khi những cơn thịnh nộ bộc phát vì phải vất vả đi tìm con đã qua rồi, ông Bennet giờ đây có thể quay trở lại sự lười nhác lúc trước. Mặc dù trễ nải trong việc toan tính muốn giải quyết sự việc, nhưng ông đã lại không muốn chậm trễ khi nó đã được tiến hành, do đó ông đã nhanh chóng gửi thư hồi âm, nài nỉ muốn biết thêm chi tiết về những gì mà ông đang nợ em rể mình, nhưng lại quá giận Lydia và không nhẫn nại câu nào tới con gái.

Tin tức tốt lành này nhanh chóng truyền đi khắp nhà và sau đó là khắp vùng. Đối với những người trong vùng, nó đã trở thành một bài học luân lý cho sự đứng đắn. Họ cảm thấy lẽ ra những chuyện bàn tán của mình sẽ thú vị hơn nếu Lydia phải sống vất vưởng ở thủ đô, hay nếu vui vẻ hơn một chút, cô đã phải sống cách ly khỏi thế giới này trong một căn nhà trại ở

vùng đồng ruộng xa xôi nào đó. Còn có nhiều chuyện khác để họ bàn tán về đám cưới của Lydia. Những lời chúc tốt lành từ những bà già trong vùng Meryton dành cho Lydia trước kia giờ đây đã hoàn toàn biến mất, họ cho rằng với một người chồng như vậy thì sự đau khổ đến với Lydia sẽ là điều chắc chắn.

Đã hai tuần rồi, giờ bà Bennet mới bước được xuống lầu. Trong ngày hạnh phúc vui vẻ này bà một lần nữa ngồi vào chiếc ghế chủ tọa hàng ngày ở đầu bàn với tinh thần vô cùng cao hứng. Không một cảm giác hổ thẹn nào có thể cản trở niềm hân hoan của bà. Việc một trong các con gái lập gia đình, điều mà bà hằng ước ao từ khi Jane vừa tròn mười sáu tuổi, giờ đã thành sự thật. Giờ đây, những suy nghĩ và lời nói của bà đều chỉ tập trung vào một đám cưới sang trọng, vào vải muslins tuyệt đẹp, vào xe ngựa mới và người hầu. Bà bận rộn đi tìm quanh vùng một nơi ở thích hợp cho Lydia mà không cần biết hoặc không cần cân nhắc xem lợi tức của họ là bao nhiêu, gạt bỏ đi những căn nhà bà cho là nhỏ. Bà nói:

- Haye Park có lẽ được nếu như gia đình Gouldings dọn đi. Hay căn nhà ở Stoke nếu như phòng khách rộng hơn một chút. Ashworth thì xa quá. Tôi không thể chịu được cảnh nó ở cách xa tôi đến mười dặm. Và lại căn phòng chỗ gác mái thì thật kinh khủng.

Ông Bennet để mặc cho bà nói mà không ngắt lời trong khi những người hầu vẫn ở chung quanh. Nhưng sau khi những người hầu đã lui ra, ông nói với bà:

- “Bà à, trước khi bà đi kiểm một căn hay tất cả những căn nhà đó cho con gái và con rể của bà, chúng ta hãy nên hiểu đầu đuôi cho rành rõ. Hai đứa nó sẽ không được phép dọn vào bất cứ một căn nhà nào trong vùng này. Tôi sẽ không khuyến khích hành động vô liêm sỉ của cả hai đứa bằng cách đón nhận tụi nó tới Longbourn.

Một cuộc tranh luận dài đã diễn ra sau lời tuyên bố này nhưng ông Bennet

vẫn kiên quyết giữ ý định của mình. Sau đó nó còn tiếp tục dẫn thêm đến một chuyện khác. Bà Bennet đã kinh ngạc và hãi hùng khi biết rằng chồng sẽ không ứng ra một đồng xu để mua quần áo cưới cho con gái. Ông cho hay rằng trong trường hợp này Lydia sẽ không nhận được thái độ yêu thương hay bất cứ gì từ ông. Bà Bennet thật sự không thể nào hiểu nổi tại sao sự giận dữ của ông giờ đây lại chuyển thành một sự oán ghét quá sức như vậy, đến độ từ chối cả những quyền lợi của con gái mình khi mà đám cưới của Lydia dường như sẽ là chính đáng và hợp lệ. Bà cho rằng việc con gái mình không có quần áo cưới mặc trong ngày cưới còn nhục nhã hơn là việc trốn nhà theo trai và sống với Wickham cả hai tuần lễ trước khi đám cưới diễn ra.

Elizabeth giờ đây đang cảm thấy hối hận. Lúc trước trong một phút đau buồn quá độ nàng đã kể cho Darcy nghe những nỗi lo sợ của mình về Lydia. Thật ra cuộc hôn nhân này sẽ sớm làm chấm dứt những lời bàn tán về cuộc bỏ trốn của Wickham và Lydia, và gia đình nàng hy vọng sẽ có thể giấu nhẹm đi đoạn đầu của cuộc tình này đối với những người không trực tiếp có mặt ở đây.

Elizabeth cho rằng tin đồn này có lẽ rồi cũng sẽ tới tai Darcy, vì nàng biết chỉ có vài người trong nhà là biết giữ bí mật. Thế nhưng trong số những người biết về chuyện em gái mình dễ bị cám dỗ, có lẽ không ai làm nàng cảm thấy mất sĩ diện hơn là đối với Darcy. Khoảng cách giữa nàng và Darcy sẽ không gì có thể vượt qua. Cho dù đám cưới của Lydia có kết thúc một cách danh dự vẻ vang nhất, cũng không có nghĩa Darcy sẽ kết giao với một gia đình mà ngoài những điều bị coi là chống đối từ trước, lại cộng thêm mối quan hệ thông gia với một người đàn ông mà Darcy đã coi khinh.

Từ sự quan hệ này, Elizabeth không khỏi tự hỏi liệu Darcy có chùn bước

không. Nàng có lý do để tin rằng mong ước tìm lại được tình yêu của Darcy, như nàng đã tin mình từng làm được lúc còn ở Derbyshire, sẽ không còn cơ hội. Elizabeth cảm thấy mình trở nên thấp kém, đau buồn và tiếc nuối mặc dù nàng cũng không biết rõ cảm giác đó là gì. Lúc này nàng thật tha thiết muốn biết tin của Darcy, nhưng dường như không có dịp nào cả. Đến lúc Elizabeth bắt đầu tin rằng nàng sẽ rất hạnh phúc nếu được sống bên cạnh Darcy thì đã quá trễ, giờ đây họ sẽ không còn cơ hội nào để gặp mặt nhau.

Elizabeth thường nghĩ, thật là một chiến thắng cho Darcy nếu như chàng biết rằng lời cầu hôn mà nàng đã bác bỏ một cách kiêu hãnh cách đây bốn tháng, giờ sẽ trở thành một trong những lời cầu hôn khiến nàng chấp nhận một cách vui mừng và mang ơn. Tuy Elizabeth biết Darcy là một người rộng lượng nhất so với những người cùng phái, nhưng chàng cũng chỉ là một người trần tục bình thường, nếu biết được tâm trạng của nàng, chắc chàng cũng cho rằng đây là một chiến thắng của mình.

Elizabeth bắt đầu thấu hiểu được rằng, về tính tình và tài năng, Darcy chính là người đàn ông thích hợp cho mình. Sự hiểu biết và tâm tính của Darcy, tuy không giống như Elizabeth, sẽ là những câu trả lời cho ước mơ của nàng. Sự kết hợp giữa hai người sẽ mang lại lợi ích cho cả hai. Với tính tình dễ dãi và sống động của Elizabeth, đầu óc của Darcy sẽ trở nên mềm dịu và cách cư xử của chàng sẽ tiến bộ hơn. Còn qua cách xét đoán, kiến thức và sự hiểu biết của Darcy về thế giới chung quanh, Elizabeth sẽ học được nhiều điều quan trọng. Thế nhưng cuộc hôn nhân như vậy sẽ không xảy ra để mọi người biết thế nào là một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Một cuộc hôn nhân khác, với khuynh hướng đi ngược lại và sẽ khiến cuộc hôn nhân kia bị loại bỏ, đang sắp được hình thành trong gia đình Elizabeth.

Elizabeth không thể nào tưởng tượng làm sao Wickham và Lydia lại có thể tự mình sinh sống một cách độc lập. Thế nhưng nàng lại có thể ước đoán ra được hạnh phúc không mấy lâu bền của hai người, một hạnh phúc được tạo nên bởi sự say mê điên cuồng còn mạnh hơn đức hạnh của họ.

Ông Gardiner lại nhanh chóng viết thư cho anh rể một lần nữa cho biết ông đã nhận được thư trả lời và cam đoan ông rất nóng lòng muốn giúp đỡ để đem lại lợi ích cho bất cứ người nào trong gia đình ông Bennet. Ông Gardiner kết luận bằng một lời khẩn cầu rằng đề tài này từ nay không bao giờ nên được nhắc lại với ông một lần nữa. Mục tiêu chính của lá thư là để thông báo cho họ biết Wickham đã quyết định xin chuyển chuyên. Ông viết thêm:

“Đó là điều em muốn Wickham nên làm ngay sau khi đám cưới của nó xong xuôi. Có lẽ anh cũng sẽ đồng ý với em việc rời khỏi quân đoàn là một việc nên làm cho cả nó và cháu Lydia. Đối thành một quân nhân thường trú chính là ý định của Wickham. Trong số những người quen biết trước đây, vẫn còn có những người sẵn sàng trợ giúp Wickham trong quân đội. Wickham được hứa hẹn chức vụ thiếu úy trong quân đoàn tướng, hiện đang đóng tại miền Bắc. Đối đi xa như vậy cũng là một điều thuận lợi. Wickham đã hứa hẹn và em mong hai đứa nó có thể bảo toàn được bản chất tử tế của mình và trở nên chín chắn hơn. Em đã viết thư cho đại tá Forster, thông báo cho anh ta biết sự sắp đặt của chúng ta và nhờ anh ta cho những chủ nợ của Wickham ở gần Brighton biết về sự bảo đảm trả nợ nhanh chóng như em đã hứa. Và em cũng phiền anh làm giống như vậy, thông báo lời cam đoan như thế đến các chủ nợ của Wickham ở Meryton. Em sẽ liệt kê cho anh danh sách những người này dựa theo lời của Wickham. Wickham

*đã kê khai hết những món nợ của mình, em hy vọng ít nhất hẳn sẽ không
lừa gạt chúng ta. Haggerston đã có đủ những chỉ dẫn của chúng ta và anh
ta sẽ tiến hành thanh toán xong trong vòng một tuần. Sau đó hai đứa tụi nó
sẽ dọn đi để gia nhập với quân đoàn mới của Wickham ngay, trừ khi tụi nó
được mời tới Longbourn trước. Theo như em biết qua lời của vợ em thì
cháu Lydia rất muốn gặp lại cha mẹ và các chị trước khi nó rời miền Nam.
Cháu nó vẫn khỏe và năn nỉ được làm tròn bốn phận đối với cha mẹ – Em
của anh,*

“E. Gardiner.”

Cũng như ông Gardiner, ông Bennet và các con gái nhận ra sự thuận lợi khi Wickham chuyển khỏi quân đoàn lưu động hiện thời. Tuy nhiên bà Bennet lại không hài lòng tý nào. Việc Lydia sẽ phải dọn đến ở mãi trên miền Bắc là một thất vọng nào nề, bởi bà vẫn chưa có ý định từ bỏ kế hoạch đưa Lydia về sống ở Hertfordshire và đang mong chờ sự vui sướng và hãnh diện vì được ở gần con gái. Bên cạnh đó, Lydia sẽ phải chuyển đi xa khỏi một quân đoàn mà nàng hầu như đã quen hết mọi người ở đó, toàn những người mà nàng ưa thích. Bà nói:

- Con bé rất mến bà Forster, nó sẽ bị chấn động khi bị đưa đi như vậy. Còn nhiều thanh niên trẻ khác nữa mà nó rất thích. Mấy sĩ quan trong quân đoàn cũ cũng sẽ không vui vẻ.

Ông Bennet lúc đầu đã phản đối lời cầu xin của con gái được về thăm gia đình trước khi chuyển đi miền Bắc. Nhưng Jane và Elizabeth lại tán thành ước muốn này vì cả hai đều thông cảm cho cảm giác và hậu quả của em. Hai chị em cho rằng cuộc hôn nhân của Lydia nên được cha mẹ chấp nhận và vì vậy họ đã thuyết phục cha nên phân tích cho chín chắn và ôn hòa để đón nhận Lydia và chồng đến Longbourn ngay sau khi họ kết hôn. Cuối

cùng ông Bennet đã bị thuyết phục và làm theo lời khuyên của hai con. Bà mẹ rất hài lòng biết rằng bà có thể mang việc con gái đã gả chồng đi khoe làng xóm trước khi nó lên đường về miền bắc. Ông Bennet viết thư hồi âm em rể cho biết ông ưng thuận cho hai con được trở về nhà. Mọi chuyện sắp xếp như đã định, sau khi lễ cưới qua rồi hai người sẽ về ngay Longbourn. Elizabeth rất ngạc nhiên khi thấy Wickham ưng chịu những điều khoản như vậy. Còn với Elizabeth, nàng thật không muốn gặp lại Wickham.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 51

Ngày cưới của em gái cuối cùng đã đến. Jane và Elizabeth vui mừng cho em có lẽ còn nhiều hơn Lydia vui mừng cho chính mình. Xe ngựa được đưa đến để đón Wickham và Lydia ở một nơi đã định và đưa họ về nhà vào khoảng bữa ăn chiều. Việc họ đến đây đã gây lo sợ cho mấy cô con gái lớn nhà Bennet, nhất là Jane, người cảm thấy tội nghiệp cho em gái vì những gì mà em mình đã phải chịu đựng.

Khi hai người đến nơi, cả gia đình đã ngồi sẵn sàng trong phòng ăn để đón. Những nụ cười tô điểm cho khuôn mặt bà Bennet khi xe ngựa ngừng ngay trước cửa. Chồng bà thì trông có vẻ ảm đạm, các cô con gái thì bối rối, lo sợ và không được thoải mái.

Giọng nói của Lydia cất lên từ ngoài hành lang. Cánh cửa sau đó được mở toang và cô chạy bay vào nhà. Bà mẹ bước tới ôm con gái trong tâm trạng sung sướng vô ngần. Với nụ cười thương mến, bà đưa tay ra đón Wickham lúc đó đang bước vào sau vợ. Bà Bennet chúc mừng cả hai được vui vẻ và với một sự hoạt bát nhanh nhẩu, bà bày tỏ mình không nghi ngờ gì họ sẽ được hạnh phúc.

Sự đón tiếp từ phía ông Bennet không được thân mật trang trọng mấy. Khuôn mặt ông trông nghiêm khắc và ông hầu như không nói một lời nào. Thật ra sự tự tin dễ dãi của cặp vợ chồng trẻ đã quá đủ để khiêu khích ông. Elizabeth cảm thấy kinh tởm và ngay cả Jane cũng kinh ngạc sửng sốt. Lydia thì vẫn là Lydia, không nao núng, vẫn ồn ào và bạo dạn. Lydia quay qua từng chị, yêu cầu mỗi người phải chúc mừng cho mình. Sau khi mọi người đã ngồi cả xuống, cô nhìn chung quanh nhà, để ý tới những thay đổi nhỏ nhất và đưa ra lời nhận xét kèm với nụ cười tỏ ý cô rất vui mừng được

nhìn lại mọi thứ.

Cũng như Lydia, Wickham trông cũng không có gì là đau khổ, thái độ của chàng vẫn tỏ ra đáng mến như lệ thường. Nếu không vì tính tình của chàng và cuộc hôn nhân mà ai cũng hiểu rõ, thì có lẽ nụ cười và thái độ dễ chịu của chàng trong lúc đang cố gắng lấy cảm tình của mọi người đã có thể làm họ vui lòng. Elizabeth đỏ mặt và Jane cũng đỏ mặt, thế nhưng gương mặt của hai người đã làm cho họ khổ sở thì vẫn không thay đổi.

Cô dâu mới và bà mẹ nói rất nhanh mà vẫn cảm thấy không đủ. Wickham lúc đó được mời ngồi cạnh Elizabeth, bắt đầu hỏi thăm về những người quen của chàng ở trong vùng với một lối khôi hài thanh thản, khiến Elizabeth cảm thấy mình không thể đáp lại giống như vậy. Mỗi người dường như đều có những kỷ niệm vui tươi nhất trên đời. Không có ký ức nào nhắc lại làm cho họ phải đau buồn.

Trong khi các chị không dám nói một lời bóng gió ám chỉ đến đề tài của chuyện đã qua cho bất cứ ai trên đời thì Lydia lại là người nói trước. Lydia nói lớn:

- Đã ba tháng rồi từ ngày con rời khỏi đây, thế mà đối với con cũng chỉ giống như mới hai tuần, tuy nhiên đã có quá nhiều chuyện xảy ra trong thời gian này. Trời ơi, khi đi con cũng chưa có tư tưởng mình sẽ kết hôn cho đến khi con trở lại đây. Nếu đã nghĩ được như vậy thì con cũng rất vui.

Ông Bennet ngược mắt lên nhìn. Jane cảm thấy đau khổ. Elizabeth nhìn chăm chăm vào Lydia. Thế nhưng Lydia không hề nghe hay nhìn những việc mà cô không muốn để ý tới, do đó cô vẫn hào hứng nói tiếp:

- Mẹ ơi, mọi người ở đây có biết con đã lập gia đình chưa? Con sợ rằng họ chưa biết. Lúc xe của tụi con đi qua mặt ông Gouldings, ông đang đi trong chiếc xe hai bánh của ông, con đã quyết muốn cho ông ấy biết. Cho nên con đã mở cánh cửa bên phải phía ông ấy và cởi găng tay ra. Con để tay mình đặt trên khung cửa để cho ông ta thấy chiếc nhẫn trên tay con, sau

đó con cúi đầu chào và mỉm cười như thường lệ.

Elizabeth không thể chịu đựng được nữa, nàng đứng lên và chạy ra ngoài, không quay trở lại cho đến khi nghe tiếng họ đi ngang qua hành lang tới phòng ăn chiều. Sau đó nàng bước vào vừa đúng lúc thấy Lydia đang đi tới phía bên tay phải của mẹ. Elizabeth nghe Lydia nói với Jane:

- Jane, em đã chiếm chỗ của chị rồi và bây giờ chị phải đi xuống phía sau, bởi vì em bây giờ đã là người có chồng.

Sự thoải mái và phấn khởi của Lydia càng lúc càng tăng. Cô mong mỏi được gặp bà Phillips, gia đình Lucas và tất cả những người hàng xóm khác. Lydia thích nghe mọi người gọi cô là “bà Wickham”. Sau bữa chiều, Lydia đi khoe nhẵn cười và cuộc hôn nhân của mình với bà Hill và hai người hầu gái.

- “Ồi chà, mẹ ơi”, Lydia nói khi trở về phòng ăn sáng. “Mẹ thấy chồng con ra sao? Có phải anh ấy là một người duyên dáng phải không? Con chắc rằng các chị đã rất ganh tỵ với con. Con chỉ mong sao họ được may mắn bằng nửa mình thôi. Các chị nên đi Brighton. Đó là nơi để kiếm chồng. Thật đáng tiếc là cả nhà mình đã không đi”.

- Đúng vậy, nếu mẹ có quyền mẹ đã làm như vậy. Nhưng Lydia con cứng của mẹ, mẹ không thích con dọn đi quá xa như vậy. Con phải đi như vậy sao?

- Ô, chúa ơi! Dạ đúng, như vậy thì có gì đâu. Rồi con sẽ thích nơi đó. Cha mẹ và các chị phải nhớ đi thăm con. Chúng con sẽ ở Newcastle trong suốt mùa đông. Con dám chắc rằng ở đó họ sẽ tổ chức vài buổi khiêu vũ và con sẽ cố gắng kiếm mấy chàng khiêu vũ giỏi cho tất cả các chị.

- “Mẹ thích những chuyện như vậy hơn bất cứ chuyện nào khác”, bà mẹ trả lời.

- Đến khi mẹ qua đời, có lẽ mẹ sẽ còn để lại một hay hai cô con gái chưa gả chồng. Con tin chắc con sẽ có thể kiếm được chồng cho tất cả các chị trước khi mùa đông trôi qua.

- “Chị cảm ơn em đã có thiện ý”, Elizabeth nói. “Nhưng chị không thích cách kiếm chồng của em”.

Hai vợ chồng họ ở lại chơi trên mười ngày. Wickham đã nhận được mệnh lệnh trước khi chàng rời London và phải trình diện với quân đoàn mới của mình vào cuối tuần lễ thứ hai.

Không ai ngoại trừ bà Bennet cảm thấy hai người ở lại chơi quá ngắn. Bà Bennet tận dụng thời gian này dẫn con đi chơi chung quanh và mở tiệc thường xuyên tại nhà. Những buổi tiệc này được mọi người trong nhà chấp nhận để tránh cảnh phải trực tiếp đối diện với chính những người trong gia đình.

Tình cảm của Wickham dành cho Lydia thì đúng như Elizabeth dự đoán, không bằng tình cảm của Lydia dành cho chàng. Elizabeth không cần phải dựa vào quan sát hiện thời của mình để xác định chuyện này. Hiển nhiên có thể thấy rằng sự bỏ trốn của họ xuất phát từ sức mạnh tình yêu của Lydia hơn là từ Wickham. Elizabeth tự hỏi không hiểu lý do tại sao Wickham đã không yêu thương say đắm Lydia nhưng lại chọn cách bỏ trốn với Lydia. Và nếu vậy thì Wickham là một thanh niên không từ chối bất cứ cơ hội và hoàn cảnh nào để có một người tình.

Lydia cực kỳ yêu mến Wickham. Bất cứ lúc nào chàng cũng là Wickham thân yêu của cô. Không ai có thể so sánh với Wickham, chuyện gì chàng làm cũng là hay nhất trên đời, và Lydia tin chắc Wickham sẽ là người săn được nhiều chim hơn ai hết trong vùng vào những ngày đầu tháng Chín.

Một buổi sáng ngay sau khi hai vợ chồng Lydia và Wickham vừa đến nhà, trong khi Lydia đang ngồi với hai chị lớn, cô nói với Elizabeth:

- Lizzy, em tin là em chưa bao giờ kể cho chị nghe về đám cưới của em. Chị không có ở đó khi em kể cho mẹ và người khác. Chị có tò mò muốn nghe đám cưới đã xảy ra thế nào không?”

- “Cũng không cần lắm. Chị nghĩ nó khá dài để có thể kể hết”, Elizabeth trả lời.

- Lạ. Chị thật là lạ. Nhưng em phải kể cho chị nghe. Đám cưới của tụi em tổ chức ở nhà thờ St. Clement's, bởi vì nơi ở của Wickham ở trong giáo xứ đó. Mọi chuyện đã được sắp xếp để chúng em tới đó vào khoảng mười một giờ sáng. Cậu mợ và em đi chung với nhau. Những người kia thì hẹn gặp nhau ở nhà thờ. Ồi chà, thứ Hai đã đến và em đang cau có. Em sợ, chị biết đó, nếu có chuyện gì xảy ra làm cản trở hôn lễ thì chắc em phát điên lên mất. Lại thêm mợ mình, lúc em đang mặc áo, cứ khuyên răn này kia làm như đang đọc kinh thánh vậy. Tuy nhiên em đã không nghe tới một phần mười những lời dặn dò của mợ vì em đang bận suy nghĩ, khỏi nói cũng biết là em đang nghĩ về Wickham. Em thật muốn biết có phải anh ấy sẽ làm lễ cưới trong chiếc áo khoác màu xanh không. Ồi chà, chúng em ăn sáng lúc mười giờ như thường lệ. Em tưởng bữa ăn sẽ không bao giờ chấm dứt. Chị nên hiểu rằng lúc em đang ở đó cậu và mợ lúc nào cũng thật khó chịu quá cỡ. Chị tin không, mặc dù đã ở đấy hai tuần nhưng em chưa từng bước chân ra khỏi cửa. Không dự một bữa tiệc hay bất cứ thứ gì. Ở London thật buồn chán, tuy nhiên cũng có được nhà hát Little Theatre. Ngay lúc đó xe ngựa đến cửa, cậu bị gọi đi lo công chuyện cho cái ông Stone khó chịu nào đó. Và sau đó chị biết không, một khi họ đã xáp lại với nhau thì không làm sao chấm dứt được. Lúc đó em đã quá sợ và không biết phải làm gì, bởi vì cậu là người sẽ dẫn tay em lên làm lễ, và nếu em và cậu trễ giờ thì nguyên ngày hôm đó em sẽ không được làm đám cưới. Nhưng rồi cũng may cậu đã quay lại trong vòng mười phút và chúng em lên đường. Tuy nhiên em nhớ lại, nếu cuối cùng cậu không đến được thì đám cưới cũng không phải dời lại. Anh Darcy có thể làm thay cậu.

- “Darcy?”, Elizabeth lập lại một cách sửng sốt.

- Ồ, đúng vậy. Chị biết không, anh ta đến đó cùng với Wickham. Chết em rồi. Em quên mất, em không nên nói gì về chuyện này. Em đã hứa với họ một cách chắc chắn. Wickham đã nói gì nào? Nói đó là một bí mật.”

- “Nếu đó là bí mật, thì em đừng nên nói thêm một lời nào về đề tài này. Chị sẽ không hỏi thêm đâu”, Jane nói.

- “Chẩn chắn như vậy”, Elizabeth trả lời, mặc dù sự tò mò đang bùng cháy trong lòng, “tụi chị sẽ không hỏi thêm gì nữa”.

- “Cám ơn, bởi vì nếu các chị hỏi thêm, chắc em đã nói hết ra và Wickham lúc đó sẽ giận lắm”, Lydia nói.

Elizabeth phải buộc lòng không hỏi thêm gì nữa. Để tránh tò mò, nàng bèn bỏ đi.

Sống mà không biết gì về chuyện mình đã được nghe thật là một điều không thể chịu được. Darcy đã có mặt ở đám cưới Lydia. Chính xác đúng ngay chỗ đó, chính xác giữa những người đó, nơi mà thật ra chàng không có gì làm và cũng không đáng cho chàng bị cảm dỗ để tới. Những phỏng đoán về ý nghĩa của việc này đã nhanh chóng tấn công đầu óc Elizabeth, thế nhưng nàng không hài lòng với bất cứ cách giải thích nào. Elizabeth không thể chịu đựng được nên đã vội vã lấy giấy viết một lá thư ngắn tới mẹ mình xin giải thích về chuyện Lydia mới tiết lộ xem có đúng đó là một bí mật phải cố tình giấu diếm hay không. Elizabeth viết thêm trong thư:

“Có lẽ mẹ hiểu cháu đã cảm thấy tò mò ra sao khi biết một người không có quan hệ dòng họ gì với mình, đứng ra mà nói là một người xa lạ đối với gia đình của chúng ta, lúc ấy lại cũng đang có mặt ở đó. Xin hãy hỏi âm cho cháu ngay lập tức và giải thích cho cháu hiểu chuyện này. Trừ khi có những lý do vững chắc phải giấu diếm bí mật như Lydia đã nghĩ cần thiết phải làm, lúc đó cháu sẽ cố gắng cam chịu và không hỏi thêm gì nữa”.

“Mặc dù không phải như vậy là cháu sẽ thôi tìm hiểu”, Elizabeth tự nghĩ với chính mình như vậy khi nàng hoàn tất lá thư, “Và mẹ thân thương của cháu, nếu mẹ không nói cho cháu nghe một cách ngay thẳng, cháu sẽ tìm mưu mẹo để tìm ra bằng được sự thật mới thôi”.

Ý thức tế nhị về danh dự của Jane không cho phép nàng bàn thảo riêng với Elizabeth về chuyện mà Lydia chưa nói hết. Elizabeth cho như vậy cũng là điều đáng mừng. Cho đến khi sự tìm tòi của nàng mang lại một kết quả đáng hài lòng, còn trong lúc này nàng thật không muốn tâm sự với bất cứ ai.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 52

Elizabeth cảm thấy hài lòng khi nhận được thư trả lời từ bà Gardiner. Nàng chạy vội ra vườn để đừng bị ai quấy rầy. Elizabeth ngồi xuống một trong những chiếc ghế dài và cảm thấy rất vui vẻ, độ dài của lá thư làm cho nàng tin rằng nó không chứa đựng một sự phủ nhận.

“Đường Gracechurch, ngày 6 tháng 9.

“Cháu thân thương của mẹ,

“Mẹ mới nhận được thư của cháu và đã dành nguyên buổi sáng nay để trả lời, bởi vì mẹ thấy rằng viết ít quá sẽ không đủ diễn tả những gì mẹ muốn nói cho cháu nghe. Mẹ phải thú thật mẹ đã rất ngạc nhiên về chuyện cháu hỏi. Mẹ không ngờ cháu là người đã đặt ra câu hỏi này. Đừng nghĩ là mẹ giận, mẹ chỉ muốn cho cháu biết mẹ không thể tưởng tượng được chính cháu là người muốn tìm hiểu. Nếu cháu thật sự không biết gì, mẹ nghĩ nên nói rõ ra cho cháu biết.

“Trong ngày mẹ trở về nhà từ Longbourn, cậu của cháu có một người khách đến thăm bất ngờ, đó là Darcy, và hai người đã nói chuyện riêng trong nhiều giờ. Họ đã nói chuyện xong trước khi mẹ về đến nhà, bởi vậy sự tò mò của mẹ thì không đến nỗi ghê gớm như cháu bây giờ. Anh ta đến để cho cậu cháu hay rằng anh đã tìm thấy chỗ ở của em cháu và Wickham và anh ta đã nói chuyện với cả hai tại nó. Darcy đã nói chuyện với Wickham nhiều lần, nhưng với Lydia thì chỉ mới một lần. Theo như mẹ nhớ lại, anh ta rời Derbyshire chỉ một ngày sau chúng ta và đã đi đến thủ đô để quyết tâm truy lùng cho ra bọn họ. Mục đích của việc làm này là vì anh ta đã đổ lỗi cho chính mình không công khai vạch trần bản chất của

Wickham, khiến cho những cô gái trẻ không biết, đem lòng tin tưởng và yêu anh ta. Darcy cho rằng tính kiêu hãnh của anh ta đã gây ra mọi chuyện. Trước kia anh ta cho rằng đi kể công khai việc riêng tư của Wickham là chuyện thấp kém không đáng để làm. Giờ đây Darcy cho rằng anh ta có nhiệm vụ phải đứng ra để đền bù lỗi lầm mà anh ta đã gây ra. Nếu như Darcy có một dụng ý khác thì mọi tin chắc rằng nó cũng sẽ không bao giờ làm anh ta hối hận. Darcy đã đến thủ đô một vài ngày trước khi anh ta khám phá ra họ. Anh ta đã biết được một điều gì đó có thể giúp anh ta đi tìm.

“Có một người đàn bà, hình như là bà Younge, trước kia là cô giáo tại gia cho em gái Darcy. Bà này sau đó bị cho nghỉ việc vì đã gây ra những việc không được chấp nhận, nhưng Darcy không nhắc đó là việc gì. Bà Younge sau đó đã mua một căn nhà lớn ở đường Edward và sinh sống bằng nghề cho mượn nhà trọ. Darcy biết bà Younge có liên hệ mật thiết với Wickham, bởi vậy sau khi đến thủ đô, anh ta đã đến gặp bà Younge dò la tin tức. Phải mất hai hay ba ngày Darcy mới lấy được tin mình muốn biết. Tuy bà Younge thật sự biết Wickham đang ở đâu, nhưng vì uy tín không muốn phản bội lòng tin của Wickham nên đã không nói ra, cho đến khi được Darcy dứt lốt cho tiền. Trước đó Wickham có đến gặp bà Younge khi anh ta và Lydia mới tới London và bà Younge đã cho họ vào ở trong nhà bà ta. Sau một thời gian, người bạn tốt bụng Darcy của chúng ta đã tìm được địa chỉ mà anh ta mong muốn. Wickham và Lydia lúc đó đang ở đường . Darcy đã gặp Wickham và sau đó nhất định muốn gặp mặt Lydia . Mục đích chính yếu của Darcy, theo như anh xác nhận, là để khuyên can con bé nên từ bỏ tình trạng nhục nhã này và quay về ngay lập tức khi mọi người vẫn còn chịu nhận nó trở về. Darcy cũng hứa sẽ giúp đỡ họ trong khả năng của mình. Tuy nhiên Darcy đã nhận thấy Lydia cương quyết ở lại không chịu về. Nó không quan tâm đến người thân, không muốn được giúp đỡ và không muốn nghe ai khuyên nó bỏ Wickham. Lydia tin chắc rằng chẳng sớm thì muộn nó cũng sẽ kết hôn với Wickham, tuy chẳng biết là khi nào. Vì Lydia cương quyết như vậy, Darcy cho rằng chỉ còn cách duy nhất là

nhANH chóng tiến hành một lễ cưới. Tuy nhiên sau khi nói chuyện này với Wickham lần đầu, Darcy đã biết rằng Wickham chưa bao giờ có ý định làm đám cưới với Lydia . Wickham thú nhận anh ta buộc phải bỏ trốn vì những món nợ cờ bạc đang rất cấp bách. Anh ta đã ngại ngùng không muốn đổ lỗi cho hành động điên rồ của Lydia tự muốn bỏ trốn theo mình. Wickham đã có ý định rời bỏ khỏi quân đoàn ngay lập tức. Với hoàn cảnh như thế, Wickham thật khó có thể ước đoán tương lai của mình sẽ ra sao. Wickham chỉ biết rằng anh ta phải trốn đến một nơi nào đó nhưng lại không biết là đi đâu. Anh ta chỉ biết một điều là mình sẽ không có chỗ ở và không có gì để kiếm sống.

“Darcy hỏi Wickham tại sao anh ta không chịu làm đám cưới với Lydia ngay lập tức. Mặc dầu ông Bennet không giàu có gì, nhưng ông vẫn có thể làm được một số việc cho anh ta và với tình trạng hiện thời của Wickham, anh ta có thể hưởng lợi từ cuộc hôn nhân này. Nhưng Wickham đã trả lời Darcy rằng anh ta vẫn nuôi hy vọng sẽ làm giàu bằng cách kết hôn với những người con gái ở các vùng khác. Tuy nhiên Wickham không khỏi bị cáng đổ bởi những lời đề nghị của Darcy nhằm giúp anh ta thoát khỏi tình trạng hiện thời.

“Họ gặp nhau nhiều lần sau đó và bàn thảo rất nhiều vấn đề. Wickham đương nhiên muốn được càng nhiều càng tốt, nhưng sau một thời gian đã chịu giảm xuống một giá phải chăng.

“Mọi chuyện đã được thỏa thuận xong xuôi giữa hai người. Bước kế tiếp của Darcy là thông báo và giải thích cho cậu của cháu biết. Anh ta đến nhà thăm cậu vào buổi chiều hôm mợ vừa về đến. Tuy nhiên lúc đó cậu không có nhà và sau đó Darcy được biết là cha cháu vẫn đang đi chung với cậu và cha cháu sẽ quay về nhà vào sáng hôm sau. Darcy cho rằng cha

cháu không phải là một người có thể tham khảo như cậu cháu, bởi vậy anh ta hoãn lại cho tới khi cha cháu đã về. Lúc đến, Darcy không để lại tên mình, ngày hôm sau đến cũng chỉ nhắn lại là một người buôn bán đến bàn chuyện làm ăn.

“Sang thứ Bảy, Darcy đến lần nữa. Lúc đó cha cháu đã về và cậu có mặt ở nhà, như mẹ đã nói lúc trước, họ bàn thảo với nhau thật nhiều và thật lâu.

“Họ gặp lại nhau ngày Chủ Nhật, hôm đó mẹ cũng gặp Darcy. Mọi chuyện vẫn chưa được thỏa thuận xong cho mãi tới thứ Hai. Ngay sau khi bàn thảo xong, cậu cháu gửi thư hỏa tốc đi Longbourn ngay. Darcy là một người rất bướng bỉnh. Lizzy, cuối cùng thì mẹ đã nghĩ ra rằng sự cứng đầu bướng bỉnh chính là một khuyết điểm của anh ta. Darcy đã bị kết tội ở những lúc khác nhau là người có nhiều khuyết điểm, thế nhưng lần này mẹ thấy sự bướng bỉnh thật đúng là một khuyết điểm của anh ta. Không việc gì coi là xong nếu anh ta không tự mình làm lấy, mặc dù mẹ chắc rằng (không phải mẹ muốn nói như vậy để được cảm ơn, do đó cháu không cần nói gì cả), cậu của cháu cũng sẽ sẵn sàng để giải quyết toàn bộ vấn đề nếu như không có anh ta.

“Họ bàn cãi với nhau rất lâu, nhưng cuối cùng thì cậu của cháu đành nhượng bộ và thay vì để cậu đứng ra giúp đỡ cho chính cháu gái mình, cậu cháu chỉ phải bỏ ra một phần rất nhỏ. Mẹ tin rằng lá thư của cháu sáng nay đã khiến cậu rất vui, bởi sự đòi hỏi giải thích lá thư sẽ cho cậu cháu cơ hội làm sáng tỏ câu chuyện. Cậu cháu từ nay sẽ không phải tiếp tục mang danh nghĩa giúp đỡ người khác và những lời khen nên được gửi đến cho người thật sự có công. Thế nhưng Lizzy, ngoài cháu ra việc này đừng nói cho ai biết, cùng lắm thì cho Jane hay thôi.

“Mợ đoán cháu biết rất rõ những gì sau đó đã được thỏa thuận cho cặp tình nhân trẻ. Những nợ nần của Wickham, càng lúc càng chồng chất mà theo mợ nghĩ có thể lên đến hơn một ngàn Bảng, sẽ được giúp trả hết. Thêm vào đó là một ngàn Bảng phần tiền chia cho Lydia và cộng thêm tiền chuộc Wickham ra khỏi quân đoàn. Lý do tại sao tất cả những chuyện này đều chỉ có một mình Darcy lo, giống như mợ đã cho biết ở đoạn trước, Darcy cho rằng lỗi ở chỗ anh ta đã giấu diếm khiến mọi người bị mắc lừa về tính nết của Wickham. Tuy nhiên có lẽ còn có một sự thật khác phía sau chuyện này, mợ nghi ngờ Darcy còn giấu chuyện gì mà chính sự thật có thể giúp ta trả lời cho việc đang xảy ra. Khi mọi chuyện đã sắp xếp xong, Darcy quay trở lại với các bạn đang còn ở Pemberley. Thế nhưng mọi người ở đây nhất trí rằng anh nên đến London một lần nữa khi đám cưới diễn ra, và lúc đó tiền bạc sẽ được giao sòng phẳng.

“Mợ tin rằng mợ đã kể cho cháu biết hết mọi chuyện. Đó là những gì mà cháu muốn nghe vì nó đã gây cho cháu một sự ngạc nhiên lớn. Mợ hy vọng nó sẽ không gây cho cháu sự khó chịu nào. Lydia có đến gặp cậu mợ và Wickham xin phép được đến nhà thường xuyên. Anh ta cũng giống hệt như lúc trước, khi mợ mới biết anh ta ở Hertfordshire. Nếu không vì đã nhận được lá thư của Jane gửi cho mợ hôm thứ Tư vừa qua, cho mợ biết rằng cách cư xử của Lydia khi về tới nhà cũng y như vậy, thì mợ cũng sẽ không nói cho cháu nghe mợ đã không hài lòng thế nào về thái độ của Lydia trong thời gian nó ở đây. Do đó những gì mợ nói cho cháu biết giờ đây cũng không phải là điều đau đớn gì lắm. Mợ đã nói chuyện nghiêm chỉnh với Lydia nhiều lần, cố vạch cho nó thấy những điểm xấu mà nó đã làm và sự đau buồn nó đã gây ra cho gia đình. Nếu nó nghe lời mợ thì đó cũng là điều may mắn, nhưng mợ tin chắc rằng nó đã không chịu lắng nghe. Có những lúc mợ cảm thấy rất bức, nhưng sau đó mợ nhớ tới Lizzy và Jane thương yêu của mợ, vì hai cháu mợ lại cố kiên nhẫn với nó.

“Darcy đã đến tham dự lễ cưới rất đúng hẹn như Lydia đã nói cho cháu biết. Anh ta dùng bữa với mọi người vào ngày hôm sau và sau đó rời thủ đô vào ngày thứ Tư hay thứ Năm gì đó. Cháu Lizzy của mợ, không biết cháu có giận mợ không nếu nhân cơ hội này mợ nói rằng (chuyện mà mợ không can đảm để nói lúc trước) rằng mợ rất thích anh chàng Darcy này. Anh ta đối xử với cậu mợ rất kính trọng và vui vẻ như lúc chúng ta còn ở Derbyshire. Kiến thức, sự hiểu biết và tư tưởng của anh ta làm mợ rất hài lòng. Anh ta không có khuyết điểm gì cả, chỉ cần sống động thêm một chút, nhưng nếu anh ta biết chọn vợ một cách kỹ lưỡng, chín chắn thì người vợ sẽ dạy cho anh ta điều đó. Mợ nghĩ Darcy rất kín đáo, anh ta hầu như không hề nhắc đến tên cháu. Thật ra kín đáo là thái độ của những người phong lưu đài các.

“Hãy tha thứ cho mợ rằng từ này đến giờ mợ cứ đưa ra những giả thuyết như vậy, hay ít nhất cháu cũng đừng bắt lỗi mợ bằng cách không cho mợ đến Pemberley. Mợ sẽ không bao giờ được vui cho đến khi được đến thăm rừng cây ở đó. Một xe ngựa bốn bánh thấp được kéo bởi một cặp ngựa nhỏ là có thể thực hiện được điều này.

“Thôi, mợ không viết nữa. Mấy đứa nhỏ đã đợi mợ cả nửa tiếng đồng hồ rồi.

“Mợ của cháu,

“M. Gardiner.”

Nội dung của lá thư đẩy Elizabeth rơi vào trạng thái xúc động. Nàng thật khó xác định giữa niềm đau và nỗi vui mừng mà nàng đang trải qua, cảm giác nào mạnh mẽ hơn. Những nghi ngờ không rõ ràng lúc trước khi nàng

cho rằng Darcy có dính líu vào cuộc hôn nhân của em gái mình giờ đây đã được chứng minh là hoàn toàn đúng. Darcy đã cố tình theo bọn họ đến thủ đô rồi tự mình chuốc lấy những điều phiền toái và mất sĩ diện để truy tìm bọn họ. Sau đó chàng phải đi thỉnh cầu xin xỏ dùm cho một người con gái mà chàng ghét cay ghét đắng và coi thường. Cuối cùng thì chàng phải hạ mình đến gặp, không những chỉ một lần mà nhiều lần, để nêu lý lẽ, thuyết phục và cuối cùng là lo lót cho người đàn ông mà chàng lúc nào cũng muốn tránh mặt, người đàn ông mà đối với chàng quả là một sự tra tấn khi phải nói tới tên. Trái tim của Elizabeth cho nàng biết Darcy đã làm những chuyện đó là vì nàng. Nhưng sau đó, khi kiểm chứng lại bằng những lý lẽ khác thì nàng lại cho rằng mình đang mơ mộng hão huyền. Nếu như Darcy chấp nhận làm anh em rể và dẹp bỏ đi sự ghét cay ghét đắng trong quan hệ với Wickham, quả thật chàng đã phải cố chịu đựng quá nhiều, nhiều như thế nào thì Elizabeth cảm thấy quá xấu hổ để nghĩ tới. Lý do Darcy đã đưa ra tại sao chàng phải nhúng tay vào việc này là vì chàng cho rằng mình đã sai lầm, và bởi vậy chàng có thể tự do giải quyết. Dù Elizabeth không cho rằng nàng là nguyên nhân chính khiến Darcy làm những việc như vậy, thế nhưng nàng vẫn tin rằng những tình cảm còn sót lại mà chàng dành cho mình đã giúp chàng quyết tâm thực hiện nó. Thật đau đớn để nhận ra rằng gia đình nàng giờ đây phải chịu mang ơn một người, mà người này lại không hề mong đợi sự trả ơn. Gia đình nàng phải mang ơn Darcy đã khôi phục lại thanh danh cho Lydia. Từ tận đáy trái tim mình, Elizabeth cảm thấy đau buồn vì cách đối xử của nàng và những lời nói xúc phạm trước kia đối với chàng. Elizabeth cảm thấy mình quá hèn hạ nhưng đồng thời nàng lại cảm thấy rất hãnh diện về chàng. Elizabeth đọc đi đọc lại những lời khen của mẹ nàng dành cho Darcy. Với nàng như vậy hình như cũng chưa đủ, nhưng ít nhất nó cũng khiến nàng vui lòng. Elizabeth cảm nhận một cảm giác thích thú, mặc dù cảm giác đó có lẫn lộn với tiếc nuối, khi nhận ra mỗi giao tiếp bền chắc giữa cậu nàng và Darcy. Nó khiến nàng tin rằng tình yêu của Darcy dành cho nàng vẫn còn tồn tại.

Khi thấy có bóng người đi tới, Elizabeth vội đứng dậy. Trước khi nàng kịp rẽ tránh qua ngã khác thì Wickham đã xuất hiện:

- Chào chị vợ thân thương của tôi, tôi ngại rằng mình đang quấy rầy cuộc ngao du yên tĩnh của cô.

- “Chắc chắn anh đã quấy rầy tôi”, Elizabeth trả lời với một nụ cười. “Tuy nhiên không phải lúc nào theo sau sự quấy rầy cũng là một sự lãng tránh không chào đón”.

- Nếu vậy, tôi thật sự phải xin lỗi. Lúc trước hai chúng ta lúc nào cũng là bạn tốt. Bây giờ quan hệ của chúng ta còn gần hơn khi xưa.

- Đúng như vậy. Những người kia không ra đây à?

- Tôi không biết. Mẹ và Lydia đã đi xe ngựa đến Meryton.Ồ, tôi được biết qua cậu và mợ, cô đã đến thăm Pemberley.

Elizabeth trả lời xác nhận.

- Tôi thật ghen tị với cô. Lúc này tôi cho rằng mình vẫn chưa thể làm như vậy được, nếu không tôi đã ghé nó trên đường đi Newcastle. Tôi đoán cô đã gặp người giữ nhà? Bà Reynolds lúc nào cũng gần gũi thương yêu tôi. Bà ta chắc đã không nhắc tên tôi với cô.

- Có, bà ta có nhắc tới.

- Vậy bà ta đã nói gì?

- Nói rằng anh đã gia nhập quân đội và bà ta sợ rằng anh không được suôn sẻ lắm. Anh biết đó, ở cách xa nhau như vậy mọi việc khi nghe qua sẽ dễ bị hiểu lầm.

- “Chắc chắn như vậy”, Wickham cắn môi. Elizabeth hy vọng câu nói của nàng sẽ làm Wickham không nói nữa, thế nhưng cuối cùng chàng cũng lên tiếng:

- Tôi đã ngạc nhiên gặp được Darcy thàng qua trên thủ đô. Chúng tôi tình cờ gặp nhau nhiều lần. Tôi tự hỏi anh ta làm gì ở đó.

- “Có lẽ để chuẩn bị cho đám cưới của anh ta và tiểu thư De Bourgh. Phải có nguyên nhân quan trọng để anh ta đến đó lúc này trong năm”, Elizabeth nói.

- Không nghi ngờ gì. Cô có gặp anh ta lúc cô ở Lambton không? Nếu tôi không lầm thì ông bà Gardiner nói cô đã gặp anh ta.

- Đúng vậy, và Darcy có giới thiệu tôi với em gái của anh ấy.

- Cô có thích cô gái đó không?

- Rất thích.

- Thật ra, tôi nghe người ta nói cô ta đã tiến bộ không ngờ từ một hai năm qua. Lần cuối khi tôi gặp cô ta thì trông cô ta không có gì hứa hẹn lắm. Tôi rất vui khi cô thích cô ta. Tôi hy vọng cô ta sau này sẽ trở nên người tốt.

- Tôi cam đoan Georgiana sau này sẽ rất khá. Cô ta đã qua khỏi tuổi thử thách.

- Cô có đi ngang qua làng Kympton không?

- Tôi cũng không nhớ nữa.

- Tôi nhắc tới nơi đó bởi vì đáng ra nó đã là giáo xứ do tôi đảm nhiệm. Một nơi thật tuyệt vời, lại thêm một căn nhà dành cho mục sư rất đẹp. Nó rất thích hợp với tôi trên mọi phương diện.

- Anh thích đứng làm lễ?

- Tôi đã coi nó là một phần trong những bốn phận của mình, thế nhưng sự nỗ lực của tôi cuối cùng cũng chẳng mang lại được gì. Tôi cũng không nên phàn nàn mới phải. Nhưng một điều chắc chắn là căn nhà đó đáng ra là thuộc về tôi. Cuộc đời nếu được lui về đó sống trong yên tĩnh thì thật là hạnh phúc. Nhưng mọi chuyện đã không được như vậy. Cô đã từng nghe Darcy nhắc về chuyện đó khi đang ở Kent chưa?

- Tôi đã được nghe lại từ một người có thẩm quyền tương đương anh ta, rằng tài sản đó được để lại cho anh có kèm theo điều kiện và cũng tùy theo sự xử lý của người bảo trợ tài sản lúc đó.

- Như vậy là cô có nghe. Đúng như vậy. Tôi có nói cho cô nghe từ đầu, có thể cô vẫn còn nhớ.

- Tôi còn nghe nói có một thời gian, khi anh không thích việc thuyết giáo như bây giờ, lúc đó anh đã tuyên bố sẽ nhất quyết không nghe lời sai khiến của ai. Sau đó mọi chuyện đã được dàn xếp thỏa thuận cho phù hợp giữa hai bên.

- Cô đã nghe đúng và chuyện đó không phải là không có cơ sở. Cô có thể vẫn còn nhớ tôi có nhắc đến điểm đó khi chúng ta mới nói chuyện.

Lúc này hai người đã đi gần đến cửa, Elizabeth cố gắng bước nhanh để làm sao không phải đi chung với Wickham nữa. Vì em gái mình, Elizabeth đã không muốn khiêu khích chàng thêm, nàng chỉ trả lời cầm chừng với một nụ cười hóm hỉnh:

- Tới đây Wickham. Anh biết đó, chúng ta đã là chị em rồi, đừng để phải chạnh chấp bất hòa về những chuyện trong quá khứ. Trong tương lai tôi hy vọng chúng ta lúc nào cũng sẽ hiểu nhau.

Elizabeth đưa tay ra. Mặc dù không biết mình nên bày tỏ ra sao, Wickham cũng khẽ hôn lên tay nàng một cách đầy tình cảm và lịch thiệp, sau đó hai người bước vào nhà.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 53

Wickham hoàn toàn hài lòng với cuộc nói chuyện này đến nỗi chàng không hề cảm thấy khó chịu hay tức giận người chị vợ của mình đã khơi đề tài nói về chuyện cũ. Chính Elizabeth cũng cảm thấy hài lòng vì nàng đã nói chỉ đủ để Wickham không thể nói nhiều hơn.

Ngày khởi hành của Wickham và Lydia chẳng mấy chốc đã đến, bà Bennet đành phải chia tay con gái. Chồng bà đã không bằng lòng với dự tính của bà đưa cả gia đình đi theo đến Newcastle. Ông tin chắc rằng trong vòng một năm bà sẽ còn lại nói về đề tài này. Bà Bennet khóc:

- Ôi Lydia, con gái của mẹ, khi nào mẹ con mình mới gặp lại nhau?
- Trời ơi, con không biết nữa, có lẽ hai ba năm.
- Viết thư cho mẹ thường xuyên nghe con gái.
- Con sẽ cố gắng viết thường. Nhưng mẹ biết đó, đàn bà có chồng đâu có nhiều thì giờ để viết thư. Mấy chị có thể viết bởi vì họ không có gì để làm.

Wickham chia tay với mọi người tình cảm hơn. Chàng cười tươi và nói những lời hoa mỹ, đáng điệu trông rất đẹp trai. Ông Bennet nói, sau khi hai người rời khỏi nhà:

- Nó là một thanh niên tốt. Nó màu mè, biết cười điệu và lấy cảm tình mọi người trong nhà. Tôi cảm thấy rất tự hào về nó. Tôi nghĩ ngay cả ngài William Lucas cũng không thể tự mình tìm được một người con rể có giá trị như vậy.

Sự ra đi của con gái làm bà Bennet ngẩn ngơ nhiều ngày. Bà nói:

- Tôi thường nghĩ rằng không có gì đau khổ bằng cảnh phải chia cách những người thân của mình. Cuộc đời thật là hiu quạnh khi bị chia xa như vậy.

- “Mẹ thấy đó, thưa mẹ, đây là hậu quả của việc gả con gái đi lấy chồng. Bây giờ thì chắc mẹ hài lòng hơn khi bốn cô con gái còn lại vẫn còn độc thân”, Elizabeth nói.

- Đâu có chuyện đó. Lydia rời mẹ không phải vì nó lấy chồng mà vì

chồng của nó phải thuyền chuyển đi quá xa theo quân ngũ. Nếu Wickham vẫn ở gần đây, con bé sẽ không đi sớm như vậy.

Tuy nhiên sự thất vọng và buồn rầu mà bà Bennet phải chịu đựng chỉ tồn tại một thời gian rất ngắn ngủi. Sau đó bà thoải mái dần và lại tràn đầy hy vọng khi một tin tức mới bắt đầu lan truyền trong vùng. Người giữ nhà ở Netherfield vừa nhận được lệnh chuẩn bị dọn dẹp để đón chủ nhân tới. Chủ nhà sẽ về đó vào khoảng một hai ngày và ở lại trong nhiều tuần để đi săn bắn. Bà Bennet nhìn Jane và cảm thấy rất bồn chồn nóng ruột. Bà nói khi bà Phillips mới báo tin này:

- Em à, thế là anh chàng Bingley lại tới đây. Vậy càng tốt. Không phải là chị quan tâm đến chuyện này, anh ta không là gì của nhà chị cả và chị chắc chắn không muốn gặp anh ta lần nữa. Tuy nhiên anh ta cứ tự nhiên đến Netherfield nếu anh ta thích. Ai biết đâu chuyện gì sẽ xảy ra? Em biết đó, từ lâu tụi chị đã đồng ý với nhau là sẽ không nhắc một tiếng về anh ta nữa. Em có chắc là anh ta sẽ đến không?

- “Tin này thì chị có thể tin được bởi vì bà Nocholls đi Meryton tối qua. Em thấy bà ta đi ngang qua nên em đã tự mình ra hỏi để biết rõ sự thật, và bà ta khẳng định đó là sự thật. Bingley sẽ đến đây muộn nhất là vào thứ Năm, cũng có thể là thứ Tư. Bà ta nói với em bà đang đi tới cửa hàng để mua thịt cho ngày thứ Tư, bà cũng mua ba đôi vịt mới làm thịt”, Bà Phillips trả lời.

Jane nghe tin Bingley trở lại và nàng không khỏi thay đổi sắc mặt. Đã nhiều tháng trôi qua kể từ ngày nàng nhắc tên Bingley với Elizabeth, nhưng giờ đây ngay sau khi hai chị em có dịp ngồi riêng với nhau, nàng nói:

- Elizabeth, chị đã thấy em nhìn chị khi dì nói cho chúng ta nghe về tin tức mới này, và chị biết lúc đó chị đã tỏ ra khó chịu buồn bã. Tuy nhiên em không nên cho rằng thái độ ấy của chị là do một nguyên nhân ngu xuẩn nào gây ra. Lúc đó chị chỉ thấy rối bời vì cảm thấy cần suy xét lại chính mình. Chị cam đoan với em rằng dù vui hay buồn, tin này không hề ảnh hưởng gì tới chị. Chị mừng rằng anh ta chỉ đến một mình, như vậy chúng ta sẽ gặp anh ta ít hơn. Không phải là chị lo sợ cho mình, nhưng chị sợ lời bình phẩm của người khác.

Elizabeth không biết phải trả lời ra sao. Nếu như nàng đừng gặp Bingley ở Derbyshire, có lẽ nàng đã cho rằng chàng đến đây không ngoài gì hơn là để săn bắn như ai cũng biết. Thế nhưng Elizabeth cho rằng Bingley vẫn còn tình cảm với Jane, nàng cho rằng rất có thể việc Bingley tới đây là có sự đồng ý của Darcy, hay cũng có thể chàng đã có đủ can đảm để đến đây một mình. Elizabeth tự nghĩ:

- Thật khó, người thanh niên tội nghiệp này không thể đến căn nhà do chính mình đã mượn mà không gây ra những sự đồn đoán. Mình nên để anh ta tự lo liệu.

Mặc dù đã nghe chị nói và tin rằng chị sẽ hoàn toàn bình tĩnh trong khi chờ đợi Bingley đến, Elizabeth vẫn có thể dễ dàng nhận ra tinh thần của Jane bị ảnh hưởng. Nàng thấy Jane phiền muộn hơn và không được bình thường như mọi ngày.

Đề tài được thảo luận một cách sôi nổi giữa hai ông bà Bennet khoảng một năm trước giờ đây được nhắc lại lần nữa. Bà Bennet nói:

- Ông này, ngay sau khi anh chàng Bingley đến đây, đương nhiên ông sẽ phải đi thăm anh ta ngay.

- Không, không. Bà đã bắt tôi đến thăm anh ta năm ngoái rồi và nói nếu tôi đi thăm, thì anh ta sẽ cưới một trong những đứa con gái nhà mình. Nhưng cuối cùng thì chẳng có gì và tôi sẽ không để bà sai đi làm công chuyện ngu muội đó lần nữa.

Bà Bennet giải thích cho chồng biết tại sao những người đàn ông trong vùng cần phải chú tâm đến Bingley khi chàng quay về lại Netherfield. Ông Bennet nói:

- Tôi coi thường nghi thức xã giao này, nếu anh ta muốn làm quen với chúng ta thì hãy để anh ta tự đi làm.

Anh ta biết mình ở đâu. Tôi sẽ không phí thời gian chạy theo anh hàng xóm này mỗi khi anh ta bỏ đi rồi quay trở lại.

- Thật ra, tôi chỉ biết nếu ông không đi thăm anh ta thì thật là khiếm nhã. Tuy nhiên, điều đó cũng không ngăn cản tôi mời anh ta đến đây dùng bữa, và tôi đã quyết rồi. Tôi sẽ mời luôn bà Long và gia đình Gouldings. Như vậy là có tất cả mười ba người kể cả gia đình mình, chỉ chừa đủ một chỗ

cho anh ta.

Cảm thấy thoải mái vì sự quyết định này, bà Bennet đã bỏ qua và chịu đựng sự bất lịch sự của chồng. Tuy nhiên bà cho rằng mình sẽ bị mất mặt nếu những người hàng xóm gặp Bingley trước gia đình bà. Ngày Bingley đến càng lúc càng gần, Jane nói với em gái:

- Chị cảm thấy tiếc rằng Bingley sẽ lại đến đây. Chị rất dửng dưng với chuyện đó, nhưng chị lại không chịu được cứ nghe mọi người nói mãi về anh ta. Mẹ có ý tốt nhưng mẹ không hiểu và cũng không ai hiểu chị đã phải chịu đựng như thế nào mỗi khi nghe những điều mẹ nói. Chị sẽ thật vui vẻ và hạnh phúc khi anh ta rời khỏi Netherfield.

- “Em ước mình có thể nói lời an ủi chị, nhưng em thật không biết làm sao. Chị phải tự an ủi lấy mình. Cảm giác thỏa mãn thông thường mà mình có được khi đi khuyên răn những người đang đau khổ nên cố chịu đựng thì không ích lợi gì, bởi vì chị lúc nào cũng làm được như vậy”, Elizabeth trả lời.

Bà Bennet đã nhờ những người hầu đi thu thập tin tức để báo cho bà biết sớm nhất khi nào thì Bingley đến. Thời gian chờ đợi này đối với bà thật dài đằng đẳng và đầy những lo âu, bức mình, cáu kỉnh. Cuối cùng thì Bingley cũng đã đến Netherfield. Bà Bennet tính toán từng ngày chuyện gì sẽ xảy ra ở Netherfield trước khi bà gửi thiệp mời đi, trong lòng không hy vọng gì sẽ được gặp chàng sớm. Thế nhưng sang đến sáng ngày thứ ba, sau khi Bingley đã đến Hertfordshire, từ cửa sổ của phòng trang điểm của mình, bà Bennet thấy Bingley đang cưỡi ngựa đi vào bãi cỏ phía nhà bà.

Những cô con gái được bà Bennet nôn nóng gọi ra để chia sẻ sự mừng rỡ của bà. Jane cương quyết ngồi nguyên chỗ của mình ở bàn. Elizabeth vì muốn làm vui lòng mẹ đã đi tới cửa sổ để nhìn ra ngoài, thế nhưng khi nàng trông thấy có Darcy đi chung với Bingley thì nàng cũng quay lại ngồi xuống cạnh chị mình. Kitty nói:

- Mẹ, có một người đàn ông nữa đi với anh ta, ai vậy nhỉ?
- Mẹ đoán là người quen nào đó, mẹ chắc rằng mẹ không quen.
- A! Hình như đó là người thường đi với anh Bingley lúc trước. Anh... tên anh ta là gì nhỉ? Cái anh cao và kiêu ngạo.

- Trời ơi. Darcy. Mẹ cho là như vậy. Nhưng bất cứ bạn bè nào của Bingley cũng sẽ được đón tiếp nồng hậu ở đây, chắc chắn như vậy, mặc dù mẹ không thích gặp anh ta cho lắm.

Jane nhìn Elizabeth với sự ngạc nhiên và lo lắng. Nàng có biết, nhưng rất ít, về cuộc gặp gỡ của hai người ở Derbyshire và do đó đã cảm nhận được sự ngưỡng ngượng của em mình. Cả hai chị em đều cảm thấy không được thoải mái, người này cảm thông cho tâm trạng của người kia. Bà Bennet đang nói cho mọi người nghe việc bà ghét Darcy thế nào và cương quyết sẽ chỉ nói chuyện lịch sự xã giao với chàng, chỉ vì chàng là bạn của Bingley. Có những nguyên nhân khiến Elizabeth không được tự nhiên mà Jane không thể nào biết được. Elizabeth chưa bao giờ có can đảm tiết lộ lá thư của bà Gardiner và tâm sự cho Jane nghe về sự thay đổi về tình cảm của mình đối với Darcy. Jane không thể nào biết được rằng Darcy chính là người mà cả gia đình nàng đang phải mang ơn và là người mà Elizabeth đã mang lòng yêu thương. Về phần Elizabeth, nàng cảm thấy ngạc nhiên về việc Darcy đã đến Netherfield và rồi lại chịu đến Longbourn. Chuyện này đã khiến nàng ngạc nhiên giống như lần đầu tiên chứng kiến cảnh Darcy thay đổi thái độ ở Derbyshire.

Màu hồng trên khuôn mặt của Elizabeth mất đi lúc này, giờ đây đã bắt đầu ửng đỏ, và nụ cười tươi vui trên khuôn mặt càng làm tăng nét long lanh của đôi mắt nàng. Tuy chưa khẳng định một cách chắc chắn, nhưng Elizabeth cho rằng tình cảm của Darcy dành cho nàng vẫn chưa thay đổi. Elizabeth tự nghĩ:

- Mình hãy quan sát xem anh ấy sẽ đối xử với mình ra sao, bây giờ thì còn quá sớm để phán đoán.

Elizabeth tiếp tục những công việc đang làm và cố gắng giữ sao cho được bình tĩnh. Nàng không dám ngược mắt lên, cho đến khi vì quá lo lắng và tò mò đã ngược lên nhìn chị nhân khi người hầu bước vào cửa. Jane trông xanh xao hơn bình thường nhưng vẫn cố tỏ ra trầm tĩnh và khoan thai. Khi hai người đàn ông xuất hiện, khuôn mặt Jane đã chuyển sang màu hồng. Cách nàng chào đón trông tương đối thoải mái và thái độ không mang vẻ gì oán hận hay vồn vã ân cần quá mức.

Elizabeth nói rất ít, chỉ vừa đủ để tỏ ra lịch sự xã giao, sau đó lại ngồi xuống tiếp tục việc đang làm, không khỏi cảm thấy nôn nóng trong lòng. Một lần nàng đã mạo hiểm liếc nhìn Darcy và thấy chàng vẫn giữ vẻ nghiêm trang như thường lệ. Nàng nghĩ Darcy lúc này trông giống như lúc ở Hertfordshire hơn là lúc ở Pemberley. Một điều khiến Elizabeth đau lòng, cho rằng Darcy có thái độ khác biệt như vậy có lẽ vì chàng đang ở trước mặt mẹ nàng, không như lúc ở trước mặt cậu vợ nàng.

Về phần Bingley, chàng trông rất vui vẻ, tuy có chút ngượng ngập mắc cỡ. Bingley được bà Bennet tiếp đón một cách lễ độ, cung kính đến mức làm hai cô con gái cảm thấy rất xấu hổ, nhất là khi so sánh sự tiếp đãi lạnh lùng đối với Darcy, bạn của chàng. Chỉ một mình Elizabeth biết được mẹ mình phải chịu ơn Darcy, người đã cứu cô con gái thương yêu nhất của bà thoát khỏi cảnh bị người đời chê cười. Cách đối xử khác biệt mà mẹ dành cho hai người đã khiến Elizabeth rất đau lòng.

Darcy hỏi thăm Elizabeth sức khỏe ông bà Gardiner, một câu hỏi mà Elizabeth đã không khỏi ngạc nhiên khi trả lời. Sau đó chàng hầu như không nói gì cả. Darcy đã không chọn ngồi cạnh Elizabeth, có lẽ đó là lý do tại sao chàng trở nên im lặng. Chàng đã không như vậy lúc ở Derbyshire. Khi ở Derbyshire, Darcy thường nói chuyện với những người thân của Elizabeth khi không có dịp được nói chuyện với nàng. Nhưng giờ đây, đã nhiều phút đã trôi qua mà Elizabeth không hề nghe Darcy nói tiếng nào. Thình thoảng vì không ngăn được tò mò, Elizabeth nhướn mắt lên nhìn thẳng vào mặt Darcy, nàng thường xuyên thấy chàng đang nhìn Jane chứ không phải nhìn nàng, và nếu không thì chỉ nhìn xuống đất. Elizabeth cảm thấy rất thất vọng và giận cho chính mình vì đã suy nghĩ vẩn vơ những điều như vậy. Nàng tự nhủ:

- Chẳng lẽ mình còn mong đợi điều gì khác hơn. Nếu như vậy tại sao anh ấy lại đến đây?

Elizabeth không còn hứng thú nói chuyện với bất cứ ai, nàng chỉ muốn được nói chuyện với Darcy. Thế nhưng nàng lại không có can đảm lên tiếng nói chuyện với chàng. Elizabeth chỉ có thể hỏi thăm Georgiana em gái chàng, ngoài ra không nói được gì thêm.

Bà Bennet lên tiếng:

- Anh Bingley, từ ngày anh rời khỏi đây đến nay cũng đã lâu lắm rồi.

Bingley trả lời xác nhận câu nói này.

- Tôi cứ sợ là anh sẽ không bao giờ quay lại đây lần nữa. Người ta nói rằng anh có ý định dọn khỏi Netherfield trong mùa lễ thánh Michaelmas, tuy nhiên tôi hy vọng không phải vậy. Nhiều sự thay đổi đã xảy ra trong vùng từ ngày anh đi. Charlotte đã kết hôn và dọn đi. Một trong mấy cô con gái của tôi cũng đã lấy chồng. Tôi cho rằng anh đã nghe nói qua hay đọc được trên báo. Tin đó đã được đăng trên tờ The Times và The Courier, tuy nhiên nó đã đăng tải không đúng ý tôi lắm. Tin trên báo chỉ đăng: “George Wickham kết hôn cùng cô Lydia Bennet” mà không nhắc tí nào về cha cô dâu, chỗ cư ngụ của cô dâu hoặc một điều gì khác. Đó là do em trai của tôi soạn thảo. Tôi tự hỏi sao nó lại có thể soạn ra một mẫu tin khó coi như vậy. Anh đã được đọc qua chưa?

Bingley trả lời rằng chàng có đọc và ngỏ lời chúc mừng. Elizabeth không dám đưa mắt lên nhìn, bởi vậy không biết Darcy có thái độ ra sao. Bà mẹ tiếp tục nói:

- Gả chồng được cho một cô con gái thật là một điều vui mừng, nhưng anh Bingley biết không, cũng thật đau buồn khi Lydia phải rời xa tôi. Hai đứa tụi nó đã dọn đi Newcastle, dường như đó là một nơi rất xa ở miền bắc và tôi không biết tụi nó sẽ ở đấy tới bao lâu. Quân đoàn của Wickham đóng ở đó, tôi tin rằng anh cũng nghe Wickham đã rời khỏi quân đoàn cũ của nó và chuyển sang quân đoàn thường trú. Cám ơn trời. Cũng may Wickham còn có được vài người bạn giúp đỡ, tuy không nhiều như nó đáng phải có.

Elizabeth biết mẹ mình nói câu nói này để ám chỉ Darcy nên cảm thấy vô cùng xấu hổ đến nỗi nàng gần như muốn bỏ chỗ đứng lên. Tuy nhiên nàng đã phải cố gắng để đổi đề tài câu chuyện bằng cách hỏi Bingley xem chàng có dự định ở lại vùng này lâu không.

Bingley cho biết chàng sẽ ở lại một vài tuần. Bà mẹ nói:

- Anh Bingley, khi nào anh đã săn hết những con chim trong khu nhà anh, tôi xin mời anh đến trang viên của ông Bennet nhà tôi và muốn săn bao nhiêu chim thì săn. Tôi tin rằng chồng tôi sẽ rất vui lòng mời anh và sẽ để

dành lại những con chim tốt nhất cho anh.

Sự khổ sở của Elizabeth càng lúc càng tăng về sự quan tâm lãng xảng không cần thiết của mẹ. Nó gợi nàng nhớ tới cảnh tượng đã xảy ra cách đây một năm về trước. Trong giây phút này Elizabeth cảm thấy cho dù được sống nhiều năm trong vui vẻ hạnh phúc cũng không thể bù đắp cho Jane và nàng những giây phút xấu hổ đau đớn thế này. Elizabeth tự nhủ trong lòng:

- Điều mà mình mong ước lúc này là từ giờ sẽ không bao giờ ở chung với bất cứ ai trong số hai người thanh niên đó. Xã hội của họ không thể nào chấp nhận được những chuyện tệ hại thế này. Hãy đừng để cho mình gặp họ nữa.

Thế nhưng sự đau khổ mà Elizabeth cho rằng dù bao năm sống trong hạnh phúc cũng không thể đền bù đã nhanh chóng giảm bớt rất nhiều khi quan sát thấy sắc đẹp của chị mình đã khơi lại lòng ngưỡng mộ trong lòng người yêu cũ. Khi Bingley mới tới, chàng nói chuyện với Jane rất ít, tuy nhiên mỗi giây phút trôi qua thì sự chú ý của chàng đối với Jane lại tăng lên. Bingley nhận ra Jane vẫn diễm lệ và dịu dàng như năm ngoái, mặc dù nàng không nói nhiều lắm. Về phần Jane, nàng lo âu băn khoăn muốn tỏ cho Bingley thấy mình không khác xưa và cố gắng nói thật nhiều. Thế nhưng thật ra đầu óc của Jane lúc đó đang đầy ắp những suy nghĩ và không phải lúc nào nàng cũng biết được nàng thật ra đang im lặng.

Khi hai người đàn ông đã đứng lên ra về, bà Bennet tỏ ra lịch sự và mời họ đến dùng bữa ở Longbourn trong vài ngày kế tiếp:

- Anh Bingley, anh nợ tôi một cuộc viếng thăm đấy. Khi anh quay về thủ đô mùa đông năm ngoái, anh hứa là sẽ đến đây dùng bữa với gia đình chúng tôi ngay sau khi trở lại. Anh thấy đó, tôi vẫn chưa quên. Tôi đã rất thất vọng vì anh không quay trở lại dùng bữa như đã hứa.

Bingley tỏ ra hơi lúng túng về câu nói này và trả lời rằng chàng đã không thể đến được vì bận công chuyện làm ăn. Sau đó hai người ra về.

Tuy bà Bennet có ý định muốn mời họ quay lại dùng bữa chiều ngay ngày hôm đó và mặc dù trong nhà lúc nào cũng có sẵn những món ăn ngon, nhưng bà cho rằng đãi ít hơn hai món chính sẽ không xứng với một thanh niên có lợi tức mười ngàn Bảng một năm và cũng là người bà đang có ý định sẵn đón.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 54

Ngay sau khi hai chàng thanh niên ra về, Elizabeth bước ra ngoài để lấy lại tinh thần, hay nói một cách khác, để đắm chìm trong suy nghĩ mà không muốn bị ai quấy rầy. Thái độ của Darcy làm nàng vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

- Tại sao? Nếu anh ấy đến đây chỉ để im lặng, lạnh lùng và đứng đưng như vậy thì thà rằng đừng đến làm gì.

Không câu trả lời nào có thể làm nàng vui vẻ trở lại.

- Anh ấy đã có thể đối xử hòa nhã, đáng yêu và vui vẻ với cậu mợ mình khi còn ở trên thủ đô, thì tại sao lại không đối xử với mình được như vậy ở đây? Nếu sợ mình sao anh ấy lại đến đây? Nếu còn quan tâm đến mình sao anh ấy lại im lặng quá như vậy? Thật là trở trêu. Tốt nhất đừng nên nghĩ về anh ấy nữa.

Dòng suy nghĩ và sự cố gắng không nghĩ về Darcy nữa của Elizabeth bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của Jane. Jane trông thật tươi tắn, chứng tỏ rằng nàng rất hài lòng về những người khách mới tới thăm.

- Sau khi đối diện với Bingley, chị cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Chị biết mình sẽ không cảm thấy xấu hổ nữa nếu anh ấy còn đến đây. Chị cũng mừng thứ Ba này anh ấy sẽ đến nhà dùng bữa, như vậy mọi người có thể công khai thấy rằng chị và anh ấy chỉ là hai người quen bình thường thôi.

- “Đúng như vậy, rất bình thường. Chị Jane ơi, chị hãy cố tự chăm sóc lấy mình”, Elizabeth phá lên cười.

- Elizabeth, em đừng tưởng là chị quá yếu đuối.

- Thật sự em nghĩ chị đang ở trong tình trạng nguy hiểm vì đã làm cho anh ta yêu chị như ngày nào.

Tính tình vui vẻ và lịch sự của Bingley trong suốt nửa tiếng thăm viếng đã làm sống lại những kế hoạch của bà Bennet, bà tính toán làm sao cho những cuộc thăm viếng tới phải thật vui vẻ.

Sang ngày thứ Ba, một bữa tiệc lớn đã được tổ chức ở Longbourn. Hai người khách được nóng lòng mong đợi đã đến rất đúng giờ. Khi mọi người chuẩn bị vào phòng ăn, Elizabeth nôn nóng để ý xem Bingley có ngồi cạnh chị của nàng không, chỗ mà chàng vẫn hay ngồi trong những bữa tiệc trước kia. Người mẹ cần trọng của nàng cũng nghĩ y như vậy nên bà đã không nhắc tới việc mời chàng ngồi cạnh mình. Lúc bước vào phòng ăn, Bingley có vẻ hơi ngập ngừng. Thế nhưng khi Jane tình cờ đưa mắt nhìn chung quanh và nở một nụ cười, thì Bingley đã nhanh chóng quyết định và ngồi xuống bên cạnh nàng.

Với cảm giác chiến thắng, Elizabeth đưa mắt nhìn Darcy. Darcy vẫn tỏ ra dửng dưng quý phái. Khi Elizabeth 0 thấy Bingley cũng đang nhìn Darcy với ánh mắt nửa cười nửa lo sợ thì nàng tin rằng Bingley đã nhận được sự đồng tình của Darcy để tiến tới.

Trong suốt bữa ăn, thái độ quan tâm ngưỡng mộ của Bingley đối với Jane đã khiến Elizabeth tin rằng hạnh phúc của chị giờ đây hoàn toàn nằm trong tay hai người và tình yêu của họ sẽ nhanh chóng có kết quả. Thái độ của Bingley làm Elizabeth cảm thấy phấn khởi. Darcy lúc đó ngồi cạnh bà Bennet, cách xa Elizabeth mãi bên phía bên kia bàn. Elizabeth biết rằng tình trạng như vậy sẽ khiến cho cả Darcy và mẹ không được thoải mái và tự nhiên. Tuy Elizabeth không ngồi gần đủ để nghe hai người nói chuyện, nhưng nàng thấy họ rất ít khi nói chuyện với nhau, mỗi khi phải nói thì cách nói chuyện rất khách sáo và lạnh lùng. Sự khiếm nhã của mẹ khiến Elizabeth nghĩ tới việc gia đình nàng đã mang ơn Darcy rất nhiều. Điều này khiến nàng cảm thấy đau nhói trong lòng và ước gì mình có thể nói cho mọi người trong gia đình biết về lòng tốt của Darcy.

Elizabeth hy vọng rằng tối nay nàng sẽ tìm được cơ hội để nói chuyện riêng với Darcy. Thế nhưng họ chỉ có dịp nói với nhau những câu xã giao chào đón thông thường. Elizabeth cảm thấy lo âu, bồn chồn và bồn chồn. Trước khi mấy người đàn ông vào phòng giải trí, thời gian đã trôi qua nhanh trong chán ngắt và tẻ nhạt, khiến Elizabeth hầu như không muốn nói chuyện xã giao với bất cứ ai trong phòng. Suốt tối hôm đó, nàng chỉ mong sao mấy người đàn ông sớm bước vào.

- “Nếu như Darcy vẫn không chịu đến gần mình, từ nay mình sẽ chịu thua và không bao giờ nghĩ về anh ấy nữa”. Elizabeth tự nhủ.

Cuối cùng mấy người đàn ông cũng bước vào và dáng điệu của Darcy đã khiến Elizabeth cảm thấy vẫn còn hy vọng. Thế nhưng than ôi, mấy phụ nữ khác đã vây quanh bàn nơi Jane đang pha trà và Elizabeth đang rót cà phê ra tách. Họ đứng sát nhau quá đến nỗi không còn dư một chỗ trống để Elizabeth có thể đặt thêm vào một cái ghế bên cạnh mình. Đã vậy khi hai thanh niên đi đến nơi, một trong những cô gái lại dời ghế của mình sát lại phía bên Elizabeth hơn, cô ta nói thì thầm:

- Tôi đã quyết tâm để mấy người đàn ông không thể đến đây tách tụi mình ra. Chúng mình không muốn người nào trong số họ, phải không?

Darcy bước ra xa phía bên kia của căn phòng, Elizabeth đưa mắt nhìn theo, cảm thấy ganh tỵ với bất cứ người nào đang nói chuyện cùng chàng và nàng không còn đủ nhẫn nại để tiếp cà phê cho bất cứ ai. Và cuối cùng, Elizabeth lại thấy quá tức giận với chính bản thân vì những hành động ngu ngốc của mình.

- Anh ấy đã từng bị mình từ chối, làm sao mình có thể ngu xuẩn mong tình yêu của anh ấy sẽ quay lại. Trong số những người đàn ông, thử hỏi ai có thể cầu hôn lần thứ hai với cùng một người con gái? Những người như vậy thật ra không biết hổ thẹn.

Tuy nhiên, sau đó Elizabeth cảm thấy đỡ hơn một chút khi Darcy mang ly lại để lấy thêm cà phê, và nhân cơ hội này nàng đã lên tiếng:

- Em gái của anh vẫn còn ở Pemberley chứ?

- Đúng vậy, nó sẽ ở đó cho tới Giáng Sinh.

- Chỉ ở một mình thôi à? Các bạn của cô ấy đã rời khỏi đó rồi sao?

- Có bà Annesley ở đó với nó. Những người khác thì đã đi Scarborough từ ba tuần nay.

Elizabeth không thể nghĩ ra điều gì khác để nói thêm, nếu Darcy thật sự muốn nói chuyện với nàng, chàng thật ra đã có nhiều cơ hội để làm như vậy. Tuy nhiên Darcy chỉ im lặng đứng cạnh Elizabeth trong nhiều phút, và cuối cùng khi một cô gái đến thì thầm vào tai Elizabeth điều gì đó thì chàng bỏ đi.

Khi những tách uống trà được dọn đi và bàn đánh bài dọn ra thì những người phụ nữ đều đứng lên cả, lúc đó Elizabeth đã hy vọng Darcy sẽ đến để gặp nàng. Thế nhưng mong muốn của nàng đã bị tan vỡ hoàn toàn khi nàng thấy Darcy đã trở thành nạn nhân của mẹ, bà đang đi tìm người chơi bài. Elizabeth giờ đây đã mất cả hết hứng thú mong đợi. Nàng và Darcy bị cầm chân ở hai bàn khác nhau và nàng thấy rằng mình không còn hy vọng gì nữa. Thế nhưng Darcy vẫn thường hay nhìn về hướng Elizabeth ngồi ở phía bên kia căn phòng và chàng đã không thể tập trung chơi cho hay được, cũng giống hệt như Elizabeth.

Bà Bennet có dự định giữ hai thanh niên ở lại cho đến bữa chiều nhưng không may xe ngựa của họ đã được gọi đến trước khi biết bà mời. Bởi vậy bà không có dịp giữ chân họ lại. Bà nói với các con ngay sau khi mọi người đã ra về:

- Thế nào các con gái, các con thấy hôm nay thế nào? Mẹ cho rằng mọi chuyện xảy ra thật tốt đẹp. Bữa ăn chiều được bày biện rất đẹp mắt đúng như mẹ muốn. Món thịt nai nướng vừa tới và ai cũng khen rằng họ chưa bao giờ thấy hai cái đùi mập đầy thịt như vậy. Món canh thì năm mươi lần ngon hơn món canh mình đã ăn ở nhà Lucas tuần rồi. Ngay cả Darcy cũng phải thừa nhận rằng món gà gô nấu rất ngon. Còn Jane thương yêu của mẹ, mẹ chưa từng trông thấy con đẹp như hôm nay. Chính bà Long cũng phải thừa nhận như vậy khi mẹ hỏi bà ta. Ngoài ra đó các con có biết bà còn nói gì không? “Bà Bennet, cuối cùng rồi cô con gái bà cũng sẽ được về ở Netherfield”. Chính bà ta đã nói như vậy. Mẹ thật nghĩ rằng bà Long là người tốt nhất trên đời và những cô cháu gái của bà cũng là những cô gái khá ngoan ngoãn, tuy rằng không phải là đẹp lắm. Mẹ thật là thích họ quá chừng.

Nói ngắn gọn lại bà Bennet cảm thấy rất phấn khởi, bà đã thấy thái độ của Bingley đối xử với Jane và tin rằng nàng cuối cùng sẽ chiếm được chàng. Trong lúc vui mừng như vậy, bà không màng gì đến lý lẽ và đã tỏ ra thất vọng về việc gia đình bà sẽ không có dịp gặp lại Bingley cho mãi tới ngày hôm sau.

- “Ngày hôm nay thật là rất vui vẻ. Những người được mời đến tham dự

đã được lựa chọn thật thích hợp để có thể nói chuyện hợp với nhau. Chị hy vọng mình sẽ thường có dịp gặp lại mọi người”, Jane nói với Elizabeth sau bữa tiệc nhưng Elizabeth chỉ mỉm cười. Jane nói tiếp. “Elizabeth, em không được làm như vậy. Em không được nghi ngờ chị, như vậy sẽ khiến chị thấy hổ thẹn. Bây giờ chị đã biết cách làm sao để đối xử và nói chuyện với anh ta một cách vui vẻ như một người thanh niên đáng yêu và tế nhị, ngoài ra không đi xa hơn. Chị hoàn toàn hài lòng với cách cư xử hiện giờ của anh ta vì anh ta đã không tỏ ra có ý định theo đuổi chị”.

- Chị thật là ác, chị không cho em cười nhưng lúc nào cũng chọc cho em cười.

- Sao em lại nghĩ những chuyện đó là khó có thể tin được.

- Bởi vì sẽ có người không làm được như vậy.

- Tại sao em lại muốn chị tin rằng cảm giác của chị không giống như những gì chị đã thừa nhận?

- Đó là một câu hỏi mà em thật không biết phải trả lời làm sao. Tất cả chúng ta ai cũng muốn dạy khôn cho người khác, mặc dù ta chỉ biết dạy những điều vô giá trị không đáng để học hỏi. Tha thứ cho em, nếu như chị vẫn khẳng định cho là chị rất hứng hờ với anh ấy thì xin đừng tâm sự với em làm gì.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 55

Một vài ngày sau Bingley lại đến thăm lần nữa, lần này chàng chỉ đến một mình. Darcy đã đi London nhưng sẽ quay trở lại trong vòng mười ngày. Bingley ngồi chơi khoảng hơn một tiếng trong tâm trạng rất cao hứng và vui vẻ. Bà Bennet mời chàng ở lại dùng bữa chiều nhưng với dáng điệu ngại ngùng, chàng thú thật đã có hẹn nơi khác. Bà nói:

- Lần sau anh tới, hy vọng lúc đó chúng tôi sẽ được may mắn hơn.

Bingley phải giải thích rằng chàng lúc nào cũng muốn tới thăm và nếu để cho chàng được ra về lúc này, chàng sẽ tìm cách quay lại thăm trong vòng thời gian sớm nhất.

- Anh có thể đến chơi vào ngày mai không?

Vì không bận việc gì vào ngày mai, nên Bingley đã sốt sắng nhận lời mời của bà Bennet.

Ngày hôm sau Bingley đến rất sớm như đã hứa. Khi chàng đến, mấy cô gái còn chưa thay quần áo. Bà Bennet chạy vào phòng con gái lúc đó tóc còn đang chải nửa chừng, trên người còn đang mặc áo che để đánh phấn. Bà la lớn :

- Jane con cứng ơ, mau lên và đi nhanh xuống dưới nhà. Anh ta đến rồi, Bingley đến rồi. Nhanh lên, nhanh lên. Bà Sarah đâu, tới đây giúp cô Jane thay áo ngay. Không cần phải để ý tới tóc của cô Lizzy.

- “Tụi con sẽ xuống ngay bây giờ. Kitty chắc đã xong trước hai đứa con rồi vì nó đã lên lầu từ nửa giờ trước”, Jane nói.

- Kitty à? Liên quan gì tới nó? Đến đây nhanh lên, nhanh lên. Khăn quàng của con đâu con gái cứng?

Khi mẹ đã đi khỏi, Jane không dám xuống một mình mà phải đi chung với một trong các em gái.

Đến tối, họ lại cùng tỏ vẻ khắc khoải bồn khoăn y như vậy. Sau khi dùng trà xong, như thường lệ ông Bennet rút lui vào phòng sách và Mary thì lên lầu để chơi đàn. Hai trong số năm nhân vật kỳ đà cảm mũi coi như đã được loại khỏi, bà Bennet ngồi nháy mắt với Elizabeth và Kitty hồi lâu mà không làm sao cho hai con hiểu. Elizabeth không để ý đến mẹ, cuối cùng khi Kitty bắt đầu chú ý tới, cô nói một cách rất ngây thơ:

- Chuyện gì vậy mẹ? Tại sao mẹ cứ nháy mắt với con? Con phải làm gì?

- “Không có gì con gái, không có gì. Mẹ đâu có nháy mắt với con”. Sau đó bà ráng ngồi yên thêm năm phút. Tuy nhiên vì không muốn uống phí thời gian quý giá, bà đột nhiên đứng dậy và nói với Kitty, “Lại đây con cưng, mẹ muốn nói chuyện với con” rồi bà dẫn Kitty ra khỏi phòng.

Jane ngay lập tức đưa mắt nhìn Elizabeth bày tỏ nỗi đau khổ về sự tính toán này của mẹ, nàng nài nỉ em đừng chịu thua mẹ. Sau một vài phút, bà Bennet hé mở cánh cửa và gọi:

- Lizzy, con gái cưng, mẹ muốn nói chuyện với con.

Elizabeth đành phải đi ra ngoài.

- “Chúng ta nên để hai đứa nó một mình. Kitty và mẹ sẽ đi lên lầu vào trong phòng áo của mẹ”, bà nói sau khi Lizzy bước ra hành lang.

Elizabeth không buồn nói lý lẽ với mẹ nhưng vẫn đứng yên lặng trong hành lang cho đến khi mẹ và Kitty đã đi khuất dạng, sau đó nàng quay lại phòng giải trí.

Cho tới lúc này, mưu mô sắp đặt của bà Bennet vẫn chưa mang lại kết quả. Bingley ngoài việc tỏ ra duyên dáng quyến rũ vẫn chưa công khai tự nhận là người yêu của con gái bà. Tính tình vui vẻ dễ dãi khiến cho sự góp mặt của chàng trong buổi ăn chiều trở nên dễ chịu. Về phần Bingley, chàng phải chịu đựng sự lảng xảng không đúng chỗ và lắng nghe những lời nói vô nghĩa của bà mẹ, nhưng vì nể mặt cô con gái, chàng phải cố gắng chịu đựng.

Trước khi về, Bingley đã bằng lòng và thỏa thuận đi săn với ông Bennet

vào ngày hôm sau.

Sau ngày hôm đó, Jane không còn nói gì về sự thờ ơ của nàng và hai chị em không hề trao đổi một lời nào liên quan đến Bingley nữa. Tuy nhiên Elizabeth cảm thấy rất vui về tin rằng hai người rồi sẽ có kết cuộc nhanh chóng. Nàng hoàn toàn tin rằng những chuyện đang xảy ra đều có sự tán đồng của Darcy.

Bingley đến rất đúng hẹn. Chàng và ông Bennet đi săn với nhau nguyên buổi sáng như đã dự tính. Đối với Bingley, ông Bennet là người dễ thương hơn chàng tưởng. Còn với ông Bennet, Bingley không có điểm gì gọi là tự phụ hay nói năng điên rồ khiến ông phải dè dặt hay chán ghét đến độ không muốn nói chuyện. Ông Bennet đã nói chuyện nhiều hơn và thái độ cũng bớt kỳ cục hơn lệ thường. Sau khi đi săn, hai người trở về nhà vào bữa ăn chiều. Đến tối bà Bennet lại sắp xếp kế hoạch lái mọi người xa khỏi Bingley và con gái. Sau khi uống xong một tách trà, Elizabeth đi vào phòng ăn sáng để viết thư. Nàng thật sự không muốn làm ngược lại mưu kế của mẹ. Những người khác thì ngồi lại chơi bài.

Sau khi đã viết xong thư và quay lại phòng giải trí, Elizabeth đã ngạc nhiên và tin rằng mẹ nàng quả là người quá mưu trí. Lúc vừa mở cửa, nàng nhận ra Jane và Bingley đang ngồi cạnh nhau gần lò sưởi nói chuyện một cách thân mật. Nếu điều đó chưa đủ để nghi ngờ thì khuôn mặt của hai người khi vội vã quay đầu bước xa nhau đã nói lên tất cả. Cả Bingley và Jane đều tỏ ra ngượng ngịu và không thốt lên được một lời. Elizabeth muốn bước ra khỏi phòng ngay, nhưng đúng lúc đó Bingley đã vội đứng lên, chàng thì thầm một vài lời vào tai Jane, sau đó bước ra khỏi phòng.

Jane không thể giấu Elizabeth. Nàng vui mừng ôm em và với sự xúc động mạnh mẽ, xác nhận rằng Bingley đã ngỏ lời cầu hôn với mình. Jane nói thêm:

- Thật là quá sức. Chị không đáng được hưởng như vậy. Ôi, tại sao không phải ai cũng được hạnh phúc như vậy?

Elizabeth chúc mừng chị một cách chân thành, nồng nhiệt và vui mừng.

Những lời chúc mừng này đối với Jane là một nguồn hạnh phúc mới mẻ. Tuy nhiên Jane không có thì giờ ở lại với em gái để kể hết những chi tiết còn lại. Nàng nói to:

- Chị phải đi kiếm mẹ ngay. Chị không thể đùa giỡn với sự ước ao, lo lắng thương yêu của mẹ. Chị không thể để cho mẹ phải nghe lại tin này từ người khác. Anh ấy đi gặp cha rồi. Elizabeth ơi, làm sao diễn tả được nỗi vui mừng của chị khi báo tin mừng này đến gia đình mình? Làm sao chị có thể chịu đựng được niềm hạnh phúc này?

Jane vội vã đi tìm mẹ, lúc đó bà Bennet đã cố tình chấm dứt cuộc chơi bài và đang ngồi với Kitty ở trên lầu.

Elizabeth bị bỏ lại một mình, nàng nở nụ cười hài lòng thấy rằng cuộc tình của Jane cuối cùng đã có kết quả, qua đi những tháng ngày khắc khoải và phiền toái. Nàng nghĩ:

- Như vậy từ đây sẽ chấm dứt những thận trọng bần khoản của Darcy, chấm dứt luôn những thủ đoạn của Caroline.

Vài phút sau, Bingley quay trở lại sau khi đã nói với ông Bennet một cách ngắn gọn chủ định của chàng. Bingley vừa mở cửa vừa nói một cách vội vàng:

- Chị của cô đâu rồi?

- Đang ở với mẹ trên lầu. Em chắc chị sẽ xuống đây ngay.

Bingley sau đó đóng cửa lại và tới bên Elizabeth thú nhận tình yêu của chàng dành cho Jane. Elizabeth chân thành bày tỏ sự vui mừng của mình và họ đã bắt tay nhau một cách rất thân ái. Trong khi chờ Jane bước xuống, Bingley đã kể cho Elizabeth nghe về niềm hạnh phúc của chàng và sự hoàn mỹ của Jane. Elizabeth tin rằng hạnh phúc mà hai người đang mong đợi sẽ là điều chắc chắn bởi cả Jane và Bingley đều có sự hiểu biết căn bản, tính tình của Jane thì quá hoàn hảo và họ có nhiều điểm giống nhau cả về suy nghĩ lẫn sở thích.

Buổi tối hôm đó trôi qua với một niềm vui khác lạ cho mọi người. Kitty nói và cười một cách ngơ ngẩn, hy vọng mau chóng tới lượt cô sẽ được như vậy. Sự hài lòng đã khiến cho khuôn mặt của bà Bennet trở nên sống động rạng rỡ và trông bà đẹp hơn bao giờ hết. Mặc dù bà đã nói chuyện với

Bingley cả nửa giờ đồng hồ về chuyện này, thế nhưng bà vẫn thấy chưa thỏa mãn. Khi ông Bennet tham gia bữa ăn chiều với mọi người, giọng nói và cử chỉ của ông chứng tỏ rõ ràng ông rất vui mừng. Tuy nhiên ông không hề hé môi nói một lời, mãi cho tới khi Bingley ra về rồi, ông mới quay qua con gái nói:

- Jane, cha chúc mừng con. Con sẽ là một người thật hạnh phúc.

Jane lập tức đến bên cha, hôn ông và cảm ơn lòng tốt của cha. Ông Bennet trả lời:

- Con là đứa con gái ngoan và cha rất vui mừng khi thấy hạnh phúc của con đã được sắp đặt xong. Cha không nghi ngờ gì hai con sẽ sống với nhau rất tốt. Tâm tính của hai con không khác gì nhau. Các con đều biết chiều ý nhau, như vậy thì không có chuyện gì mà không giải quyết được. Với tính quá dễ dãi, hai con sẽ bị tất cả mọi người hầu gian lận và với tính quá rộng rãi, hai con sẽ tiêu xài quá mức lợi tức của gia đình.

- Con hy vọng là sẽ không như vậy. Đối với con chỉ có sự thiếu cẩn trọng hay thiếu suy xét trong vấn đề tiền bạc mới là không tha thứ được.

- “Tiêu xài quá lợi tức? Ông ời, ông đang nói gì đây? Bingley kiếm bốn năm ngàn một năm, có thể còn nhiều hơn vậy nữa”. Bà Bennet kêu lên, sau đó bà quay sang con gái, “Ôi, Jane con gái cưng của mẹ, mẹ thật vui mừng. Mẹ tin rằng suốt đêm nay mẹ sẽ không chợp mắt ngủ được. Mẹ biết mà. Mẹ luôn nói chuyện đó cuối cùng rồi cũng sẽ xảy ra. Mẹ tin chắc con đẹp như vậy chẳng lẽ không được gì. Mẹ nhớ ngay sau khi mẹ gặp mặt Bingley khi anh ta lần đầu tiên đến Hertfordshire năm ngoái, mẹ đã nghĩ nếu hai đứa con trở thành một cặp thì thật xứng đôi. Ôi! Bingley là một thanh niên đẹp trai nhất mà mẹ đã từng gặp”.

Wickham và Lydia, tất cả đều bị bà quên hết. Jane không cần phải ganh đua vẫn là đứa con yêu quý nhất của bà. Lúc này bà không còn quan tâm đến bất cứ cô con gái nào khác. Hai cô con gái nhỏ nhất của bà bắt đầu chú ý đến Jane như một mục tiêu nhờ cậy sau này. Mary xin được dùng thư viện sách ở Netherfield và Kitty thì năn nỉ để được tổ chức vài buổi khiêu vũ mỗi mùa đông.

Thời gian này, Bingley là khách đến thăm mỗi ngày ở Longbourn. Chàng

đến thường xuyên vào trước bữa ăn sáng và luôn luôn ở lại cho tới bữa chiều, trừ khi vài người hàng xóm mời dùng cơm chiều và chàng đành phải bắt buộc dĩ nhận lời.

Bây giờ Elizabeth rất ít khi được nói chuyện với chị. Khi Bingley ở đó, Jane không còn quan tâm chú ý đến ai khác. Thế nhưng thỉnh thoảng những lúc hai người không gần nhau, khi vắng mặt Jane, Bingley luôn gần gũi với Elizabeth, thích thú được trò chuyện với nàng. Khi Bingley về rồi, Jane thường tìm niềm vui trong việc tâm sự với em. Một buổi chiều Jane nói với em:

- Anh ấy làm cho chị cảm thấy rất vui khi nói với chị rằng đã không hề hay biết chị đến thủ đô vào mùa xuân vừa qua. Chị cũng không tin anh ấy đã biết được điều đó.

- Em đã nghi như vậy. Nhưng anh ấy giải thích chuyện đó ra sao?

- Chẳn chắn là do chị em gái của anh ấy làm. Họ không muốn anh ấy quen biết với chị, thế nhưng chị cũng không muốn tìm hiểu chuyện đó bởi Bingley giờ đây đã có sự chọn lựa của mình. Chị tin rằng khi họ thấy anh em trai của mình sống rất hạnh phúc bên chị, họ sẽ hài lòng và tụi chị sẽ quan hệ tốt trở lại, tuy rằng sẽ không bao giờ còn được như xưa nữa.

- Đó thật là một câu nói đầy tha thứ mà em chưa từng bao giờ nghe chị thốt ra. Chị thật là một cô gái tốt. Em sẽ rất buồn nếu phải nhìn chị bị lừa thêm lần nữa bởi tình cảm giả tạo của Caroline.

- Lizzy, em có thể tin được không? Khi Bingley đi về thủ đô vào tháng Mười Một năm ngoái, lúc đó anh ấy đã thật sự yêu chị. Chỉ vì Bingley tin rằng chị không có tình cảm với mình nên đã khiến anh ấy không trở về đây nữa.

- Chắc do tính tình của anh ta quá nhún nhường?

Câu nói này khơi đề cho Jane nói về tính thiếu tự tin của Bingley và cho rằng nó thật ra không đáng kể so với những tính tốt khác. Jane nói lớn:

- Chị thật là một người may mắn nhất trên đời này. Ôi, Lizzy, tại sao chị là người duy nhất trong gia đình được hưởng điều may mắn này? Ước gì chị có thể thấy em cũng được hạnh phúc như chị. Ước gì cũng có một người đàn ông khác giống như vậy dành cho em.

- Dù chị có cho em bốn mươi người đàn ông như vậy em cũng không bao giờ được hạnh phúc như chị. Em sẽ chỉ hạnh phúc như chị khi nào em có được tính tình và lòng tốt của chị. Thôi thôi, hãy để em tính toán cho mình và có lẽ nếu như may mắn có thể em sẽ gặp một anh Collins khác trong đời.

Những chuyện xảy ra trong gia đình ở Longbourn không thể giữ bí mật được lâu. Bà Bennet đã thì thầm với bà Phillips và bà Phillips đánh liều, dù không được phép, đi truyền tai tới tất cả những người hàng xóm chỗ bà ở.

Gia đình Bennet chẳng mấy chốc được xem là gia đình may mắn nhất trên đời, mặc dù mới mấy tuần trước đây khi Lydia bỏ nhà đi theo trai thì họ đã bị cho là một gia đình bất hạnh nhất.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 56

Chỉ một tuần lễ sau khi cuộc đính hôn của Bingley và Jane được chính thức tổ chức, vào một buổi sáng, trong khi chàng và mấy phụ nữ của gia đình Bennet đang ngồi trong phòng ăn, đột nhiên họ nghe tiếng xe ngựa. Mọi người ra cửa sổ nhìn và thấy một chiếc xe tứ mã ngừng lại bên bãi cỏ. Lúc này còn quá sớm để có khách đến thăm. Thêm vào đó có cả nguyên một đoàn tùy tùng theo sau hộ tống, chứng tỏ đây không phải là người trong vùng. Những con ngựa đã được đổi ở trạm nên không thể nhận ra là ngựa của ai, cả xe ngựa lẫn đồng phục của những người hầu cũng xa lạ. Bingley vì không muốn bị giữ chân trong cuộc viếng thăm này nên ngay lập tức thuyết phục Jane đi với chàng ra vườn cây để tránh mặt. Sau khi hai người bước ra ngoài, ba người còn lại tiếp tục phỏng đoán xem đó là ai nhưng cũng chẳng biết gì hơn cho tới khi cánh cửa mở ra và khách của họ bước vào. Người đó chính là phu nhân Catherine.

Tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên vì vị khách vừa đến đã vượt qua khỏi sự mong đợi của họ. Về phần bà Bennet và Kitty, mặc dù họ hoàn toàn không biết mặt phu nhân Catherine nhưng vẫn cảm nhận được địa vị thấp kém của mình.

Phu nhân Catherine bước vào phòng với dáng điệu bất lịch sự hơn bình thường, bà chỉ nghiêng đầu chào mà không thèm trả lời bất cứ câu chào hỏi nào của Elizabeth, sau đó thì ngồi xuống không nói một lời. Mặc dù không được yêu cầu, Elizabeth vẫn giới thiệu tên của phu nhân cho mẹ mình khi bà vừa bước vào nhà.

Bà Bennet tỏ ra sững sốt, tuy nhiên lại thấy hãnh diện vì sự xuất hiện của người khách có địa vị cao trọng này. Bà chào đón phu nhân một cách cực kỳ lịch sự. Sau khi ngồi im lặng một lát, phu nhân Catherine nói với Elizabeth bằng giọng cứng nhắc:

- Cô Bennet, tôi hy vọng cô vẫn khỏe. Tôi đoán người kia là mẹ cô.
- Elizabeth trả lời một cách ngắn gọn và chính xác đúng theo câu hỏi.
- Và người đó tôi đoán là em gái của cô.

Bà Bennet trả lời, vui mừng vì được nói chuyện với phu nhân Catherine:

- Vâng, thưa phu nhân, hiện thời nó trở thành nhỏ nhất trong nhà. Đứa con nhỏ nhất của tôi vừa mới kết hôn và con gái lớn nhất thì đang đi bộ quanh đây với một thanh niên mà chẳng bao lâu sẽ là thành viên của gia đình này.

- “Ở đây bà có một khu vườn rất nhỏ”, phu nhân Catherine nói tiếp sau một hồi im lặng.

- Thưa phu nhân, nếu so sánh với Rosings thì nó thật không ra gì, nhưng tôi cam đoan với phu nhân nó lớn hơn vườn của ngài William Lucas.

- Phòng này rất bất tiện cho buổi chiều mùa hè, mấy cửa sổ đều quay về hướng tây.

Bà Bennet cho phu nhân biết họ không bao giờ ngồi ở đó sau bữa ăn chiều, bà nói thêm:

- Xin cho tôi mạn phép hỏi phu nhân, lúc phu nhân rời khỏi nhà, anh chị Collins có mạnh khỏe không?

- Có, rất khỏe. Tôi mới gặp họ tối hôm kia.

Elizabeth tưởng rằng phu nhân Catherine sẽ chuyển cho nàng một lá thư từ Charlotte vì dường như đó là mục đích duy nhất mà bà ghé thăm. Nhưng chờ hoài vẫn không thấy thư, Elizabeth trở nên bối rối không hiểu.

Bà Bennet lịch sự mời phu nhân dùng nước giải khát nhưng phu nhân cương quyết không muốn uống và tỏ vẻ bất lịch sự khi từ chối không ăn bất cứ món gì được mời. Sau đó bà đứng lên nói với Elizabeth:

- Cô Bennet, dường như có một loại hoa dại thật đẹp bên phía hông vườn cỏ nhà cô. Tôi rất muốn đi dạo và ngắm chúng nếu như cô làm ơn đi chung

với tôi.

- “Đi đi con gái, dẫn phu nhân đi thăm chung quanh đi. Mẹ nghĩ phu nhân sẽ hài lòng với nhà cửa ở khu hiu quanh này”, bà mẹ nói lớn.

Elizabeth nghe lời mẹ chạy vào phòng lấy dù mang theo và đưa người khách quý xuống cầu thang. Khi họ đi ngang qua hành lang, phu nhân Catherine mở hết những cửa thông ra phòng ăn và phòng giải trí. Sau một hồi quan sát, bà tuyên bố những căn phòng trông cũng tươi tắn và sau đó tiếp tục bước đi.

Xe ngựa của phu nhân Catherine vẫn đậu ở trước cửa và Elizabeth trông thấy người hầu của phu nhân đang ngồi trong xe. Hai người đi bộ trong im lặng trên con đường sỏi dẫn tới vườn cây. Elizabeth quyết định sẽ không cố gợi chuyện trước với người đàn bà đang tỏ ra kén kiêu và khó chịu hơn lẽ thường.

- “Sao mình lại có thể nghĩ rằng bà ta giống như cháu trai của bà được?”, Elizabeth nghĩ thầm khi nàng nhìn thẳng vào mặt phu nhân Catherine.

Ngay sau khi hai người bước vào vườn cây, phu nhân Catherine bắt đầu ngay:

- Cô Bennet, cô không nên lúng túng để tìm hiểu lý do tại sao tôi tới đây. Trái tim và giác quan của cô phải biết điều đó.

Elizabeth vẫn không thay đổi, nàng lộ vẻ ngạc nhiên:

- Thừa phu nhân, thật ra phu nhân đã lầm. Tôi thật không nghĩ ra chuyện gì đã khiến tôi được hân hạnh gặp phu nhân ở đây.

- “Cô Bennet.” Phu nhân Catherine trả lời bằng một giọng giận dữ. “Cô nên biết rằng tôi không nên bị coi thường. Tuy nhiên vì cô đã chọn điều đó nên cô sẽ nhận ra rằng tôi không phải vậy. Bản tính nghiêm chỉnh và thẳng thắn của tôi chưa bao giờ được ai khen ngợi và nhất là vì lý do như trong giây phút này tôi càng không dễ lay chuyển.

Hai ngày trước đây có một tin rất nghiêm trọng đã đến tai tôi. Tôi được biết không những chỉ có chị của cô sẽ lập gia đình với một người giàu có mà cả cô, thừa cô Elizabeth Bennet, sau cùng cô cũng rất có thể sẽ lấy cháu của tôi. Phải rồi, chính cháu trai của tôi, Darcy. Tôi biết rằng đây chỉ là một lời đồn đại sai và tôi không muốn làm xúc phạm cháu tôi để đi tin chuyện

này là có thực. Do đó tôi lập tức quyết định đến đây ngay để cho cô hiểu tâm ý của tôi.

- “Nếu phu nhân cho rằng chuyện đó không thể có thật, tôi tự hỏi phu nhân đã nhọc công đến tận đây với mục đích gì?”, Elizabeth nói, khuôn mặt đổi sắc, vừa ngạc nhiên vừa khinh bỉ.

- Để muốn biết ngay lập tức tin đồn đó là không đúng.

- “Hóa ra phu nhân đến Longbourn gặp tôi và gia đình của tôi thật ra là để chứng thực chuyện vừa nói xem nó có thật hay không”, Elizabeth lạnh lùng nói.

- Như vậy là cô giả vờ như không biết gì cả? Hay là nó đã đã được chính cô tự mình đi loan truyền chung quanh? Cô có biết rằng tin này đang lan truyền khắp nơi không?”.

- Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chuyện này.

- Cô có thể tuyên bố rằng chuyện đó hoàn toàn không có cơ sở?

- Tôi không giả vờ để làm ra vẻ ngay thật với phu nhân. Phu nhân có thể tùy ý đặt những câu hỏi và tôi có thể tùy ý không trả lời.

- Chuyện này thật không thể chịu đựng được. Cô Bennet, tôi nhất định muốn biết, rằng có hay không việc cháu trai của tôi đã ngỏ lời cầu hôn với cô?

- Không phải phu nhân đã vừa tuyên bố chuyện đó không thể xảy ra sao?

- Đúng ra là như vậy. Cô đã ra sức quyến rũ nó, khiến nó trong một phút mê đắm mà quên đi nhiệm vụ với chính bản thân và gia đình. Cô đã dụ dỗ nó.

- Nếu tôi đã làm như vậy thì tôi là người cuối cùng muốn tự thú chuyện đó.

- Cô Bennet, cô có biết tôi là ai không? Tôi chưa từng quen với ngôn ngữ nói chuyện như vậy. Tôi là người thân gần nhất trên đời của Darcy và tôi có quyền biết tất cả những chuyện có liên quan tới nó.

- Nhưng phu nhân không đủ quyền hạn để biết những chuyện của tôi hoặc có thái độ ép buộc tôi như vậy.

- Tôi muốn cô hiểu rõ rằng cuộc hôn nhân giữa cô và nó, như cô đã khao khát mong đợi, sẽ không bao giờ xảy ra. Không bao giờ. Darcy phải đính

hôn với con gái của tôi. Bây giờ cô có gì để nói nữa không?

- Nếu anh ta sẽ kết hôn với con gái của phu nhân thì phu nhân không có lý do gì để cho rằng anh ta sẽ cầu hôn với tôi.

Phu nhân Catherine ngập ngừng do dự một hồi, sau đó trả lời:

- Cuộc hôn giữa hai đứa nó là một cuộc đính hôn khác thường. Khi hai đứa còn trong nôi, mẹ của Darcy và tôi đã có ước nguyện cho chúng kết hôn khi lớn lên, và lúc này là lúc lời ước muốn ngày xưa của hai chị em gái nên được toại nguyện. Thế nhưng chuyện đó đã bị ngăn cản bởi một cô gái sinh ra trong gia đình thấp hèn, không tiền của và không cùng quan hệ gia đình thân thuộc. Cô Bennet, cô thật không tôn trọng niềm ước muốn từ những người thân của Darcy? Cô không tôn trọng cuộc đính hôn thầm kín giữa nó và tiểu thư Ann? Cô đã mất đi mọi khái niệm về lễ nghi và thanh tú? Cô có nghe tôi nói, từ những phút đầu tiên ra đời, định mệnh của Darcy đã gắn liền với em họ của nó?

- Có, tôi có nghe chuyện đó trước đây nhưng nó đâu liên hệ gì tới tôi. Phu nhân và mẹ của Darcy đã cố gắng hết mình toan tính cho cuộc hôn nhân này, tuy nhiên nó thành công hay không còn tùy thuộc vào những người khác. Nếu như Darcy không nghe lời và không muốn kết hôn với em họ của mình, tại sao anh ta không thể có một lựa chọn khác cho mình? Nếu như tôi là sự lựa chọn đó của anh ta, tại sao tôi không được chấp nhận?

- Vì danh dự, đúng đắn và thận trọng. Không phải, phải nói là vì quyền lợi mới đúng, sẽ cấm đoán chuyện đó. Đúng vậy, cô Bennet, bởi vì quyền lợi. Đừng mong gia đình và người thân của cháu tôi sẽ chú ý tới cô nếu như cô cố tâm ương ngạnh chống lại ý nguyện của mọi người. Cô sẽ bị những người thân của nó chỉ trích, khinh khi và coi thường. Những người họ hàng trong gia đình cô sẽ bị ghét bỏ, tên của cô sẽ không bao giờ được bất cứ người nào trong chúng tôi nhắc tới.

- Như thế thì thật là quá bất hạnh. Người nào về làm vợ Darcy chắc phải được hưởng hạnh phúc khác thường lắm mới khiến cô ta không còn than phiền về những bất hạnh đó.

- Ngoan cố bướng bỉnh. Cô là một đứa con gái cứng đầu. Tôi thật xấu hổ cho cô. Có phải đây là cách cô trả ơn cho sự chiếu cố quan tâm mà tôi đã

dành cho cô vào mùa xuân vừa qua? Cô thật không có gì để trả ơn cho tôi sao? Bây giờ hãy ngồi xuống. Cô Bennet, cô phải hiểu rằng tôi đến đây với lòng cương quyết thực hiện cho được mục đích của mình. Tôi chưa từng quen với cảm giác bị thất vọng.

- Điều đó sẽ làm cho tình trạng của phu nhân hiện thời thật đáng thương hơn, nhưng nó không gây ảnh hưởng gì tới tôi.

- “Tôi không muốn bị ngắt lời. Im lặng mà lắng nghe tôi nói. Con gái và cháu trai của tôi sinh ra là của nhau. Họ có cùng nguồn gốc xuất thân. Về phía mẹ, họ cùng thuộc dòng dõi vua chúa quý tộc. Về phía cha, họ đều là những gia đình được kính trọng, danh giá lâu đời mặc dù không có tước vị. Tài sản của hai bên thì vô khối. Họ đã được dự định cho lấy nhau với sự đồng ý của cả mọi người trong gia đình. Như vậy còn điều gì để chia rẽ họ? Sự kỳ vọng của một cô gái mới xuất hiện mà gia đình không có gì, người thân không ra gì, tài sản cũng không thì thật là quá đáng không thể chịu đựng được. Không thể xảy ra, không thể như vậy. Nếu như cô thông minh muốn nghĩ tốt cho bản thân mình, cô không nên nghĩ đến chuyện vượt ra khỏi phạm vi giai cấp của cô.

- Về việc kết hôn với cháu trai của phu nhân, tôi cho rằng tôi không cần vượt ra khỏi phạm vi giai cấp của mình. Darcy là một thanh niên quý tộc và tôi là con gái của một người quý tộc, như vậy coi như chúng tôi ngang hàng.

- Đúng như vậy. Cô là con gái của một người quý tộc. Nhưng mẹ của cô là ai? Cậu dì của cô là ai? Đừng mơ tưởng tôi đã quên thân phận của họ.

- Quan hệ dòng họ của tôi dù có ra sao đi nữa, nếu cháu của phu nhân không phản đối thì những người đó không liên quan gì tới phu nhân.

- Nói cho tôi nghe lần cuối cùng, cô đã đính hôn với nó chưa?

Mặc dù không muốn trả lời, Elizabeth cũng đành phải làm như vậy sau một hồi cân nhắc:

- Tôi không có.

Phu nhân Catherine dường như hài lòng.

- Và cô hứa với tôi cô sẽ không bao giờ chấp nhận đính hôn với nó?

- Tôi không dám hứa những chuyện như vậy.

- Cô Bennet, tôi thật kinh hoàng và ngạc nhiên. Tôi tưởng mình sẽ gặp được một người con gái biết phải quấy. Nhưng đừng tự đánh lừa chính mình và cho rằng tôi sẽ rút lui. Tôi sẽ không đi khỏi đây cho tới khi cô đưa ra lời cam kết mà tôi đòi hỏi.

- “Chắc chắn là tôi sẽ không bao giờ đưa ra lời cam kết đó. Tôi không phải loại người dễ bị hăm dọa để làm bất cứ chuyện gì không đúng lý lẽ. Bên cạnh đó, cho dù tôi có hứa với phu nhân điều mà phu nhân muốn thì cũng chưa chắc đã giúp được gì cho cuộc hôn nhân của con gái phu nhân. Giả sử như Darcy có lòng yêu tôi, việc tôi từ chối lời cầu hôn của anh ta có làm anh ban tặng tình yêu đó lại cho cô em họ của mình không? Phu nhân Catherine, xin cho tôi được nói, những lý lẽ mà phu nhân đưa ra để thuyết phục ý muốn khác thường này thật nhỏ mọn và khờ dại y như sự xét đoán của phu nhân. Nếu phu nhân cho rằng tôi có thể dễ dàng bị thuyết phục như vậy thì phu nhân đã hoàn toàn hiểu sai con người của tôi. Cháu trai của phu nhân chấp nhận cho phu nhân can thiệp vào chuyện riêng của anh ta tới mức nào thì tôi không biết, nhưng phu nhân không có quyền xen vào chuyện riêng của tôi. Bởi vậy tôi xin van nài phu nhân đừng đề cập về đề tài này nữa.

- Đừng vội vã như vậy. Tôi vẫn chưa nói xong. Ngoài những sự phản đối mà tôi vừa mới đưa ra, tôi vẫn còn một chuyện muốn nói thêm. Tôi không lạ gì chuyện bỏ trốn nhà theo trai tai tiếng của em gái cô. Tôi đã biết hết tất cả. Việc người thanh niên đó đã kết hôn với em cô chỉ là một cuộc hôn nhân chấp vá dùng tiền của cha và cậu cô. Một gái như vậy mà đáng làm em vợ của cháu trai tôi à? Chồng cô ta là con trai người quản gia của cha nó, người đó đáng làm em rể của nó à? Trời đất ơi. Cô đang nghĩ gì vậy? Có phải Pemberley rồi đây sẽ bị các người làm dơ bẩn?

- Bây giờ chắc phu nhân không còn gì để nói thêm. Phu nhân đã xỉ nhục tôi trên mọi phương diện. Tôi phải quay về nhà.

Elizabeth trả lời một cách bức bối, vừa nói vừa đứng lên. Phu nhân Catherine cũng đứng lên theo và hai người quay lại nhà. Lúc đó phu nhân Catherine cảm thấy tức điên lên.

- Như thế cô thật không quan tâm gì đến danh dự và tiếng tăm của cháu

traì tôi. Cô là một đứa con gái vô cảm và ích kỷ. Cô thật không nghĩ quan hệ với cô sẽ làm nhục nó trước mắt mọi người à?

- Phu nhân Catherine, tôi không còn gì để nói nữa. Phu nhân hiểu rõ cảm nghĩ của tôi ra sao mà.

- Và cô nhất định sẽ chiếm đoạt nó?

- Tôi không nói như vậy. Hạnh phúc của tôi phải do tôi tự quyết định lấy, không phụ thuộc vào phu nhân hay những người nào không có quan hệ với tôi.

- Như thế cũng được. Như vậy là cô từ chối không nghe lời tôi. Cô đã nhất quyết phá nát hình tượng của cháu tôi trong tâm trí bạn bè của nó và làm cho nó bị mọi người khinh khi.

- Tôi không nghe. Trong tình trạng hiện thời tất cả đều không là gì đối với tôi. Nếu tôi và Darcy có kết hôn đi nữa thì cuộc hôn nhân của chúng tôi cũng không có gì sai trái. Còn về sự oán hận của gia đình anh ta hay sự căm phẫn của những người chung quanh về việc anh ta kết hôn với tôi cũng chẳng làm cho tôi quan tâm chút nào.

- Như vậy đây là suy nghĩ thật của cô? Đây là quyết định cuối cùng của cô? Được lắm. Như vậy tôi biết mình sẽ phải làm gì. Cô Bennet, đừng tưởng rằng tham vọng của cô sẽ được thực hiện. Tôi đã đến đây để thử cô và hy vọng có thể nói phải trái với cô được, nhưng đã đến nước này thì để tôi nói rõ cho cô nghe.

Phu nhân Catherine tiếp tục nói cho tới khi họ đến cửa xe ngựa, lúc đó đó bằng giọng hối hả bà nói thêm:

- Cô Bennet, tôi không cần phải chào từ biệt cô. Tôi không cần gửi lời thăm hỏi đến mẹ cô. Cô không đáng được tôi quan tâm như vậy. Tôi rất phật lòng.

Elizabeth không trả lời và cũng không muốn mời phu nhân vào nhà. Nàng đi vào nhà một cách yên lặng. Elizabeth nghe tiếng xe ngựa đi xa dần khi nàng bước đến bậc thang. Bà Bennet đang đứng đợi con ở cửa phòng quần áo. Bà hỏi một cách thiếu kiên nhẫn tại sao phu nhân Catherine không quay vào nhà chơi.

- “Bà ta không muốn vào, bà ta muốn về”, cô con gái trả lời.

- Phu nhân là một người đàn bà đẹp. Chuyện bà ta đến đây thăm là một sự hãnh diện lớn. Mẹ đoán rằng phu nhân đến đây chỉ để cho chúng ta biết gia đình Collins vẫn mạnh khỏe. Chắc bà đang trên đường đi đâu đó có dịp ngang qua Meryton và nghĩ thôi thì nhân tiện ghé vào thăm con. Mẹ đoán phu nhân không có chuyện gì đặc biệt để nói với con, phải vậy không Lizzy?

Elizabeth không muốn kể lại cuộc nói chuyện giữa hai người cho bất cứ ai, nên buộc lòng phải nghĩ ra một vài điều để nói cho mẹ nghe.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 57

Cuộc viếng thăm khác thường của phu nhân Catherine đã khiến tinh thần Elizabeth xáo động, trong nhiều giờ đồng hồ nàng không thể không nghĩ về nó. Dường như phu nhân Catherine đã thực sự bỏ công đi từ Rosings đến đây chỉ với một mục đích duy nhất là phá đám cái mà phu nhân cho là cuộc đính hôn của Elizabeth và Darcy. Bà chắc chắn đã tính toán và cân nhắc kỹ lưỡng. Elizabeth rất ngạc nhiên không biết nguồn gốc tin đồn về cuộc đính hôn của nàng từ đâu đến. Sau khi suy nghĩ lại, Elizabeth cho rằng có lẽ là vì Darcy chơi thân với Bingley, trong khi đó nàng lại là em gái của Jane, như vậy quá đủ cho người ta đoán rằng đám cưới thứ nhất sẽ dẫn đến đám cưới thứ hai. Elizabeth cũng không thể quên được cuộc hôn nhân của chị sẽ khiến cho nàng và Darcy có cơ hội gặp nhau thường xuyên hơn. Nàng kết luận rằng tin đồn này có lẽ bắt nguồn từ nhà hàng xóm. Gia đình Lucas đã đoán chừng cuộc đính hôn của nàng sẽ là một điều chắc chắn xảy ra trong tương lai, sau đó qua sự liên lạc với gia đình của Collins, tin này cuối cùng đã đến tai phu nhân Catherine.

Khi suy đi xét lại những lời diễn tả của phu nhân Catherine, Elizabeth không thể không cảm thấy lo lắng về hậu quả có thể xảy ra do sự khẳng khái cố chấp của nàng. Những lời phu nhân nói khi cương quyết muốn ngăn cản cuộc hôn nhân đã khiến Elizabeth nảy ra trong đầu ý nghĩ bà ta sẽ trù tính một yêu cầu như vậy tới cháu trai của mình và Darcy cũng sẽ nhận được một sự tấn công độc ác tương tự. Elizabeth không biết chắc mức độ tình cảm của Darcy dành cho người dì của chàng thế nào, hoặc sự lệ thuộc của chàng đối với những phán quyết của phu nhân ra sao, tuy nhiên thật tự nhiên và dễ hiểu, Darcy sẽ coi trọng dì của chàng hơn Elizabeth. Còn một điều chắc chắn nữa, người dì này sẽ tấn công vào chỗ yếu nhất của Darcy bằng cách liệt kê một loạt những bất lợi và khổ sở nếu chàng kết hôn với Elizabeth, một người có liên hệ bà con dòng họ không xứng đáng. Với quan niệm về giai cấp của mình, Darcy có thể sẽ thấy rằng lập luận của dì

mình là hợp lý và đúng đắn.

Nếu như trước kia Darcy đã bối rối không biết mình nên làm gì, thì giờ đây lời nài nỉ của một người thân trong gia đình sẽ giúp chàng giải quyết hết những nghi ngờ trong lòng, khiến chàng có thể quyết định được ngay lập tức phải làm gì cho hạnh phúc của mình mà không xúc phạm đến thanh danh. Nếu như vậy thì Darcy sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa. Phu nhân Catherine có thể sẽ ghé thăm chàng khi bà trên đường đi ngang qua thủ đô và như vậy lời hứa hẹn của chàng với Bingley quay lại Netherfield sẽ không tồn tại nữa. Elizabeth nghĩ thêm:

- Do đó nếu trong vòng vài ngày mà anh ấy gửi cho Bingley một lời cáo lỗi nói không đến được thì mình sẽ hiểu ngay. Lúc đó mình sẽ chịu thua và quên anh ấy đi, không còn gì cho mình phải tiếc nuối anh ấy nữa.

Những người còn lại trong gia đình đều tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên khi nghe kể người khách đến thăm là ai. Nhưng mọi người ai hầu như cũng có cùng một giả thuyết giống như bà Bennet đưa ra, nhờ đó mà Elizabeth đã thoát khỏi sự quấy rầy về đề tài này.

Sáng hôm sau, Elizabeth gặp cha mình khi nàng đang đi xuống cầu thang. Ông Bennet vừa bước ra khỏi phòng đọc sách với một lá thư trên tay, ông nói:

- Lizzy, cha đang kiểm tra con đây, hãy vào phòng cha.

Elizabeth đi theo cha, trong lòng tò mò muốn biết cha sẽ cho biết chuyện gì. Nàng nghi rằng chuyện này có liên quan đến lá thư ông đang nắm trong tay và đột nhiên nghĩ rằng nó có thể được gửi đến từ phu nhân Catherine. Elizabeth cảm thấy mất tinh thần và lo chuẩn bị trước những câu giải thích hợp lý.

Elizabeth theo cha đến cạnh lò sưởi và cả hai ngồi xuống. Sau đó ông nói:

- Cha mới nhận được lá thư này sáng nay, nó đã làm cha kinh ngạc vô cùng. Lá thư chủ yếu liên quan đến con, con nên biết về nội dung của nó. Trước đây cha vẫn chưa biết mình có hai đứa con gái đang ở vào thời điểm sắp kết hôn. Hãy để cha chúc mừng con về sự thành công trong việc chinh phục tình cảm quan trọng này.

Đôi má Elizabeth nhanh chóng chuyển sang màu hồng khi nàng lập tức nghĩ rằng lá thư đó đến từ người cháu trai, thay vì của người dì. Ông Bennet nói tiếp:

- Trông dáng điệu của con, có vẻ con đã biết đó là chuyện gì. Mấy cô gái trẻ thường có sự hiểu biết sâu sắc về những chuyện thế này. Nhưng cha dám chắc con không thể đoán ra ai đã gửi lá thư này, đó là một người đã từng ngưỡng mộ con. Lá thư này đến từ anh Collins.

- Từ Collins? Anh ta có gì để nói với con?

- Đương nhiên là có mục đích. Anh ta mở đầu bằng lời chúc mừng cho cuộc hôn nhân sắp tới của con gái lớn nhất của cha, chuyện này có lẽ do anh ta được nghe lại từ gia đình ngồi lê đôi mách Lucas với thành ý tốt. Cha sẽ không đùa với sự thiếu kiên nhẫn của con, và sẽ chỉ đọc những ý chính anh ta viết. Chuyện có liên hệ tới con thì tiếp theo sau đó:

“Charlotte và cháu xin chân thành gửi lời chúc mừng chuyện vui trong gia đình của chú. Sau đó hãy cho cháu được phép kèm theo lời gợi ý ngắn về một đề tài khác, chuyện mà chúng cháu đã được báo cho biết bởi cùng một nguồn tin. Cháu được cho hay rằng con gái của chú, Lizzy, chẳng bao lâu sẽ theo chân cô chị không còn mang họ Bennet nữa. Người mà cô ta có ý chọn là một trong những nhân vật có địa vị cao sang và nổi tiếng nhất trong nước”.

- Lizzy, con có đoán nó ám chỉ ai không?

“Người thanh niên trẻ này là một người có được những may mắn đặc biệt khác thường, anh ta được hưởng tất cả những thứ trên đời mà một người bình thường hằng mong ước, nhà cửa tráng lệ huy hoàng, gia đình dòng dõi quý tộc và có quyền hạn to tát trong giáo xứ. Thế nhưng dù những

thứ đó có quyền rũ thế nào đi nữa, hãy để cháu cảnh giác chú và cô em họ Lizzy về những tác hại mà chú sẽ phải gánh chịu khi gấp rút chấp nhận lời cầu hôn của người thanh niên này, chuyện mà gia đình chú đương nhiên sẽ có khuynh hướng nắm lấy thời cơ lợi dụng và chấp nhận ngay lập tức”.

- Con đã đoán ra chưa Elizabeth, người thanh niên này là ai? Nếu không hãy nghe anh ta tiết lộ:

“Mục đích khuyến cáo của cháu đối với chú là những điểm sau. Chúng cháu có lý do để nghĩ rằng dì của anh ta, phu nhân Catherine de Bourgh, sẽ không có cái nhìn thân thiện về cuộc kết hợp này”.

- Con thấy đó, Darcy là người đàn ông mà anh ta nói tới. Lizzy, cha nghĩ cha đã làm con kinh ngạc. Nếu Collins hay gia đình Lucas chọn một thanh niên khác trong số những người quen chung quanh để đưa ra lời đồn đại, thì còn có vẻ còn dễ tin hơn những gì mà họ đã nói. Darcy chưa bao giờ gặp một thiếu nữ nào mà không tìm ra một khiếm khuyết của cô ta và anh ta có lẽ chưa bao giờ chú ý đến con trong suốt cuộc đời mình. Chuyện này đúng là đáng khâm phục.

Elizabeth cố gắng nói chuyện với cha một cách vui vẻ nhưng nàng thậm chí không thể cố gượng một nụ cười. Chưa bao giờ, sự hóm hỉnh dí dỏm của cha lại mang đến sự khó chịu cho nàng như lần này.

- Có phải con đang phân tâm về lá thư này không?

-Ồ, đúng vậy. Xin cha đọc tiếp.

“Tôi qua sau khi cháu nói cho phu nhân nghe về xác suất có thể xảy ra của cuộc hôn nhân, như thường lệ phu nhân đã hạ mình nói ra những suy

ngĩ của mình về vấn đề này. Có hàng loạt lý do cản trở em họ của cháu, phu nhân sẽ không bao giờ đồng ý với cuộc hôn nhân không cân xứng này. Cháu nghĩ rằng cháu có nhiệm vụ báo tin này càng sớm càng tốt tới em họ cháu. Em và người yêu quý tộc của mình nên biết họ đang làm gì, đừng nên vội vã tiến vào một cuộc hôn nhân không được phê chuẩn đúng đắn”.

- Sau đó Collins còn viết thêm:

“Cháu rất vui mừng vì chuyện buồn của em Lydia đã được bùng bít quá khéo léo. Vậy mà cháu cứ tưởng việc họ đã chung sống với nhau trước khi đám cưới là chuyện mà người ngoài ai cũng biết. Tuy nhiên cháu vẫn không xao lãng bốn phận chức nghiệp của mình và tự kiểm chế không nói lên sự kinh ngạc khi nghe tin chú đã chấp nhận cho họ được trở về nhà ngay sau khi kết hôn. Điều này sẽ khuyến khích cho những việc làm xấu xa. Nếu như cháu là mục sư ở Longbourn cháu sẽ cực lực phản đối. Là một tín đồ Cơ Đốc Giáo chú thật nên tha thứ cho họ, nhưng đừng nên bao giờ để họ được gặp mặt hay cho phép nhắc tới tên của họ”.

- Đó là quan niệm về sự tha thứ của một tín đồ Cơ Đốc Giáo. Phần còn lại chỉ toàn nói về hoàn cảnh sống của Charlotte thân yêu của anh ta và sự ngóng chờ của một nhánh ô liu non. Thế nhưng Lizzy, trông con dường như không thú vị về lá thư này. Cha hy vọng không phải con cố làm ra vẻ màu mè điệu bộ tiểu thư để vờ như mình đang bị lãng nhục vì một lời đồn không đi đến đâu. Như vậy làm sao chúng ta có thể sống để làm trò cười cho những người hàng xóm chung quanh và sau đó thì đến phiên mình cười nhạo lại họ?

- “Con rất phân vân. Nhưng điều này thật là lạ lùng”, Elizabeth kêu lên.

- Đúng vậy, chính như vậy mới buồn cười. Nếu như họ gán con cho bất cứ người đàn ông nào khác thì mình đã không thấy như vậy. Thế nhưng anh

chàng Darcy này là người rất dửng dưng vô cảm, con thì lại ghét cay ghét đắng anh ta khiến cho câu chuyện trở nên thật ngớ ngẩn lố bịch. Cha thật ra rất ghét viết thư, nhưng lần này cha nhất định sẽ hồi âm lại cho Collins. Khi đọc lá thư của anh ta, cha không thể không nhớ về Wickham bởi cha rất tôn trọng sự thiếu chín chắn và đạo đức giả của người con rể này. Còn nữa Lizzy, phu nhân Catherine đã nói gì về lời đồn này? Bà ta đã lên tiếng bày tỏ sự phản đối chưa?

Cô con gái trả lời câu hỏi này bằng tiếng cười dòn dã. Ông Bennet không có chút nghi ngờ gì khi hỏi câu này. Elizabeth không biết làm cách nào che giấu cảm giác của mình. Lúc này nàng phải cố gượng cười tuy thật ra nàng đang muốn khóc. Cha đã vô tình hành hạ nàng một cách tàn nhẫn khi nói rằng Darcy không có tình cảm với nàng.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 58

Nhiều ngày sau cuộc thăm viếng của phu nhân Catherine, Bingley thay vì nhận được những lá thư cáo lỗi từ bạn mình như Elizabeth đã nghĩ, ngược lại chàng đã dẫn Darcy theo mình đến Longbourn. Hai chàng thanh niên đến rất sớm. Trước khi bà Bennet có thời gian nói cho Darcy biết về việc phu nhân Catherine đã đến thăm gia đình thì Bingley, vì muốn được nói chuyện riêng với Jane, đã đề nghị mọi người nên ra ngoài đi dạo. Bà Bennet không có thói quen đi bộ nên ở lại nhà. Mary thì bận. Năm người còn lại bằng lòng ra đi. Bingley và Jane không bao lâu cố tình đi chậm lại để mọi người vượt xa khỏi họ. Elizabeth, Kitty và Darcy tiếp tục đi với nhau. Cả ba người đều nói rất ít, Kitty quá sợ Darcy đến nỗi không dám mở lời nói chuyện, Elizabeth thì bí mật nghĩ trong đầu một chuyện mà nàng quyết tâm muốn làm, Darcy có lẽ cũng có ý nghĩ tương tự như vậy.

Họ đi bộ về hướng nhà Lucas vì Kitty tỏ ý muốn đến thăm Maria và Elizabeth thấy rằng như vậy cũng không có gì đáng quan tâm. Khi Kitty chia tay với họ, Elizabeth đi tiếp một mình với Darcy. Bây giờ là lúc nàng thực hiện sự quyết tâm của mình và trong khi tinh thần còn đang hào hứng, nàng nói ngay lập tức:

- Anh Darcy, tôi là một người rất ích kỷ, vì muốn thỏa mãn cảm giác riêng của mình mà không cần biết việc mình sẽ làm gây tổn thương cho anh tới mức nào. Tôi không thể không cảm ơn anh đã quá tốt giúp đỡ cho em gái đáng thương của mình. Kể từ khi biết được chuyện đó, tôi thật nóng lòng muốn cho anh biết tôi đã cảm thấy phải mang ơn anh nhiều như thế nào. Nếu cả gia đình tôi đều biết chuyện này thì không phải chỉ tôi là người tỏ lòng biết ơn anh.

- “Tôi rất tiếc cô đã biết chuyện đó và nó đã làm cô cảm thấy khó chịu. Tôi không ngờ bà Gardiner lại là người không thể tin cậy để giữ bí mật

này”, Darcy trả lời với giọng ngạc nhiên và xúc động.

- Anh không nên đổ lỗi cho mẹ của tôi. Lydia đã thiếu thận trọng và suy nghĩ để lộ cho tôi biết rằng anh có dính líu vào chuyện này và đương nhiên tôi đã không cầm lòng được và muốn tìm hiểu để biết rõ câu chuyện. Thay mặt cho toàn thể gia đình, hãy để tôi cảm ơn anh lần nữa và lần nữa. Lòng trắc ẩn và rộng rãi của anh đã khiến anh phải chịu bao nhiêu phiền hà và khổ sở để tìm ra cho được họ.

- Nếu cô muốn cảm ơn tôi, cô nên cảm ơn chính bản thân mình. Tôi không phủ nhận nguyên nhân khiến tôi làm như vậy chỉ vì muốn cho cô được hạnh phúc và vui vẻ. Gia đình của cô không nợ tôi điều gì. Tuy rằng tôi rất kính trọng họ nhưng tôi tin rằng việc tôi làm này chỉ vì nghĩ đến cô mà thôi.

Elizabeth cảm thấy quá xấu hổ và không nói được nên lời. Sau khi im lặng một lúc ngắn, Darcy nói thêm:

- Cô đã quá rộng lượng để vẫn còn đùa cợt với tôi. Xin hãy nói cho tôi biết có phải cảm giác của cô vẫn giống như hồi tháng Tư năm ngoái. Về phần tôi, tình cảm mà tôi dành cho cô và ước nguyện được kết hôn với cô vẫn không thay đổi. Thế nhưng, chỉ cần một lời nói từ cô thì tôi sẽ mãi im lặng kể từ bây giờ và sẽ không nhắc lại đề tài này nữa.

Elizabeth cảm nhận được sự lúng túng ngượng nghịu và lo lắng khác thường của Darcy, do đó nàng buộc phải trả lời ngay lập tức. Mặc dù nàng diễn đạt không được trôi chảy để Darcy hiểu rằng tình cảm của nàng đã trải qua nhiều biến đổi to tát trong khoảng thời gian qua, giờ đây nàng vô cùng hoan hỉ và cảm thấy may mắn được chấp nhận lời cầu hôn của chàng. Sau khi nghe được câu trả lời, Darcy cảm thấy như chưa bao giờ được hạnh phúc như vậy và chàng đã bày tỏ tình cảm của mình một cách sôi nổi, như bất cứ người đàn ông thường tình nào đang yêu cuồng nhiệt. Nếu như Elizabeth đã có thể nhìn thẳng vào mắt Darcy, có lẽ nàng sẽ nhận thấy sự vui mừng từ tận đáy con tim chàng tỏa ra quanh khuôn mặt. Dù không dám nhìn, Elizabeth vẫn có thể cảm nhận được tình cảm mà Darcy dành cho mình và mức độ quan trọng của nàng đối với chàng.

Hai người tiếp tục đi bộ một cách không định hướng. Có quá nhiều

chuyện cho họ suy nghĩ, cảm thông và thổ lộ. Họ không còn quan tâm gì nữa tới những sự việc chung quanh. Elizabeth ngay sau đó nhận ra rằng nguyên nhân khiến cho hai người trở nên thông hiểu nhau như vậy thật ra là phải mang ơn dì của Darcy. Phu nhân Catherine đã đến gặp Darcy ngay sau khi bà quay trở về nhà và đi ngang qua London. Phu nhân đã kể cho Darcy nghe về chuyến đi của bà tới Longbourn, mục đích của nó là gì và nội dung cuộc nói chuyện với Elizabeth ra sao. Bà kể đi kể lại cách Elizabeth đã ương ngạnh và cứng đầu như thế nào. Phu nhân tưởng rằng kể những chuyện này ra thì bà sẽ nhận được sự hứa hẹn từ cháu trai mình, lời hứa hẹn mà Elizabeth đã nhất định không chịu đưa ra. Nhưng không may cho bà, kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

- “Nó đã khiến cho tôi có được niềm hy vọng”, Darcy nói. “Tôi hiểu rõ tính tình của cô để tin chắc rằng nếu như cô vẫn tuyệt đối không thay đổi ý định không muốn kết hôn với tôi, cô đã thừa nhận chuyện đó với phu nhân Catherine một cách thẳng thắn và công khai rồi”.

Elizabeth đỏ mặt và cười to:

- Đúng như vậy, anh thật đã hiểu sự thẳng thắn của tôi để tin rằng tôi có khả năng đó. Sau khi tôi đã lắng nghe anh một cách khùng khiếp như vậy, tôi không còn đắn đo ngại ngùng gì mà không dám si nhục tất cả những người họ hàng của anh.

- Cô nói như vậy nghĩa là sao? Cho rằng tôi không xứng đáng? Mặc dù những lời cáo buộc của cô dành cho tôi là không có cơ sở và là do sự hiểu lầm từ trước, nhưng thái độ của tôi đối với cô lúc đó thật rất đáng để bị khiển trách tàn tệ như vậy. Tôi không đáng được tha thứ. Tôi thật cảm thấy ghét cay ghét đắng khi nghĩ về những gì mình đã làm.

- Chúng ta không nên tranh luận xem ai có lỗi hơn ai trong buổi tối hôm đó. Xét cho kỹ, lỗi cư xử của mỗi người đều không đáng trách. Tôi hy vọng sau đó cả hai chúng ta đều đã có sự cải thiện trong cách giao tiếp của mình.

- Tôi vẫn không thể dễ dàng chấp nhận chính mình. Bao nhiêu tháng qua rồi mà tôi vẫn còn cảm thấy đau đớn khi hồi tưởng lại từ đầu đến cuối những gì mình đã nói lúc đó, về cách cư xử, về cử chỉ và cách diễn tả của mình. Sự khiển trách của cô rất đúng, tôi không bao giờ quên được lời cô

nói: “Nếu như anh đã xử sự như một người đàn ông quý phái”. Cô chắc chắn không biết những lời nói đó đã làm tôi đau đớn đến chừng nào, trước khi tôi có thể suy nghĩ để hiểu lý lẽ và chấp nhận sự công bằng của chúng.

- Tôi không ngờ những lời nói đó lại gây ra ấn tượng mạnh mẽ như vậy. Tôi hoàn toàn không nghĩ anh đã cảm nhận chúng như thế.

- Tôi cũng không bao giờ quên cách cô thay đổi sắc mặt khi nói rằng dù bằng cách nào đi nữa, tôi cũng không thể khiến cô ưng thuận lấy tôi.

- Ôi. Xin đừng lặp lại những gì tôi đã nói lúc đó. Hồi tưởng về những chuyện đó không giúp ích được gì. Tôi cam đoan với anh là từ sau hôm đó, tôi đã luôn hối hận về những lời nói của mình.

Darcy nhắc về lá thư của mình.

- Có phải lá thư của tôi sau đó đã làm cho cô nghĩ về tôi tốt hơn không? Khi đọc lá thư, có phải cô đã chấp nhận phần nào?

Elizabeth giải thích lá thư đã có ảnh hưởng thế nào đối với mình và nó đã dần dần phá tan những thành kiến từ trước của nàng ra sao.

- Tôi biết rằng những gì mình đã viết sẽ mang lại cho cô sự đau đớn nhưng tôi cần phải làm như vậy. Tôi hy vọng cô đã thiêu hủy lá thư. Đặc biệt trong lá thư có một đoạn, đó chính là đoạn mở đầu mà nếu cô đọc lại thì cô sẽ làm tôi kinh sợ. Tôi vẫn nhớ một vài đoạn mà tôi nghĩ chúng đã làm cho cô ghét tôi một cách rất đáng.

- Lá thư chắc chắn là nên bị đốt đi nếu như anh tin rằng làm như vậy là việc cần thiết để giữ tình cảm của tôi.

- Khi viết lá thư đó, tôi tưởng rằng mình đã hoàn toàn bình tĩnh và thoải mái. Nhưng rồi sau đó tôi mới biết rằng lá thư đã được viết ra trong lúc tinh thần tôi đang hết sức cay đắng và buồn bực.

- Có lẽ lá thư được mở đầu bằng những lời cay đắng nhưng nó đã không chấm dứt như vậy. Lời chia tay trong thư thì rất khoan dung độ lượng. Nhưng thôi đừng nghĩ về nó. Cảm giác của người viết và cảm giác của người nhận thư giờ đã hoàn toàn khác biệt. Không nên nghĩ lại những chuyện không vui làm gì. Anh nên theo một vài triết lý của tôi, đó là ta chỉ nên nghĩ về quá khứ như là một ký ức để cho mình được vui.

- Việc hồi tưởng lại quá khứ của cô hoàn toàn chỉ là để trốn tránh sự trách

móc. Sự hài lòng mãn nguyện phát sinh từ chúng thì không phải là triết lý, nói cho đúng hơn là sự ngu dốt không biết gì. Đối với tôi thì không phải như vậy, những hồi tưởng đau thương khi xâm nhập vào tôi thì sẽ khó bị đẩy lùi đi được. Suốt cả đời tôi, trên thực tế chứ không phải trên lý thuyết, tôi là một người ích kỷ. Lúc còn là một đứa bé tôi đã được dạy để phân biệt việc gì là đúng nhưng tôi lại không được dạy dỗ để sửa đổi tính khí của mình. Tôi đã được dạy những điều tốt nhưng lại để mình tiêm nhiễm tính kiêu hãnh và tự phụ. Không may tôi là con trai duy nhất trong nhà và được cha mẹ cưng chiều. Cả cha mẹ tôi mặc dù đều là người tốt, đặc biệt là cha tôi rất nhân từ, thương người và tốt bụng, đã để tôi trở nên ích kỷ và hống hách không biết quan tâm đến bất cứ ai ngoài những người trong gia đình. Tôi đã là người như vậy từ năm tám tuổi đến năm hai mươi tám tuổi, và có lẽ tôi sẽ vẫn như vậy nếu như không gặp cô. Elizabeth thân yêu và xinh đẹp của tôi. Tôi đã nợ cô quá nhiều. Cô đã dạy cho tôi một bài học, lúc đầu quả thật là quá khắt khe, nhưng lại rất hữu ích. Vì cô, tôi đã trở nên khiêm tốn. Cô đã cho tôi thấy sự thiếu sót của mình trong cách ngổ lờ để làm vui lòng một người đàn bà xứng đáng được làm cho vui lòng.

- Có phải là anh đã thuyết phục chính mình để tôi tin rằng tôi đáng được như vậy?

- Thật ra là như vậy. Cô sẽ nghĩ gì về sự hợm hĩnh của tôi? Tôi tin rằng cô mong muốn và trông đợi lời giải thích của tôi.

- Cừ chỉ của tôi là sai trái nhưng thật ra tôi xin cam đoan rằng mình không cố ý. Tôi không bao giờ có ý làm anh thất vọng nhưng trí óc của tôi có lẽ đã dẫn dắt tôi sai đường. Tối hôm đó anh đã ghét tôi đến cỡ nào?

- Ghét cô? Lúc đầu có lẽ tôi đã giận dữ, nhưng sau đó cơn giận đã nhanh chóng rẽ sang một lối khác thích hợp hơn.

- Tôi đã sợ không dám hỏi xem anh đã nghĩ gì về tôi khi chúng ta gặp mặt ở Pemberley. Anh có đổ lỗi cho việc tôi đến đó không?

- Thật ra thì không. Tôi không nghĩ gì ngoài sự ngạc nhiên.

- Sự ngạc nhiên của anh không thể bằng sự ngạc nhiên của tôi khi tôi bị anh bắt gặp. Lương tâm của tôi nói cho tôi biết mình không xứng đáng được hưởng sự đối xử lịch sự hơn bình thường, và tôi xin thú thật tôi đã

không mong đợi được đối xử hơn những gì mình đáng được.

- Mục tiêu của tôi khi đó là muốn chứng tỏ cho cô thấy rằng mình không quá hèn hạ nhỏ mọn để phẫn nộ về quá khứ. Tôi đã hy vọng được cô tha thứ, làm cho cô bớt nghĩ xấu về tôi và để cô thấy được rằng những lời khiển trách của cô đã được tôi quan tâm. Tôi không biết khoảng bao nhiêu lâu thì những suy nghĩ đó đã nảy sinh trong đầu mình, nhưng tôi nghĩ là khoảng nửa giờ sau khi tôi gặp cô.

Sau đó Darcy kể cho Elizabeth nghe về sự vui mừng của Georgiana khi được làm quen với nàng và Georgiana đã thất vọng thế nào khi tình bạn của hai người đột ngột bị gián đoạn. Elizabeth nhanh chóng biết được trước khi rời quán trọ, Darcy đã có ý định đi tìm Lydia, và thái độ vừa nghiêm nghị vừa ân cần lo lắng lúc đó của chàng là do chàng tự tranh đấu tìm hiểu chủ đích của mình.

Elizabeth bày tỏ lòng biết ơn của mình lần nữa, nhưng vì đề tài này luôn mang lại nỗi đau buồn cho cả hai người nên họ quyết định không nhắc lại nữa.

Sau khi đi dạo bộ hai ba dặm đường như vậy trong thành thơi, cuối cùng hai người nhìn đồng hồ và nhận ra rằng đã đến giờ phải về nhà. Họ cũng thảo luận qua đề tài của Jane và Bingley. Darcy rất vui mừng về sự đính hôn của họ. Elizabeth hỏi:

- Tôi xin hỏi anh có ngạc nhiên về chuyện của họ không?

- Không ngạc nhiên tí nào. Khi tôi rời khỏi đây, tôi có cảm giác rằng chuyện đó sẽ xảy ra.

- “Anh nói như vậy vì anh đã cho phép. Tôi đã đoán rằng như vậy”. Mặc dù Darcy phản đối nhưng Elizabeth vẫn tin rằng chuyện đó là sự thật, chàng nói:

- Trong buổi tối trước khi đi London, tôi đã thú nhận với Bingley. Chuyện này lẽ ra tôi nên làm từ lâu. Tôi nói với Bingley rằng việc tôi chen vào chuyện tình cảm của anh ta trước kia là lỗ bịch và không thích hợp. Bingley rất đổi ngạc nhiên, anh ta thật sự chưa bao giờ có chút nghi ngờ gì. Hơn nữa tôi còn nói với anh ta rằng tôi đã sai lầm khi cho rằng chị của cô không hề yêu anh ta. Tôi nhận thấy tình cảm của anh ta dành cho chị cô vẫn chưa

hề giám sát, tôi không nghi ngờ gì về việc hai người sẽ hạnh phúc bên nhau.

Elizabeth không khỏi mỉm cười về cách lý giải dễ dãi với bạn mình như vậy của Darcy. Nàng nói:

- Khi anh nói cho Bingley biết rằng chị tôi yêu anh ta, có phải là do chính sự quan sát của mình hay chỉ vì anh nghe lại từ tôi vào mùa xuân vừa rồi?

- Tôi đã quan sát rất kỹ chị cô suốt hai lần thăm viếng vừa qua và tôi tin vào tình cảm của cô ta.

- Tôi cho rằng sự cam đoan của anh đã khiến Bingley đi đến quyết định cuối cùng của mình.

- Đúng như vậy. Bingley là người lúc nào cũng nhún nhường. Sự thiếu tự tin đã khiến anh ta không dám dựa vào phán đoán của chính mình và sự tín nhiệm đối với tôi đã giúp anh ta thực hiện mọi thứ được dễ dàng. Tôi buộc lòng phải thú nhận một việc đã làm tổn thương anh ta trong một thời gian dài. Tôi không cho phép mình giấu chuyện chị của cô đã đến thủ đô ba tháng suốt mùa đông vừa qua, rằng tôi đã biết chuyện đó và cố ý giữ kín. Lúc đó Bingley rất giận dữ. Nhưng sau khi được tôi thuyết phục thì sự giận dữ của anh ta không kéo dài lâu và Bingley cũng không còn nghi ngờ về tình cảm của chị cô nữa. Bây giờ Bingley đã thật tình tha lỗi cho tôi.

Elizabeth rất muốn đưa ra nhận xét rằng Bingley là một người quá dễ bị người khác điều khiển đến nỗi giá trị của chàng không còn gì, nhưng sau đó nàng kềm lại không nói nữa. Nàng nhớ ra rằng Darcy chưa quen bị người khác chọc ghẹo như vậy và bây giờ vẫn còn quá sớm để nàng làm chuyện đó. Hai người tiếp tục nói chuyện về Bingley và Jane cho tới khi về đến nhà. Họ chia tay nhau khi bước lên hàng hiên.

Jane Austen

Kiều Hân Và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 59

- Lizzy, em đã đi dạo những đâu vậy?

Jane hỏi Elizabeth ngay sau khi nàng bước vào nhà. Những người khác cũng hỏi như vậy khi nàng và Darcy ngồi xuống bàn. Elizabeth đỏ mặt chỉ trả lời được rằng họ đã đi lang thang và lạc mất đường, tuy vậy cũng không ai nghi ngờ gì cả.

Buổi chiều trôi qua trong yên lặng không có gì đặc biệt. Cặp tình nhân đã được công nhận thì vừa nói chuyện vừa cười, cặp tình nhân chưa được biết đến chỉ ngồi trong im lặng. Darcy không phải là người có khuynh hướng để niềm vui sướng biểu lộ ra bằng sự cười đùa, còn Elizabeth thì cảm thấy bối rối và buồn vui lẫn lộn. Nàng không biết mình đang hạnh phúc hay đang tự cho mình là hạnh phúc và vẫn còn hồ thẹn vì những chuyện xấu xa của gia đình trước đó. Elizabeth biết rằng gia đình nàng không ai thích Darcy cả ngoại trừ Jane, nàng sợ cho dù tài sản và địa vị của Darcy có nhiều và cao sang đến đâu cũng không khiến họ thay đổi ý kiến.

Buổi tối Elizabeth đem chuyện của mình ra tâm sự với Jane. Mặc dù Jane thường ngày không có thói quen hay nghi ngờ nhưng lúc này cũng tỏ ra hoài nghi ngờ vực.

- Em đang đùa phải không Lizzy? Không lẽ nào như vậy được. Đính hôn với Darcy? Không thể nào, em không đánh lừa chị chứ? Chị biết chuyện đó không thể xảy ra.

- Người mà em có thể nương tựa chỉ có chị, và em tin chắc rằng nếu chị không tin em thì sẽ không ai tin em. Chuyện em nói là hoàn toàn đúng sự thật và nghiêm chỉnh. Anh ấy vẫn còn yêu em và chúng em đang đến với nhau.

Jane nhìn em nghi ngờ:

- Lizzy ơi, không lẽ nào? Chị biết em ghét anh ta lắm mà.

- Chị chưa biết hết mọi chuyện. Có lẽ trước đó em đã không yêu anh ấy,

nhưng bây giờ thì em yêu anh ấy rất nhiều.

Jane vẫn chưa hết kinh ngạc. Một lần nữa, Elizabeth nghiêm trang cam đoan với chị lời nàng nói là sự thật. Jane kêu to:

- Trời ơi. Có thể vậy sao? Bây giờ thì chị tin em rồi. Em ơi, chị xin chúc mừng em. Nhưng em có chắc như vậy không? Tha lỗi cho câu hỏi này của chị, em có chắc rằng em sẽ được hạnh phúc bên anh ta?

- Đó là chuyện chị không nên nghi ngờ. Bọn em đã sắp đặt xong cả rồi, chúng em sẽ làm lễ kết hôn với nhau. Nhưng chị có vui không khi có một người em rể như anh ấy?

- Chị vui lắm, rất vui. Không chuyện gì có thể làm chị và Bingley sung sướng hơn chuyện này. Anh Bingley và chị đã từng nghĩ qua chuyện này và tự hỏi có khi nào nó xảy ra không. Em có yêu Darcy nhiều không? Lizzy ơi, đừng nên kết hôn nếu em không có tình yêu. Em có chắc mình phải làm gì không?

- Ồ có chứ. Chị nên biết rằng em đang yêu nhiều hơn em tưởng. Còn nữa, em chưa kể hết cho chị biết.

- Em nói như vậy có nghĩa gì?

- Em xin thú nhận rằng giữa hai người em thích Darcy hơn Bingley. Em sợ rằng nói như vậy chị sẽ giận em lắm.

- Em ơi, nói chuyện nghiêm chỉnh đi. Chị thật muốn nói chuyện nghiêm chỉnh. Hãy mau kể cho chị nghe mọi chuyện. Em có thể cho chị biết em đã yêu anh ta bao lâu rồi không?

- Tình yêu đã đến với em một cách từ từ, thật khó biết nó đã bắt đầu từ khi nào. Nhưng em cho rằng có lẽ nó bắt đầu từ lúc em thấy những cảnh đẹp của nhà anh ấy ở Pemberley.

Một lần nữa Jane lại nài nỉ Elizabeth nói chuyện nghiêm túc và sau cùng Elizabeth cũng đã thuyết phục được Jane tin rằng chuyện tình yêu của nàng là nghiêm chỉnh. Jane không còn gì để nói thêm ngoài việc chúc mừng cho em gái:

- Bây giờ thì chị rất vui mừng vì em cũng được hạnh phúc như chị vậy. Lúc nào chị cũng coi trọng Darcy. Anh ấy là bạn của Bingley nhưng giờ đây cũng sẽ là chồng của em, như vậy càng làm cho chúng mình trở nên

thân thiết. Nhưng Lizzy, em thật ranh mãnh, đã giấu kín chuyện này với chị đến như vậy. Lúc trước em chỉ kể cho chị nghe chút xíu về những chuyện đã xảy ra ở Pemberley và Lambton.

Elizabeth nói cho Jane nghe về nguyên nhân sự kín miệng của mình. Nàng đã không muốn kể về Darcy vì lúc đó vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Nhưng bây giờ Elizabeth đã không còn phải giấu diếm Jane về việc Darcy đã nhúng tay trợ giúp cho cuộc hôn nhân của Lydia. Hai chị em thức tâm sự với nhau mãi đến gần nửa đêm.

Sáng hôm sau khi bà Bennet đứng ở cửa sổ, bà la lên:

- Chao ơi. Có phải anh chàng Darcy đáng ghét kia lại đi đến đây với Bingley? Không biết anh ta có ý gì mà cứ tới đây không biết mệt và không biết chán như vậy? Mẹ không biết chủ ý của anh ta là gì, tuy nhiên tốt hơn hết anh ta nên đi săn hay làm một việc gì khác chứ đừng quấy nhiễu chúng ta bằng sự hiện diện của mình. Chúng ta nên làm gì với anh ta bây giờ? Lizzy, con phải đi ra ngoài với anh ta lần nữa, như vậy anh ta mới không cản đường Bingley.

Elizabeth không nhịn được cười vì đề nghị này quá thuận lợi cho nàng, nhưng cũng không khỏi đau lòng khi mẹ mình lúc nào cũng nói về Darcy với những lời như vậy.

Ngay sau khi hai chàng thanh niên bước vào nhà, Bingley nhìn Elizabeth một cách đầy ý nghĩa và bắt tay nàng nồng nhiệt. Không nghi ngờ gì nữa, chàng đã biết tất cả mọi chuyện. Sau đó Bingley nói to:

- Bác Bennet, bác có biết con đường nào quanh đây để hôm nay Lizzy có thể đi lạc thêm một lần nữa không?

- Tôi đề nghị anh Darcy, Lizzy và Kitty sáng nay nên đi về phía núi Oakham Mount. Nó là một đoạn đường rất đẹp, mà cảnh trí ở đó có lẽ anh Darcy chưa bao giờ được thấy.

- “Rất thích hợp cho hai người kia nhưng cháu thấy hơi quá nhọc cho Kitty. Phải vậy không Kitty?”, Bingley trả lời.

Kitty xác nhận rằng cô thật chỉ muốn ở nhà. Darcy tỏ ý tò mò muốn đi xem phong cảnh của đỉnh núi Oakham Mount và Lizzy yên lặng tỏ ý tán đồng. Khi Lizzy đi lên lầu để chuẩn bị, bà Bennet nổi gót theo nàng, bà nói:

- Lizzy, mẹ rất xin lỗi vì đã buộc con phải đi với người đàn ông đáng ghét đó một mình. Nhưng con biết đó, mẹ hy vọng con sẽ không thấy phiền hà vì lợi ích của Jane. Con không cần phải nói chuyện nhiều với anh ta, thỉnh thoảng nói một câu cũng đủ rồi. Không cần làm cho con phải cảm thấy bất tiện.

Hôm đó trong khi đi bộ, Darcy và Elizabeth quyết định rằng đến tối họ sẽ xin phép sự chấp thuận của ông Bennet. Elizabeth dành phần xin phép mẹ. Nàng không biết mẹ sẽ đón nhận tin này thế nào, đôi khi nàng nghi ngờ ngay cả tài sản và quyền thế của Darcy cũng không đủ để mẹ dẹp đi sự ghét bỏ của bà đối với chàng. Thế nhưng dù cho mẹ nàng có kịch liệt phản đối cuộc hôn nhân hay vui mừng chấp thuận nó thì điều chắc chắn rằng cách biểu hiện của bà cũng sẽ tệ hại như nhau.

Buổi tối hôm đó, ngay sau khi ông Bennet rút vào phòng sách, Elizabeth thấy Darcy cũng đứng lên nổi gót 0

theo ông, lúc ấy sự kích động của nàng dường như đã lên tới tột đỉnh. Elizabeth không sợ cha phản đối nhưng nàng sợ ông sẽ buồn bã không vui đối với quyết định lựa chọn của đứa con gái mà ông thương yêu nhất. Elizabeth đã ngồi như vậy trong đau khổ cho tới khi Darcy xuất hiện trở lại. Nhìn nụ cười trên môi chàng, nàng mới cảm thấy an tâm thoải mái hơn đôi chút. Sau một vài phút, Darcy đi đến bên bàn nơi Elizabeth đang ngồi với Kitty, trong khi vờ chiêm ngưỡng công việc thủ công nàng đang làm, chàng thì thầm: “Đi gặp cha đi, ông muốn cô vào phòng sách”. Elizabeth đi ngay lập tức.

Ông Bennet đang đi qua đi lại trong phòng, trông rất nghiêm trang và lo lắng. Ông nói:

- Lizzy, con đang làm gì đây? Con không còn tri giác nữa à khi chấp nhận người đàn ông này? Không phải con lúc nào cũng ghét anh ta ư?

Elizabeth thật thiết tha mong ước nếu như trước kia nàng đừng nói xấu Darcy và có những biểu lộ ôn hòa hơn dành cho chàng thì giờ đây đâu phải giải thích lại mọi chuyện một cách khó chịu thế này. Elizabeth hơi lúng túng một chút rồi cam đoan với cha về tình cảm của mình dành cho Darcy.

-Ồ, nói cách khác, con đã nhất quyết lấy anh ta. Anh ta giàu có và con sẽ

có nhiều quần áo và xe ngựa đẹp hơn Jane. Thế nhưng những thứ đó có làm cho con hạnh phúc không?

- Cha có còn sự phản đối nào khác ngoài sự phản đối về việc cha tin rằng con không yêu anh ấy?

- Không có gì khác. Chúng ta ai cũng biết anh ta là một người đàn ông tự kiêu và khó chịu, tuy nhiên những điều đó sẽ không là gì cả nếu con yêu anh ta.

- “Con có, con rất yêu anh ta”, Elizabeth trả lời với những giọt nước mắt rưng rưng trên khoé mắt. “Con yêu Darcy. Quả thật anh ta đã có những thái độ kiêu ngạo không thích hợp, nhưng anh ta hoàn toàn đáng yêu. Cha chưa biết được con người thật của anh ta, vậy xin cha đừng làm con đau khổ khi nói những lời đó về Darcy”.

- Lizzy. Cha đã nói với Darcy rằng cha đồng ý cho hai con kết hôn. Thật ra anh ta là một người tốt, một người mà cha nghĩ mình không bao giờ nên từ chối bất cứ việc gì, nhất là khi anh ta đã hạ mình đi hỏi xin như vậy. Bây giờ cha để con được tùy ý nếu con đã quyết định lấy anh ta. Nhưng cha khuyên con nên suy nghĩ cho cẩn thận. Cha biết tính của con, Lizzy. Cha biết con sẽ không cảm thấy hạnh phúc trừ khi con thật sự kính trọng người chồng của mình, trừ khi con coi anh ta như một người tài giỏi hơn con. Bản tính sôi động của con sẽ đưa con vào một tình trạng nguy hiểm nếu có một cuộc hôn nhân không cân xứng. Con của cha, hãy đừng để cha phải đau buồn chứng kiến cảnh con không thể kính trọng người phối ngẫu của mình. Con hiểu rõ con sẽ ra sao mà.

Elizabeth lúc đó vẫn đang trong tình trạng xúc động, sau một lúc lâu nàng mới trang trọng và nghiêm nghị lặp lại những lời cam đoan rằng Darcy chính là người nàng thật sự lựa chọn. Nàng giải thích nàng đã từ từ thay đổi cách đánh giá về Darcy như thế nào. Tình yêu của nàng dành cho chàng không phải chỉ xảy ra trong một ngày, nó đã trải qua bao thử thách trong suốt những tháng ngày dài dè dặt. Elizabeth cũng kể về những đức tính tốt của Darcy. Cuối cùng nàng đã chinh phục được sự hoài nghi ngờ vực của cha và làm cho ông chấp thuận cuộc tình của hai người. Khi Elizabeth đã nói xong, ông Bennet nói:

- Con cũng, thật ra cha không còn gì để nói. Nếu như vậy anh ta rất xứng đáng để được con yêu. Lizzy, cha thật không muốn gửi gắm con cho ai kém giá trị hơn anh ta.

Để gây thêm ấn tượng tốt cho cha về Darcy, Elizabeth kể cho cha nghe về những chuyện mà chàng đã tự nguyện làm cho Lydia. Ông Bennet nghe với sự kinh ngạc:

- Buổi tối hôm nay thật đầy đầy những chuyện kỳ diệu. Thế ra Darcy đã làm tất cả mọi chuyện từ việc kết hợp hai đứa, bỏ tiền ra cho họ, trả nợ nần và kiếm chức vụ mới cho Wickham. Quá sức tốt. Nó đã giúp cha khỏi nhọc công và tốn tiền. Nếu như cậu của con làm những việc đó thì cha đã phải trả tiền lại cho cậu rồi. Thế nhưng tình yêu say đắm của những người trẻ tuổi sẽ làm cho họ mù quáng. Có lẽ nếu ngày mai khi cha gặp mặt Darcy để hứa trả tiền lại cho anh ta, lúc đó anh ta sẽ mạnh mẽ huênh hoang nói về tình yêu của mình dành cho con và như vậy mọi việc sẽ chấm dứt và cha không phải hoàn trả gì cả.

Khi ông Bennet hồi tưởng lại sự lúng túng ngượng nghịu của con một vài ngày trước đó lúc nghe đọc lá thư của Collins, ông cười châm chọc Elizabeth một hồi, cuối cùng ông để nàng lui ra. Ông nói với theo khi Elizabeth bước ra khỏi phòng:

- Nếu như còn thanh niên nào vào đây xin cưới Mary hay Kitty, cho họ vào luôn, cha đang thành thơi.¹¹

Elizabeth giờ đã thoát được sự đè nặng ngàn cân trong đầu mình. Sau nửa giờ ngồi định thần trong phòng, nàng đã có thể đi gặp mọi người với thái độ khá điềm tĩnh. Mọi chuyện xảy ra trong nhà gần đây đều là chuyện vui mừng. Buổi tối trôi qua trong sự yên bình. Từ nay gia đình nàng không còn phải sợ hãi lo lắng khi nghĩ đến vấn đề vật chất và sẽ có được sự thoải mái dư dả trong những ngày sắp tới.

Tối hôm đó khi bà Bennet lên phòng thay quần áo, Elizabeth cũng nổi gót theo chân mẹ và thông báo chuyện quan trọng của mình. Tin tức này thật có tầm ảnh hưởng lớn lao. Bà Bennet ngồi chết trân không thể thốt ra lời nào, sau nhiều phút bà cũng chưa thấu hiểu được những gì mới nghe. Mãi một lúc lâu bà mới dần dần bình tĩnh lại, bồn chồn ngồi không yên trên ghế, hết

đứng lên lại ngồi xuống, vừa cảm thấy kinh ngạc và vừa cảm thấy may mắn cho mình.

- Thật là tốt quá. Trời đã ban phước cho mẹ. Nghĩ thử coi, ôi chao. Darcy. Ai có thể nghĩ ra điều này. Có đúng như vậy không? Ôi Lizzy dễ thương của mẹ. Nghĩ coi con sẽ giàu có và quyền quý tới cỡ nào. Con sẽ có nào là tiền được cho hàng năm để may sắm tiêu xài riêng, nào là nữ trang, nào là xe ngựa. So sánh với con thì Jane không là gì cả. Mẹ thật hài lòng và hạnh phúc. Anh ta thật là một người đàn ông duyên dáng. Quá đẹp trai lại cao ráo. Ôi Lizzy ơi. Xin tha thứ cho mẹ đã quá ghét bỏ anh ta trước đây. Mẹ hy vọng anh ta sẽ bỏ qua chuyện đó. Ôi Lizzy con cứng ơi, một căn nhà ở trên thủ đô. Mọi việc đã xảy ra quá tốt đẹp. Ba cô con gái được lấy chồng. Mười ngàn Bảng mỗi năm. Ôi mẹ sẽ ra sao. Mẹ sẽ phải đến rồi trí mất.

Những lời nói này chứng tỏ mẹ nàng đã tán đồng. Elizabeth cảm thấy vui mừng rằng chỉ có nàng nghe thấy những điều than thở kể lể của bà và sau đó chẳng bao lâu thì nàng lui ra. Thế nhưng chỉ chừng ba phút sau khi Elizabeth vừa về đến phòng, mẹ nàng đã theo ngay vào, bà nói to:

- Con cứng ơi, mẹ không thể nghĩ ra được điều gì khác. Mười ngàn Bảng mỗi năm và còn có thể nhiều hơn nữa. Chúa ơi! Và một giấy hôn thú đặc biệt (1). Con nên tổ chức đám cưới với một giấy phép hôn thú đặc biệt. Nhưng con cứng ơi, bây giờ hãy cho mẹ biết Darcy thích ăn món ăn gì nhất để mẹ sẽ cho nấu vào ngày mai.

Đây là cách mẹ nàng sẽ đối xử với Darcy ra sao. Lizzy thấy rằng tuy nàng đã chắc chắn chiếm được tình yêu và lời cầu hôn của chàng, nhưng vẫn còn nhiều điều đáng phải phải lo ngại. Tuy nhiên đến buổi sáng mọi chuyện đã diễn ra khá hơn nàng tưởng. Bà Bennet cảm thấy e dè khi đối diện với người con rể tương lai của mình nên đã không dám mạo hiểm nói chuyện với Darcy, trừ khi bà được chàng chú ý hoặc khi bà phát biểu sự kính trọng của mình về những ý kiến của chàng.

Elizabeth hài lòng thấy cha mình đã chịu khổ đi làm quen tìm hiểu thêm về Darcy. Ông Bennet đã cam đoan với Elizabeth rằng mỗi giờ trôi qua, lòng kính trọng của ông dành cho chàng lại mỗi tăng thêm. Ông nói:

- Cha rất ngưỡng mộ cả ba người con rể của mình. Có lẽ Wickham là

người mà cha yêu thương nhất. Nhưng cha nghĩ mình cũng thương chồng của con như chồng của Jane.

Chú thích:

(1) Có ba loại giấy phép để tổ chức lễ cưới vào thời đó. Giấy phép đặc biệt là loại cao cấp nhất, tốn tiền nhất và phải được cấp từ một vị giám mục. Bởi vì quá đắt nên giấy phép đặc biệt của một đám cưới là biểu tượng cho sự giàu có và quyền quý.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG 60

Elizabeth nhanh chóng trở lại với tính tình nghịch đùa cợt hăng ngày của mình. Nàng muốn Darcy kể cho nàng nghe chàng đã bắt đầu yêu nàng như thế nào. Elizabeth hỏi:

- Anh đã bắt đầu yêu em từ lúc nào? Điều gì đã khiến anh nảy sinh tình cảm của mình ngay trong những giây phút đầu tiên?

- Anh không xác định chính xác được vào giờ nào, nơi nào, cảnh trí nào hay lời nói nào đã làm nền tảng bắt đầu cho tình yêu của mình. Chuyện đó đã quá lâu rồi. Khi biết được mình đang bắt đầu yêu thì thật ra anh đã yêu rồi.

- Lúc đầu anh không hề xác nhận là em đẹp. Anh lúc nào cũng cho thái độ của em là bất lịch sự và vô lễ. Đã vậy mỗi khi em nói chuyện với anh, không lúc nào em không làm tổn thương anh. Hãy nói thật cho em nghe có phải anh ngưỡng mộ em vì sự ngang bướng của em?

- Thật ra là do bản chất sống động của em.

- Anh có thể gọi tính cách đó của em là ngang bướng cũng được. Sự thật mà nói anh đã quá chán ghét được các cô gái cung kính, chiều chuộng và quan tâm săn đón. Anh luôn cảm thấy khinh ghét những phụ nữ lúc nào cũng chỉ tìm cách để nói, nhìn và suy nghĩ sao cho được anh hài lòng tán đồng. Em đã làm cho anh chú tâm bởi vì em không giống như những phụ nữ đó. Anh hết sức coi thường những người lúc nào cũng chuyên tâm theo đuổi mình. Nếu như anh không là một người tốt, có lẽ anh đã rất ghét những gì em làm. Tuy nhiên vì yêu em, anh đã tự làm mình đau khổ bằng cách che giấu và đè nén tình cảm của chính mình. Xong rồi đó, em đã giúp anh khỏi phải tự mình kể ra những điều này. Một điều chắc chắn, anh biết rất rõ em không phải tốt lành gì cả, thế nhưng có ai mà nghĩ như thế khi họ đang yêu.

- Chẳng lẽ cách em yêu thương và chăm sóc cho chị em khi đang bị bệnh ở Netherfield không phải là tính tốt?

- Chị Jane của em? Ai có thể làm ít hơn cho chị ấy được? Nhưng cứ cho đó là đức hạnh tốt của em đi. Những đức tính tốt của em đang được anh tôn sùng và anh có thể phóng đại chúng ra sao cũng được. Tuy nhiên, ngược lại về phần em, em đã thường xuyên tìm cơ hội để châm chọc và cãi vã với anh. Em xin được hỏi thẳng anh, tại sao anh quá nhút nhát với em trong ngày đầu tiên anh tới đây thăm gia đình và sau đó ở bữa ăn chiều? Tại sao anh đã tỏ ra không quan tâm gì đến em?

- Bởi vì em quá lạnh lùng và im lặng, đã vậy lại không tỏ cho anh thấy một chút tình cảm nào.1

- Bởi vì em đã quá mắc cỡ.

- Thì anh cũng vậy.

- Đáng lẽ anh nên nói chuyện với em nhiều hơn khi anh đến dùng bữa ăn chiều ở nhà em.

- Một người đàn ông cảm thấy mình có giá trị thấp kém thì có lẽ nên làm như vậy.

- Em tự hỏi nếu cứ để anh như vậy thì anh sẽ giữ yên lặng cho tới bao giờ, và nếu như em không hỏi anh thì anh có chịu nói hay không? Em cho rằng việc em quyết tâm cảm ơn lòng tốt của anh về chuyện Lydia đã có ảnh hưởng tốt trong chuyện của chúng ta. Em thật ra không nên nhắc về chuyện này vì nó sẽ khiến một người bị coi là vi phạm lời hứa giữ bí mật.

- Em không nên tự dày vò mình như vậy. Việc phu nhân Catherine cố chia rẽ hai chúng ta đã xua tan mọi hoài nghi trong lòng anh. Anh không cho rằng hạnh phúc có được hiện giờ là do em đã nôn nóng nói lời cảm ơn. Anh thật không mong mỏi em mở lời nói những chuyện đó. Chính những gì nghe được từ dì của anh mới mang lại cho anh niềm hy vọng và anh đã quyết tâm ngay lập tức muốn hiểu hết mọi chuyện.

- Phu nhân Catherine đã sử dụng quyền hành của mình một cách quá đáng. Bà thích sử dụng quyền hành của mình như vậy vì nó khiến bà được vui. Tuy nhiên hãy kể cho em nghe tại sao anh đến Netherfield? Có phải chỉ muốn đến để bị làm cho mắc cỡ? Hay anh có ý định quan trọng gì khác?

- Mục đích chính của anh chỉ để được gặp em và xem liệu anh có hy vọng được em yêu không. Ngoài ra anh còn muốn xem xét chị của em, nếu thấy

chị của em vẫn còn thương Bingley, anh sẽ thú thật với anh ta. Cuối cùng anh đã làm được điều đó.

- Như vậy anh có can đảm thông báo chuyện tụi mình cho phu nhân Catherine không? Chuyện gì sẽ xảy ra cho phu nhân?

- Elizabeth, thật ra anh cần thời gian hơn là cần sự can đảm, nhưng đó là chuyện nên làm. Nếu em cho anh một tờ giấy, anh sẽ viết thư thông báo cho dì ngay.

- Nếu không có lá thư nào để viết, có lẽ em sẽ ngồi cạnh anh để thưởng thức nét chữ đều đặn của anh, như một lần có một cô gái đã từng làm. Nhưng em còn phải đi viết thư cho mợ. Em không nên để mợ phải đợi lâu.

Đã ba ngày nay Elizabeth vẫn chưa trả lời lá thư dài của bà Gardiner vì miễn cưỡng chưa muốn thú nhận tình cảm giữa nàng và Darcy. Thế nhưng giờ đây nàng đã có thể thông báo chuyện tình yêu của mình và nàng biết rằng mợ nàng sẽ đón nhận tin này một cách nồng nhiệt. Nàng lập tức viết thư cho bà Gardiner:

“Mợ thân ái, đáng ra cháu nên cảm ơn mợ từ trước vì mợ đã tường thuật đầy đủ và chi tiết sự thật. Lúc này cháu đang viết thư cho mợ với một cảm giác lẫn lộn. Lúc trước mợ chỉ toàn phỏng đoán chuyện tình yêu của cháu, nhưng lúc đó những chuyện mợ đoán đều không có thật. Bây giờ thì mợ không cần kiểm chế và muốn đoán bao nhiêu thì đoán. Hãy để trí tưởng tượng của mợ được thỏa thích tung bay. Ngoại trừ việc mợ cho rằng cháu đã kết hôn xong rồi, thì những việc khác mợ đoán thật không sai đâu. Mợ nhớ phải viết thư hồi âm cho cháu ngay và khen ngợi anh ta nhiều hơn thư trước. Cháu xin cảm ơn mợ, cảm ơn mợ lần nữa và lần nữa, vì đã không đi vùng Lakes. Cách mợ nghĩ về đôi song mã nghe thật là hay. Chúng cháu sẽ đi chung quanh rừng cây mỗi ngày. Cháu bây giờ là một người hạnh phúc nhất trên đời. Có lẽ trước kia đã có những người khác nói giống hệt như vậy rồi, nhưng không ai có thể nói một cách như cháu bây giờ. Cháu thật sung sướng, còn sung sướng hơn cả chị Jane nữa, bởi vì chị ấy chỉ mím

cười, còn cháu thì cười to. Darcy hẳn gửi cho mọi tất cả mọi tình thương trên thế giới này. Tất cả mọi người trong gia đình mọi sẽ được chào đón nồng hậu ở Pemberley vào Giáng Sinh. Cháu của mọi, Elizabeth”.

Lá thư của Darcy gửi cho phu nhân Catherine thì mang giọng điệu khác. Còn lá thư của ông Bennet gửi cho Collins như sau:

“Thưa anh Collins,

“Tôi phải làm phiền anh lần nữa để anh chúc mừng cho tôi. Elizabeth không bao lâu nữa nữa sẽ là vợ của Darcy. Nhớ an ủi phu nhân Catherine càng nhiều càng tốt. Nhưng nếu tôi là anh, tôi sẽ đứng về phía cháu trai của bà ta. Anh ta có nhiều tiền để cho hơn bà ta.

“Kính thư.”

Caroline gửi thư chúc mừng tới anh trai mình về cuộc hôn nhân sắp đến thì chan chứa tình cảm và đầy giả tạo. Đôi khi cô còn viết thư cho Jane để diễn tả sự vui mừng và lặp lại những lời thổ lộ tình cảm của mình y như trước đây. Jane cũng cảm thấy cảm động, mặc dù không tin lắm vào những gì Caroline đã nói. Nàng cũng cố dùng những lời lẽ tốt đẹp viết thư trả lời.

Sự vui mừng mà Georgiana bày tỏ khi cô nhận được tin anh mình kết hôn cũng chân thành như lá thư của anh trai gửi cho cô. Bốn mặt giấy đã không đủ chứa đựng hết những nỗi niềm hân hoan của Georgiana và cô mong sớm được nhận tình yêu thương từ chị dâu.

Trước khi Elizabeth nhận được câu trả lời từ Collins hay những lời chúc mừng từ Charlotte, gia đình Bennet ở Longbourn nghe tin gia đình Collins đã về đến nhà Lucas. Lý do sự rời khỏi nhà đột ngột như vậy thật rõ ràng. Phu nhân Catherine tỏ ra rất giận dữ về nội dung lá thư cháu trai mình đã

viết đến nỗi Charlotte, người rất vui mừng về sự kết hợp của hai người, đã phải hồi hải tránh xa phu nhân cho tới khi cơn giông bão trôi qua. Vào lúc này, có được một người bạn đến thăm thật là điều vui mừng cho Elizabeth, tuy nhiên nàng cảm thấy sự vui mừng này đã trả một giá rất đắt khi Darcy buộc phải đối diện với lối xã giao đầy phô trương, khoe khoang và khúm núm của Collins. Darcy đã đối diện với Collins một cách bình tĩnh đáng ngưỡng mộ. Đã vậy chàng còn có thể điềm tĩnh lắng nghe ngài William Lucas nói chuyện, khen chàng đã chiếm được viên ngọc quý sáng chói nhất trong vùng và tỏ lòng hy vọng họ sẽ được gặp mặt thường xuyên ở điện St. James's. Thật ra nếu như Darcy có nhún vai, chàng cũng chỉ làm khi ngài William đã đi khuất.

Sự thô thiển của bà Phillips có lẽ là một thử thách lớn hơn cho Darcy. Mặc dù bà Phillips cũng như bà Bennet đều cảm thấy e ngại khi nói chuyện với chàng, bà cũng lại chỉ thốt ra những lời trống rỗng mỗi khi nói chuyện. Sự kính trọng đối với Darcy có làm bà im lặng hơn một chút nhưng cũng không đủ để bà trở nên cao quý và sang trọng. Elizabeth đã làm đủ cách để bảo vệ Darcy thoát khỏi sự chú ý của mẹ và dì. Nàng cũng không muốn những người khác trong gia đình nói chuyện với chàng và làm cho chàng mất sĩ diện. Elizabeth cho rằng họ sẽ chỉ phải chịu đựng những điều khó chịu này trong lúc còn đang hò hẹn và chẳng bao lâu sẽ thoát khỏi nó để về sống thoải mái ở Pemberley.

Jane Austen

Kiều Hân và Thành Kiến

Dịch giả: Thu Trinh

CHƯƠNG KẾT

Ngày hạnh phúc nhất trong đời bà Bennet là ngày bà gả chồng cho hai cô con gái xứng đáng nhất của mình. Khởi đầu cũng biết, niềm hạnh phúc đó cũng bao gồm cả việc từ giờ trở đi bà sẽ được đến thăm viếng đứa con gái giờ đây đã được gọi là bà Bingley, và nói chuyện với đứa con gái giờ đây được gọi là bà Darcy. Sự hoàn tất tâm nguyện trọng nhất của bà trong việc gả chồng cho các con gái đã tạo một tác dụng đáng mừng, nó giúp bà trở nên một người tế nhị, đáng yêu và hiểu biết hơn trong những năm còn lại của cuộc đời. Mặc dù có thể nói đó là điều may mắn cho chồng bà, thế nhưng ông Bennet lại là người không thích gia đình bị thay đổi, do đó với ông bà lúc nào cũng vẫn là một người hay lo lắng và ngu ngốc.

Ông Bennet nhớ đứa con gái thứ hai của mình rất nhiều, tình thương nồng nàn ông dành cho Elizabeth là lý do khiến ông thường rời nhà đi thăm con hơn bất kỳ những lý do nào khác. Ông rất thích đi thăm Pemberley, nhất là vào những lúc mà không ai ngờ ông sẽ tới.

Bingley và Jane chỉ ở lại Netherfield vốn vẹn một năm. Cho dù Bingley là người có tính tình dễ dãi, hay Jane là người có trái tim tràn đầy tình cảm đến đâu đi nữa, sống trong một vùng quá gần với mẹ và những người thân ở Meryton cũng không phải là điều ai cũng muốn. Niềm ước muốn của hai chị em gái Bingley cuối cùng cũng được toại nguyện. Bingley mua một ngôi nhà ở vùng Derbyshire cách chỗ Elizabeth ở chừng ba mươi dặm. Việc hai chị em Jane và Elizabeth chỉ ở cách nhau như vậy khiến họ càng thêm vui vẻ.

Kitty vì muốn tận hưởng những lợi lộc về vật chất nên đã dành hầu hết thì giờ của mình qua lại sống chung với hai chị. Việc được giao thiệp với một xã hội thượng lưu mà trước kia cô chỉ có khái niệm chung chung đã khiến Kitty tiến bộ rất nhiều. Kitty không còn khó quản thúc hay khó dạy bảo như Lydia trước kia nữa. Vì đường sá xa xôi đi lại bất tiện, cô đã thoát khỏi tầm

ảnh hưởng của Lydia và không còn bắt chước theo Lydia nữa. Nhờ được chăm trông nom và giáo dục một cách đúng đắn hơn, Kitty ngày càng trở nên bớt cáu kỉnh, hiểu biết và sinh động hơn. Mặc dù Lydia vẫn thường mời Kitty tới thăm và ở lại chơi với mình, kèm theo lời hứa hẹn dẫn đi các buổi dạ vũ để gặp những thanh niên, nhưng ông Bennet không bao giờ cho phép Kitty được đi.

Mary là cô con gái duy nhất còn ở với cha mẹ, vì vậy cô đương nhiên bị bà Bennet lôi kéo theo bà khiến cô không có thì giờ theo đuổi của những kỳ vọng của mình. Mary đã nghe lời chịu cởi mở và hòa hợp hơn với đời sống bên ngoài, tuy nhiên vẫn không bỏ thói quen giảng luân lý mỗi đi thăm. Mary không còn cảm thấy mất sĩ diện khi bị so sánh về sắc đẹp giữa cô và các chị em gái, ông Bennet đoán rằng cô đã chịu thay đổi và không cảm thấy khó chịu nữa.

Về phần Wickham và Lydia, tính nết của hai người cũng chẳng cải thiện gì sau cuộc hôn nhân của hai chị. Wickham cho rằng chắc hẳn giờ đây Elizabeth đã biết rành rọt những việc bội ƠN và những lời giả dối của chàng trước đây. Dù vậy, Wickham cũng không khỏi hy vọng Darcy sẽ bị Elizabeth thuyết phục để giúp đỡ cho chàng thêm tiền của. Lá thư của Lydia gửi cho Elizabeth chúc mừng cuộc hôn nhân của chị đã khiến Elizabeth thấy rằng, nếu không là Wickham thì ít nhất cũng là Lydia, họ thật sự đang mang hy vọng được giúp đỡ. Lá thư được viết như sau:

“Chị Lizzy thân yêu,

“Em chúc chị được vui vẻ. Nếu chị yêu anh Darcy bằng một nửa em yêu anh Wickham thì chị chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Chị quá giàu, như vậy em sẽ có chỗ nương tựa. Những lúc chị không có gì để làm em hy vọng chị sẽ nghĩ tới tụi em. Em tin chắc rằng Wickham rất mong muốn có được một việc làm ở trong triều, và em cũng nghĩ rằng tụi em thật không đủ tiền để sống nếu không có sự giúp đỡ. Chúc nào cũng được, kiếm chừng ba bốn trăm Bảng một năm. Tuy nhiên nếu chị không thích hỏi xin anh Darcy thì cũng không sao, xin đừng hỏi”.

“Em của chị”

Elizabeth thật sự không muốn hỏi xin Darcy. Trong thư trả lời, nàng đã cố gắng tìm cách nói làm sao để hai người đừng nài nỉ hay mong ngóng như vậy nữa. Nói vậy, nhưng Elizabeth cũng vẫn giúp đỡ hai người trong phạm vi khả năng của mình. Nàng có thói quen để dành tiền riêng và thường xuyên dùng tiền này gửi cho hai vợ chồng Wickham. Tuy nhiên Elizabeth đã nhận thức được rõ ràng rằng họ khó có thể tự sống được bởi cách ăn xài phung phí của cả hai, đã vậy họ còn không hề ngó ngàng lo lắng gì tới tương lai. Mỗi khi Wickham và Lydia thay đổi nhà ở, thế nào họ cũng hỏi xin Jane hoặc Elizabeth giúp đỡ tiền thanh toán những hóa đơn thiếu nợ. Ngay sau khi hoà bình đã lập lại, Wickham được giải ngũ trở về đời sống dân sự không phải di chuyển theo quân đoàn nữa, lối sống của hai vợ chồng họ vẫn cực kỳ bất ổn. Họ dọn nhà từ nơi này đến nơi kia để tìm một chỗ ở rẻ hơn và vẫn luôn tiêu xài nhiều hơn số tiền kiếm được. Tình yêu của Wickham dành cho Lydia nhanh chóng tan biến trở thành dửng dưng không tình cảm, còn tình yêu của Lydia dành cho Wickham kéo dài được một thời gian lâu hơn. Dù cho đang ở vào tuổi trẻ bông bột và với tính nết như vậy, Lydia vẫn một lòng chung thành với chồng.

Darcy vẫn chưa thể chấp nhận được sự hiện diện của Wickham ở Pemberley, nhưng vì Elizabeth, chàng đã chịu giúp đỡ Wickham tiến thân trên đường sự nghiệp. Thỉnh thoảng khi Wickham đi London hay Bath, Lydia ghé đến thăm gia đình Elizabeth. Cùng với gia đình Bingley, họ ở lại chơi rất lâu đến nỗi ngay người có tính tình vui vẻ như Bingley cũng không thể chịu được, chàng phải tìm cách nói mách khéo cho họ ra về.

Caroline cảm thấy rất mất mặt về cuộc hôn nhân của Darcy. Tuy nhiên vì muốn được tiếp tục đến thăm viếng Pemberley, cô ta đã khôn ngoan gác bỏ đi hết mọi oán giận để trở nên gần gũi với Georgiana hơn, quay lại quan tâm đến Darcy như trước và cố đền bù lại những món nợ về sự lễ độ lịch sự với Elizabeth trước kia.

Pemberley bây giờ cũng trở thành nhà của Georgiana. Sự gắn bó giữa Georgiana và Elizabeth chính là điều mà Darcy mong ước. Hai chị em đều thương yêu lẫn nhau. Georgiana rất kính trọng Elizabeth, mặc dù lúc đầu khi lắng nghe hai người nói chuyện cô đã vô cùng kinh ngạc về cách diễn

đạt sống động, hay đùa cợt của Elizabeth đối với anh trai mình, người mà cô luôn luôn kính trọng đến nỗi không dám bày tỏ tình cảm của mình. Georgiana giờ đã bắt đầu được chứng kiến những sự cởi mở thoải mái. Đầu óc của cô có được sự hiểu biết mà trước kia cô chưa bao giờ được tiếp xúc. Với sự hướng dẫn của Elizabeth, Georgiana bắt đầu hiểu rằng một phụ nữ có thể có những thái độ tự do với chồng mình. Tuy nhiên những thái độ đó có thể sẽ không được chấp nhận cho một cô em gái có người anh lớn đến hơn mười tuổi.

Phu Nhân Catherine rất phẫn nộ về cuộc hôn nhân của cháu trai mình và bà không ngại để lộ tính tình ăn nói thẳng thừng trong lá thư trả lời Darcy khi chàng báo tin đám cưới. Bà lăng mạ xỉ nhục hai vợ chồng một cách tồi tệ, nhất là Elizabeth, và trong một thời gian đã cắt đứt tất cả quan hệ với hai người. Tuy nhiên sau đó ít lâu, do Elizabeth khuyến khích, Darcy đã cố gắng gạt bỏ mọi xúc phạm của phu nhân và chịu hòa giải với dì. Sau cùng, có thể do lòng yêu thương của bà dành cho Darcy hay cũng có thể vì tò mò muốn biết xem vợ chàng sẽ cư xử ra sao, phu nhân Catherine cũng bằng lòng bỏ qua. Bà đã hạ mình đến thăm vợ chồng Darcy ở Pemberley dù bà cho rằng nơi đó đã bị ô uế không những bởi người nữ chủ nhân mà còn bởi cậu mợ của nàng từ thủ đô tới chơi.

Đối với gia đình Gardiner, Darcy và Elizabeth luôn giữ tình thân giao hảo thiết tha. Hai vợ chồng rất thương yêu ông bà và tỏ lòng biết ơn đối với người đã có công mang Elizabeth đến Derbyshire để số mạng đưa đẩy họ được sum họp.

HẾT

Jane Austen
Kiêu Hãnh Và Thành Kiến
Dịch giả: Thu Trinh
Tiểu sử nữ văn sĩ Jane Austen
(1775-1817)

Jane Austen là một nữ văn sĩ nổi tiếng của Anh. Tiểu thuyết của bà thường viết về đời sống của tầng lớp trung lưu vùng nông thôn Anh cuối thế kỷ thứ 18 đầu thế kỷ thứ 19 và chú trọng phản ánh những vấn đề trọng đại của phụ nữ thời đó, chẳng hạn như giáo dục, hôn nhân, giai cấp và xã hội. Lời văn của bà mang tính châm biếm dí dỏm, thường chứa đựng những triết lý và quan niệm về đời sống. Bà sáng tác không nhiều, trong số các tác phẩm của bà, sáu tiểu thuyết được coi là tác phẩm lớn có giá trị văn học và trở thành những tác phẩm cổ điển, đó là Northanger Abbey (Tòa nhà Northanger Abbey), Sense and Sensibility (Lý trí và Tình cảm), Pride and Prejudice (Kiêu hãnh và Thành kiến), Mansfield Park, Emma và Persuasion (Thuyết phục). Ngày nay tiểu thuyết của Jane Austen vẫn được in và dịch lại nhiều lần trên toàn thế giới. Nhiều trường đại học lớn lấy các tác phẩm của bà làm đề tài thảo luận và nghiên cứu cho sinh viên. Các nhà sản xuất phim ở Anh và Hollywood cũng thường chuyển thể các tác phẩm của bà thành phim.

Jane Austen sinh ngày 16 tháng 12 năm 1775 ở làng Steventon, Hampshire, Anh. Bà là con thứ bảy trong một gia đình tám người con và là con gái thứ hai trong số hai chị em gái. Cha của bà, George Austen, là một mục sư. Lợi tức hàng năm của ông cũng thuộc vào loại khá (khoảng 600 Bảng Anh một năm), nhưng như vậy cũng không phải là giàu có. Lúc còn nhỏ, Jane được giáo dục chủ yếu ở nhà và hầu như không hề rời khỏi gia

đình. Bà có một thời niên thiếu hạnh phúc. Thời thơ ấu, các anh chị em trong nhà thường viết và đóng kịch với nhau. Ngay khi còn là một cô bé, Jane đã được khuyến khích viết văn. Bà đọc rất nhiều sách. Phòng sách lớn với khoảng 500 tựa sách của cha bà đã cung cấp tài liệu cho Jane Austen viết những vở kịch trào phúng ngắn ngay từ khi còn là một cô bé.

Jane Austen viết quyển tiểu thuyết đầu tay vào năm 14 tuổi, *Love and Friendship*. Những năm đầu của tuổi hai mươi, bà đã viết những tiểu thuyết mà sau này bà sửa lại và xuất bản dưới tựa đề *Sense and Sensibility*, *Pride and Prejudice* và *Northanger Abbey*. Sau đó bà viết tiểu thuyết *The Watsons* nhưng chưa hoàn tất.

Khi còn trẻ, Jane Austen thích khiêu vũ và đạo bộ, hai môn đã được bà mô tả thường xuyên trong các tiểu thuyết của mình. Bà thích sống ở nông thôn và có rất nhiều bạn ở vùng Hampshire. Khoảng gần cuối năm 1800, cha bà đột ngột quyết định để lại căn nhà đang ở cho con trai, chuyển vợ và hai con gái về sống hưu trí ở Bath. Cuộc di chuyển này đã gây tác động tinh thần lớn cho Jane vì bà thật sự không muốn dọn đi. Bốn năm sau đó là khoảng thời gian khó khăn cho Jane, bà ghét đời sống xô bồ của thành phố lớn và lúc nào cũng tưởng nhớ về cuộc sống ở vùng quê cũ. Sau khi cha qua đời năm 1805, mẹ và hai chị em bà đã trải qua tình trạng thiếu thốn tiền bạc và phải sống nhờ vào người anh trai trong gia đình. Cũng trong khoảng thời gian này, Jane bắt đầu có tình yêu, nhưng không may người thanh niên này đã sớm qua đời khiến bà vô cùng đau buồn. Sau đó, tuy không hề yêu, nhưng bà đã chấp nhận lời cầu hôn của Harris Bigg-Wither, trẻ hơn bà sáu tuổi, là anh của một người bạn và là một chủ đất giàu có. Thế nhưng bà đã thay đổi ý định ngay vào sáng hôm sau. Chuyện này đã gây cho bà nhiều tai tiếng và bức mình.

Sau khi cha qua đời, mẹ và hai chị em gái bà dọn về Southampton ở chung nhà với vợ chồng một người anh làm trong ngành hải quân. Ở đó bà thỉnh thoảng có dịp đi London và ở lại chơi với một người anh khác, Henry,

đang làm ngân hàng rất khá. Trong thời gian ở Bath bà viết rất ít, khi ở Southampton thì bà hoàn toàn không viết gì cả.

Tháng 7 năm 1809, người anh trai khác, Edward, đã dành một căn nhà nhỏ trong khu nhà của ông ta cho mẹ và hai chị em Jane Austen về ở. Lúc này bà lại có dịp dọn về vùng nông thôn Hampshire yêu thích trước kia. Căn nhà tuy nhỏ nhưng thoải mái và có rất nhiều vườn tược, điểm quan trọng nó là nơi định cư chắc chắn giúp bà an tâm tiếp tục viết. Trong bảy năm rưỡi sống trong căn nhà này, bà sửa lại *Sense and Sensibility* và *Pride and Prejudice*, sau đó xuất bản chúng năm 1811 và 1813. Quyển tiểu thuyết *Mansfield Park* ra đời năm 1814, sau đó là *Emma* năm 1816 và bà hoàn tất *Persuasion* (được xuất bản chung với *Northanger Abbey* năm 1818, một năm sau khi bà qua đời). Không quyển tiểu thuyết nào xuất bản trong thời gian bà còn sống để tên Jane Austen. Chúng đều được bà ký dưới bút hiệu “Được Viết Bởi Một Phụ Nữ” (“By a Lady”). Mùa đông 1816 Jane Austen bắt đầu viết tiểu thuyết *Sanditon*, nhưng bệnh tật đã khiến bà không hoàn tất được.

Jane Austen bị bệnh thận và không thể đi lại được, bà thường đi ra ngoài bằng xe lừa kéo. Đến năm 1817, bệnh tình của bà càng trở nên trầm trọng, chị của Jane Austen, Cassandra phải cùng bà dọn đến mượn phòng trọ ở Winchester để được gần bác sĩ. Tuy nhiên lúc đó y khoa chưa có cách chữa trị căn bệnh này và Jane Austen đã qua đời trên tay của chị gái mình vào sáng sớm ngày 18 tháng 7 năm 1817, lúc đó bà vừa tròn 41 tuổi và chưa từng lập gia đình.

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Do dịch giả gửi vào Vnthuquan - Thư viện Online

Nguồn: Nhà Xuất Bản: Văn Hoá Sài Gòn - 2008

VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 5 tháng 1 năm 2009